

Giới thiệu Bằng Nước Mắt Và Lặng Câm

Editor: idlehouse

Thể loại: ngôn tình hiện đại

Nguyên tác: 以眼泪，以沉默 / Dĩ Nhân Lệ, Dĩ Trầm Mặc

Nhân vật chính: Phương Tri (Lacrimosa), Tạ Vĩ Thời

Theo bạn thì bạn sẽ nghĩ như thế nào nếu một ngày nào đó bạn bị tước sạch khả năng để yêu?

Cũng có thể ví dụ như thế giới bị mất hết ánh sáng.

“Đừng sợ, đừng rời đi, em không cần phải làm gì cả.” Chàng vừa nói vừa ôm lấy Phương Tri. “Để anh yêu em đủ rồi.”

Chàng là ngọn đèn ấm áp trên con đườngมืด mênh mông của cô.

Tạ Vĩ Thời nói:

“Có thể em đã hiểu từ vợ theo nghĩa quá hạn hẹp. *Tạ phu nhân* của anh không cần luôn xinh đẹp như hoa, không cần nữ công gia chánh thập toàn, cũng không cần làm một vợ giỏi mà sinh con đẻ cái cho anh. Anh chỉ cần cả đời này cô ấy ở bên anh, khi ngủ sẽ áp tai trên lồng ngực của anh, đập tung chăn giữa đêm khiến anh tỉnh giấc vì nóng. Trong phòng tắm sẽ thường gặp những cọng tóc dài của cô ấy, trên bàn công luôn có vài món quần áo của cô ấy phơi chưa kịp khô. Giữa đêm hôm cô ấy sẽ ngồi nơi bàn làm việc của anh, lúi húi rót rượu anh đã giấu kỹ ra uống sạch, rồi lên lút đi lục lọi táy máy những vật cá nhân của anh, xem hôm nay anh đã làm những gì……”

Bạn đang đọc truyện *Bằng Nước Mắt Và Lặng Câm* được tải miễn phí tại [vWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 1-1: Chú thích

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Tên của các nhân vật chính:

Phương Tri / Mai Đỗ Sa: Tri có nghĩa là muộn màng, trễ;

Mai Đỗ Sa trong tiếng Trung là phiên âm của Medusa. Medusa trong thần thoại Hy Lạp từng là một thiếu nữ xinh đẹp khiến tất cả các cô gái khác ganh tị, bị Poseidon cưỡng hiếp ngay trong đền của Athena, sau đó Athena hoá mái tóc Medusa thành rắn, và khuôn mặt của Medusa bắt cứ ai nhìn vào sẽ hoá đá. Medusa trong văn học hiện đại thường là biểu tượng cho nỗi oán hận, một kiểu giống như lệ quý trong văn học đồng phương. Sau này Medusa bị chặt đầu.

Tạ Vĩ Thời: Vĩ trong “tĩnh vĩ,” rất nhỏ; Thời trong “thời gian”; Vĩ Thời — theo tự điển có nghĩa là “khi còn nhỏ bé không ai hay biết đến” hiện nay cũng mang nghĩa “khi còn non trẻ.”

Thịnh Diễm: Diễm trong “ngọc đẹp, long lánh.”

tên nhân vật phụ:

Sử Tranh Vành: tranh vành là “chénh vành, chót vót”

Thịnh Thanh Hoà: thanh là trong sạch, hoài là lòng, tấm lòng trong sạch

Cốc Ứng: chim ưng trong thung lũng (kiểu chim lượn vòng vòng cái gì cũng thấy hết).

Hà Tâm Nghi: tâm là lòng, nghị trong “cương nghị”

chương 1

Maandala: thế giới huyền thực, mỗi một người thật chỉ có thể có một tài khoản và và avatar độc nhất vô nhị. Không phải võng du.

Huyền thực: thực tế ảo, virtual reality, chữ mình dùng.

Avatar: Trong truyện này ý chỉ “thân xác” của con người khi đăng nhập Maandala. Thông qua thiết bị lực hồi tiếp (force feedback device), avatar bị thương thì người ngoài đời cũng sẽ cảm giác được đau đớn.

Thiết bị lực hồi tiếp: (force feedback devices) – là thiết bị tạo cảm giác chân thật khi người dùng đang trong game hiện thực ảo. Nhân vật trong game mà bị ăn đấm thì nhân vật ngoài đời cũng đau mặt.

Vũ khí lạnh: các loại vũ khí “thô” không cần dùng đến năng lượng, trái với súng đạn hoặc quang kiếm light saber này nọ; bao gồm dao, kiếm, thương, tay gấu v.v.

chương 3

Web chìm: tiếng Anh: deep web/hidden web. Những thông tin, dữ liệu, trang mạng mà các search engine không thể tìm ra, phải dùng công cụ mới truy cập được. Là nơi các tội phạm thực hiện các giao dịch phi pháp, nơi tàng chứa “thông tin đen,” nơi hoạt động của hackers, các phần tử cực đoan, tin tặc.

chương 5

Vô tự do, còn gọi là MMA là loại võ tổng hợp nhiều môn võ, là một môn võ thực dụng, cho phép sử dụng tất cả các đòn thế từ các võ phái khác nhau, miễn là đánh bại đối phương. (wiki)

đường chân mí (卧蚕) hay là “mắt tằm” là một cơ ở ngay dưới viền mắt bên dưới, khi người có cơ này cười lên mắt cũng như cười theo. Nó cũng là thứ tạo nên nụ cười mắt cong lên như trăng lưỡi liềm v.v. Hình minh hoạ (gạch xanh và chữ hồng). Không phải mắt có bọng

<

>

lớp xe crossfit

súng etpigon còn gọi là súng hoá mại

Khoá kẹp tay

deer in the mist))))

chương 19

câu nói về “tuổi trẻ” là lời đề tặng trên cuốn sách từ tác giả thiếu niên Từ Vưu gửi cho nhà văn Lý Ngao (~60 tuổi). Tên của cuốn sách là “Tuổi Trẻ Ai Đều Giống Như Tôi.” Trích baike baidu: Đây là một tuyển tập tùy bút rất thú vị và đặc sắc, nội dung ghi lại rất tỉ mỉ những suy nghĩ của tác giả năm 14 tuổi. Một năm đó bao gồm 2 cụm từ được viết khắp nơi khắp chốn— bệnh tật, và nữ sinh. Bệnh tật là đau đớn và khó nặn, nữ sinh tượng trưng cho hy vọng. Tác giả phải nằm trong phòng bệnh vật lộn với với bệnh tật, rồi được gặp nữ sinh, bắt đầu được ném mùi hương tư.

Từ Vưu qua đời vì bệnh năm 16 tuổi.

Gaara trong Naruto:

“Nước chảy róc rách đã không chảy bền lâu.....” Đây là lời của bài ballad “Có Lẽ Là Thanh Xuân” (青春大概) ra đời ở trường Bắc Đại hồi 0x, sau này trở thành bài hát cho những sinh viên Bắc Đại lúc ra trường. “Vén Đại” trong truyện mô phỏng theo trường Bắc Đại, từ tên căng tin cho đến kiến trúc bệnh viện, thư viện, các khoa v.v.

Chiba City

chương 23

lưỡi lê ba cạnh tri-edge knife

chương 24

lan thủy tinh

chương 25

Ghi hình chuyển động (tiếng Anh: *Motion capture*) hay mocap là một công nghệ nắm bắt chuyển động từ một đối tượng hoặc một người. Chúng được áp dụng vào các lĩnh vực như quân sự, giải trí, thể thao, giải phẫu học, các ứng dụng y tế, hay để tạo tâm nhìn cho robot. Chúng thường được ứng dụng trong phim hoạt hình và trò chơi điện tử, ghi lại chuyển động của diễn viên và sử dụng các thông tin để áp dụng vào các nhân vật hoạt hình 3D hoặc 2D. (nguồn: wiki)

chương 26

“Tiếng hát giữa đêm” mình đoán ý đang nói đến bộ phim ma làm năm 1985 do Trương Quốc Vinh thủ vai chính, tiếng hát giữa đêm là âm thanh ma quái cứ không ngừng lặp đi lặp lại.

chương 30

phân dạng (fractal):

<https://www.youtube.com/watch?v=cRy9EU4I0oU>

“Hiệu lực từ quá khứ” (acid flashback) – sau khi dùng LSD, một thời gian dài sau vẫn có thể bắt chợt thể nghiệm cảm giác y chang như lúc dùng thuốc mặc dù đã ngưng dùng

Nhạc trong Rạn Băng: tác giả nêu tên bài hát LSD của ban nhạc Pet Conspiracy như một ví dụ cho âm nhạc khiến người ta bứt rứt bất an cứ quanh quẩn trong đầu Phương Tri

chương 37

diễn tích về Diệp Công Hiếu Long

Thời Xuân Thu, có một người nước Sở tên là Thẩm Gia Lương, tự Từ Cao, Huyện đoán Diệp Địa, do đó tự xưng là Diệp Công, nhưng mọi người đều gọi ông là “Diệp Công Từ Cao”.

Việc Diệp Công say mê rồng đã đồn đại khắp nơi, ngoài chuỗi kiếm mà ông thường ngày vẫn đeo có khắc hình rồng, mà ngay đến cột xà trong nhà ông đều đều khắc hình rồng, trên tường nhà cũng có vẽ hình rồng, Thiên Long trên thượng giới biết được việc này vô cùng cảm động, bèn quyết định xuống trần gian một chuyến để cảm ơn Diệp Công.

Một hôm, khi Diệp Công đang ngủ trưa trong nhà, thì trời bỗng mưa to gió lớn, sấm chớp đùng đùng, Diệp Công giật mình tỉnh giấc, ông vội vàng chạy ra đóng cửa sổ, thì bỗng thấy đầu Thiên Long thò vào cửa sổ, khiến ông sợ mất vía, khi ông quay người chạy vào trong nhà thì lại nhìn thấy một cái đuôi rồng to tướng vất ngang trước mặt. Diệp Công không biết chạy đâu cho thoát, kinh khiếp đến nỗi mặt mày tái mét, chân tay bủn rủn, rồi ngã vật xuống không còn biết trời đất gì nữa, Thiên Long thấy Diệp Công ngất đi, thì chẳng hiểu ra làm sao, liền cụt hứng bay về thiên giới.

nguồn: <https://tsrsblog.wordpress.com/2012/11/24/diep-cong-hieu-long/>

chương 38

cực hình The Boots đã man

(17.) The Boots

The victim's legs were placed between two planks of wood and bound together with cords. Between the cords the torturers placed wedges with which they would violently hammer. Each time a wedge was hammered, an acute portion of the shin bone was shattered. The tormentors could hammer at least a dozen wedges up and down the legs. When the Boots were removed, the bone fragments fell to pieces and the skin of the lower legs merely served as loose sacks for them.

Nhã-ca 2 (Songs of Solomon 2)

1 Ta là hoa tường vi của Sa-rôn, Bông huệ của trứng. 2 Bạn tình ta ở giữa đám con gái Như bông huệ ở giữa gai góc. 3 Lương nhân tôi ở giữa đám con trai Như cây bình bát ở giữa những cây rừng. Tôi vui lòng ngồi dưới bóng người; Trái người ngọt ngào cho ô gà tôi. 4 Người đưa tôi vào phòng yên tĩnh, Ngọn cờ người phất trên tôi ấy là ái tình. 5 Hãy lấy bánh nho nướng đỡ lòng tôi; Dùng trái bình bát bỏ sức tôi lại; Vì tôi có bệnh bởi ái tình. 6 Tay tá người kê dưới đầu tôi, Còn tay hữu người ôm lấy tôi. 7 Hỡi các con gái Giê-ru-sa-lem, ta ép nài các người Bồi những con hoàng dương hay là con nai đồng nội, Chớ kinh động, chớ làm tỉnh thức ái tình ta Cho đến khi nó muốn. 8 Ấy là tiếng của lương nhân tôi! Kìa, người đến, nhảy qua các núi, Vượt qua các gò. 9 Lương nhân tôi giống như con hoàng dương hay là con nai tơ. Kìa, người đứng sau tường chúng tôi, Xem ngang qua cửa sổ, Ngó ngang qua chấn song. 10 Lương nhân tôi nói chuyện với tôi rằng: Hỡi bạn tình ta, người đẹp của ta ơi, hãy chỗi dậy và đến. 11 Vì kìa, mùa đông đã qua, Mưa đã dứt hết rồi; 12 Bông hoa nở ra trên đất; Mùa hát xướng đã đến nơi, Và tiếng chim cu nghe trong xứ; 13 Cây và đang chín trái xanh tươi của nó, Và nho trở hoa nước mùi hương. Hỡi bạn tình ta, người đẹp của ta ơi, hãy chỗi dậy và đến. 14 Hỡi chim bồ câu ta trong hốc đá, Tại chốn đục của nơi hể hãm, Hãy tỏ cho ta xem mặt mũi mình, Cho ta nghe tiếng mình; Vì tiếng mình êm dịu, mặt mũi mình có duyên. 15 Hãy bắt cho chúng tôi những con chồn, Những con chồn nhỏ phá hại vườn nho; Vì vườn nho chúng tôi đang trổ bông. 16 Lương nhân tôi thuộc về tôi, và tôi thuộc về người; Người chân bầy mình giữa đám bông huệ, 17 Cho đến hừng đông ló ra, Và bóng tối tan đi. Hỡi lương nhân tôi, hãy trở về, Khá giống như con hoàng dương hay là con nai tơ Trên hòn núi Bê-thet.

nguồn: <https://vietchristian.com/kinhthanh/tim.asp?btt/21/2>

(thông tin trong trang này sẽ tăng theo chương truyện)

Bạn đang đọc truyện *Bằng Nước Mắt Và Lặng Câm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).

Quyển 1 - Chương 1-2: Sự tích my gian xích

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

lời người dịch: Đây là tóm tắt của nhân vật truyền thuyết bên Trung Quốc thời Xuân Thu, My Gian Xích (nguồn dịch từ baika baidu)

sự tích My Gian Xích:

Cha của My Gian Xích là người một thợ đúc kiếm tài giỏi, vì Sở Vương lo sợ ông sẽ đúc kiếm cho người khác cũng tốt như kiếm của mình nên giết chết ông. Trước khi chết người cha để lại một thanh kiếm dặn vợ nhắc con trai báo thù. Con trai ra đời sau khi cha chết, ôm sứ mạng báo thù cho cha, nhưng vì diện mạo dễ nhận ra do hai hàng lông mày cách nhau 1 thước (như tên), nên khi Sở Vương đăng thông báo bắt được My Gian Xích sẽ thưởng vàng thì My Gian Xích phải trốn trong rừng. Đang khi bứt rứt vì chưa báo thù được cho cha thì một người áo đen xuất hiện, nói nếu muốn báo thù thì đưa đầu và kiếm đây. My Gian Xích tự chặt đầu mình đưa ra cùng với kiếm của cha.

Người Áo Đen đưa đầu của My Gian Xích đến cho Sở Vương. Sở Vương vui mừng. Người Áo Đen đề nghị với Sở Vương là nên bỏ đầu của My Gian Xích vào trong nồi nấu nhừ còn không nó sẽ vẫn phá hoại. Sở Vương nghe lời, đem đầu nấu 3 ngày 3 đêm vẫn không nát. Người Áo Đen đề nghị Sở Vương đến đứng bên nồi để dùng vương khí trấn tà khí, Sở Vương vừa đứng bên nồi thì Người Áo Đen rút kiếm chém Sở Vương. Đầu Sở Vương rơi xuống nồi lên bị đầu của My Gian Xích cạp lấy tai, hai cái đầu lâu cắn nhau bất thần thắng bại. Người Áo Đen liền tự chém đầu mình, rớt vào nồi, giúp My Gian Xích. Ba cái đầu cắn nhau 7 ngày 7 đêm thì cuối cùng My Gian Xích thắng. Ba cái đầu lâu bị nấu nhừ nát lúc đó không phân được ai là ai nữa, nhìn gian chia thành 3 phần, đem chôn ở 3 nơi, lập mộ gọi là “Tam Vương Mộ.”

(người dịch hơi bị cạn lời)

Bạn đang đọc truyện *Bằng Nước Mắt Và Lặng Câm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 1-3: Rạn băng - shi-tô (sứ đồ) của 19 sống lại

người dịch: idlehouse

Không gian này trong game bao la nhưng trống trải. Bầu trời nơi đây mang một màu xám nhạt, thỉnh thoảng mắt thường có thể nhìn thấy khối thủy tinh lỏng lánh. Những con dơi màu nâu và quạ màu đen giăng đôi cánh phàm lướt ngang qua trời, đám ba con đứng lại trên thân cây khô cằn cỗi.

Cô gái với tóc dài, ánh mắt đỏ dần, khuôn mặt trắng nõn vô cảm. Lúc đi đường, cánh tay của cô không đụng đưa một cách tự nhiên, mà như hai khúc củi khô; cô bước đến trước một cách của lớn đang chớp đèn neon.

Đại Phú Ông.

Đèn neon trên cánh cửa là hình của ba chữ đó.

Có lẽ do đã quá lâu đời, một số nét đã hỏng, mà cũng chẳng ai buồn bỏ thời gian và hơi sức ra để sửa lại, những nét dọc của hai chữ Đại Phú Ông (富翁) không sáng đèn nữa.

[1/30/2017, tác giả thông báo: Truyện này là bản thảo đăng trên mạng, có rất nhiều bugs và vẫn chưa được hoàn chỉnh, đều chưa được sửa lại, nhấy hỏ cần thận. Bản chốt sẽ là bản được xuất bản]

Bên cửa đặt một loạt những chiếc máy dò xềng chạy đến bất tận, tuyên bố một thời vang bóng của nơi này. Cô gái đến trước một chiếc máy, đưa tay ngang chỗ quét mã đang toả tia sáng màu xanh lá óng ả, lập tức tiếng leng keng vang lên rộn rã, những đồng xềng bạc lỏng lánh bay ra từ trong máy, trông như trời đang mưa xướng những ánh bạc, đua nhau chạy vào nằm trong lòng bàn tay trắng bóc của cô gái.

Ánh sáng rực rỡ của những đồng bạc chiếu sáng một góc trời âm đạm. Khi xưa nơi này còn đông khách, nguyên khu vực giải trí đã từng sáng rực lên như thiên đàng.

“Số 1024! Tiểu thư Lacrimosa, số đồng xềng này đủ để có chơi ngày hôm nay không ạ? Kế mọn này luôn sẵn sàng phục vụ cô!”

F, người chủ của Đại Phú Ông, bước đến trước mặt cô gái, gập người thật thấp. Lúc cúi đầu gã âm thầm bắt mắt; xưa, gã chỉ chịu gập mình với những khách hàng mua một lần cả vạn đồng xềng bạc trở lên; như nay các games mới đua nhau xuất hiện không đếm dứt, buồn bán ở Đại Phú Ông ế ẩm, khách hàng được như Lacrimosa đã thành khách quý rồi.

Nhưng Lacrimosa khác với những khách hàng đến đây vì hoài cổ. Bắt đầu từ khi có bước chân vào Đại Phú Ông hai tháng trước đây, cô liền không ngừng ghé thăm tới tấp, ngày ngày từ sáng đến tối, chơi cho đến khi dùng hết sạch xềng mới ngừng.

Cô gái gật đầu với F bằng một vẻ mặt thần thờ, dưới hàng tóc mái màu đen huyền là ánh mắt buồn u uẩn. Cô nắm chặt đồng xèng trong tay, lần da trắng nhợt nhạt của bàn tay căng chặt cứng. F khẽ thở phào—nếu như không vì động tác nho nhỏ đó, gã gần như sẽ cho rằng cô gái này bị dính virus.

Hiện giờ Đại Phú Ông vẫn cài phần mềm chống virus từ 4-5 năm trước. Virus thì ngày ngày đua nhau sinh sôi nảy nở, nên hệ thống chống virus đó đã sớm có mà như không. Với mức thu nhập khiêm tốn hiện nay của Đại Phú Ông, gắng gượng lắm mới mở cửa kinh doanh được như bình thường. F tuyệt đối sẽ không chi một mớ tiền để cập nhật phần mềm chống virus.

“Đó là một cái hồ không đáy! Hàng chế sản phẩm chống virus cũng chính là quán tung ra virus, không có virus làm sao chúng nó sống? Chúng nó chính là gian nhất trong lũ gian thương!” Hồi trước hề nhắc đến cái chống virus là gã chửi ầm lên như vậy.

May sao sau này Maandala đưa ra khái niệm “Hệ thống an toàn nhất trên thế giới,” hơn nửa đúng là rất hữu hiệu. Đại Phú Ông gần như nằm trên giường 4-5 năm trời mà thật sự chưa từng dính virus. Thêm vào đó, bao năm nay F nhìn không biết bao nhiêu người nên đã huyền được cặp mắt cu vọ, khách có bị dính virus hay không, gã liếc mắt là biết ngay.

“Tiểu thư Lacrimosa, vẫn chỗ cũ à? Mời đi hướng này!”

Lacrimosa đi thẳng về khu đấu game. Không cần nhìn, F cũng biết, cô muốn đi về khu chơi bóng rổ, chỉ có điều quy tắc hàng đầu của gã là không quấy rầy sự riêng tư của khách hàng, cho nên F lặng lẽ rút lui.

Lacrimosa cao dong dong nhưng linh hoạt, tay chân hơi dài hơn người thường một chút, trong một thế giới huyền thực như Maandala, ai mà chọn một avatar như thế này, thường là thuộc loại thích chơi thể thao. Thông qua vận động thường xuyên trên Maandala theo quy luật game, avatar sẽ dần dần trở nên cân đối và khoẻ khoắn hơn. Cái vô avatar này tuy cao dong dong, nhưng lại yếu ớt gió thổi cũng bay, hẳn là một avatar còn mới toanh.

Khu vực phía tây trong Đại Phú Ông được gắn rất nhiều rô bóng rất cũ. Đây là một loại thiết bị chơi game rất lưu hành hồi đầu thế kỷ 21 trong giới game huyền thực, gần như bất cứ trung tâm mua sắm lớn nào cũng có gắn. Đại Phú Ông trong Maandala cũng cố gắng hết sức để phục cổ, ngay đến cái bảng tính tỉ số bằng đèn LED cũng y hệt kiểu xưa, những tấm bích báo của các cao thủ bóng rổ đang sạm dunk, bây giờ nhìn rất phong cách hoài cổ.

Lacrimosa bỏ ba đồng xèng vào trong thiết bị rô bóng, bảng đèn tỉ số LED bừng sáng, những con số ghi điểm màu đỏ đua nhau chạy từ trái qua phải, một giọng nam vang dội cất lên trên đỉnh đầu:

“Chào mừng bạn đến với cuộc đấu bóng rổ về hè hực lửa! Tự do là quy tắc duy nhất! Người giữ kỷ lục của môn này hiện là——

“SHI-TÔ!”

Tiếng pháo tay và reo hò vang lên như sấm, tựa như những đợt sóng phủ lên cô gái mong manh mảnh mai.

Cô đứng sững người ra đó, nước mắt chan hoà trên mặt.

“Shi-tô,……” Giọng cô nghẹn ngào.

Rô bóng bên cạnh cô chợt xuất hiện một nhân vật 3-D. Một cậu thanh niên đẹp trai với mái tóc ngắn rậm rạp đen bóng, vóc dáng cao thẳng. Cậu quay qua cô cười rạng rỡ:

“Xem huynh này, sư muội! Hôm nay huynh sẽ cân hết sân đấu!”

Nụ cười của cậu đẹp đẽ kiều ngạo như thế, thậm chí ần giấu vẻ tự phụ trong đáy. Về tự phụ ấy như ánh dương trên cao, tuy chói mắt, nhưng không khiến ta ghét nó.

Bởi vì anh chính là một người rất tài giỏi.

Lacrimosa nhớ mãi ngày hôm đó, Shi-tô đã thành công ghi kỷ lục mới vô cùng chói lọi ở Đại Phú Ông, khiến cho mỗi một người đến chơi môn này ở Đại Phú Ông sẽ phải đấu với nhân vật 3-D của anh.

Dạo đó Shi-tô nổi danh như cồn ở Đại Phú Ông, mãi đến sau này Shi-tô đi đường vẫn còn gặp người lạ chạy tới chào anh:

“Này! Cậu là cái cậu Shi-tô đó phải không! Thật đáng ghét, cả một sân chơi toàn mỗi mình cậu!”

Shi-tô khoác vai cô, nói: “Em xem, thế nào gọi là nhấc tay một cái vang danh thiên hạ!”

Cô nghiêng đầu hỏi: “Anh không có cách nào bót bót lại một chút được à?”

Shi-tô đắc ý cười lên: “Đời người là phải sống trọn vẹn niềm vui, trong tự điển của anh không có cái hai từ ‘bót lại.’”

Cảm xúc bị lời trêu về từ những kỷ niệm xa xôi. Giờ đây cô đã không còn là cô của ngày đó, mà anh, đã không còn nữa.

Trong tâm nhìn nhòe nước, Shi-tô bắt đầu ném bóng. Trái bóng trong tay anh như có sức sống, không ngừng bay lên, đáp xuống ngay chính giữa vành bóng. Số điểm màu đỏ không ngừng tăng nhanh, Lacrimosa đứng nhìn trân trân, trái bóng trong tay cô chưa từng ném đi. Đến trái bóng cuối cùng, Shi-tô còn xoay mình ném một cú ngoạn mục.

“Quý khách Lacrimosa đã so bóng thất bại! Người thắng là——Shi-tô!”

Lại là tiếng vỗ tay và reo hò huyết sa như sấm. Mảnh ảnh trước mắt Lacrimosa xuất hiện gương mặt đầm lệ của cô, đang nhắc cô chơi lại lần nữa. Cô tiếp tục bỏ ba đồng xèng, Shi-tô tiếp tục xuất hiện bên cạnh cô, ném bóng không biết mệt.

Đã bao năm trôi qua.

Kỷ lục Shi-tô ghi được ở Đại Phú Ông, hầu hết đã bị những gamer mới phá sạch. Sau khi những gamer đến sau phát hiện ra cách chơi mới mẻ này, họ tranh nhau copy thành công của Shi-tô. Đến nay, chỉ còn lại mỗi một chiếc máy game này vẫn giữ kỷ lục của Shi-tô.

Nơi còn có thể trông thấy một Shi-tô sống động hoạt bát, cũng chỉ còn lại mỗi chiếc máy game này.

“Bang!”

“Bang!”

“Bang!”

Không gian game bao la vô tận suốt ngày không ngừng vang tiếng bóng đập vào bảng rổ, và từng đợt reo hò vọng lan.

Lacrimosa đứng canh giữ nơi ấy như một u hồn, lần lượt nhét 3 đồng xèng, canh giữ linh hồn của Shi-tô.

Một hôm Lacrimosa vừa đến nơi, F chạy đến báo với cô:

“Tiểu thư Lacrimosa, mấy hôm nay có một nhóm gamer tới đây. Trong đó có một người hình như rất có hứng thú với bóng rổ, một cao thủ, đã sắp sửa bắt kịp kỷ lục của Shi-tô rồi.”

Lacrimosa thoát chạy như điên cuồng.

“Ngừng tay!”

Cô thét lên với kẻ đang ném bóng như đại.

Tên đó chỉ quay qua ngoác cô một lần, rồi tiếp tục chăm chú ném bóng, mồ hôi tuôn như mưa.

Cô về như cậu ta nhất định phải phá cho bằng được cái kỷ lục này.

“Cầu xin cậu ngừng tay!” Cô lớn tiếng van nài. “Van cậu để lại Shi-tô cho tôi, tôi có thể đưa cậu ……xèng,…… đưa cậu cái gì cũng được!”

“Đồ điên.”

Tên nọ chả buồn ngoái đầu, khinh bỉ không thèm ném xia.

“Này! Tôi nói cô đó! Quán điên nhà cô từ đâu ra thế! Khu game này là của cô à? Đại ca của tôi sắp phá kỷ lục rồi, cô rút qua một bên!”

Bóng đầu ra thêm vài kẻ khác, lời cô ra.

“Tự do là quy tắc duy nhất!” Âm thanh khiến máu mọi người sôi trào không ngừng lập đi lập lại. Tay gamer kia thất bại vì thiếu 3 điểm, như bị ma nhập, lại bắt đầu một game mới.

“Tôi van các cậu! Shi-tô đã chết rồi, nếu các cậu phá kỷ lục của anh ấy, tôi không nhìn thấy được anh ấy nữa——“ Cặp mắt trên gương mặt trắng xanh lạnh lẽo của Lacrimosa đỏ hoe, “Các cậu muốn gì, tôi có thể đưa——“

“Xì!”

Đám người kéo cô ra đang quan sát cô từ trên xuống dưới, cười khinh bỉ, “Cái avatar như hạch này, là mới tới đúng không! Đừng có cản đường đại ca bọn tôi phá kỷ lục!”

“Shi-tô chết rồi? Chết thì tốt!——Hắn chết liên quan gì đến tôi! Cô muốn gặp hắn thì tới nghĩa địa mà gặp!”

Bọn chúng vung tay vút Lacrimosa xuống đất.

Còn mỗi một điểm nữa thôi.

Một điểm nữa thôi, Shi-tô sẽ biến mất.

Ánh mắt buồn bã của Lacrimosa chợt lơ lên hung dữ, tia sáng trong lòng bàn tay rực lên kết tụ, một thanh kiếm bạc dài 3 thước xuất hiện trong tay, cô đâm mạnh và chính xác vào tên đang ném bóng.

Lưng của tên xuất hiện một vết máu chói mắt.

Con số màu đỏ ghi điểm dừng lại ở số điểm đó.

“Quý khách Lười Dao Đen đã so bóng thất bại! Người thắng là—— Shi-tô!”

Tiếng reo hò chói tai nhận chìm những gamer đang sững sờ. Lacrimosa rút kiếm ra, người chơi bóng lập tức ngã xuống đất, ba giây sau, avatar của Lười Dao Đen hoá thành những chấm sáng li ti, tan nhanh như đom đóm, trong tích tắc, mặt đất không còn dấu vết.

Một avatar đã chết.

Rõ ràng anh chàng Lười Dao Đen ngạo mạn này chưa từng ngờ được cái chết của mình, cũng chưa từng chuẩn bị gì, thành thử cách anh ta chết là mẫu chết “tan biến thành tro” thông thường của Maandala.

Thời vàng son của Đại Phú Ông đã qua nhiều năm rồi, mọi người không còn nhớ rõ không gian của Đại Phú Ông là không gian cho phép đánh nhau bằng vũ khí lạnh. Ở những khu vực an toàn khác thì không thể nào có thể xuất hiện màn tấn công bằng vũ khí như thế này, nhưng ở Đại Phú Ông, thì rất rất có thể.

Những gamer còn sống chết sững một lúc xong đua nhau rút vũ khí của mình ra, cuống quýt tấn công Lacrimosa.

Sức chiến đấu của một avatar mới kiểu của cô, bọn họ không coi là gì, nhưng điều họ căm ghét, chính là Lười Dao Đen cực khổ tu luyện bao lâu nay cứ thế mà biến thành tro tán, nhục không biết để vào đâu, chịu làm sao thấu! Họ quyết tâm phản thầy cái avatar mỏng manh của mụ điên này đem chôn chung!

Khuôn mặt bị che dưới mái tóc dài của Lacrimosa vẫn trắng xanh và u buồn, nhưng thấp thoáng hiện lên vẻ lạnh lùng tàn nhẫn. Cô cầm kiếm thủ ngang, lùi bước. Kiếm thuật của cô mạnh mẽ vào bạo dạn, không dám chém bừa bãi như đám người ở hợp kìa. Nhưng cái xác avatar này vẫn còn mới, công lực hạn chế, cô đã thương đối thủ thì trên người bị thương còn nặng hơn, chiếc áo trắng đầm máu.

“Con điên! Đau lắm đúng không! Đau thì thoát ra khỏi mạng đi chứ! Còn không anh em bọn tao phản thầy mày cho mày nếm mùi bị lăng trì đấy!”

Ánh mắt lạnh lẽo Lacrimosa lơ lên.

Có lẽ không còn gì đau đớn hơn bị mất đi Shi-tô.

Đau đớn chẳng phải là thứ cô đang cần sao? Nay cô ngay cả đến đau đớn cũng không cảm giác được, đã không còn xứng để gọi là “đang sống” nữa.

Lũ người ngu muội, các người vĩnh viễn sẽ không biết ai đang bảo vệ các người.

Cái chết của Shi-tô đích xác có liên quan đến các người, liên quan đến lợi ích của muôn ngàn muôn vạn người.

Các người muốn giết ta cũng được. Chẳng qua chỉ là một cái avatar mà thôi. Nếu con người thật của ta có thể chết như thế này, thì đã hay rồi.....

Lười dao sắc bén chém xuống bờ vai của Lacrimosa, cánh tay đứt lìa. Cô ngược khuôn mặt trắng nhợt, ánh sáng trong lòng bàn tay lại tụ sáng, thêm một avatar nữa biến thành tro tán. Maandala dù sao cũng là một thế giới huyền thực cho mọi lứa tuổi, không có ý định thiết kế theo dạng đầm máu; cho dù cô bị đổ toàn bộ lượng máu trong cái avatar này, cũng chỉ khoảng 400cc.

“Con điên kia! Bệnh viện tâm thần nào mới thả mày ra thế!”

Đám người nô đang gào rống, nhưng có một khác, Lacrimosa hoàn toàn không nghe thấy gì cả. Phải chăng cô đã nhìn lầm? Lẽ nào trước khi avatar chết đi, trước mắt sẽ xuất hiện ảo giác?

Là Shi-tô!

Là avatar của Shi-tô! Bằng da bằng thịt, không phải chỉ là mô hình 3-D trên máy game bóng rổ!

Linh hồn của Lacrimosa gần như bị cái avatar thần quen kia hút mất. Cô không nói nên lời, kiểm roi xuống đất, vươn cánh tay phải dẩy vết máu về phía Shi-tô. 5-6 món vũ khí lạnh đua nhau chém về phía cô.

Người đàn ông với mái tóc ngắn đen rậm rạp——khuôn mặt không mang vẻ kiêu ngạo và rạng rỡ cô hằng thân quen——trong tay y xuất hiện một lưỡi dao đen huyền rất dài, chỉ hơi chém ngang, đã làm toàn bộ vũ khí trong tay những gamer kia bay hết.

Đây là sức mạnh của một avatar cấp thượng thừa, có cùng số tuổi với Maandala.

Avatar thì đúng là của Shi-tô, Lacrimosa tin chắc như vậy.

Trước ánh mắt sững sờ của toàn bộ các nhân vật, “Shi-tô” bước từng bước lớn, cấp Lacrimosa lên như chìm ung cấp gả con, đi về phía cửa của Đại Phú Ông.

Qua khỏi ngưỡng cửa đang chớp đèn neon mấy bước.

Lacrimosa xoay cổ tay, thanh kiếm bị cô đánh rớt dưới đất trước đó bay vèo về lại trong tay cô. Cô đánh thẳng kiếm về phía “Shi-tô”——

“Người không phải là Shi-tô.”

“Shi-tô” né người tránh lưỡi kiếm, thả cô gái mong manh xuống đất, lạnh lùng nhìn cô chăm chú.

Lacrimosa đứng thẳng người, thanh kiếm bạc trong tay, mũi kiếm chìa thẳng vào cổ họng của “Shi-tô”——

“Người là ai! Cút ra khỏi avatar của anh ấy!”

Gió lớn nổi lên trên mảnh đất hoang vu. Không gian này trong game không hẳn là có mưa; tuân theo mô hình tính toán của hệ thống, địa hình đá lồi chòm bị xói mòn trong gió, lở thành đá vụn, rồi thậm chí cát bụi.

Thân hình mong manh của Lacrimosa và dáng vóc cao lớn lực lưỡng của “Shi-tô” đứng đối diện nhau bên bờ ranh giới của không gian đầu game. Mái tóc đen dài của Lacrimosa tung bay trong gió, như rắn đang uốn lượn.

“Người là ai? Tại sao có thể đăng nhập được vào avatar của anh ấy?”

Lacrimosa cao giọng chất vấn, âm thanh mong manh vỡ vụn ra trong gió cát.

Maandala không giống những nền hệ thống huyền thực khác; mỗi một người chỉ có thể có một tài khoản, không có ngoại lệ. Ngay đến cả người sáng lập ra Maandala là Đấng Hoa cũng chỉ có mỗi một tài khoản. Đấng Hoa là một thiên tài thiết kế sản phẩm. Theo cách nhìn của rất nhiều người trong ngành công nghệ huyền thực mà nói, anh ta gần như là một triết gia. Thậm chí một nhân vật ngang với thần thánh.

Nghe nói Đấng Hoa đã nghĩ ra thế giới của Maandala trong một ngôi chùa Mật Tông. Thiết kế cơ bản của anh ta chỉ dựa vào một ý niệm: chúng sinh bình đẳng. Cho nên, trong Maandala, không ai được hưởng đặc quyền mà có hai tài khoản. Cũng có nghĩa là, người thật và người trong avatar, tương ứng nhau.

Ngoài đời, kỹ thuật để làm được điều này, rất đơn giản: đăng nhập tài khoản bằng tĩnh mạch cá nhân. Mỗi một hệ thống tĩnh mạch của mỗi con người là độc nhất vô nhị, vô cùng khó giả dạng. Khả năng xuất hiện tài khoản giả trong hệ thống hiện giờ đã giảm xuống còn dưới 1/1.000.000.000.

Người này tuyệt đối không phải là Shi-tô. Lacrimosa vô cùng chắc chắn.

Shi-tô đã chết cách đây 6 tháng.

Quan trọng hơn nữa là, những loạt hành vi của người này, hoàn toàn không giống với của Shi-tô.

Shi-tô rất cung cò. Anh luôn gọi cô là “sư muội,” cho dù sau này hai người đã yêu nhau, anh vẫn trêu mếu gọi cô là “sư muội.” Anh ôm cô, hôn cô, vỗ về cô, tất cả đều mang theo vô hạn thương yêu chiều chuộng. Còn người này tuyệt đối không như vậy với cô. Cho dù cô đã tự giết chết avatar cũ, rồi đăng ký bằng avatar mới này đi nữa, cô tin rằng nếu là Shi-tô, anh chỉ cần liếc mắt liền có thể nhận ra cô.

Maandala hay ở chỗ biểu cảm trên mặt nhân vật vô cùng sống động chân thật. Người thật mà hơi đối sắc mặt, khoé mép hơi rù, cánh mũi hơi phồng, nước mắt lăn xuống từ khoé mắt— tất cả đều lập tức ứng lên mặt của avatar.

“Shi-tô” này, trong ánh mắt mang một sự cẩn mật cô không quen thuộc, mang chiều sâu, thậm chí mang một sự cẩn nhắc thận trọng với từng đường đi nước bước. Điều này hoàn toàn tương phản với tính cách cởi mở và rõ ràng của Shi-tô.

Y tuyệt đối không phải là Shi-tô.

“Người là ai!”

Cô hỏi lần thứ ba.

“Shi-tô” vẫn đáp lại bằng sự im lặng. Bất thành linh, y xoay người, sai bước vượt qua khỏi ranh giới chia khu vực đấu game, tiến vào khu vực an toàn.

Lacrimosa xòng theo, tóm lấy tay áo của y, “Trả lời ta!”

“Người không phải là anh ấy, tại sao người lại cứu ta? Người xuất hiện ngay lúc mấu chốt, tuyệt đối không phải là tình cờ, nhất định là người đã quan sát ta từ rất lâu!”

“Shi-tô” không ngó ngang đến cô, tiếp tục cầm đầu bước về phía đường phố.

Đến gần khu đô thị, người đồng dẫn lên.

Lacrimosa theo sát gót “Shi-tô.” Cô bị thiếu mất một cánh tay, chiếc áo trắng nhuộm màu máu, thu hút ánh mắt của vô số người trên đường.

Nếu cứ tiếp tục như thế này, sẽ kéo cảnh sát đến mất.

“Shi-tô” hơi nhu mày, dừng bước.

Lacrimosa nói một cách mỉa mai: “Đi nữa đi. Người đi đến đâu ta theo đến đó, xem người dùng avatar của người khác làm những trò gì!”

Trong tay “Shi-tô” bất chợt xuất hiện lưỡi dao đen huyền nặng chình chịch quen thuộc.

Cơ bắp khắp người Lacrimosa căng cứng, cảnh giác theo bản năng, kiểm bặc lại xuất hiện trong lòng bàn tay. Cơ mà dao kiếm không thể dùng để tấn công trong khu an toàn được. Lacrimosa âm thầm tự giễu bản thân, cất kiếm đi. Sáu tháng đã trôi qua, thói quen nghề nghiệp thể mà vẫn chưa phai.

“Shi-tô” nhìn quanh không thấy ai, dùng mũi dao vạch chữ lên mặt đá.

C...*Ö*.....L....*Ä*

Y viết rất lạ lùng, viết chữ ngược, cho nên Lacrimosa đứng đối diện với y nhìn hàng chữ này thì lại thành chữ xuôi.

B.....N.....G...*Ä*...I.....C...*Ü*....A.....T...H...J....N...H.....D...*I*....*Ê*....M.....?

Lúc hai chữ “Thịnh Diễm” xuất hiện, tim của Lacrimosa thất lại. Như sức nặng ngàn cân ép nơi lồng ngực, cả lồng ngực bị đè đến ngạt thở.

Tim cô đập dồn dập, mí mắt giật liên hồi, tay run rẩy điên cuồng.

Tại sao—tại sao y biết Shi-tô là Thịnh Diễm? Avatar của Thịnh Diễm trong Maandala, chỉ có những người vô cùng thân thiết của anh mới biết. Mà những người này nếu không phải là bạn thân thì cũng là đồng nghiệp, không một ai cô không quen. Cô không sao nghĩ ra được, trong những người đó, ai có thể mạo danh Shi-tô mà đăng nhập vào Maandala.

Sự cảnh giác dâng lên theo khiếp sợ, ngập như nước thủy triều. Không. Không thể thừa nhận. Càng không thể để bị lộ thân phận!

Thịnh Diễm đã chết!

Cô cũng đã chết!

Hai người bọn họ không thể nào xuất hiện trong Maandala được!

Người này rốt cuộc là ai!

Cô cúi đầu xuống, liền thấy “Shi-tô” đã xóa hết mọi chữ được vạch bằng dao.

Tại sao y không lên tiếng?

Cho dù bị cấm, trong Maandala cũng có thể dùng chữ rồi thông qua máy phát âm để nói, tại sao y lại cất công dùng dao khắc chữ trên mặt đất?

Người này quá kỳ lạ. Có quá nhiều bí ẩn khó giải thích vây quanh. Điều chưa biết luôn luôn mang theo nguy hiểm, đây là một bản năng sinh tồn của nhân loại. Lacrimosa lùi hai bước, rồi bỗng co giò bỏ chạy.

Cho dù trong khu vực an toàn không được dùng vũ khí để tấn công, chiếu theo quy tắc của Maandala, một avatar đăng ký cách đây 7 năm vẫn có thể dễ dàng khống chế một avatar mới được vài tháng tuổi, giống như trong thế giới hiện thực, một đứa trẻ 7 tuổi có thể dễ dàng tóm được một em bé sơ sinh.

Avatar này có ghi lại lịch sử một số nơi cô đã từng ghé qua. Mặc dù cô có thói quen tùy tiện xóa lịch sử, nhưng vẫn khó tránh được việc lưu lại một số nơi. Thế nào đi nữa, avatar này không thể nào lọt vào tay y.

Tiếng bước chân đằng sau lưng bám sát.

Thịch. Thịch. Thịch. Mỗi một bước chân như giẫm mạnh lên lồng ngực yếu ớt của cô, gõ khiến cho trái tim của cô như sắp bị giẫm nát.

Rốt cuộc người này muốn gì?

Lacrimosa chợt hồi hận cô đã dùng vô avatar mới đăng ký này.

Quá yếu đuối, quá vô lực, quá vô tích sự. Chạy không được bao xa đã bắt đầu thở hết ra hơi.

Không, có lẽ là cơ thể thật của cô không chịu được áp lực này. Hiện giờ thân kinh của cô đã trở nên vô cùng yếu ớt, vô cùng miễn cảm, cô căm ghét cái thân thể xác thịt này.

Có lẽ chết vẫn tốt hơn hết.

Giống như avatar trong Maandala. Biến thành tro tán. Đăng ký một tài khoản mới. Rồi tái xuất giang hồ.

Chẳng qua chi là sẽ mất hết ký ức mà thôi.

Quên đi cũng tốt.

Quá mệt mỏi.

Lacrimosa biết không chặt được cái đuôi “Shi-tô.” Cô nhảy vào một toà nhà cao 30 tầng, leo lên đến sân thượng, đứng ở rìa. Gió phàn phật thổi mái tóc của cô tán loạn, cô bất chợt dừng chân.

“Shi-tô” cũng đứng lại trước mặt cô. Y vẫn tiếp tục vạch chữ trên mặt đất.

C...*Ö*.....C...*Ö*.....Q...U...E...N.....T...H...J...N...H.....D...L...*Ê*....M.....K...H...*Ö*...N...G

“Tôi không quen Thịnh Diễm nào cả.” Lacrimosa lạnh lùng đáp.

Cô tung người nhảy xuống khỏi toà nhà cao tầng.

Áo trắng bay phất phới, phản phất trong gió.

“Shi-tô” gấp rút vươn tay tóm lấy, chỉ tóm được một góc của vạt áo. Y nắm rất chặt, cố gắng kéo Lacrimosa về lại trên sân thượng.

Thế nhưng trọng lực trong Maandala được mô phỏng quá chân thật, tuy Lacrimosa trông mỏng manh, nhưng một góc của vật áo kia tuyệt đối không gánh được toàn thể trọng lượng cơ thể.

Toạ.

Lacrimosa rơi tự do. Áo trắng máu đỏ, như xác của cánh bướm đã chết.

“Shi-tô” vắt mình trên lan can sắt thấp tè của sân thượng, môi mím chặt, bàn tay siết chặt lại thành nắm đấm.

hết chương 1

Shito là tên avatar bằng tiếng nhật, phiên âm thành “Sứ Đồ” bên tiếng Tàu, cũng có nghĩa là “người mang trên mình sứ mệnh đặc biệt.” Cho nên tựa đề của chương 1 mang cả hai nghĩa, Shito sống lại, Thịnh Diễm là đặc viên số 19, cũng “sống lại”

Bạn đang đọc truyện *Bằng Nước Mắt Và Lặng Câm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 2: Xin lỗi, mèo con

người dịch: idlehouse

“Hự”

Ngay sau tiếng rên kim nén, Phương Trì rớt bỏ nhào xuống đất. Cả lồng ngực bị va đập, cú va đập mạnh đó khiến cô có cảm giác như tất cả mọi xương sườn đều bị gãy vụn.

Con bà nó.

Thế mà vẫn không biết tất hệ thống cảm lực hồi tiếp đi trong lúc ngã.

Vết thương phía sau tai vốn đã tương đối lành lại bắt đầu đau dữ dội, đau đến nỗi cô bắt đầu hoa mắt. Trong miệng thoảng vị sắt.

Chảy máu rồi sao...

Cô vốn định dùng một lỗi bug nhỏ trong Maandala để thoát thân. Cô biết ở dưới toà nhà cao tầng đó có nơi mô hình của hai địa mảng giao nhau. Chỉ cần vị trí cô rớt xuống đủ chính xác, thì có thể xuyên được qua hai địa mảng đó, xuất hiện ở một vị trí khác không mất một cọng tóc nào, tương tự như là xuyên không.

Nhưng mà lại gặp cái tên mạo lốt chết tiệt kia.

Có lẽ y chỉ muốn ngăn để cô khỏi nhảy lầu. Nhưng mà cú tóm xong kéo lên đó của y, đã khiến cho cô bị dịch khỏi vị trí đáp xuống đã tính sẵn.

Bịch!

Cô lại đập vào một mặt đất cứng chắc. Tuy chiếu theo cách Maandala thiết định lực hồi tiếp, sức va đập đã được hạn chế tối đa để tránh khiến người dùng bị thương ở mức độ trung, nhưng cú té từ tầng 30 vừa rồi đối với một người đang trong quá trình hồi phục như cô mà nói, không chỉ mang sức công kích của cái chết trong game.

Đầu cũng từ từ trở nên nặng nề.

Cơ thể..... cơ thể dường như chìm vào biển cát mềm mại..... rất ấm áp, chìm xuống mãi..... xuống mãi.....

Như vậy là chết ư.....

Đây chẳng phải chính là kết quả cô mong chờ suốt 6 tháng phục hồi hay sao?

Chết đi, sẽ có thể hoàn toàn quên đi Thịnh Diễm. Sẽ có thể hoàn toàn thoát khỏi tâm thần xác đã không thể khiến cô hài lòng.

Chết đi, là được giải thoát hoàn toàn. Là kết thúc mọi đau khổ.....

Nhưng trong tầm nhìn mờ hồ, tay của cô, tại sao tay của cô vẫn run rẩy mờ về phía nút ấn màu đỏ kia?

Tại sao?

Trước khi mất ý thức, một câu nói không biết từ đâu chớp ngang qua trong đầu của Phương Trì—

Chấp niệm của chúng ta đối với sinh tồn

Ngày qua ngày một thêm sâu nặng.

.....

Lúc Phương Trì tỉnh lại lần nữa, trước mắt trắng xoá. Quen thuộc và nhàm chán giống y như lúc cô tỉnh dậy vài tháng trước. Ở nơi như thế này lâu ngày, không biết liệu có bị chứng quáng tuýt không. Cô một hồi nhắm mắt lại, hy vọng hết thấy chỉ là một giấc mơ. Nhưng thế giới quá yên tĩnh, yên tĩnh đến hết thảy mọi xúc giác của cô bị phóng đại.

Mùi thuốc sát trùng đầy khoang mũi, cô bắt đầu hơi choáng váng. Trong mùi thuốc mang theo cảm giác lành lạnh của chất cồn, mùi ri sét của i-ốt, rồi cộng thêm cảm giác kích thích của peroxide, các mùi trộn lẫn vào nhau giống như một ly cocktail. Chiếc máy theo dõi bên mình cô bíp đều đặn, và còn có tiếng nghe như đồng điện đang chạy ri ri. Thuốc trong ống truyền Murphy đang nhỏ giọt đều đặn, bong bóng lục sục nổi lên trong chai..... Những âm thanh này, vào tai cô, nghe sao rõ mồn một, như nước đang sôi sùng sục, ồn ào làm cô không sao ngủ được.

Cô bỗng ngồi bật lên. Vẫn là gian phòng đặc biệt cũ. Phòng bệnh đặc biệt của Bệnh Viện Số 1 thuộc đại học Yên Thành. Cả một phòng bệnh chỉ có mình cô. Bảng clipboard bên cạnh cô ghi chú giờ giấc lần trước y tá ghé qua, và cách đây 9 phút 23 giây. Chiếu theo kinh nghiệm trước đây, cứ cách 15 phút y tá sẽ đến quan sát có một lần, thế thì cô có 5 phút 37 giây để trốn ra khỏi toà nhà này.

Phương Trì thong thả đeo khẩu trang vào, thay đổi giày vải, gỡ kim truyền nước ra, ấn tay lên chỗ kim đâm rồi bước ra khỏi phòng. Đồ bệnh nhân ở đây màu xanh lam nhạt với hoa văn màu trắng, rộng thùng thình, dư sức che giấu vóc dáng gầy gò của cô. Cô cao 1m62; nếu như đem chiều cao của toàn bộ các cô gái trong thành phố này về thành một đô thị phân phối chuẩn chiều cao, thế thì cô sẽ nằm ngay ở điểm cao nhất của đường cong đó. Đeo khẩu trang vào rồi, mỗi một chiếc camera giám sát trong bệnh viện mà muốn bắt gặp được cô, sẽ thành một việc không dễ dàng.

Bệnh Viện Số 1 là bệnh viện giỏi nhất toàn thành, có hệ thống tự-động-hoá tốt nhất. Trong toà cao ốc rộng lớn và sáng sủa, đã không còn thấy ai phải xếp hàng. Khắp nơi gắn màn ảnh chỉ dẫn và tuyên truyền, nội dung tuỳ theo khu vực của các khoa khác nhau mà chiếu các đoạn phim tài liệu khoa học phổ biến khác nhau.

“..... Với các công nghệ thực tế ảo đang dần dần xâm nhập vào tất cả mọi khía cạnh của cuộc sống con người, tâm lý của con người cũng dần dần bị chiếm đóng bởi những trò giải trí huyền thực. Theo các chương trình nghiên cứu mới nhất, tỷ lệ người mắc bệnh tâm lý đã tăng lên nhanh chóng trong những năm gần đây, và con số này tương ứng với tỷ lệ thâm nhập của các hệ thống thực tế ảo.....”

“Công Ty Thần Kinh Hoa Hồng Neurose của chúng tôi luôn tận tụy trong lĩnh vực tâm thần học bao năm qua, nghiên cứu chuyên sâu trong các lĩnh vực khoa học thần kinh và phát triển thuốc chữa, hiện nay đã đặt trọng tâm của nghiên cứu và phát triển vào các bệnh tâm thần do thực tế ảo gây ra, chúng tôi hy vọng rằng qua những nỗ lực của chúng tôi.....”

Bốp.

Chà biết thiết bị bằng thủy tinh của ai bị rớt xuống đất. Có lẽ là một chai truyền dịch. Cũng có thể là một ly nước thủy tinh. Nước và mảnh thủy tinh vung vãi. Lồng Phương Trì bỗng như bị mẻ mất một mảnh. Giống như bờ đê bị mất một mảng, nước lũ xồng qua như trút, sóng trào dâng. Cô đứng sững sờ trước màn ảnh đỏ, nắm ngón tay phải hơi mở rộng. Nếu như đang trong Maandala, lúc này một thanh kiếm bạc đã bay vào tay cô, một đòn thôi, dịch ác biến thành tro phiêu tán.

Nhưng đây không phải Maandala.

Cách đó không xa, một cô y tá cuồng quýt nói: “Xin lỗi chú, chủ nhiệm Hà, là tôi không cẩn thận, không canh cô Phương đáng hoàng. Tôi sẽ đưa cô ấy về phòng bệnh ngay!”

“Đừng đi qua đó!” Người đàn ông đứng phía sau kéo cô ta giật ngược trở về. “Rất nguy hiểm” Ông nói, “Đã có kết quả xét nghiệm máu, hàm lượng thuốc ức chế alpha trong máu của cô ấy hiện giờ đã xuống gần đến 0. Mất đi sức khống chế của thuốc, hiện giờ cô ấy rất dễ xuất hiện hành động chạy trốn.”

“Vậy phải làm sao ạ?”

“Đề tôi đi được rồi. Cô qua bên khoa tâm thần liên lạc với chủ nhiệm Ninh giúp tôi, trong vòng 1 tiếng đồng hồ thu xếp một cuộc trị liệu cho PTSD dạng nặng.”

“Vâng!”

Phương Trì tròn mắt nhìn màn ảnh trắng trùng. Tô Phong, CEO của Thần Kinh Hoa Hồng đang diễn giảng trên sân khấu. Dưới hội trường thỉnh thoảng vang lên từng tràng pháo tay như sấm. Tô Phong vẫn năng động và tươi tắn như trước đây, thao thao bất tuyệt. Trên màn ảnh phía sau lưng gã hiện thị lượng doanh thu toàn cầu đột tăng trong những năm gần đây, đến từ các loại thuốc tác động tâm thần của Thần Kinh Hoa Hồng, tỉ lệ tăng trưởng hợp chất đã đạt 120% trong ba năm!

Quần đối trá.

Ứng nhót.

Lucifer dưới vỏ áo thiên thần.

Hung thủ sát hại Thịnh Diễm!

Cô muốn giết gã, giết hết chúng nó!

Giết!

Năm ngón tay đang xoè ra của cô cong lên, siết lại. Ở bệnh viện, móng tay của cô bị cắt giữa cụt ngắn, nhưng nơi đầu các ngón tay tiếp giáp, vẫn loáng thoáng thấy được máu.

“Mèo Con.”

Một giọng nói khiến người nghe cảm thấy âm áp vang lên sau lưng cô. Phương Trì giật bản mình! Không! Cô không muốn lại bị trói! Cô phản ứng cực nhanh, cầm đầu bò chạy.

Mười phút sau, dưới sự hộ tống của 4 nhân viên bảo vệ, cô quay về phòng bệnh đặc biệt. Hai tay hai chân đều bị trói bằng dây trói đặc biệt. Cô điên cuồng gào thét, trong miệng bị nhét một miếng bần, cổ tay chột đau nhói, cảm giác lạnh lẽo lan rộng theo các mạch máu, cô lập tức cảm thấy thở không ra hơi, tim nặng nề chìm xuống, không còn nhúc nhích được nữa. Cô mở to hai mắt, nhìn trừng trừng vào khoảng không.

Rất lâu sau, có một người đến ngồi xuống bên giường bệnh của cô. ——Giường bệnh lún xuống 3.5mm, chắc trọng lượng của người này đầu đó 68kg. Một con số vô cùng quen thuộc, quen thuộc đến độ gần như mang theo nên ảo vị đáng chất trong thuốc gây mê, quen thuộc như căn phòng này đối với cô vậy.

“Rốt cuộc vẫn là thanh niên, hồi phục nhanh thật đấy——Mèo Con.”

Mái tóc dài trong chân bị nhẹ nhàng kéo ra ngoài, được vuốt thẳng.

Cô nằm bất động, ánh mắt thần thờ.

“Tự động ngưng uống thuốc sáu ngày đúng không?”

Phương Trì không cãi. Sự thật đã ghi rành rành trên xét nghiệm hoá, hỏi làm gì nữa.

“Ngao ngỗng uống thuốc một tháng trời, sau đó cảm thấy chủ đã buông lỏng cảnh giác, thế là hack cái máy giám sát liều lượng thuốc chủ đặt trong nhà. Con vắt hết thuốc chủ kê cho con và trong hồ cá, cái máy giám sát lượng thuốc tiếp tục ngày ngoặc báo tin bằng ngày đến cho chủ rằng con đã uống xong thuốc.

“Mèo Con à, con không cần phải ép uống chủ cả rồi ở nhà dùng thử thuốc——thuốc kê cho con uống, chủ đã chọn liều thấp nhất rồi, không có độc tính gì đối với cơ thể con người cả.”

Phương Trì quay mặt về phía người ngồi đối diện. Cả một con người cô rất bé nhỏ tinh tế, lông mày mỏng thưa, mũi nhỏ nhỏ, khoé miệng cũng nhỏ xù, làn da trắng nõn cũng mang đến cho người ta cảm giác rất tinh tế. Ánh mắt của cô chứa một sự nhậy bén mang tính chất thần kinh.

Người ngồi đối diện tuy mặc áo blouse màu trắng chỉnh tề, nhưng vẫn ngồi ngời ngời phong độ. Mái tóc vẫn dày tuy đã lốm đốm bạc, trông khoảng độ bốn mươi mấy, không ai ngờ được rằng ông đã 60 tuổi. Tên của ông là Hà Tâm Nghị, bác sĩ chủ trị của cô, đồng thời cũng là bố dượng của cô.

“Tại sao bắt con uống loại thuốc đó?” Tuy mới vừa bị chích một liều thuốc an thần, ánh mắt sáng quắc nhưng vô định của cô vẫn chứa sự bồn chồn bất an.

“Uống nó xong, buồn ngủ, buồn ngủ, ngoài buồn ngủ ra vẫn chỉ là buồn ngủ, con không có sức để làm gì, không có sức để nói chuyện, thậm chí không có sức để khóc để cười! Con cảm thấy con không còn là người!”

“Con không mắc bệnh tâm thần! Đừng cho con thuốc an thần!” Cô bắt chọt gào lên, màng nhĩ ong ong, trong đầu choáng váng.

“Mèo Con. ....”

“Đừng kêu con Mèo Con——Tên của con là Phương Trì! Phương Trì!”

Cô túm lấy tóc của mình gào thét, bị Hà Tâm Nghị cường chế gỡ tay xuống, “Hít thở sâu!” Ông ra lệnh, “Siết chặt hai tay, thở ra!”

Hà Tâm Nghị lập đi lập lại mệnh lệnh như thế với cô, cho đến khi cô hoàn toàn bình tĩnh lại. Ông nói:

“Mèo Con, thiết bị định vị mà Thần Kinh Hoa Hồng cấy sau tai con, cấy rất sâu, rất chính xác. Chủ và các bác sĩ đoán, có lẽ vài vài sợi điện cực đã kết nối với hệ thống thần kinh của con. Lúc con đào thoát, đã tự tay móc thiết bị đó ra, tạo nên một tổn thương nhất định đối với não của con. Tuy phía bệnh viện đã giải phẫu mấy lần cho con, nhưng tổn thương đã không hoá giải được. Chủ và mọi người khó có thể chữa trị một cách hoàn hảo.”

Phương Trì nhìn chăm chú vào mặt ông, người bố dượng cô quen biết từ nhỏ, không ngừng phản kháng bằng đủ mọi cách, nhưng những lời ông nói, cô rất khó có thể không tin.

“Không thể hoá giải được? Cho nên suốt đời này phải uống thuốc?” Giọng của cô hơi run.

Im lặng thật lâu.

“Phải. Hơn nữa tình trạng sẽ tiếp tục xấu đi, thuốc chỉ có thể làm chậm tiến triển.” Đáy mắt ông in sâu nỗi đau khổ.

“Xin lỗi, Mèo Con.”

Ồ.

Hà Tâm Nghị đã là chuyên gia về não và thần kinh hàng đầu ở Trung Quốc và trên thế giới. Là con ghê của ông, cô biết rất rõ.

Cô chột trở nên yên tĩnh.

Phương Trì quay đầu nhìn ra cửa sổ. Cửa sổ của phòng bệnh này đóng kín mít. Bên ngoài, nắng rất đẹp, rực rỡ chói lóa, chiếu một mảng lớn vào bên trong phòng bệnh. Một cây bạch dương cao lớn đang ghé sát cửa sổ, tựa như rất hiếu kỳ, muốn tiến vào trong, vài chiếc lá to dần sát lên mặt cửa kính. Vài cây bạch dương ấy trắng bóng. Trong không trung như có vật gì trắng như tơ đang bay bay. Là hoa đuôi sóc. Phương Trì chột nhớ, thì ra đã vào xuân.

“Úm. Thật ra, cũng không có gì cả.”

Phương Trì nở nụ cười khô héo và tái nhợt, thoáng qua rồi thôi. “Cảm ơn chú Đạo Minh. Cảm ơn chú chăm sóc cho mẹ con.”

Trông Hà Tâm Nghị phong độ y như cụ diễn viên Trần Đạo Minh, nên cô luôn gọi ông như vậy.

“Mẹ con kiên cường hơn con.”

“Con biết.”

Cô là đứa trẻ ra đời sau khi bố cô mất. Bố mất khi cô vẫn còn trong bụng mẹ. Khi đó còn chưa có Maandaka, cô chỉ có thể nhìn thấy bố mình qua những tấm hình. Trong ấn tượng của cô, mẹ chưa bao giờ khóc, một thân một mình nuôi cô và chị cô. Chú Đạo Minh theo đuổi bà rất nhiều năm, cũng phải sau năm cô được 20 tuổi, mẹ cô mới chấp nhận chú Đạo Minh, nhưng không biết có phải vì quan tâm đến cảm thụ của con riêng của chú Đạo Minh hay không, hai người bọn họ không làm hôn thú.

“Nhưng con bắt khuất hơn mẹ con.”

“Chủ không cần khen con.”

“Chủ nói nghiêm túc mà, chủ tin chắc rằng Mèo Con sẽ vượt qua được bốn cuộc điều trị PTSD.”

“.....”

.....

Trong phòng điều trị tâm lý, âm nhạc du dương.

Trước đây, lúc điều trị tâm lý, toàn bộ Hà Tâm Hạo đích thân đến làm, hôm này đổi thành bác sĩ Ninh mà ông về cùng thân thiết. Không có Hà Tâm Nghi ở đó, cô bị giám sát chặt chẽ hơn. Cửa phòng bệnh của cô bị khoá trái từ bên ngoài, lúc cần đi điều trị, bốn người bảo vệ của bệnh viện sẽ đến thấp tầng cô qua bên phòng điều trị tâm lý.

Trong lúc điều trị để thả lỏng bằng âm nhạc, đèn trong phòng đã tắt hết. Tia tím ở chỗ đóng mở cửa đang chớp chớp, dòng chữ “Lối thoát an toàn” toả ánh sáng nhàn nhạt. Nhạc cổ điển chẳng có một chút tác dụng gì đối với Phương Tri. Hiện giờ đầu óc cô tỉnh như sáo.

Nên đi thôi.

Kim ngân của đồng hồ đã chạy qua 1 giờ.

Bây giờ mà không đi, sẽ không kịp nữa.

Cô ôn lại toàn bộ đường chạy thoát ra khỏi bệnh viện trong đầu, hít sâu một hơi, lặng lẽ đứng lên không một tiếng động. Cởi gậy ra cầm ở tay, rón rén chậm rãi men theo bờ tường. Nhạc vẫn đang chơi. Giọng nam thời niên đang nhả từng chữ như con lười.

“Hãy tưởng tượng trên đầu bạn có một chùm sáng, một chùm sáng ấm áp, chiếu soi lên toàn thân bạn, toàn thân của bạn đều cảm nhận được sự ấm áp đó.....”

Bác sĩ Ninh vẫn ngồi yên phía đối diện, ông nhắm mắt cùng với bệnh nhân theo thói quen, bắt đầu thiền. Phương Tri thờ phào, đẩy mạnh cửa, phóng đi như một mũi tên.

Nhảy xuống thành cầu thang cuốn đang đẩy người đứng.

Chạy xuyên qua khu vực cấp cứu đang đẩy người tới lui lui.

Cửa nhỏ.

Cửa lớn.

Trước bệnh viện luôn không thiếu xe taxi.

“Bác tài, tôi nghĩa trang liệt sĩ Lãnh Tuyền! Mau lên!”

Hôm nay là tang lễ của Thịnh Diễm.

Cũng là tang lễ của cô.

Bạn đang đọc truyện *Bằng Nước Mắt Và Lặng Âm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 3: Tang lễ của chính mình

người dịch: idlehouse

Nghĩa trang liệt sĩ Lãnh Tuyền nằm về phía tây của thành phố, dưới chân một ngọn núi. Đa số cây cao mọc trên núi thay là hàng năm, chỉ riêng trong nghĩa trang liệt sĩ Lãnh Tuyền trồng các loại thông. Bốn mùa luân hồi, cây trên núi vào thu rụng lá, vào đông điều tàn, duy mình Lãnh Tuyền luôn một màu xanh biếc không thay đổi.

Nghĩa trang liệt sĩ Lãnh Tuyền mở cửa cho công chúng. Lúc Phương Tri đón xe tới nơi, trước cổng nghĩa trang đã tụ tập rất nhiều người, trong đó phần lớn là ký giả truyền thông. Họ cũng giống như những người đến đưa tiễn, trên cánh tay cột băng đen, trước ngực ghim hoa trắng. Đầu đầu cũng thấy cảnh vệ đặc cảnh trong những bộ đồng phục đen, đeo kính đen, đứng nghiêm thẳng tắp.

Không một ai nói chuyện ồn ào, cả một khu nghĩa trang chìm trong bầu khí nặng nề. Phương Tri đi vòng qua đám đông. Tang lễ rất nhanh chóng sắp sửa bắt đầu, cô chọn một ngọn đồi gần đó với tầm nhìn tốt, quan sát từ xa.

Gió đầu xuân vẫn còn rất lớn, cuốn mái tóc mềm mượt đen tuyền của cô lên, thổi nỏ dính vào cây trúc bá đây là trông như vậy cả bên cạnh. Cô thở bạo giữ mạnh tóc mình về, nhét vào trong cổ chiếc áo gió. Khoảng cách từ đây đến hiện trường của tang lễ vừa đẹp. Cô nhét tai nghe không dây vào tai, bật lên. Bên tai lập tức vang lên những tạp âm rề rề. Cô kiên nhẫn chỉnh đài, âm thanh trong tai nghe từ từ trở nên rõ ràng.

“Tắt đi động chưa?”

“Yên tâm. Trên đường đến đây đã tắt rồi. Trong hoàn cảnh này, anh không hy vọng bị quấy rầy.”

Là mẹ cô, Cốc Ứng, và bố dượng cô, Hà Tâm Nghi.

Làm tốt lắm. Như thế này, sau khi bác sĩ Ninh phát hiện ra cô đã chạy thoát, muốn gọi điện cho Hà Tâm Nghi, Hà Tâm Nghi cũng không nhận được.

Hôm qua Hà Tâm Nghi điều trị PTSD cho cô xong, cô tặng cho ông một chiếc kẹp cà-ra-vát. Thiết kế của chiếc kẹp cà-ra-vát rất giản dị, khảm hai đường sọc bằng bạch kim, trông rất tinh, rất hợp đi đôi với cà-ra-vát màu đen. Mang tiếng là quà sinh nhật của Hà Tâm Nghi, chút quà phụ kiện này hoàn toàn không quá lớn. Do cô rất không ưa người bố dượng từ bé đã gọi cô là “Mèo Con” này, nên cô không thích nợ ông. Mỗi lần sinh nhật cô, Hà Tâm Nghi luôn chọn quà đặc biệt có tâm và khác người, thế nên quà sinh nhật để tặng cho người bố dượng đáng ghét là thứ không thể thiếu.

Hà Tâm Nghi nhận được món quà này đương nhiên rất vui. Nó có nghĩa là tâm trạng của Phương Tri đã khá lên. Nhưng bên trong cái kẹp cà-ra-vát ấy có giấu một máy thu thanh tí hon. Hà Tâm Nghi là một người rất kỹ tính và biết ăn mặc. Mùa xuân gió lớn, ông luôn dùng kẹp cà-ra-vát. Cô đã từng để ý, những chiếc kẹp ông dùng trước đây đều hợp với các loại cà-ra-vát sọc đa màu khác nhau. Nhưng khi tham dự tang lễ, ông sẽ phải mặc một bộ âu phục đen và đeo cà-ra-vát đen. Tặng cho ông một chiếc kẹp có thể phối với cà-ra-vát đen quả rất thích hợp.

“Nó sẽ không trốn ra khỏi bệnh viện chứ hả?”

Quả nhiên mẹ cô hỏi. Mẹ cô rất ít khi dùng tên của cô, toàn dùng “nó” để thay thế.

Có thể là do mẹ ký tên cô chẳng. Cái tên đó do chính mẹ cô đặt, mẹ chưa từng bao giờ giải thích ý nghĩa của nó, nhưng Phương Tri hiểu rất rõ, “Tri” là vì cô đã đến trễ, không kịp gặp mặt bố cô một lần. Có lẽ trong lòng mẹ, lựa chọn của bố chưa từng sai. Bố hy sinh, cũng là do số phận. Chỉ có cô, là đã đến trễ.

“Anh đã sắp xếp ổn thoà rồi, hẳn là Mèo Con sẽ không có cơ hội nào để trốn ra được.”

“Chắc chắn không có sơ hở gì chứ? Nó ranh ma lắm.”

Ha. Đứng là không ai biết con bằng mẹ.

Cô nghe tiếng Hà Tâm Nghi cười khò. Ông nói: “Tại sao nhất định không cho con nó tới thế? Con nó có quyền biết. Cho dù con không đến, sau đó cũng sẽ trông thấy trên truyền thông. Lần này nhiệm vụ ‘truy bắt hồ ly’ của Cục 19 đã để hy xuân gió lớn, ông luôn dùng kẹp cà-ra-vát. Là nhiệm vụ thất bại nhất trong 7 năm từ khi thành lập. Cục 19 từ trước đến nay luôn là một tổ chức gây tranh cãi lớn nhất, phóng sự trên truyền thông sẽ không ít, e rằng cũng sẽ không thiếu những bài viết chuyên sâu.”

“Nó và Thịnh Diễm vốn không nên bắt đầu.” Cốc Ứng mẹ cô nói một cách lạnh nhạt, “Hiện giờ Thịnh Diễm đã chết rồi, thì chúng nó nên triệt để kết thúc. Bố mẹ của Thịnh Diễm cũng đến tham dự tang lễ, em không hy vọng nó và họ gặp mặt nhau.”

“Em quá khắt khe với Mèo Con rồi. Con người đều có tâm cảm. Bệnh trạng của Mèo Con hiện giờ, ngoài tổn thương cơ thể ra, thì tình cảm bị kiểm nên cũng là một phần lớn của vấn đề.”

“Nó là một người mang trên mình sự mệnh từ khi ra đời. Nó phải tiếp tục sống thay cho bố nó, số phận của nó là phải gánh chịu nhiều.”

“Cốc Ứng! Cách em dạy Mèo Con là khía cạnh anh khó đồng cảm nghĩ nhất.”

“Bao nhiêu năm rồi thấy còn muốn tranh biện với em về vấn đề này à?”

“.....”

Cuộc đối thoại của họ cuối cùng lại quay về điểm xuất phát. Phương Tri không hiểu được, một người đàn ông hoàn mỹ như Hà Tâm Nghị, rốt cuộc sao lại đi thích một người phụ nữ có chấp trong hành động và suy nghĩ của bản thân như mẹ cô. Hoặc có lẽ, ai ai cũng tìm kiếm một người có điều mà bản thân mình không có, để bù trừ.

Tang lễ đã bắt đầu.

Lúc này bất xe đến đây, đi ngang qua một tiệm bán dụng cụ thiên văn, cô đã mua một ống kính viễn vọng.

Trên bãi cỏ xanh rì là một đám người mặc đồ đen. Bềng đeo tay đen, cài hoa trắng. Nhân viên của Cục 19 đều có mặt, cô nhận ra hết mọi người. Cảnh còn người mất, như đã qua một đời. Gần đến thế, cô lại không thể nào bước thêm một bước. Qua ống kính, cô trông thấy bức ảnh đen trắng của bản thân. Đã 6 tháng trời qua, nhìn lại gương mặt đó, thế mà lại cảm thấy xa lạ.

“Mai Đồ Sa, nữ, gia nhập Cục An Ninh Mạng tháng Một năm ’16, nằm vùng trong một số tổ chức với những giao dịch phi pháp trên web chìm. Ngày 2 tháng Mười năm ’19, trong một giao dịch thuốc sinh hoá ở bang Shan nước Miến Điện đã không may mất hy sinh, hưởng dương 25 tuổi”

Loa phát thanh truyền đến giọng nói thô nhưng nặng nề của cục trưởng Cục 19, Sứ Tranh Vinh.

Mẹ cô và Hà Tâm Nghị đứng khá xa, cô không nghe được tiếng khóc của người có mặt trong tang lễ từ máy thu âm, nhưng nhìn trong kính viễn vọng, có một người đàn ông trung niên đeo khẩu trang đỡ một người phụ nữ cũng đeo khẩu trang đang khóc ngất. Một nỗi bi thương vô cùng rõ rệt. Đây là hai diễn viên chuyên nghiệp.

Bắt đầu từ giây phút cô bước chân vào khu đặc huấn từ dạo còn bé, cô đã mang hai thân phận. Một, là Mai Đồ Sa, một, là Phương Tri. Mẹ cô đã vẽ sẵn đường cho cô, đích chỉ về nghề của bố cô: cảnh sát đặc nhiệm, rất có khả năng là cảnh sát nằm vùng. Sau đó Cục 19 được thành lập, cần gấp cảnh sát viễn tinh thông mạng internet gia nhập. Vừa khéo cô chuyên ngành khoa học thông tin ở Yên Đại, lại mang kinh nghiệm được huấn luyện từ bé, liền bị cục trưởng Cục 19 Sứ Tranh Vinh kéo ngay qua. Khi đó cô còn chưa tốt nghiệp nghiên cứu sinh năm 2. Cô giao dịch trên web chìm với thân phận nằm vùng 4 năm, lật đổ một tổ chức áo đen, một tổ chức buôn bán nội tạng, hỗ trợ phát hiện hoạt động mua bán thông tin thế tin dụng ngân hàng, giúp chuyển tin tình báo cơ mật quốc gia v.v. quãng 10 lần. Cuối cùng, bị huỷ trong tay của Thần Kinh Hoa Hồng.

“Thịnh Diễm, nam. Gia nhập Cục An Ninh Mạng năm ’14 khi cục mới được thành lập, tham gia điều tra các vụ án lớn liên quan đến an ninh mạng, hai lần lập công vinh dự cấp 3. Ngày 2 tháng Mười năm ’19, trong một giao dịch thuốc sinh hoá ở bang Shan nước Miến Điện đã không may mất hy sinh, hưởng dương 27 tuổi.”

Đầu đã qua rất lâu rồi, Phương Tri vẫn không dám dùng kính viễn vọng nhìn hình của Thịnh Diễm. Nhìn những tấm hình đủ màu sắc màu hoá thành đen trắng, nhìn một người sống sờ sờ trong không gian ba chiều biến thành một tấm ảnh tĩnh trong thế giới 2 chiều, là một việc quá tàn nhẫn. Hệt như nhìn bong bóng bảy sắc cầu vồng vỡ ra, bao nhiêu tươi đẹp đều hoá thành tro xám

Cô cúi đầu. Rồi giờ phút kính viễn vọng lên, nhìn vào di ảnh của Thịnh Diễm. Thế mà lại không rơi nước mắt. Tim cũng không bị thất nghiệm. Thì ra Hà Tâm Nghị tặng liều thuốc ức chế alpha cho cô xong đúng là có hiệu lực. Cả con người cô khó không khóc, không có tình cảm buồn không vui, cũng không có nhân tính.

Ấy tựa như Thịnh Diễm là một người xa lạ. Những kỷ niệm trong ký ức của cô, dưới tác dụng của thuốc, trở nên yếu ớt hơn hên.

Trong kính viễn vọng, cha mẹ, em trai, em dâu của Thịnh Diễm đều đang cúi đầu sụ sùi. Chẳng mấy chốc, mẹ anh ngã quỵ, cha, em trai, và em dâu của anh đều dần dần để đỡ bà. Nhân viên cứu hộ mặc áo trắng vội vã nhấc cáng chạy tới, đưa họ ra ngoài.

Tang lễ ngắn ngủi đã kết thúc.

Đám ký giả truyền thông nào chịu buồnng cục trưởng cục an ninh mạng Sứ Tranh Vinh hiếm hoi lần mới xuất hiện một lần.

“Xin hỏi cục trưởng Sứ có thể tiết lộ thêm một chút chi tiết về nhiệm vụ ‘Truy bắt hồ ly’ không ạ? Nó liên quan đến vụ án tội phạm nào thua ông? Nghi can bao gồm những tổ chức tội phạm hoặc cá nhân nào thua ông? Có đúng là đã hợp tác với cảnh sát quốc tế?”

“Xin hỏi cục trưởng Sứ, vì sao tang lễ lần này hoàn toàn không có di thể của hai thám tử đã hy sinh? Di thể của họ đã được đưa về nước hay chưa? Nghe nói hai chân bị chặt của liệt sĩ Thịnh Diễm đã được trử đông lạnh và gửi về bằng không vận, xin hỏi lời đồn này có phải là thật?”

“Xin hỏi cục trưởng Sứ, trong nhiệm vụ ‘Truy tóm hồ ly’ lần này trực tiếp dẫn đến sự hy sinh của một người nằm vùng và một thám tử tham dự vụ án, liệu cục an ninh có hành vi gì thất chức? Nghe nói lãnh đạo trực tiếp trên Thịnh Diễm là ông Thịnh Thanh Hoàì hiện giờ đã bị tạm thời đình chỉ chức vụ, chờ điều tra, xin hỏi hành động kỷ luật này có mang ý nghĩa cục an ninh cho rằng ông Thịnh nên trực tiếp gánh trách nhiệm cho sự hy sinh của hai thám tử nêu trên? Xin hỏi hành vi này của cục an ninh có phải đang trốn tránh trách nhiệm?”

“Xin hỏi cục trưởng Sứ, tại sao lại phải một có gái trẻ tuổi như Mai Đồ Sa đi thi hành một nhiệm vụ nguy hiểm như nằm vùng?”

“Xin hỏi cục trưởng Sứ, năm ngoái cục an ninh đã đầu tư hai phần ba tổng ngân sách cho nhiệm vụ ‘truy bắt hồ ly,’ nhưng đến nay vẫn không có kết quả gì, liệu cục an ninh có nợ người nộp thuế một lời giải thích?”

“Xin hỏi cục trưởng Sứ…….”

Phương Tri nghe thấy Hà Tâm Nghị thở dài, nói: “Tang lễ vừa mới kết thúc, đám đông còn chưa kịp tan đi, mà đám ký giả này đã không đợi nổi nữa.”

Cốc Ứng lạnh nhạt nói: “Tắc phong của Sứ Tranh Vinh là loại cứng rắn, có chấp, từ chối mở cuộc họp báo với ký giả, ký giả muốn vô được ông ta cũng chỉ có ở nơi này.”

“Ký giả bây giờ đều sắc xảo như thế sao? Thế giới đúng là đã thay đổi. Lúc chúng ta còn trẻ, ai dám chất vấn kiểu đó đối với một nhân vật mang cấp bậc như Sứ Tranh Vinh?”

“Từ lúc thành lập đến nay Cục 19 luôn được công chúng quan tâm. Sau vụ ‘truy bắt hồ ly,’ khắp nơi đều kêu gọi chuyển cục an ninh từ một cơ quan độc lập sang một nhánh dưới quyền của bộ công an, Sứ Tranh Vinh bị áp lực rất lớn. Ký giả họ nắm rất chắc điểm này nên mới lớn gan yêu cầu dư luận giám sát.”

Hà Tâm Nghị hỏi: “Rốt cuộc thì Cục 19 thuộc quyền của bộ an ninh quốc gia hay chuyển qua bộ công an thì có gì khác nhau?”

Cốc Ứng nhìn Hà Tâm Nghị một cái, nói: “Chỉ nhiệm Hà rõ là người chỉ biết nghiên cứu khoa học. Nếu thuộc quyền bộ an ninh quốc gia, thì Cục 19 có quyền giữ bí mật ở mức độ cao nhất cho tất cả mọi hoạt động. Nếu bị chuyển qua bộ công an thì phải viết và phát hành báo cáo hoạt động hàng năm, công khai tiết lộ tất cả mọi thông tin.”

Hà Tâm Nghị đại ngộ, “Ồ” một tiếng, sau đó lại nghĩ ra gì đó, nói: “Đoạn phim mà Cục 19 gửi cho em xem, em đã xóa chưa? Bất kể thế nào cũng không được để cho Mèo Con thấy được.”

“Biết rồi, xóa lâu rồi.”

“Anh nghe nói lúc đó quá trình Thịnh Diễm chết đã từng được chiếu trực tuyến trên mạng ắn của Maandala trong một quãng thời gian ngắn. Hiện giờ Mèo Con nó vẫn mạng còn ý chí để sống, nhưng chẳng may mà thấy được đoạn phim đó, e rằng con sẽ sụp đổ.”

“Sứ Tranh Vinh đã sắp xếp cho nhân viên rà quét sạch rồi, hẳn là nó sẽ không có cơ hội để xem nữa đâu—ừa, hôm nay sao anh lại đối kẹp cà-ra-vát mới thế?”

“À, hôm qua con nó tặng đấy, nói là quà sinh nhật sớm……”

Rạp. Tim hiệu dứt mắt. Không hồ là người đã bên bờ lâu năm, năng lực đánh hơi của mẹ cô đúng là siêu cấp

Phương Tri kéo cao khăn choàng cổ, che đi nửa gương mặt, đeo kính viễn vọng lên lưng, hai tay dút vào trong túi áo, rào bước xuống khỏi ngọn đồi. Dọc đường cô suýt nữa đâm sầm vào một người, cô ngược mắt, là một thanh niên đeo khẩu trang màu xanh lam nhạt và đội mũ màu xanh nước biển. Tuy không thấy rõ mặt, nhưng đại khái có thể nhận ra độ tuổi của anh ta tầm tuổi của cô. Dáng rất cao, có một đôi mắt sẫm sẫm, hơi xếch lên, trông như một chú hươu đứng giữa cánh rừng sớm mai trong sương mù dày đặc.

Là ai mà cũng xuất hiện ở nơi này giống như cô?

Bị mẹ bắt qua tang có tặng cho Hà Tâm Nghị một cái máy thu âm là một chuyện rất đáng sợ. Phương Tri không còn lòng dạ nào để nán ná thêm ở đây, liếc chẳng thanh niên kia thêm một cái nữa, bắt gặp anh ta cũng đang nhìn cô một cách cảnh giác. Phương Tri quần chặt chiếc áo khoác vào mình, nghênh gió rào bước rời khỏi nơi đó.

Bạn đang đọc truyện *Bằng Nước Mắt Và Lòng Cảm* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 4: Hello maandala!

người dịch: idlehouse

Phía tây bắc của Yên Thành có một toà nhà chọc trời kiểu Tây rất kỳ dị—36 tầng phía dưới thì rất nghiêm chỉnh vuông vắn, lên trên thì tự dung bắt đầu xoay, cả một toà nhà như bị một bàn tay khổng lồ nắm chóp mà vặn, toà lầu góc cạnh vuông vức lên đến đỉnh thì thành dạng tròn. Toà nhà ấy nằm bên vành đai số 4, trông như một ngọn đuốc hướng lên trời, lại giống như một cây gậy phù thủy đang thốc vào không trung.

Trong những năm gần đây, toà nhà chọc trời này đã thành một thắng cảnh du lịch. Khách đến chơi Yên Thành cơ bản là sẽ đều chạy tới toà nhà này để chụp hình, thậm chí trên vành đai số 4 nơi đi ngang qua nó, bộ giao thông không thể không gắn băng cánh cáo nhắc nhở:

“Xin đừng đưa đầu và tay ra cửa sổ xe để chụp hình!”

Nó hách đến vậy đấy.

Ai bảo trụ sở được đặt trong toà nhà này lại là của công ty Maandala chứ?

“Thưa quý cô quý cậu, đây chính là toà nhà của Maandala chúng tôi, được xây năm ’18, hiện nay toàn bộ 1 vạn nhân viên của công ty đều làm việc trong toà nhà này. Nơi đây trong nhóm nhân viên nội bộ, chúng tôi thích gọi nó là “Adventure Land” hơn, các em nhỏ thì đều gọi nó là công viên vui chơi Maandala.”

Một nhân viên béo phục phịch của Maandala đang giăng giải cho một nhóm người mặc âu phục và giày da. “Maaan-da-la, nghe có phải như một câu thần chú không? Ở nơi đây, tất cả những em nhỏ mà độc lên câu thần chú này đều nhận được một viên kẹo hình mascot của Maandala.” Anh ta chớp chớp mắt, tặng một viên kẹo sô-cô-la cho một em nhỏ chạy tới đọc câu thần chú “Maandala” với anh ta.

Một chuyên tàu lượn siêu tốc thấp tầng chạy ngang qua nhóm người, xuyên qua lùm cây, lao vút qua phía bên hông bên kia của toà nhà. Tiếng reo hò không ngừng truyền đến từ chuyên tàu lượn ấy.

Phương Trì đứng vững bên gài ngựa kéo quân, yên tĩnh đến trông như một nàng bướm đã thu cánh lại. Nhóm người đó là nhân viên phân tích chứng khoán đến từ nước ngoài để tiến hành nghiên cứu công ty, hiển nhiên là muốn hiểu thêm về tình hình của công ty trước khi nộp báo cáo hàng năm. Mai mới khi báo cáo tài chính hàng năm được phát hành, bản báo cáo phân tích tài chính của họ sẽ được phát hành ngay sau đó, trao đến tay các nhà đầu tư, và sẽ đóng vai trò quan trọng trong thị trường vốn. Chỉ có điều là năm nay bộ phận IR (quan hệ nhà đầu tư) của Maandala nghỉ phép sớm hơn thường lệ, nên tên béo không chuyên nghiệp này bị điều ra để tiếp đãi các nhân viên phân tích chứng khoán

“Chị trẻ!”

Một tiếng gọi non nớt, Phương Trì ngán ra một hồi mới hiểu là đang gọi cô. Cô sở sỡ mặt mình theo phản xạ, không sao tiếp nhận được cách xưng hô -đối với cô mà nói- vừa xa lạ vừa quái dị. Là một cậu bé rất đáng yêu. Phương Trì có chút ấn tượng. Mới vừa lúc này, cậu bé này đứng ở trước chiếc máy gấp thủ bóng, cố gắng nhón chân cần thận di động cần điều khiển. Tầng dưới của Maandala là một công viên giải trí mini, thật ra cũng là khu vực thử nghiệm sản phẩm của Maandla, trong đó một vài khách đều mang một chiếc mũ huyền thực nhỏ xinh, mạng nó lên, tựa như làm Alice trong xứ sở thần tiên, bước vào một thế giới hoàn toàn khác lạ và kỳ diệu.

Cậu bé đang mở hồi dây dẫu, khuôn mặt tròn bầu bĩnh đỏ ửng. Hai tay của cậu gấu chặt sau lưng, ngược khuôn mặt nhỏ nhắn nhìn Phương Trì, mặc cỡ khó nói nên lời.

Phương Trì nhìn cậu bé một hồi, cuối cùng vẫn lên tiếng hỏi: “Em tên gì?”

“Đỉnh Ái!”

Cậu nhỏ như dứt khoát hạ quyết tâm, tức tốc chìa tay ra, gửi một ác ma tí hon màu xanh lam vào lòng bàn tay cô, sau đó chạy biến.

Khoẻ mép của Phương Trì thoáng nhếch lên. Trên người của chú ác ma bóng này có in logo của Maandala, mũi chú nhón nhọn, và một chiếc đuôi nhỏ cong gập khúc, chóp đuôi là một mũi tên. Đáng yêu thật. Cô chợt nhận ra, đây là lần đầu tiên cô cảm nhận được một niềm vui vô tư từ đây lòng không vướng bận trong sáu tháng qua.

Trẻ con ngây thơ, đúng là giống như thiên thần.

Cô ngược mắt nhìn theo, cậu bé tên Đỉnh Ái chạy quá nhanh, thế là vấp ngã ở bên một luống hoa, chảy máu chân. Cô muốn chạy qua đó thì đã thấy mẹ của cậu bé cuống quýt chạy tới. Đó là một người phụ nữ độ 30 tuổi, ăn mặc rất mát mẻ, có vẻ như nhà không khá giả gì. Ngoài giờ trốn lẩn cô định ra, thì các trò chơi và thiết bị ở “công viên” Maandala đều miễn phí, cho nên rất nhiều trẻ con nhà nghèo đến đây chơi games.

May sao, không bị thương nặng.

Thế nhưng máu của cậu bé kia không ngừng chảy. Người mẹ băng bó hoặc đề cách nào cũng vô ích, quỳnh quáng mắng cậu: “Đã bảo đừng có chạy mà! Cứ phải chạy cơ! Bây giờ hay rồi, lại phải tới bệnh viện rồi!” Cậu bé ấy không khóc, lăm lăm cúi đầu, để mặc cho mẹ cậu trách mắng. Người mẹ ấy bế cậu lên, hối hả ra đường gọi xe.

Chắc là bệnh khó đông máu nhỉ? Phương Trì hơi nhủ vậy, ánh mắt dõi theo chiếc xe đã phóng đi mất.

“Chào anh Reboot, nghe nói trụ sở của cục an ninh mạng cách Maandala không xa lắm, anh có thể tiết lộ địa chỉ cụ thể cho chúng tôi được không ạ, để chúng tôi qua đó chào hỏi một chút?”

Một mỹ nữ Ái động kiêm chuyên viên phân tích nũng nịu hỏi, giọng nói chảy nước dãi kéo sự chú ý của Phương Trì trở về. Cô chuyên viên phân tích đó đeo một tấm thẻ nhân viên trên người, cô ta là một nhân viên của một ngân hàng đầu tư nổi tiếng trên Wall St.

“À, cái này…….Ha ha ha ha ha ha……” Anh chàng béo vừa bị gọi là Reboot không ngừng dùng giấy chạm mồ hôi, câu giờ lần lữa với cô ta.

“Thưa anh Reboot, hiện giờ Maandala là một hệ thống huyền thực thành công nhất trên thế giới, nắm được những 70% khách tiêu thụ trên mạng. Tỷ lệ thâm nhập này thậm chí còn cao hơn cả số lượng tiêu thụ điện thoại Apple trong năm nay. Anh Reboot, nắm được một số lượng khách tiêu thụ lớn như vậy, mỗi ngày trên Maandala có vô số giao dịch và quy trình xảy ra, làm thế nào để công ty của các anh có thể bảo đảm an toàn tuyệt đối? Có lẽ là công ty của các anh và cục an ninh mạng đang hợp tác chuyên sâu, đúng không? Nếu không thì làm thế nào chúng ta có thể giải thích được sự kiện cổ phiếu của Maandala giảm mạnh năm ngoái sau khi nhiệm vụ “Truy tóm hồ lý” bị thất bại năm ngoái?”

Một chuyên viên phân tích vô cùng sắc sảo. Quả nhiên là câu hỏi nghe có vẻ ngu xuẩn trước đó là cái móc câu, sau đó kéo cần câu mồi chết, liền khiến cho anh chàng Reboot IR-không-chuyên để lộ sơ hở. Phương Trì liếc cô chuyên viên phân tích đó một cái, y như rằng, cô ta đang rất tự đắc.

Có một chiếc khăn tay được đưa tới, Reboot đón lấy, chà đầu thật mạnh. Trông anh ta thật thà, nhưng trong mắt thì có vài phần ranh mãnh.

“Thật ra chúng tôi không chỉ hợp tác với cục an ninh mạng, mà cũng hợp tác với cơ quan an ninh quốc gia của nước có nhà.” Maandala là một thế giới huyền thực độc lập, tự do, bình đẳng, không phân chia quốc gia, giai cấp, màu da; tất cả mọi người ở đó đều được hưởng quyền lợi như nhau, tất cả mọi hành vi phạm tội ở đó đều sẽ bị xử phạt tương ứng với tội phạm.”

“Ha ha! Anh Reboot, câu hỏi vừa rồi chỉ là nói đùa thôi, nhưng những sóng gió trên thị trường chứng khoán thì đúng là phản ánh ưu tư của các nhà đầu tư đối với vấn đề an toàn mạng và tội phạm trong Maandala. Hy vọng anh Reboot có thể nói cho chúng tôi biết Maandala đã xử lý vấn đề này như thế nào.”

“Vâng vâng. Mọi quý vị vào trong trước đã.” Reboot hướng dẫn nhóm người đó đi qua cửa kiểm an. Thiết bị quét qua mặt mỗi người, phát tín hiệu thuận lợi. Phương Trì do dự một chút, rồi cũng bước qua. Một làn tia sáng màu xanh lục diu diu quét qua mặt cô, cánh cửa kính trước mặt ửng thanh, mở ra.

Phương Trì bước qua cửa. Reboot rõ ràng đã để ý đến cô, dùng ánh mắt đầy nghi hoặc không ngừng liếc qua phía cô.

Hôm nay Phương Trì mặc một chiếc váy đầm màu be, phần áo nửa trên màu trắng có tay áo phồng rộng thùng thình theo lối phục cổ, túm ở cổ tay, loe ra như một đoá hoa trắng nở rộ. Mái tóc đen duyên gọn gàng để xoả, trông có như một con búp bê Tây dương tinh xảo. Cô có ý thoả son màu thật nổi và đánh chút má phấn để che bớt khi sắc ảm u của mình.

Cách ăn mặc này đúng là khác hẳn với đám người mặc đồ công sở kia, nhưng cô có thể đi ngang qua chỗ kiểm chứng thân phận bằng võng mạc, Reboot cũng không nói gì nữa, chỉ giữ những thắc mắc trong lòng.

“Khu, quý vị xem này.” Reboot dùng bút trình chiếu chỉ vào toà nhà lừng bóng như gương, “Toà cao ốc này, ngay từ ban đầu đã được thiết kế với những suy xét cẩn thận liên quan đến tính năng an toàn. Chấn hạn như, lắp hệ thống an toàn thông minh tối tân nhất hiện nay, xử dụng chất liệu có độ bền và dẻo cao để chống nổ và chống va đập, dùng son chống tín hiệu theo dõi dạng trong, hệ thống tự cung cấp năng lượng…… Cho dù sự kiện 911 tái diễn, chúng tôi cũng có 90% khả năng không có ai bị thương vong và tất cả các máy chủ đều hoạt động như thường.”

Anh ta lại hướng dẫn ánh mắt của những chuyên viên phân tích qua một chỗ khác, cầu thang máy trong suốt cho phép người bên trong có thể thấy rõ những nhân viên của Maandala đang bận rộn làm việc ở mỗi tầng lầu, anh ta tự hào nói

“Maandala được ra đời năm ’14, đến nay đã là 7 năm, chưa từng xảy ra sự cố bảo mật nào do lỗi hỏng của hệ thống gây ra, dám nói đây là hệ thống an toàn nhất thế giới. Điều này là nhờ có phòng thực nghiệm Quang Chi Kỳ của công ty chúng tôi, nơi tụ hội những chuyên gia hàng đầu của Trung Quốc trong lĩnh vực bảo mật mạng như Giáo Chủ SG, coldfire, La Toàn, fever, vân vân……”

Một chuyên viên phân tích người Đài Loan khề thì thào với đồng nghiệp của mình bên cạnh: “Nghe nói hacker mũ trắng giỏi nhất đại lục không phải bị cục an ninh mạng tuyển dụng, mà là đã vào Maandala. Maandala gần như là một mức lương lên trời, chả trách hút được nhiều hackers hàng đầu như vậy……”

Người đồng nghiệp bên cạnh không cho là đúng: “Giỏi nhất? Hackers giỏi nhất đại lục không phải là Ba Chẳng Ngươi Lâm sao? Guests, T.N.T và Creeper, mới lên sân 3 năm đã đoạt được giải nhất trong cuộc đấu hack toàn cầu Pwn2Own, số điểm kỷ lục họ lập, tới nay vẫn chưa ai phá nổi. Đầu ai nghe nói là ba người này đã được tuyển đi đâu đâu nhỉ?”

Một chuyên viên phân tích Ái động bên cạnh khác bập bệ bằng tiếng Trung: “Chẳng phải Ba Chẳng Ngươi Lâm đã giải tán bao năm rồi sao? Avatar của T.N.T và Creeper đã không còn xuất hiện trong Maandala, không chừng đã đăng ký tài khoản mới, xong vào làm việc cho cơ quan ấy chứ? Hiện giờ người duy nhất còn hoạt động là Guest mà thôi.”

Nhắc đến Guest, cả nhóm chuyên viên phân tích này trở nên vô cùng phấn khích, xi xào với nhau. “Cái nhân vật Guest này đúng là khác hẳn. Thiên Hành Kiến của Liên Minh Hồng Khách, Bánh Bao Nhận Của Ta Một Độp của studio Cambrian, những hackers hàng đầu chưa bị tuyển dụng đều có liên ninh của mình, tác chiến theo đội, chỉ riêng Guest vẫn đơn thân độc mã.”

“Guest là một nhân vật truyền kỳ mà! Hồi xưa Kevin Mitnick được coi là hacker hàng đầu trong các hackers, đã từng hack vào đến hệ thống chỉ huy phòng không Bắc Mỹ, nhưng ở đại lục, có thấy ai dám khiêu chiến với hệ thống thông tin an ninh quốc gia chưa? Sau khi Guest xẻ lè ra thì đã đám một thân một mình xâm nhập hệ thống của pháp viện tối cao của quốc gia!”

“Ái chà! Nếu mà Guest cũng trong Quang Chi Kỳ……. Tôi dám bảo đảm là báo cáo này được tung ra xong thì giá cổ phiếu của Maandala sẽ tăng 100 điểm, giảm thiểu hết mức độ rủi ro nhiệm vụ “Truy tóm hồ lý” tạo nên trước đây!……”

“Thưa anh Reboot, xin hỏi Guest có phải cũng ở trong phòng thực nghiệm Quang Chi Kỳ của công ty các anh không ạ?” Một chuyên viên phân tích không nhận được, giờ tay hỏi.

Reboot cười giả là, “Phải phải, chúng tôi có hợp tác với Guest!”

Nhóm chuyên viên phân tích hí hửng ghi chép lia lịa vào sổ tay.

Vắt và lấm mủi đưa được hết nhóm chuyên viên phân tích đó vào trong phòng hội nghị để họp với giám đốc tài chính, Reboot vào nhà vệ sinh để rửa mặt, rồi lại lau người, thay một chiếc áo có hoa văn sạch sẽ. Chạy đi tìm đồng nghiệp mượn bột lữa xong, ra chỗ cầu thang hút thuốc thả lỏng. Nào ngờ vừa mở cửa an toàn ra, trong khu cầu thang mới tới có một cô gái đang đứng, hai tay đang cầm chú ác ma mặt màu xanh lam, trông cô vô cùng xinh xắn ngoan hiền. Cho đến khi cô lên tiếng, giọng nói nghe lạnh lẽo âm u, đến độ Reboot lập tức rùng mình.

“Guest hợp tác với nhà các cậu hồi nào? Sao tớ không biết?”

Bạn đang đọc truyện *Bằng Nước Mắt Và Lặng Câm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 5: Deer in the mist

người dịch: idlehouse

Trong một khu phố phía bắc của Yên Thành, những căn hộ bình dân nằm san sát chen chúc nhau. Nhà ở đây giá thuê rẻ, giao thông cũng tiện lợi, cho nên tụ tập rất đông những người dân lao động. Tường xám xịt, có hoang nhũ ra từ kẽ nứt giữa vách tường và một đường xi măng, nước nhỏ xuống từ những mái nhà làm bằng gạch amiăng khiến cho khu vực này mang một khí chất hoàn toàn khác biệt với khu vực đô thị của Yên Thành.

“A Thời, nghỉ chút đi! Chuẩn bị ăn cơm rồi!”

Ông chủ Đình gọi một chàng trai trong phòng tập. Đây là một phòng tập võ tự do kiểu cũ nằm ẩn mình trong khu phố. Bên ngoài trông một tiền rất nhỏ, bên hộp đèn dài hẹp phủ đầy bụi bặm và dính đầy mạng nhện, vào đến trong thì lại rất rộng, ánh sáng trong phòng không được tốt lắm, mặt trời chưa lặn đã phải bật đèn tiết kiệm điện lên. Lưới thép quây tám cạnh lại thành một chiếc “lồng đấu” không lồ, chính là đấu trường võ tự do. Sân trong là nơi tập luyện, treo rất nhiều bao cát, dây xích và đặt tạ. Trên sàn có vài lớp xe công kênh nằm rải rác, mỗi chiếc lớp cao gần bằng đầu người. Chiếc lớn nhất gần 600 cân Anh.

Một chàng trai đang “vật lộn” với chiếc lớp xe đó.

Chàng ở trần, tướng người thuộc loại gầy, nhưng cơ bắp cân đối, săn chắc. Làn da trên vai bị râm nắng thành màu lúa mì, vai phải và cánh tay phải có hai vết sẹo như bị nước nhỏ xuống rồi toé ra, tạo nên một sự tương phản rất rõ rệt với tướng mạo tuấn tú của chàng.

Chàng đứng tần thủ thấp, cầm gác lên chiếc lớp xe, hai cánh tay luôn xuống dưới, kẻ ngay mặt dưới của vành lớp xe, thân hình dong dỏng cong thành một đường cong vững chãi. Chàng hít sâu, rồi thỉnh linh cơ bập hai chân và toàn thân căng cứng, bật hết sức mình, nhấc chiếc lớp xe nặng nề công kênh ấy lên được một chút!

“Giời!” Lão Đình bật lên một tiếng, giục mạnh màu thuốc vào bồn hoa xi măng để dập lửa, nói: “Bắp tay! Dùng đầu gối để chống, đỡ lên! Động tác ở tay đối lên! Đúng!”

Chàng trai cái chân chặt rắng, gừa đầu, gân xanh trên trán và cổ đều lòi ra, đầu ngón chân đang chống trên mặt đất rải sỏi tạo nên hai chỗ lõm. Đường lằn trên chiếc lớp xe màu đen đó, đường nào đường nấy rộng bằng đùi của chàng, như một quả đồi kiên cố, dưới ánh chiều tà toả mùi nhựa cao su nồng nặc. Chàng dùng đầu gối để nâng lớp xe lên đến xương quai xanh, rồi bất chợt măm mồi măm mồi giữ sức, rống lên một tiếng, nhấc được hẳn chiếc lớp xe đó lên. Nâng chiếu xuyên qua vòng lớp xe, rúc những chùm sáng nhỏ nhỏ, chân chàng như đóng đinh, bám chặt xuống mặt đất, ra sức thực mạng đầy mạnh, lớp xe đó ầm chấn động xuống mặt đất, làm dậy lên một lớp bụi cát.

“Giời giờ giời! Nghỉ thôi, nghỉ thôi!” Lão Đình vút cho chàng một chiếc khăn tay trắng sạch sẽ. Chàng trai cúi đầu thở hồng hộc, lồng ngực rần chắc không ngừng phập phồng. Chiếc khăn tay kia như nặng ngàn cân, chàng đón bắt lấy khăn tay mà cả cánh tay khẽ run lên.

“Đù rồi mày, hôm nay đã đến cực hạn rồi. Luyện nữa sẽ hỏng người đấy!” Giọng điệu của lão Đình hơi nghiêm.

Chàng trai lẳng lặng đến một bên tường, cầm một bi đồng sắt đựng nước, trút thẳng từ đỉnh đầu xuống. Lấy khăn tay lau mái tóc ngắn đen nhánh, nói với lão Đình: “Em đi thay đồ.”

Lão Đình lại đốt thuốc khác, khói thuốc lan toả trắng xoá, là loại thuốc bình dân Yên Yên 10 đồng một bao. “Cắn đây gấp phải chuyện gì nữa rồi? Không còn vui về nói cười như trước đây nữa. Luyện tập cứ như để giết người vậy, lớp xe nó có thù với mày à?”

Chàng trai soát thay đồ sau tấm rèm che, một lúc sau, mới trả lời một cách thần nhiên: “Có chuyện gì đâu thấy? Em thì có chuyện gì chứ!”

“Thăng chó! Miệng mày thế nào tao đều biết cả. Nói láo với tao?”

Chàng trai thay đồ xong bước ra, mặc một chiếc áo phông tay dài màu đen, một chiếc quần jean đã bạc thếp, rõ ràng đã mặc rất nhiều năm, gấu quần đã tưa hết ra. Thứ quần áo này có thể mua một lúc mấy trăm bộ từ chợ bán si, chắc là loại hàng xuất khẩu rẻ tiền, không có đến một cái nhãn hiệu. Nhưng thân hình của chàng cao ráo cân xứng, mặc vào đường nét đầu ra đầy. Trông chàng vô cùng khôi ngô, nhưng nét đẹp không thuộc loại mạnh mẽ áp bức. Mắt hai mí và có đường chân mí khiến cho nét mặt trở nên nhu hoà, cả con người chàng như một chú hươu đứng giữa cánh rừng đầy sương mù bao phủ.

“Cũng không có gì.” Chàng cười nhạt, nhưng ánh mắt buồn buồn, “Một người bạn đã qua đời.”

“Thân lắm à? Bao năm nay đâu thấy mày tới lui với ai đâu.”

“Chắc vậy..... Bạn hồi xưa.”

“Thế sự vô thường.” Lão Đình thở dài một tiếng, vỗ vỗ vai chàng trai. “Người sống đến 20, 30 tuổi, khó tránh bắt đầu gặp cảnh sinh tử.”

Chàng trai thoáng cười nhạt, cúi đầu xấn tay áo, một lúc sau, chàng mới nói: “Ừ nhỉ.”

Lão Đình phà ra một ngụm khói, nhìn chàng xấn tay áo lên đến khuỷu tay, vừa đủ che đi vết sẹo dử đời kia. “Cái thằng này mày có quá khứ, tao biết. Nhìn hai vết sẹo đó của mày, đừng tưởng là tao không hiểu, là vết thương do súng! Mấy người phạm như bọn tao á, cả đời ngay đến rồi cũng không rõ đến sống được một lần, đầu ra súng để trúng đạn!”

Chàng trai nhướn mày cười, nói: “Hồi bé không hiểu chuyện, leo cây, bị bọn bắt chim dùng súng etpigon đánh.” Chàng làm điệu bộ bằng tay, “Súng etpigon ‘đùng’ một phát thế này, chắc thầy đã từng thấy rồi chứ à?”

Toàn nơi những nói cười! Yên Thành đã cấm súng etpigon từ mấy chục năm trước, mấy thứ đó chỉ ở khu vực núi phía Nam mới có. Đứa trẻ này lớn lên trong Yên Thành làm sao mà gặp được dân đi bắn chim? Lão Đình hừ một tiếng trong mũi, rầy rầy tàn thuốc vào luống hoa.

Mùa này đang là lúc tơ phấn hoa đuổi số bay khắp Yên Thành, phía ngoài sân của lão Đình cũng trồng cả mấy gốc dương cô thụ, chàng trai hắt hơi liên hồi, lấy khẩu trang màu xanh lam nhặt ra, đeo vào.

“Bạn gái lại nhớ đến mày rồi chứ gì!” Lão Đình trêu.

“Khi nào thấy mới tuyển em vào làm rể?” Chàng trai cười nhạt.

“Ồi, cái con nhò Phi Phi đó không xứng với mày.” Lão Đình thờ dài.

“Aizz, thầy đừng có nói chuyện với Phi Phi kiểu như vậy, là cô ấy không thêm em.”

Lão Đình cúi đầu thờ dài, lắc đầu. Chàng trai nhìn thấy rồi còn sáng, nói: “Tự đừng thêm ăn lười bỏ nướng, thầy ăn trước đi ạ, em chạy ra mua một chút rồi sẽ về.”

Chàng trai vừa đi xong, liền có một người bước vào nhà. Lão Đình trông thấy, thoáng sững sờ.

“Sư huynh, đúng là anh rồi!”

Gã này họ Nhâm, tên là Nhâm Gia Minh, là sư đệ dưới đội tinh đạo xưa của lão Đình, thua lão độ 10 tuổi.

Nhâm Gia Minh bước vào căn phòng tập tối tăm xong lần như trên mình bị dính phải thứ gì không sạch sẽ, làm bộ phui phui một hồi. Gã đánh giá xung quanh căn phòng tập, chỉ thấy tất cả mọi thiết bị đều cũ kỹ phủ bụi, khung thép bị tróc hết sơn, lộ ra màu vốn có của thép. Thép rào của “lồng đấu” phủ một màu đen xìn, mặt sàn có chỗ đã bị mài nhẵn nhụi, phản chiếu ánh đèn tiết kiệm điện màu trắng nhợt nhạt lạnh lẽo.

Gã cố tỏ vẻ nhiệt tình, ôn chuyện xưa với lão Đình: “Sư huynh à, cũng cả mấy năm rồi chúng ta không gặp nhau nhỉ?”

Lão Đình gật đầu. Đứng ngay lúc này, vợ lão bung cho lão một bát bún, bên cạnh là con trẻ tay đang cầm chong chóng chạy khắp nơi trong phòng.

“Ngồi xuống ăn chút không?” Lão Đình ra ý cho vợ mang thêm một bát bún nữa tới, bản thân lão thì bỏ đầy dầu ớt vào trong bát bún trước mặt, mùi cay của ớt thơm nồng. “Vợ tôi nấu, ngon, đúng vị.”

Nhâm Gia Minh nhìn chiếc ghế cũ kỹ đến tróc sơn, không ngồi xuống. “Nếu không có người khác nói cho tôi biết, tôi còn không hay là sư huynh đang ở đây nữa.” Gã vẫn ngo quanh, giống như muốn xem có hình của đệ tử hay không, có thắng được giải gì hay không, rồi lại hỏi: “Đạo sau sư huynh ra khỏi đội tỉnh, không phải đánh MMA giành được cả giải quán quân toàn quốc đó sao? Thế nào mà bây giờ lại ở đây mở phòng tập?”

Giọng điệu của gã tuy có vẻ hoà nhã, nhưng trong đấy toả ra một vẻ kiêu ngạo của bề trên.

“Tôi còn nhớ hồi đó sư huynh là đệ tử được sư phụ tán thưởng nhất, coi trọng nhất mà!”

Lão Đinh lặng thinh không nói. Vội lão bùng lên một bát bún, lại để một đôi đũa trước mặt Nhâm Gia Minh, la cạu con: “Đinh Ái! Đừng chạy nữa! Chạy vấp cho bị thương mới hải lòng sao hả!” Cậu nhỏ kia vô cùng đáng yêu, mặt mũi tuấn tú, thừa hưởng ưu điểm của cả hai vợ chồng.

Nhâm Gia Minh nhìn hai mẹ con, hơi nhíu mắt. Gã để ý thấy tất cả mọi góc nhọn ở trong phòng tập bụi bặm này đều được bọc lại thật dày, ngay đến các góc của bàn ghế nội thất đều bị bọc bằng vải y chang như thế.

Nhâm Gia Minh lại nhìn đôi đũa gỗ đen thùi cũ kỹ, không nhắc tay, nói: “Chỉ dầu trề nhì, chưa gặp qua bao giờ hay sao ấy?”

Lão Đinh lầm bầm: “A-Phuong mắt sớm.”

Lão mơ hồ nghe thấy Nhâm Gia Minh cười lạnh một tiếng.

A-Phuong cũng từng là sư muội của Nhâm Gia Minh, Nhâm Gia Minh đã từng theo đuổi bà. Nhưng A-Phuong nhìn cao, đương nhiên theo đại sư huynh giỏi hơn gã. Đấy cũng là lý do mà lão Đinh và Nhâm Gia Minh có gút mắc sau này.

Lão Đinh hít sùm sụp vài ngụm bún trơn trượt, rồi đặt đũa xuống, nói với Nhâm Gia Minh:

“Hôm nay cậu đến làm gì?”

Nhâm Gia Minh cười híp mắt: “Maandala muốn mở cuộc thi đấu vô địch MMA huyện thực, tôi vốn định gọi sư huynh xuống núi, nhưng trông cái dạng của sư huynh hiện giờ, e rằng đánh không nổi nữa.”

Nay tuy lão Đinh vẫn giữ được thể hình cường tráng giống trước đây, nhưng cơ bắp đã rõ ràng bị nhão, bụng cũng to lên. Lão đã mập ra, đường tóc lưa thưa không tha cho lão. Giống như cả một phòng tập u ám, trên người lão đã mang dấu mờ bụi bặm, suy thoái.

Lão Đinh biết gã kia đang nói mát.

Mười năm trước lão bắt đầu mở phòng tập, tiếng tăm rất khá. Sau đó Maandala nổi lên, thanh niên chạy lên đó để đấu MMA huyện thực ngày một tăng, người như gã Nhâm Gia Minh này rất biết đáp ứng trào lưu, mở phòng luyện MMA huyện thực trên maandala. Dạng phòng tập thật ngoài đời như của lão Đinh, khách ngày một kém đi. Ba năm trước, lão đã từng xuống núi một lần, đấu chui. Lần ấy bị gãy chân, đến nay vẫn còn mấy chiếc đinh thép nằm trong đó. Lão không sao đấu được nữa. Hạ nản cho một anh hùng MMA, đạo đó đã được đưa tin trên truyền thông. Nhâm Gia Minh không thể không hay biết.

“Đề cậu thất vọng rồi!” Lão Đinh lặng lẽ nói.

“Chắc chắc chắc……” Nhâm Gia Minh lắc đầu, mở một cốc ả sơ mi ở phần cổ cứng thẳng tắp. “Nhìn hình trong phòng tập này của sư huynh, cả mấy năm rồi không có đệ tử nào phải không? Có vẻ như nếu tôi muốn tìm mảu giống tốt cũng không tìm ra!” Gã thờ dãi một tiếng. “Tiếc thật, sư huynh, thời buổi này không đấu trong huyện thực, sư huynh lỗi thời rồi……”

“Thầy, em về rồi ại! ………”

Vừa nói xong thì có một chàng trai ào vào như con gió, tay trái cầm một bao đựng xiên thịt, tay phải cầm một túi nghe như có bia ướp đá trong đó, phía ngoài bao nylon còn đọng nước từ khí lạnh.

Nhâm Gia Minh nhìn chằm chằm chàng trai ấy, bất tỉnh linh đưa chân ra quét một vòng. Chàng trai ấy nào ngờ trong phòng có người đột ngột tấn công mình, trong khi loại vận động viên chuyên nghiệp như Nhâm Gia Minh, dẫu chỉ quét chân thì sức cũng mạnh hơn người thường. Chàng bị bắt ngờ, vấp, ngã nhào xuống đất, mấy chĩa bia lình đưa nhau bình bình bang bang lán rớt khắp nơi.

“Sư huynh, đệ tử của anh bây giờ là trình độ cỡ này sao? Chao ôi…… Chắc chắc chắc!”

Chàng trai kia nằm sõng soài dưới đất, nghe câu đó xong ánh mắt tối sầm, bất chợt lẩn tới đâm thẳng vào phía sau đầu gối Nhâm Gia Minh! Nhâm Gia Minh không phòng bị, ngã khụy một gối xuống, chàng trai dùng thế dưới đất kéo tay, lôi chân, động tác gọn gàng lưu loát quét Nhâm Gia Minh xuống đất, dè chặt gã trong thế đó, nhìn chằm chằm vào mắt gã, không nói không rằng. Nhâm Gia Huy giật mình vì ngược.

Chàng trai nhận ra được ánh mắt của gã thù vờ nhen căm tức, liền ra tay trước, hạ thủ vì cường, nhanh chóng ngồi xuống đất kéo cánh tay của Nhâm Gia Minh duỗi ngang, có vẻ như định dùng đòn khoá kẹp tay. Khoá kẹp tay là một tuyệt chiêu trong võ tự do trăm lần đều thắng, rất ít khi nào thấy ai bị khoá kẹp tay mà có thể giải khoá đó được. Nhưng Nhâm Gia Minh rút cuộc cũng là một tay trong nghề võ cùng lão luyện, chàng trai vừa kéo tay gã ra, gã đã biết ngay chàng định làm gì. Nhân lúc chàng trai ngồi ngã người ra sau, gã ra sức bật thẳng lưng, chống cổ và vai xuống đất, sau đó dùng cả thân để lật mình đè ngược lên chàng trai, rút cánh tay ra, hung hăng áp chàng sát đất!

Lão Đinh vội quát lên: “A Thời! Buông tay nhận thua!”

Nào ngờ chàng trai nhất định không chịu nhận thua, ra sức vùng ra khỏi cánh tay như gọng kìm của Nhâm Gia Minh, bắt đầu đánh nhau với gã dưới sàn!

Lão Đinh thấy chuyện chẳng lành, rồi rít chạy tới đỡ hai người ra, “Gia Minh, thằng bé này luyện võ tự do cũng chi luyện kiểu nghiệp dư, mới theo học 3,4 năm, làm sao làm đối thủ với cậu được! Cậu đừng so đo với nó!”

Nhâm Gia Minh là một kẻ tàn bạo, gã nào quan tâm đến chuyện chàng trai này có phải hậu bối hoặc là chi chơi nghiệp dư v.v., tóm được là đánh! Đòn nào ra đòn nấy!

Chàng trai ấy bị lẫm mấy đòn nặng, mặt cũng bị cọ dướt đất xây xát, chảy máu. Sự bướng bỉnh của chàng tương đương với sự bạo tàn của Nhâm Gia Minh, rõ ràng nếu không đến cuối thì sẽ không nhận thua. Chi là trước đó khi tập luyện với võ lopp xe, chàng đã dùng phần lớn của sức mình, chẳng bao lâu sau chàng lại bị Nhâm Gia Minh khóa tay phải, cười lên người, đè chàng dưới đất.

“Có phục không?”

“Không phục.”

Nhâm Gia Minh tăng thêm sức ở tay, mặt của chàng trai bị ấn chặt xuống đất, đau đến khiến ngũ quan nhần nhỏ vận vẹo.

“Không…… không phục!”

“Nhâm Gia Minh!——“

“Rắc” một tiếng, vai của chàng trai bị trật khớp, sắc mặt tái đi, nhưng vẫn không xin tha. Nhâm Gia Minh sa sầm mặt, vất mạnh cánh tay đã lỏng lẻo của chàng trai xuống đất, đứng dậy.

“Không biết lớn nhỏ, không biết tốt xấu!”

Lão Đinh đỡ chàng trai dậy, sắc mặt lạnh tanh, không nói một lời. Lão không buồn nhìn Nhâm Gia Minh, bảo vợ: “Dọn bát!”

Dọn bát tức là đuổi khách. Nhâm Gia Minh bề bề cõ, sửa soạn lại chiếc áo sang trọng đã bị lôi kéo thành nhếch nhác, nói với lão Đinh một cách độc ác:

“Tôi thấy cả đời này anh không có cơ hội để trở mình ngược mặt với đời nữa!”

“Vậy đó là số của tôi!” Lão Đinh thông thả nói, nắn bá vai của chàng trai, “rắc” một tiếng, chính nó về lại chỗ cũ.

Nhâm Gia Minh tức giận tông cửa đi mất.

Lão Đinh lùi ra sau ba bước, gấp mình với chàng trai: “A Thời, chuyện này là xích mích giữa thầy và sư đệ của mình, không nên liên lụy đến em. Thầy xin lỗi em.”

A Thời lão đang đứng dậy, cũng vội vàng gấp người với lão. “Là đệ tử đã làm cho thầy bị mất mặt.”

Lão Đinh nhìn chàng, trên mặt chàng đầy vết máu và bụi đất, những vằn mạng vệt cuội nhạt, không may may mắt đi chút khi khải. Lão thờ dãi, nói: “A Thời, làm người phải biết cách xuống nước. Đánh không xong thì dùng cổ mạng.”

A Thời đang lấy một tờ giấy thấm nước để lau vết thương trên mặt, nghe thấy lão nói thế, động tác thoáng khựng lại, cười bảo: “Thầy à, là tại em thấy gã đó tự xưng là sư đệ của thầy, lại có thầy ở đó, nên chắc gã cũng chả làm gì em đâu, thành ra mới đánh lộn với gã kiểu đó. Nếu là kẻ khác em đã chạy từ lâu.” Chàng nói, “Em nhất gan, sợ sinh sự, từ trước đến nay luôn chỉ bo bo lo giữ thân, dẫu phải là thầy không biết.”

Lão Đinh lợm xiên thịt và bia đá dưới đất lên đặt trên bàn, im lặng hồi lâu sau, mới nói: “A Thời, Nhâm Gia Minh nói cũng đúng. Hiện giờ là thời đại của MMA huyện thực, em theo học thầy, chẳng có tương lai gì.”

A Thời mở một chai bia, hơi lạnh ngấm mũi thơm man mát của bia toả ra. Chàng uống từng ực hơn nửa chai bia, lại nói: “Thầy, em đã nói với thầy từ lâu rồi, em không thích chơi game huyện thực.”

Lão Đinh nhìn con trai Đinh Ái của mình đang chạy khắp nhà, khẽ nói: “Thầy biết hết, A Thời, em có ý đến chỗ của thầy, nhận thấy làm sư phụ để học MMA, thật ra là bởi vì muốn đưa tiền cho thầy. Đinh Ái……” Cổ họng của lão vừa nghẹn vừa xót, nói, “Thầy cũng thật sự rất cần tiền. .... Vì con trai, thầy đã vốn không thiết đến tính mạng, sau đó thì tính mạng không đáng đồng tiền, chi còn cách không biết xấu hổ……”

A Thời nghe lão lải nhải, đôi dề tài, “Thầy, hôm nay em mới thấy thầy mua thuốc mới đem về, hiệu đó em chưa từng thấy qua, thầy mua ở đâu vậy?”

Lão Đinh hơi ngơ ngác, “Ý em nói là thuốc giúp đông máu? Thuốc đó là có một đại biểu của hãng thuốc giới thiệu cho thầy, nói nó rẻ hơn thuốc bệnh viện kè 30%, hiệu quả cũng y chang.” Nói rồi lão Đinh lại thờ dài tiếp, “Tháng này thuốc giúp đông máu lại tăng giá nữa. Một chai thuốc nhỏ xù 200IU mà nhưng 100 bạc, không dùng được đến 10 lần, đúng là càng ngày càng mua hết nổi…….”

“Đã dùng cho Đinh Ái chưa?”

“Chưa, định mai sẽ cho nó dùng.”

“Khoan, dừng dừng!” A Thời mò túi mình móc ra hai tấm thẻ, trên đó vẫn còn dính giấy ghi mật mã. “Trong thẻ vẫn còn mấy ngàn đồng, thầy cứ cầm trước đi, tới bệnh viện lấy toa thuốc chính quy. Thuốc của thầy coi như bán cho em! Em đem về xem một chút.”

Chàng kiên quyết đi thẳng đến tủ lạnh lấy bao thuốc ra, hồi hả ra khỏi cửa, “Thầy, hôm nay không ăn chung với thầy được nữa, em về trước đây!”

Lão Đinh cầm thẻ rọt theo, chàng trai đã đi mất dạng

Bạn đang đọc truyện *Bằng Nước Máu Và Lặng Câm* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 6: Cô không tin

người dịch: idlehouse

Reboot kinh hồn bạt vía.

Diện mạo của người trước mặt hoàn toàn xa lạ, nhưng âm thanh này, giọng điệu này, thần thái này, thì quen thuộc đến không thể nào quen hơn đối với anh ta! Thẻ nào gọi là xuất hồn nhập xác? Thẻ nào gọi là ma quỷ chiếm thân? Chính là những gì đang diễn ra ngay trước mắt anh ta! Buồng cầu thang tối tăm, có mái phục ngay ở đây. Nước da trắng nhợt, tóc dài rũ rượi, về mặt u ám. Anh ta quen cô hai mươi sáu năm trời, nhưng đáng về thế này trước mắt! Yêu đuổi bé nhỏ, diện mạo non nớt, trông tựa như một thiếu nữ mới không lớn.

“C-c-c-cậu——”

Cô gái lấy đi chiếc bật lửa và thuốc lá từ anh chàng đang chết sống, ngậm hồ thuốc trong miệng, mỗi thuốc, phả ra một ngum khói.

“Tra giúp tớ một cái avatar.”

“……”

Cô gái hást tay, chiếc bật lửa về một đường cong hoàn mỹ trong không trung, Reboot hoang mang vuron tay đón lấy. Ngửi thấy mùi hương thoang thoảng trên chiếc bật lửa, Reboot chợt bùng tỉnh từ trong mộng—

“Á ếch!” anh ta rú lên.

“Sao? Không phối hợp?”

“Không phối hợp!”

“Thật sự không phối hợp?” Về mặt của cô gái càng lúc càng lạnh lẽo âm u.

“Mẹ kiếp cậu đã chết rồi——” Reboot rống xong vội hăm ngay giọng xuống, liều mạng: “Không phối hợp, đâu còn phải là người của Cục 19, phối hợp cái ếch!”

Phương Trì rí hai hơi thuốc, rồi lại chế vế thiộc chất, giục tã nó trong chỗ gạt tàn thuốc ở buồng cầu thang. “Reboot, tớ vẫn có thể pass hệ thống kiểm soát công ty các cậu. Cục 19 vẫn chưa xoá hồ sơ của tớ.”

Reboot lập tức móc máy bộ đàm từ túi quần sau ra, mở lên, nói: “Hệ thống kiểm soát phải không? Xoá một mã số giùm tớ! 882317! Đúng! Chính cô ta! OK!”

Tay Phương Trì vòng qua cổ của Reboot bịt lấy mũi và miệng của anh ta, thụi thật mạnh vào vùng bụng béo tốt của anh chàng. Reboot rên lên đau đớn, co gập người lại ngồi phịch dưới đất, nước mắt lưng tròng

“Reboot, tớ đã thấy avatar của Thịnh Diễm.”

Giọng của cô không nổi thảng trầm, nhưng Reboot rõ ràng đã nghe ra được sự buồn bã ở trong đó. Anh ta suy xét cẩn thận câu nói của cô, lập tức nhảy dựng lên:

“Chẳng phải Diễm Thịnh cậu ấy đã——chết rồi sao?”

Anh ta không biết liệu Phương Trì có kỵ chữ “chết” đó không nên nói lí nhí một cách hèn nhát.

Reboot biết hết những chuyện này. Giữa anh ta và Phương Trì có một mối “nguyệt duyên.” Cha mẹ của anh ta và cha mẹ của Phương Trì cùng làm việc trong một hệ thống cảnh sát. Từ nhỏ anh ta đã lớn lên cùng Phương Trì trong một tiểu viện, học từ cấp một đến đại học cũng bắt ngờ là đều cùng lớp. Bí mật của Phương Trì bao gồm cả quan hệ của cô với Thịnh Diễm, ngoại trừ Cốc Ứng mẹ cô ra, thì cũng chỉ có anh ta biết rõ.

Hiện giờ anh ta thuộc ban quản trị cấp trung ở Maandala, chủ yếu phụ trách lĩnh vực an toàn. Do có quan hệ đặc biệt với Phương Trì, Thịnh Diễm và những người như thế, anh ta được Đảng Hoa sắp xếp làm người liên hệ giữa Mandala và cục an ninh mạng. Chuyện của Thịnh Diễm, đương nhiên anh ta đã biết từ sớm.

Trong đợt “Truy bắt hồ ly” đó, Mai Đồ Sa bị bắt làm con tin, trốn thoát, bị truy sát, rớt xuống biển, mất sạch dấu vết. Thịnh Diễm thân là chỉ huy cũng bị bắt giữ, bên tội phạm có vẻ như đặc biệt mạng thâm thù đại hận với Mai Đồ Sa—— tức Phương Trì—đã nằm vùng, dùng mạng của Thịnh Diễm để ép bộ An Ninh Mạng giao ra Mai Đồ Sa cho chúng, dù chỉ là một cái xác. Khi ấy cục an ninh mạng cũng tưởng rằng Mai Đồ Sa đã chết mất xác trên biển, làm sao tìm được thi thể để giao cho chúng? Chỉ đành vừa câu thời gian vừa triển khai các phương án để cứu Thịnh Diễm. Sau đó nữa, phía tội phạm vô cùng ác độc đã chiếu trực tuyến đến cục an ninh mạng toàn bộ quá trình hành hạ và giết chết Thịnh Diễm ra sao, hơn nữa còn gửi bằng máy bay hai chân bị chặt của Thịnh Diễm. Mẹ của Thịnh Diễm vừa trông thấy liền ngất xỉu. Xác nghiệm ADN hoàn toàn trùng với Thịnh Diễm.

Phương Trì nhìn qua một bên. Reboot xác nhận đi xác nhận lại, trong mắt của cô không có nước mắt. Anh ta nghe thấy tiếng cô hỏi:

“Tình mạch của thi thể còn dùng để xác nhận thân phận được không?”

“Không thể, chỉ có người còn sống mới có thể……”

“Vậy tại sao avatar của Thịnh Diễm còn có thể lên mạng như thế?”

“……”

“Tại sao?”

“Anh đâu biết đâu!……” Reboot nhún nhó đáp, ôm đầu ngồi thụp xuống. Trong cuộc đời hai mươi mấy năm ngắn ngủi của anh ta, chưa từng có ai nói cho anh ta biết hiện giờ nên làm gì. Đầu của anh ta rất hỗn loạn, Phương Trì đã chết lại vẫn sống, thay đổi diện mạo. Avatar của người đã chết rồi, cũng sống lại, ai có thể nói cho anh ta biết, rốt cuộc là vì sao?

Phương Trì chậm rãi ngồi xổm xuống trước mặt anh ta, lẳng lặng nhìn anh ta một hồi lâu. Bất chợt có cảm tay của Reboot lên, đặt ra phía sau tai của mình. Vết sẹo rất dài nằm dưới mái tóc của cô, cô dùng ngón tay hướng dẫn Reboot lần theo nó từng chút một.

“Tớ không sống được lâu nữa, Reboot.”

Reboot sờ vết sẹo của cô, tay run lên; nghe lời cô nói, lòng run lên. “Đừng nói thế, Phương Trì, làm tớ run lên trong bụng ấy……”

Phương Trì lăm lăm: “Cục 19 để cho tớ dưỡng thương ở nhà, chờ chết, không cho phép tớ tham gia bất cứ nhiệm vụ nào của cục an ninh mạng. Nhưng tớ có thể cứ như vậy sao?”

“Tớ không tin luân hồi, lục đạo, thiên đường địa ngục gì cả. Tớ chết đi sẽ chẳng còn gì nữa. Tất cả mọi việc đều cần tớ giải quyết khi còn sống.”

Cô chụp lấy tay của Reboot thật chặt: “Reboot, cậu giúp tớ một chút, tớ muốn ta xem rốt cuộc kẻ nào đang giờ trở phía sau, tớ không thể tha cho Thần Kinh Hoa Hồng, cũng không thể để Thịnh Diễm chết vô nghĩa.”

Cảm xúc của cô bị thuốc ức chế alpha khống chế, nhưng tuy rằng cảm xúc đã bị mạnh mẽ khống chế như thế, vẫn khiến cho Reboot sợ hãi lùi ra sau——

“Không,……không được……”

“Thật sự không được?” Cô bắt đầu nở nụ cười nhạt, như một đoá hồng bằng thiếc lá bị thiêu rụi thành tro.

“.....” Reboot ngập ngừng.

Phuong Tri xoay chúc ác ma nhỏ xinh trong tay, thản nhiên nói: “Trong tay cậu có một đồng cổ phiếu của công ty, chính là đang đợi đám chuyên viên phân tích chứng khoán tung ra báo cáo với xu hướng có lợi của Maandala xong là chờ thời cơ bán ——”

Reboot đỏ mặt cãi: “Đâu có gì phạm pháp!”

“Đó đương nhiên là không phạm pháp, nhưng đưa thông tin sai lầm là các cậu đã từng hợp tác với Guest.....” cô vuốt ve lớp lông mềm mịn trên thân chú ác ma nhỏ, “Vật này thật đáng yêu, lắp thêm một chiếc máy thu âm vào đó, thì càng đáng yêu hơn nữa.”

“AAAA——” Reboot ngửa đầu gào thét, “Thật sự là bọn tớ đã không ngừng tìm cách liên lạc với Guest mà! Không chi Guest, mà cả My Gian Xích nữa! Chỉ có điều.....” Giọng anh ta nhỏ lại, “Họ lờ bọn tớ mà thôi!”

“Cho nên?”

Reboot trở nên nể mồm, ấp ứng phụng phịu: “Anh đây cực khổ kiếm tiền, không phải là vì quân hút máu người nhà cậu luôn tìm anh mượn tiền sao? Cách đây mấy hôm anh còn ghé qua bia mộ ở nghĩa trang Lãnh Tuyền nữa, nhớ đến đạo bé em nó đáng yêu biết bao nhiêu, không nhịn được còn khóc lủi loa.....”

Đối với những đòn tình cảm này của anh ta, Phuong Tri luôn chà bao giờ động lòng. “Có tra hay không, cậu nói đi. Nhanh gọn dứt khoát chút.”

Reboot nhăn nhó háng lông mày và cái miệng thỏ của mình, đau khổ không tỏ rõ thái độ.

“Hửm?”

“Tớ giúp cậu việc này cậu cũng giúp tớ một việc.” Cuối cùng Reboot lên tiếng. Nhưng anh ta ngập ngừng rồi lại chần chờ, có vẻ như khó nói ra khỏi miệng. “Bọn tớ gặp phải một rắc rối..... ừm..... Trong Maandala xuất hiện một thứ, lúc vừa xuất hiện, bọn tớ tưởng mình đã giải quyết xong rồi, nhưng..... cho nên, muốn nhờ cậu giúp tra một phen.....”

Anh ta ấp a ấp ứng, thế mà Phuong Tri hiểu được ý của anh ta.

—Hiện nay trong Maandala xuất hiện một thứ không tốt lắm, nhưng nhóm người Reboot không muốn báo cho cục an ninh mạng biết. Hiện nhiên là vị họ đã suy xét cho hình tượng và giá trị cổ phiếu của công ty Maandala. Sau khi nhiệm vụ “Truy bắt hồ ly” thất bại, tính năng an toàn của Maandala được quan tâm đến nhiều hơn, vậy nên họ không muốn bỏ thêm một cọng rom nặng nề lên lưng con lạc đà.

“Nói đi, tớ cần phải xét xem tốt cuộc nó nghiêm trọng đến mức nào.”

.....

Chàng trai bước ra khỏi phòng luyện MMA, trời đã tối mật. Phố phường rực đèn, các sắc màu neon của hộp quảng cáo đua nhau chớp nháy. Người dân ở Yến Thành, bất kể giàu nghèo, đều không hải lòng với một ngày ngắn ngủi. Nếu như nói, ban ngày là thuộc về xã hội và những người khác, thế thì lúc đèn đuốc mới thấp lè, chính là quãng thời gian vui tươi chỉ thuộc về riêng mình. Con người muốn tận tình hưởng thụ, tận tình buông thả.

Chàng đeo khẩu trang, xách túi nylon đầy thuốc, sải đều bước trên phố. Những nơi trên người bị Nhâm Gia Minh đánh đang ê ẩm, nhưng chàng đã kết luận rằng đây đều chỉ là những thương tích da thịt, không đáng để lo lắng.

“Tạ Vĩ Thời!”

Một tiếng gọi rất khẽ của con gái. Chàng quay nhìn về phía phát ra nó, liền bị một bàn tay với móng tay dài sơn đen túm lấy cổ áo trước ngực, kéo vào một con hẻm lác đác vài bóng đèn đường.

“Theo em.”

Tạ Vĩ Thời bị dắt tới một căn phòng trọ chật hẹp. Là một căn phòng thuê rất đơn sơ, trong phòng chỉ có một chiếc giường hẹp, một tủ quần áo giản dị, vài chiếc ghế đầu và ghế ngồi, thêm một buồng vệ sinh.

“Đỉnh Phi Phi, em không về nhà mà sống ở đây à?”

Cô gái bị gọi là Đỉnh Phi Phi đáng người cao dong dong, mái tóc nhuộm báy các cầu vồng cột cao trên đỉnh đầu, đánh mắt rất đẹp, đuôi mắt kẻ xếch lên. Mũi mũi cô gái ấy rất đẹp, nhưng trong mắt toát ra sự ngiệt ngãi và dạn dĩ không thuộc độ tuổi của cô.

Tạ Vĩ Thời quan sát cô gái, hôm nay cô ấy mặc một chiếc áo khoác nhà bình màu xanh lá, cách ăn mặc này không giống thói quen của cô. Cô gái ngồi bên thành giường, cời nút áo. Cởi áo khoác ra xong, quả nhiên bên trong là một chiếc váy bó đầy quyến rũ, phác họa mọi đường nét duyên dáng trên người cô.

Nhưng tình hình không được đúng cho lắm.

Tạ Vĩ Thời nháu mày.

Đèn trong phòng trọ không được sáng, chiếu lên áo váy sắc sỡ của cô gái, có một mảng sẫm màu.

Là máu.

Bạn đang đọc truyện *Bằng Nước Mát Và Lặng Câm* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 1 - Chương 7: Cô gái trong căn phòng trọ

người dịch: idlehouse

“Em đã làm trò gì rồi?” Tạ Vĩ Thời thu lại nét mặt “vạn sự của thiên hạ không dính dáng gì đến mình” của trước đó, gặng hỏi cô gái.

Cô gái liếc nhanh chàng một cái, trong mắt có vẫn một ánh nhìn ngiệt ngãi và u ám. Cô vén áo lên đến ngay trên hông, vùng eo trắng như tuyết đang có một vật màu trắng dày cui áp lên đó, phía ngoài vẫn còn giây dính. Cô gái đáng vật đó ra, thế mà lại là một miếng băng vệ sinh dùng qua đêm! Mặt trong đã thấm đầy máu, còn nơi lườn eo của cô có một vết thương dài và dễ sợ! Tạ Vĩ Thời giật lấy tấm băng vệ sinh trên tay cô gái, ước trọng lượng của nó, nhắm tính xem rốt cuộc cô đã mất bao nhiêu máu.

“Em bệnh à! Còn dùng băng vệ sinh! Không biết thứ này nó hút máu hả? Có thể dùng để cầm máu sao?”

“Không dùng thứ đó thì em dùng cái gì? Em có thể dùng cái gì?!”

Cô gái hét lên, sắc mặt hơi tái đi, làm như không thấy rằng chàng đang tức giận, nói một cách ngỗ ngược: “Tất cả còn lại đều trông vào anh đấy, Tạ Vĩ Thời!”

Cô ngồi thẳng tắp lưng bên giường. Máu đỏ tươi vẫn đang ri rã, xuôi theo thắt lưng và hông của cô, nhỏ xuống sàn. Tạ Vĩ Thời chửi bậy một tiếng, rửa tay, kéo một chiếc ghế đầu thô sơ đến bên giường, ngồi xuống cạnh cô. Vóc dáng của chàng cao lớn, chàng đứng lên kéo đèn xuống thấp, điều chỉnh độ cao để vừa khéo chiếu lên vết thương của Đỉnh Phi Phi. Phi Phi tự giác lấy một chiếc hộp sắt bên cạnh giường, mở nó ra, bên trong có còn sát trùng, bông băng y tế —— đủ hết cả.

Tạ Vĩ Thời làm sạch vết thương cho cô, sát trùng. Vết thương đó là do mảnh sành của chai rượu rạch, may sao không sâu, không tổn thương đến màng bụng, nhưng Tạ Vĩ Thời nhìn kỹ thì bên trong vẫn còn dính một số mảnh thủy tinh vụn. Chàng hơi chạm nhẹ vào, Phi Phi liền bị đau đến nghiêng răng nghiêng lợi, xuýt xoa.

“Mẹ kiếp toàn do bọn Lút Cán! Chờ *Rạn Băng* gì đó, kiểu như lấy cái u-disk nhỏ nhò cắm vào trong máy huyền thực á, nói là xem rất phê, còn phê hơn cả hít ma túy! Đ.m, bà đây đeo tin trò mèo của chúng nó! Em đeo xem, chúng nó liền đánh em!” Phi Phi chửi ầm ĩ, phần nộ hận không xé xác được bọn Lút Cán ra.

Tạ Vĩ Thời báo Phi Phi mở chức năng đèn pin trên di động lên, chiếu vào chỗ vết thương. Chàng dùng nhíp ti mi gấp từng vụn thủy tinh ra.

“Không phải bố em đã không cho phép em giao lưu với bọn chúng nữa sao? Em mà còn tiếp tục như thế, sớm muộn gì cũng sẽ toi mạng!”

Phi Phi đang cầm di động, vừa nghe xong lại nổi nóng: “Đừng nhắc lão già em! Trong mắt lão chỉ có thằng con trai quý hoá của lão! Từ sau khi em bị vụ kia xong, lão liền khinh em, chê em bẩn! Được thôi, lão chê em bẩn, em còn chê lão kém cỏi nữa kia! Em không dùng tiền của lão!”

Khoẻ mặt của cô đỏ lên, nhưng cô hít mũi thật mạnh, ra vẻ hung dữ, nói: “Em không thể giao lưu với bọn Lút Cán á hả? Không có bọn chúng thì em mưu sinh bằng cách nào? Ngoài nhảy đầm, hầu rượu ra, em còn làm được gì khác? Lẽ nào kêu em đi ngủ với khách?!”

“Sao bố em lại không thương em được chứ? Em xảy ra chuyện, thầy ấy vì chạy tiền mà đã tham gia thi đấu mặc dù tuổi đã cao như thế, rồi còn bị đánh gãy chân nữa kia.”

“Cái cục cứt! Đàn ông các anh chỉ lo nói giúp cho nhau! Lão làm vậy để chạy tiền cho thằng con trai mắc bệnh máu không đông của lão! Sao lại đổ hết lên đầu em rồi!”

Tạ Vĩ Thời lạnh mặt, nói: “Em muốn nghe thì nghe, anh không phải là người đi làm việc thiện, hôm nay là lần chót, sau này đừng tới tìm anh nữa.”

Phi Phi nói: “Em không tin! Mạng này của em là do anh cứu về, em không tin anh sẽ nở buống như vậy!”

Tạ Vĩ Thời không buồn ngẩng đầu, vẫn đang cẩn thận kiểm tra xem còn sót mảnh vụn thủy tinh nào không. Chẳng lạnh lùng nói: “Không có gì mà anh không buống bỏ được.”

Phi Phi nhìn chăm chăm bộ dạng chàng đeo khẩu trang nghiêm túc chăm chú, đôi mắt đen sẫm đầy bí ẩn như của loài hươu, bất chợt cô nói: “Tạ Vĩ Thời, bỗng dưng em cảm thấy nếu như anh mà làm bác sĩ, hẳn sẽ làm bệnh nhân nữ của anh chết mê chết mệt.”

“Hết chuyện nói rồi à?”

“Anh vốn là bác sĩ mà. Khoa y ở Yên Đại..... Ôi, hồi nhỏ em đã từng mơ đến đó, nghe nói ở đó toàn những bác sĩ giỏi nhất. Nếu như em đến được đó để học, không chừng đã chữa lành được bệnh cho mẹ em.....” Cặp mắt dưới lớp trang điểm đậm của Phi Phi loé lên vẻ mơ màng và hoài niệm. “Em thật muốn hỏi anh, anh học năm sáu năm rồi, nếu rằng thêm một chút nữa đã thành bác sĩ, tại sao không học nữa?”

“Cảm đi động cho vừng! Anh khâu đây.”

“Khâu đi, em đâu có sợ.” Phi Phi hùng hổ nhìn Tạ Vĩ Thời. Chàng biết giấy tờ cục bộ, lidocane. Chàng có chỉ khâu vết mổ (catgut), kim khâu, những thứ đó đừng nói ngoài hiệu thuốc, ngay đến mạng internet vạn năng cũng khó mua về được, không biết Tạ Vĩ Thời kiếm được ở đâu về. Trước đây cô không ngừng tìm đủ mọi cách tự tử—cửa sổ tay, đâm động mạch, cô còn đã từng thử đủ mọi cách để gây tổn thương cho thân thể, đạo đó Tạ Vĩ Thời liền chuẩn bị sẵn một mớ đồ nghề như thế này. Đại khái có lẽ vì chàng đã từng là sinh viên khoa y, nên có nguồn cung ứng của riêng chàng. Phi Phi luôn cảm thấy như vậy.

Lúc khâu vết thương, Phi Phi không nói gì, cũng không động đậy. Không phải là vì cô không dám, mà chỉ vì cô yêu thích nhất khoảnh khắc này. Thường thì khi Tạ Vĩ Thời xử lý vết thương cho cô, chàng không chịu cho cô thuốc tê. Nói theo lời của chàng thì “sẽ mất đi độ chính xác trong việc xử lý vết thương.” Ví dụ như nếu bên trong còn có vụn thủy tinh, mà cô không cảm thấy đau được, chàng cũng có khả năng không phát hiện ra được.

Nhưng lúc khâu thì không đau. Cô thích cảm giác bị gây tê. Tạ Vĩ Thời cảm nhịp, khâu người cô—đây là cơ thể của cô, cô cảm nhận được cây kim đâm xuyên da mình, nhưng không đau một chút nào. Xúc cảm chàng mang đến cho cô, kỳ diệu biết bao. Tạ Vĩ Thời trong lúc này khác với mọi khi. Thường thì nếu chàng không muốn nói chuyện, chàng sẽ cười, lúc chàng cười, cô mang cảm giác mình không nhìn rõ được lòng chàng. Chỉ trong những lúc chàng nghiêm túc, chăm chú nhìn những mũi khâu đều khít, thì mới hay rằng chàng thật ra là một người rất tỉ mỉ. Mũi khâu của chàng như tác phẩm nghệ thuật. Sau khi cắt chỉ xong sẽ để lại hai hàng chấm ngay ngắn, cô cảm thấy cool hơn cả xăm mình. Cô đã từng nhìn thấy những người khác khâu vết thương ở bệnh viện, mẹ kiếp, trông như giun bọ, vừa thô, vừa méo mó, xấu không thể tưởng! Thật ra cô rất mừng là Tạ Vĩ Thời chưa tốt nghiệp. Như vậy, chàng chỉ có mình cô là bệnh nhân.

Đã khâu xong. Cuối cùng chàng sát trùng và băng lại. Phi Phi không có gì làm, tay vẫn còn cầm đi động chiếu sáng, lền dùng bàn chân với những ngón chân sơn móng, kẹp lấy khẩu trang của chàng.

“Haizz, lấy xuống đi, trong nhà đâu có phần cây dương nào đâu.”

Tạ Vĩ Thời bị đi ủng với phần của cây dương, cứ đến mùa xuân là không thể không đeo khẩu trang. Cô cảm thấy bộ dạng của chàng như thế, rất giống bác sĩ.

Bị cô tháo xuống thật. Sóng mũi cao thẳng, miệng vào lúc không cười hai khoé mép hơi vênh lên, quynh rừ. Phi Phi đắc ý là chân mình linh hoạt, lại dùng ngón chân kẹp thủy tai của chàng. Tạ Vĩ Thời gạt chân cô ra:

“Có bệnh à!”

Phi Phi bâu môi “Đầu có thổi đầu, chân của em thơm lắm đây, anh ngửi xem.” Cô cười li lắc dùng chân giả bộ tát chàng.

Tạ Vĩ Thời cười cười, đẩy chân của cô đi. “Đừng nghịch nữa.”

Phi Phi thấy chàng cười liền biết là chàng không hề tức giận. Thật ra cô phát hiện, thường thường chỉ cần cô vui, bất kể cô vô lý hoặc gây sự cỡ nào, Tạ Vĩ Thời cũng sẽ mỉm cười, mà nụ cười ấy là nụ cười thật lòng, cô nhìn thấy thế cũng rất yêu thích.

Tạ Vĩ Thời đứng dậy, chỉnh vị trí của đèn thả về chỗ cũ, nói: “Anh đi đây.”

Phi Phi nhìn một mớ thuốc giúp đông máu, chợt lấy làm gan tị. Cô đuổi dài hai chân, mở ra kẹp lại, kẹp Tạ Vĩ Thời.

Cô ngẩng đầu, “Có cách nào ở lại với em được không?”

“Không được.” Chàng tách hai chân cô đang kẹp mình ra.

Chàng luôn trả lời rất dứt khoát.

Chàng bước ra cửa, Phi Phi chợt hỏi: “Anh có bạn gái không? Hiện giờ ấy?”

“Không có.”

“Người trước vẫn là cái cô ở trường y hả?”

“Phải.”

“Tạ Vĩ Thời.”

“Hử?”

Phi Phi thoáng im lặng, rồi thấp giọng nói: “Mai anh còn đến thay thuốc cho em không?”

Tạ Vĩ Thời đứng bên cửa, ngoái đầu nhìn Phi Phi, “Ngủ đi.”

Chàng khoá cửa lại giùm Phi Phi.

Phi Phi ngồi một mình trong nhà, vừa khóc vừa cười, như đang đọc diễn một màn kịch.

Cô nằm xuống giường, tác dụng của thuốc tê bắt đầu giảm, vết thương bắt đầu đau. Nước mắt của cô chậm chậm lăn. Gờ hàng móc của áo ngực, cô lần lần móc ra mớ tờ tiền 100 đồng, nhét vào trong một chiếc hộp nhỏ đặt dưới gối. Có vài tờ tiền ấy đã dính máu của cô.

Trong chiếc hộp con có một tấm thẻ ngân hàng, những tờ tiền 100 đồng nằm vương vãi, và một mẫu giấy được viết bằng những con chữ không được ngay ngắn cho lắm:

Nếu tôi chết, cho Đình Ái

Một mả là sinh nhật của mẹ

Bạn đang đọc truyện *Bằng Nước Mắt Và Lặng Cảm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 8: Trong bóng đêm

người dịch: idkhouse

Liệt Hoa vào phòng vệ sinh để dặm lại phần son. Ban này ngồi góc tối phía trong của xô pha làm một hiệp với Tần Phong, hiện giờ phía dưới dinh dinh nhom nhóp. Có ta nghỉ thời nửa rầy sơ qua đi, rồi thoa chút chất làm săn cơ dưới, vẫn tiếp tục được thêm vài hiệp nữa. Cơ thể của phụ nữ tiện ở chỗ đó, không như của đàn ông, có ác liệt cách này thì một đêm cũng chỉ găng được vài lần.

Cho nên, cần có như cô ta thì cũng kiếm được kha khá.

Bên bồn rửa tay cũng có một cô bé khác đang rửa tay. Liệt Hoa không khỏi liếc mấy cái qua gương. Cô bé này có chiều cao không khác mấy với cô ta, nhỏ nhắn, trắng xanh, tựa như một chú mèo yếu ớt. Mái tóc dài để xõa che đi hơn nửa khuôn mặt nhỏ, nhìn không rõ được mặt.

Chưa bao giờ gặp cô bé này ở KTV này bao giờ, chắc là khách nhì. Cơ mà một cô bé xinh xắn ngoan hiền như thế kia, sao lại bị đưa tới một chỗ như vậy chứ? Quán KTV “Thời đại Black Metal” này chính là nơi phức tạp nhất trong Yên Thành

đấy. Đây du còn, ai nấy đều có bằng chứng, một cô gái lạ một thân mình vào đây rất dễ bị ức hiếp. Liệt Hoa vốn định nhắc nhở cô bé một chút, xong nghĩ lại, mắc mớ gì đi quan tâm chuyện rồi hời này? Cô bé ấy thậm chí trong sáng và ngay thừ đến khiến cô ta ganh tị, cô ta không khỏi tưởng tượng bộ dạng cô bé này khi sa ngã thì sẽ trông thế nào, rồi vì thế mà nảy sinh cảm giác vui sướng.

“Tiền chị bị rút.”

Đang lúc Liệt Hoa kẻ mắt, ý nghĩ lang thang khắp nơi, thì cô bé kia chợt lên tiếng với cô ta. Giọng phẳng lặng, lạnh lạnh.

Cô ta cúi đầu nhìn, dưới sàn quả nhiên có một cuộn tiền 100 đồng, vẫn còn tròn ướ.

Rót lúc nào nhĩ? Cô ta hơi lấy làm lạ, nhưng chả buồn nghĩ thêm. Mấy kim chủ cho tiền ở đây, toàn thích cuộn lại, cột bằng giấy thun, đem cho thì mang lại cảm giác béo bở hơn là đưa từng tờ từng tờ.

“Cám ơn nha.”

Liệt Hoa cúi xuống nhặt. Cặp đùi thon dài kia bước đến gần, một bàn tay lạnh như băng giữ quanh cổ cô ta, một thứ gì đó thoang thoảng mùi trái cây áp lên mũi, cả người cô ta mềm nhũn không làm được gì nữa, rất nhanh sau đó bất tỉnh nhân sự.

.....

Trong một phòng bao lớn ở “Thời đại Black Metal,” có cỡ 10 người đang ngồi, bên cạnh mỗi người đàn ông có đến 2-3 cô gái đẹp. Đèn disco đủ màu lóng lánh ánh trên mặt của từng người, cả căn phòng bao như một bể cá khổng lồ, người thì giống như cá cầu vồng bơi trong đáy. Kiểu quán KTV như thế này đã ít thấy ở khu đô thị ở Yên Thành rồi, nhưng trong khu nhà cũ phía bắc Yên Thành thì vẫn rất đắt khách.

Lúc Phương Trì bước vào phòng bao đó, gã đàn ông tên Tần Phong đứng ngay cửa đợi cô. Vừa thấy cô, gã lập tức ôm lấy vai ản cô xuống ghế xô pha, cần nhân: “Liệt Hoa, em đi đâu thế hả? Mãi mới quay về! Đợi em này giờ!”

Phương Trì đã kéo Liệt Hoa bắt tỉnh nhân sự gấu vào trong phòng chứa đồ của nhà vệ sinh. Thay ra bộ đồ của cô ta, hoá trang giống như cô ta. Liệt Hoa là người cô theo dõi trong đám đông rồi quyết định chọn để ra tay: vóc dáng và mái tóc đều khá giống cô. Cô học theo cách của Liệt Hoa, nhún vai làm bảm nói xin lỗi bằng giọng không rõ, giống như đang ngậm đá trong miệng. Có vẻ như Tần Phong cũng không quan tâm cho lắm, hết thấy mọi ánh mắt đều tập trung lên một người đàn ông giữa phòng.

Tên đàn ông đó độ 30 tuổi, vóc người vạm vỡ, chiếc cằm vuông vẫn có đường chẻ, mũi cũng rất to. Một người hình dong như thế, thường là có dục vọng rất cao. Hắn gần như lấy làm hành diện với điều đó, mặc quần da bó sát, nơi nọ lộ lên ngồng ngồng.

Chiếc bàn trước mặt hắn bày 3-4 cặp kính huyền thực, trông như làm bằng chất liệu kim loại lạnh lẽo, màu đá thạch anh âm u, mỏng manh nhưng vừa khít với sườn mặt người dùng—chính là sản phẩm mới nhất năm nay của hãng O chuyên sản xuất kính huyền thực hạng sang, hiện giờ hình như vẫn đang trong giai đoạn pre-sale, chưa phát hành rộng.

Ánh mắt của những cô gái đều không sao rời được khỏi mấy cặp kính đó. Đừng nói gì đến cái giá mười mấy vạn mới mua được một cặp kính tối tân chưa phát hành này, ngay đến kính huyền thực hiệu O hạng thường các cô cũng không mua nổi. Tuy trong nước có một thế giới huyền thực Maandala lớn nhất thế giới, nhưng trong việc chế tạo kính và phụ kiện thì các hãng nước ngoài vẫn đi trước cả mấy dặm. Sản phẩm của nhãn hiệu O mang đến cảm giác rất sống động chân thực, ngoài ra thiết kế của họ mang cảm giác đi trước trào lưu, tất cả những hiệu kính huyền thực khác khó bì kịp.

“Nào, ai muốn xem trước? Anh nói cho mà nghe ha, xem xong là các em sẽ phê lòi luôn đấy!” Tên đàn ông ở giữa phòng nói chắc như đinh đóng cột.

Một cô gái khác đang được Tần Phong ôm chộp ngay lấy một cặp kính, cười tí mắt hơi tên đàn ông đó: “Thật hả?? Phê hơn là cả được anh Lút Cán làm đó hả?”

Lút Cán cười ha ha: “Hơn anh thì chưa gặp, nhưng tuyệt đối dữ dội hơn anh Tần Phong của bọn em!”

Tần Phong xì một tiếng, giựt lấy cặp kính, “Lộ Lộ, thôi đừng xem!”

Lút Cán chỉ Tần Phong nói: “Ồ, anh Tần Phong của em sợ rồi này!”

Lộ Lộ giành về lại, nũng nịu nói với Tần Phong: “Đề em chứng minh cho xem nà!”

Lộ Lộ và ba cô gái khác đều mang kính vào. Lút Cán điều chỉnh cho bọn họ, Phương Trì cũng nhìn chăm chú.

Reboot nán nì cô tra giúp anh ta cái thứ này, một đoạn VR thử nghiệm mang tên là Rạn Băng. Hiện giờ Rạn Băng chưa được phát tán trên phạm vi lớn, chỉ loanh quanh ở những địa điểm vui chơi xập xệ trong khu phố cũ của Yên Thành.

Bốn cô gái nhanh chóng tiến vào trạng thái. Âm thanh vòm lập thể tự động bật lớn những bài hát đang lưu hành, nghe đỉnh tai nhức óc. Dưới ánh đèn khi sáng khi tối, trông bốn cô gái không có gì khác thường, nhưng lồng ngực dần pháp phồng nhanh hơn, tay chân co lại.

Tần Phong cũng mới được thấy người khác xem Rạn Băng lần đầu, tò mò quan sát. Phương Trì lên chạm nhẹ vào tay Lộ Lộ, lồng bàn tay mềm mại của cô ta nóng rẫy, ướt đầm mồ hôi. Lộ Lộ có vẻ như không cảm giác được cái chạm tay của cô, miệng còn phát ra âm thanh rất lạ. Sau nữa thì âm nhạc trong phòng quá ồn ào, Phương Trì nghe không rõ nữa.

Phương Trì canh đồng hồ, đoạn phim Rạn Băng này phát một mạch tổng cộng là 3 phút 14 giây, trong lúc chiếu, Tần Phong mắt kiên nhẫn, lâu bầu: “Sao còn chưa xong nữa!” Gã thò tay vào dưới váy của Lộ Lộ sờ soạng. “Mẹ kiếp, không ướt! Phê chỗ gì!”

Rạn Băng kết thúc xong, kính của bốn cô gái được gỡ ra, Lút Cán hỏi một cách hào hứng: “Thế nào? Phê không?”

Mắt của 4 cô gái dờ dẩn, không nói được gì.

Tần Phong đẩy Phương Trì ra, vòng tay kéo Lộ Lộ đang thất thần lên đùi, vén váy của cô ta rồi ráp cô ta vào mình, bắt đầu huyệt người lên xuống, miệng nói: “Cố cần chứng minh nữa không? Thử mà xem!”

Lộ Lộ hoàn hồn, hai tay bắt đầu quờ quào: “Aaaaaa—đứng!” Cô ta ra sức phản kháng Tần Phong, kết quả lại khiến cho Tần Phong nổi gân đùng đùng, dùng hai tay tóm cổ tay với cổ chân của cô ta hai bên, điên cuồng dằm. Ban đầu Lộ Lộ còn khốc thiết, sau đó không nói gì nữa, rồi thần trí có vẻ như bắt đầu tan rã.

Trạng thái đó của cô ta thật sự không ổn. Bốn cô gái khác cũng đã đeo kính lên, bắt đầu trải nghiệm, trước đó họ không quên pose để chụp hình với những chiếc kính hiệu O. Có một cô gái tên là A-Ngữ đã tỉnh lại sau khi chơi Rạn Băng đột vừa rồi, nhưng trông cô ta không được bình thường lắm, không ngừng xoa cánh tay trần nhẵn mịn của mình, như là rất lạnh. Một người đàn ông ngồi cạnh hỏi cô ta đã trông thấy gì, cô phải thật ra là một đoạn phim heo không, cô ta làm bảm: “Không phải.... không có ai cả, cảm giác như đứng trong sương mù rất dày, không thấy rõ được gì..... nhưng mà có gì đó động đấy, giống như đang xoay vào người mình ấy, âm thanh xung quanh rất kỳ quái.....” Lút Cán sắp đến gần cô ta, nói: “Sau này nếu muốn xem nữa thì nhớ tới tìm anh nà!” Có vẻ như tâm trạng của hắn rất tốt, cười không ngừng.

Reboot nói với Phương Trì, hiện giờ nhóm anh ta cũng mới chỉ biết đến sự tồn tại của Rạn Băng, nhưng chưa lấy được mẫu nào của nó. Kể chẻ ra nó có vẻ như không có ý định phát tán Rạn Băng, cho nên trong lập trình có công năng “dùng xong tự hủy.” Xem xong nó tự động xoá. Reboot đã cảnh cáo Phương Trì không được xem, bởi vì chiếu theo báo cáo của 2 bản mẫu, đã xuất hiện tình trạng thần trí thất thường ở mức độ khác nhau, xuất hiện triệu chứng không sao cưỡng lại được ý tưởng muốn xem lại. Cho nên hiện giờ đều cần làm là thứ nhất tìm xem nguồn của nó ở đâu, thứ hai là cố gắng lấy được một mẫu để tiến hành phân tích.

Lút Cán đi một vòng quanh phòng bao, phát hiện còn lại mỗi mình Phương Trì chưa xem, vậy tay gọi: “Liệt Hoa, qua đây!”

Phương Trì ngoài đầu nhìn Tần Phong, rõ ràng gã đang còn phê sau khi làm tình, chẳng hơi đâu quan tâm đến cô. Có dùng giọng đơn đót cầu xin Lút Cán: “Anh Lút Cán à, em mới phê rồi, không cần xem đâu!”

Lút Cán đang ngậm hồ điệp thuốc, hơi mắt hứng, cảm thấy có không hiểu chuyện. Hắn vẩy vẩy tay, một gã đàn ông ngồi gần Phương Trì nắm cánh tay cô lúi qua bên kia.

“Aaaaa—Anh Lút Cán!”

Lút Cán xóc cổ lên lòng, “Liệt Hoa, phê một lần thì phê thêm lần nữa, sợ gì chứ? Nào..... anh Lút Cán đích thân mang vào cho em.....”

Trước mắt sáng lóa, thỉnh lình cả người bị băng đá rạn nứt vậy kinh, âm nhạc đỉnh tai nhức óc trong phòng đã biến mất, dường như cả người cô đang ở giữa một nơi tuyệt đối yên tĩnh. Tim Phương Trì nổi lên một cơn co thắt, cảm giác đau đớn đó khiến cô cảm thấy nguyên hệ thần kinh đau nhức, cổ vội vàng nhắm mắt.

Cô không thể xem Rạn Băng!

Cô hiểu rõ rằng đối với một người mà cơ thể đã từng bị tổn thương ở hệ thần kinh, Rạn Băng sẽ có thể tạo nên thiệt hại dữ dội hơn nhiều!

Nhưng cô đã nhắm mắt lại rồi mà tiếng động “tít” của máy móc vẫn không ngừng rót vào tai cô, khiến đầu cô đau muốn nứt ra!

Cô mò mẫm chỗ ngoài rìa của cặp kính, đặt phần dưới của ngón áp út chỗ co đeo nhãn ngay đúng với vị trí của phần góc phải của kính, rồi ra sức ấn mạnh một vật hình trụ bằng kim loại được đặc biệt trang bị trong nhãn xuống [gong kính].

Âm thanh không biến mất.

Tiểu rồi.

Cô đã từng làm việc trong cục an ninh mạng, hiểu cấu tạo của các loại kính huyền thực rõ như lòng bàn tay. Tuy công nghệ và chất lượng của kính huyền thực hiệu O cao nhất, song, linh kiện bên trong lại dễ hỏng hơn. Trong trường hợp bình thường, cô có thể lợi dụng thiết bị hình trụ trong nhãn để dằm hỏng hệ thống âm thanh của cặp kính đó như chơi. Nhưng điều cô đã bỏ qua là: sau nửa năm, kính huyền thực hiệu O đã đổi sang một thế hệ mới, cấu tạo đã thay đổi. Cô đã không sao tìm được vị trí chính xác của hệ thống âm thanh trong nó nữa.

Lút Cán vẫn ôm cổ chặt cứng, giữ yên cặp kính trên mặt cô, rõ ràng là đang ép cô phải xem!

Tim cô mất hết kiểm soát, đập như điên cuồng, bắt đầu xuất hiện cảm giác choáng váng và buồn nôn. Tiếng ồn càng lúc càng kích thích dữ dội hơn. Cô cảm thấy mình sắp sửa nôn đến nơi, sắp sửa điên đến nơi, sắp sụp đổ đến nơi! Không..... Không thể như vậy! Một sức mạnh cuồng loạn từ dưới đáy lòng dâng lên, cô cảm thấy mình sắp mất hết kiểm soát.

Ngay lúc này, Phương Trì chợt cảm thấy có người được thả lỏng—Lút Cán đã thôi không kiềm chế cô. Cô giật phắt cặp kính ra, bịt chặt hai tai, trong cơn choáng váng, cô thấy trước mặt mình có một chàng trai đeo khẩu trang đang đứng, tay cầm một chai bia đã bị đập vỡ, còn Lút Cán thì máu đang chảy ròng ròng khắp mặt.

Bạn đang đọc truyện *Bằng Nước Mắt Và Lặng Cảm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 9: Ánh trắng và vết máu

người dịch: idlehouse

Các cô gái hét lên chạy ra khỏi phòng bao. Phương Trì cố gắng chống đỡ với cơn choáng váng vẫn chưa dịu đi, lui tuốt vào trong một góc của bức tường để hát karaoke.

“Đưa nào!”

Lút Cán ôm vết thương trên đầu quát lên.

Người đàn ông đeo khẩu trang không nói không rằng, lại cầm thêm hai chai bia nữa đập mạnh vào Lút Cán. Lút Cán đưa tay lên đỡ, chai bia vỡ nát trên cánh tay của hắn, bia màu vàng cùng với bọt bia đua nhau chảy.

Người đàn ông đó rất hung hãn, đập thẳng chai bia vào đầu Lút Cán không chút do dự, càng chẳng có ý định cân nhắc nặng nhẹ, toàn là dùng hết sức, không hề ngại sẽ đập chết Lút Cán!

Phương Trì thấy người đàn ông này mặc một chiếc áo phông màu đen, quần jeans, vóc dáng dong dỏng, chợt có cảm giác như đã gặp qua. Lúc bấy giờ mấy tên còn lại trong phòng đều bình tĩnh, đua nhau cầm chai trên bàn chạy tới đập người đàn ông nọ, trong đó có một tên nhào tới gần, bị người đeo khẩu trang vứt qua vai, quật mạnh xuống đất, không thấy nhúc nhích nữa. Một tên khác đập chai bia trúng người đeo khẩu trang, anh ta hơi loạng choạng, xoay mình tóm lấy tóc của y, động thật mạnh đầu y xuống cạnh bàn. Sóng mũi của tên đó lập tức gãy, máu chảy ròng ròng, rú lên ầm ỉ. Ba tên đồng bọn còn lại không dám tới gần để đánh lẻ với người đeo khẩu trang nữa, đồng loạt xông lên. Người đeo khẩu trang bị ngã xuống xô pha, lật mình ra phía sau lưng ghế, trông thấy Phương Trì đang trốn ở một bên.

Lúc ánh mắt giao nhau, có một giây người đàn ông ấy thoáng khựng lại. Sau lưng có một chai bia bay về hướng Phương Trì, người đeo khẩu trang giờ tay lên chặn lại, chai bia rớt xuống. Phương Trì thấy trên cánh tay anh ta lập tức bị bết máu.

“Đi ra!” Phương Trì nghe người đeo khẩu trang khẽ quát.

“Đánh chết mẹ nó đi! Cái thằng chó đẻ này!” Lút Cán tức giận gào thét như một con chó dại. Người đeo khẩu trang lượm một cái chai vỡ từ dưới đất lên, xông thẳng về phía Lút Cán. Chỗ mảnh chai nhọn hoắt chìa rất chính xác, đâm xuyên qua một con ngươi của Lút Cán.

“AAAAAAAAAAAA—“

“AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA—“

Lút Cán rống lên như heo bị chọc tiết! Tay của người đeo khẩu trang chạy dọc xuống một bên người của Lút Cán, mò ra được một vật từ túi quần da, nhanh chóng phóng ra khỏi cửa!

“ĐUỔI THEO NÓ!!!!” “KHÔNG!!! ĐƯA TAO VÀO BỆNH VIỆN TRƯỚC!!! TAO MÙ MẮT RỒI!!!! MÙ MẮT RỒI!!!!”

Phương Trì bình tĩnh rồi đi. Ra tới bên ngoài, cô đứng trên bậc thang thoăn thoắt vút bỏ đôi giày cao gót dỏm, xé váy đang bó khít người, rượt theo bằng con đường như mè cung với đèn đóm lúc sáng lúc tối.

Cô dần được người đàn ông đeo khẩu trang vào một chỗ không lối thoát trên nóc sân ga xe lửa. Trong gió đêm, phần son trên mặt cô dần đến độ cô cảm thấy như mình đang đeo một chiếc mặt nạ, còn người đàn ông kia vẫn đeo khẩu trang màu xanh lam nhạt. Đầu vậy đi nữa, vẫn không cản trở họ nhận ra nhau.

Máu trên cánh tay của chàng trai khô lại trong gió, gần như thành một màu đen giống chiếc áo.

“Lại gặp nhau rồi.”

Anh ta im lặng.

“Không làm quen một chút sao hả?” Phương Trì hỏi.

“Không có hứng.” Chàng trai đứng ở gần mép mái sân ga, nơi không có bất cứ rào chắn gì, nhìn Phương Trì đầy cảnh giác.

“Người tôi muốn làm quen còn chưa có ai có thể từ chối.”

“Người tôi không muốn làm quen, cũng chưa từng có ai ép tôi quen được.” Hai bàn chân của anh ta đưa hết nửa ra ngoài không gian, hơi ngửa người ra sau một chút. Sau lưng anh ta là bóng đêm bao la vô tận, như đại dương. Một đường ray xe lửa nhỏ hẹp vươn ra từ sân ga thành phố, chìm vào bóng tối thăm thẳm. Động tác ấy của anh ta, vừa nguy hiểm vừa kích thích.

Anh ta lạnh lùng nói: “Đôi thỉnh thang, đường ai nấy đi.”

“Thế à?” Phương Trì khẽ cười một tiếng, “Tôi đặc biệt thích đi chung đường với người khác.” Cô vươn tay ra, dưới ánh trăng lung linh, lòng bàn tay tựa như đang hứng đầy ánh bạc.

“Đưa cho tôi.”

“Cái gì?”

“Thứ lấy từ trên người Lút Cán.”

“Thứ gì?”

“Rạn Băng.”

“Xin lỗi, không hiểu cô nói gì.”

Cô nghĩ thấy mùi trên người anh ta, là một thứ mùi lạnh lùng đẩy người khác ra xa vạn dặm. Cô nhảy bèn cảm nhận được, sự lạnh lùng của anh ta, khác với cô. Của cô là mở rộng, ngàn vạn cái gai bên trong đều chìa hết ra ngoài. Còn của anh ta, là ngược lại, cả con người khép kín trong một vỏ ốc kiên cố, cho dù có gai, thì gai góc cũng đều để hết bên ngoài, cắm trên vỏ.

Tít——Tít——Tít——Ba tiếng báo hiệu của toa xe đang đóng lại. Phương Trì lao tới, nhưng chàng trai đó đã tung mình từ trên nóc ga xe lửa xuống, nhẹ nhàng đáp lên nóc của toa xe lửa.

Cỗ xe chuyển động, Phương Trì thẳng người lại ở ngay mép của nóc nhà ga. Chàng trai kia đứng tấn trên nóc toa xe lửa, không ngoái đầu, cứ thế cười xe mà đi.

Phương Trì tức điên.

Rõ xui xẻo.

Lần đầu tiên mới có một người không chuyên nghiệp vượt mất khỏi tay cô ngay giữa Yên Thành. Phái chẳng sáu tháng vừa qua cô không tập luyện, rồi lại bị thương nặng trước đó, nên các cơ năng trên người gồm cả IQ cũng bị xuống cấp?

Rốt cuộc người này là ai?

—

Phương Trì đeo kính huyền thoại vào, tầm mắt hoàn toàn bị che kín mít. Bấm nút khởi động, trong kính loé lên một luồng sáng xanh lá dịu dịu, quét qua vòng mạc của Phương Trì. Ngay sau đó, hệ thống hồi lực phản trên người cô siết chặt, tựa như lúc đó huyết áp mà cánh tay bị bóp chặt, cả người của Phương Trì nằm lơ lửng trong hư vô, cô cảm thấy như mình đang bay bổng trên mây.

“Xin chào Lacrimosa đã quay lại với Maandala. Xin xác nhận thân phận.”

Cô giờ tay phải ra, mở năm ngón tay. Từ trên mây, tia sáng màu đỏ quét qua cánh tay cô, biến thành màu xanh lá.

“Đã xác nhận xong. Chào mừng Lacrimosa đến với Maandala!”

Cảm giác trên mây từ từ tan đi, có nghĩa là đã chính thức tiến vào thế giới huyền thực. Một hàng chữ xuất hiện trong tầm mắt:

Tự do là quy tắc duy nhất

Câu nói đó đã có mặt trong Maandala từ thuở sơ khai. Sau này đúng là trong Maandala đã nảy sinh đủ thứ luật lệ khác, nhưng câu nói ấy luôn xuất hiện một giây trước khi mọi người tiến vào trong thế giới huyền thực. Rất nhiều người thích nhân vật sáng lập ra Maandala, Đấng Hoa, chính là vì câu nói kia. Trong cách nhìn của họ, câu nói đó đại biểu cho lý tưởng chưa từng thay đổi của Đấng Hoa. Dầu cho Maandala, vì phát triển thực tế mà bắt buộc phải hoà hiệp, chẳng hạn như thiết lập khu vực an toàn và khu vực đánh dấu để bảo đảm mức an toàn cơ bản cho những người chơi, nhưng mục đích lớn nhất của nó, là tự do.

Avatar của Lacrimosa xuất hiện trong một căn nhà nhỏ thuộc về cô. Lúc mới đăng ký tài khoản, địa điểm xuất hiện của mỗi một người trong Maandala khi đăng nhập tùy vào hên xui may rủi; có khi sẽ xuất hiện trên bờ, có khi giữa sa mạc, cũng có khi xui, chào đời ngay giữa biển, sau đó lập tức chết chìm, phải đăng ký tài khoản lại từ đầu. Tình trạng này kéo dài cho đến khi người chơi mua một căn nhà trong Maandala, sắm một chiếc giường, ngủ một giấc trên đó, tỉnh dậy, thì điểm đăng nhập mới được cố định ở chiếc giường đó. Nếu không muốn mua nhà cũng có thể ở trong khách sạn, thế thì địa điểm đăng nhập sẽ đổi thành chiếc giường trong khách sạn.

Vừa đăng nhập xong, Phương Trì nhận được một tin nhắn đến từ Reboot:

“Điều tra Rạn Băng đến đâu rồi?”

Tinh Reboot hay sốt ruột, nhưng Phương Trì thích cách nói chuyện nhanh gọn lẹ này, đây là lý do hàng đầu cô có thể làm bạn được với Reboot.

Phương Trì mở hệ thống đối thoại huyền thực trên Maandala lên, avatar của Reboot liền hiện ra trong phòng của cô, xung quanh toả ánh sáng, khác với một avatar chân chính khi họ đứng trước mặt cô.

Ngoài đời Reboot là một tên béo, trong Maandala thì cao lớn ngời ngời, dùng lời của anh ta mà nói thì “phải cao hơn Thịnh Diễm một milimét, phải đẹp trai hơn Thịnh Diễm một Leonardo Dicaprio.” Nhưng Phương Trì cảm thấy avatar của Reboot chỉ đẹp trai hơn Thịnh Diễm một Leonardo phiên bản sồn sồn mà thôi.

Phương Trì thuật lại toàn bộ sự việc đêm hôm trước cho Reboot một cách ngắn gọn. Không muốn để lộ ra thân phận của mình trong Maandala, cô dùng mấy biến âm để đổi giọng nói, khiến cho nó càng thêm thánh thót, như tiếng sơn ca.

“Ý cậu là, người làm ra Rạn Băng copy nó ra một thiết bị có lỗ sĩ như u-disk rồi giao cho loại người như Lút Cán phát tán?”

“Đúng. Bọn chúng gọi những copy này là ‘hạt giống.’ Mỗi một ‘hạt giống’ có thể sinh ra một trải nghiệm huyền thực.”

“Thế thì động lực phát tán của bọn Lút Cán nằm ở chỗ, khi người xem Rạn Băng bị nghiền, thì sẽ tìm bọn chúng để mua thêm ‘hạt giống.’”

“Không sai. Hiện nay nhóm người mà bọn Lút Cán gặt đầu tiên là những cô gái bán bar—các cô ấy hiểu kỳ, phù phiếm, hy vọng có thể được trải nghiệm kinh huyền thực hiệu O tối tân nhất, nhưng lại không biết gì nhiều về bản chất của thế giới huyền thực. Các cô ấy dễ bị dụ, cũng là nhóm thiếu khả năng đề kháng lại nhất. Một khi nghiền rồi, thì ngoài việc đáng tiền đã cực khổ kiếm được cho Lút Cán ra, không còn lựa chọn nào khác.”

Avatar của Reboot hung hăng đấm xuống bàn. “Thào nào đến nay mới chỉ có hai trường hợp của Rạn Băng được báo lên. Những cô gái bị gạt kia, nào có ai nghĩ đến việc xin Maandala giúp đỡ? Lũ độc ác Lút Cán đó, đúng là mất hết lương tâm chỉ vì tiền! Đáng đời bị đâm cho mù mắt!”

Phương Trì nói: “Có lẽ là Rạn Băng vẫn đang còn trong giai đoạn thử nghiệm, cho nên bọn sản xuất mới kiểm soát số lượng ‘hạt giống’ kỹ như thế. Mấy hôm nay tớ đã đi loanh quanh mấy địa điểm giải trí, hỏi rất nhiều người, đa số chưa ai nghe qua Rạn Băng cả. Rất có thể là bọn sản xuất đã tính toán rồi, nếu để cho Maandala bọn cậu phát hiện sớm thì sẽ gặp phiền phức nếu muốn phân phối nó trên phạm vi lớn.”

Avatar của Reboot chau cặp mày rậm đẹp đẽ: “Nói trắng ra thì Rạn Băng thuộc thể loại phim huyền thực ngắn. Nếu như Maandala bọn tớ muốn hạn chế nội dung của thể loại này, cũng rất phiền phức.” Anh ta liếc Phương Trì, “Cậu cũng biết đấy, trong Maandala, ‘tự do là quy tắc duy nhất.’”

Phương Trì hiểu ý của Reboot. Trước đây lúc ở trong Cục 19, cô biết rằng nếu muốn khiến Maandala khoá một nội dung nào đó, thì thật sự không phải là chuyện một nhân vật quyền cao chức trọng nào đó nói một câu là xong.

Maandala có một hệ thống rất phức tạp và chi tiết để nghiệm túc phân tích tất cả mọi nội dung, và hạn chế quyền trải nghiệm của người dùng, tùy theo cấp của họ trong game họ sẽ trải nghiệm những nội dung khác nhau. Ví dụ như những ai đăng nhập bằng tỉnh mạch mà chưa đầy 18 tuổi sẽ tuyệt đối không gặp được những nội dung người lớn hoặc bạo lực.

Đối với nội dung như của Rạn Băng, đầu tiên là phải có chuyên gia xác định tính độc hại và gây nghiện của nó, mà để xác định tính gây nghiện thì cần có một mẫu thống kê lớn để đưa ra dữ liệu dẫn chứng.

“Đội điều tra của các cậu chắc là đã có hành động rồi.” Phương Trì điều khiển cho Lacrimosa nói, “Tìm kiếm những nạn nhân đã xem Rạn Băng để điều tra và gửi báo cáo đến cho Cục 19 để lập án.”

Avatar của Reboot trịnh trọng gật đầu, “Tớ sẽ lập tức báo cáo với Đại Papa.”

Đại Papa chính là người sáng lập ra Maandala, Đấng Hoa. Đấng Hoa lập nghiệp rất sớm, khi đó anh ta vẫn còn trong thời kỳ nổi loạn dưới trung học, avatar của anh ta trong Maandala tên là deadboy. Anh ta thành danh quá sớm nên bị kẹt ở chỗ chưa kịp đổi tên nào đáng hoàng hơn thì cái tên sặc mùi thanh niên dậy thì đó đã vang danh thiên hạ. Có điều là trong nước, mọi người phát âm “dead” và “dad” giống giống nhau, trong Maandala, “deadboy” dần dần bị gọi thành “dad,” sau đó nữa thì thành “Đại Papa.”

Reboot nghỉ một chút, lại hỏi: “Tối hôm qua cảnh mà những cô gái kia xem Rạn Băng ra sao, cậu có thu hình không?”

Phương Trì điều khiển cho Lacrimosa gật đầu, “Có thu.” Nhưng ngay sau đó cô nhớ đến cảnh người đàn ông đeo khẩu trang tấn công Lút Cán, lại nói: “Tớ cắt xén xong sẽ gửi cho cậu.”

Avatar của Reboot hiểu ý, gật đầu.

“À phải rồi, cái thứ mà người kia lấy từ Lút Cán, chính là ‘hạt giống’ phải không?”

“Tớ đoán là vậy. Sau đó tớ có tìm anh ta, anh ta không đưa. Chẳng biết có thủ gì với Lút Cán, nhưng trông cô vẻ không phải là đám xã hội đen tính sổ nhau.” Phương Trì nhớ lại cảnh tối hôm đó. Chiếu theo kinh nghiệm trong quá khứ của cô, cô cho rằng người thanh niên đeo khẩu trang kia không thuộc bất kỳ tổ chức nào, cũng lắm là chỉ là một tay săn linh thường.”

“Liệu có phải là bạn bè hay người thân gì của anh ta bị Lút Cán gạt xem Rạn Băng không? Anh ta tới báo thù?”

“Không giống lắm.” Phương Trì nói, “Nếu mà kiểu đó thì mục tiêu của anh ta không chỉ có mỗi Lút Cán mà sẽ đập nát mấy cặp kính huyền thực nữa.” Điều cô không nói cho Reboot biết là người đó cũng đã từng xuất hiện ở đám tang của cô và Thịnh Diễm. Nếu chỉ dựa vào lý do mà Reboot nêu ra, thì không giải thích được sự xuất hiện của anh ta ở tang lễ đó.

“Liệu có phải là người đó cũng.....đang nghiền cứu Rạn Băng?”

“Khó nói.” Phương Trì trầm ngâm.

“Dù thế nào đi nữa, các cậu cũng cần phải chú trọng đến Rạn Băng trước khi nó được nâng cấp. Dù rằng hiện giờ chưa thấy rõ được khả năng gây tổn hại của nó hoàn toàn, nó cũng chưa bị phát tán trên phạm vi rộng, nhưng có khả năng rất lớn sẽ thành một thứ ma túy chưa từng thấy.

“Làm ra nó không tốn kém, khả năng sinh sôi bán sao của nó không có giới hạn. Nếu như nó nằm trong tất cả bộ phim huyền thực, tất cả mọi game huyền thực, cậu có thể tưởng tượng không? Nó sẽ nguy hiểm đến cỡ nào!”

Bạn đang đọc truyện *Bằng Nước Mắt Và Lặng Câm* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 10: Sự sống tiếp nối của avatar

người dịch: idlehouse

Đêm hôm nay Phương Trì nhận được điện thoại của mẹ cô.

“Đã thu xếp cho con một công việc mới, ngày mai bắt đầu.”

“Vâng.”

“Cúp máy đây.”

“Ngủ ngon ạ.”

Đầu dây bên kia vang lên tiếng tí tí tí, đúng là mẹ cô đã tuấn cảnh giới cúp điện thoại hàng thượng thừa. Bà còn dùng mạng để gọi điện thoại, cho dù ở đầu bên này Phương Trì tra ra số, cũng rất khó biết nó được gọi từ đâu tới. Sau khi bỏ cô qua đời, mẹ cô luôn giữ cảnh giác như vậy, thậm chí mỗi khi nói chuyện với cô cũng chỉ vài ba câu ngắn ngủi. Phương Trì đã quen từ lâu.

Trước khi ngủ, cô không nhìn được, đăng nhập Maandala, muốn nhìn xem avatar của Shi-tô có trên mạng hay không. Nhưng tài khoản đó trong mạng đối thoại huyền thực vẫn một màu xám tro.

“Chờ chút để tớ tra xem…….Ồ, dữ liệu trong trong hệ thống quản trị của bọn tớ cho thấy, lần gần nhất và cũng là lần duy nhất mà Shi-tô đăng nhập chính là lần mà cậu nói với tớ, mừng 7 tháng Tư.”

Chỉ có cái đầu của hư ảnh Avatar đang toả sáng của Reboot là động đậy, cơ thể thì đứng yên cứng ngắt—rõ ràng là anh ta đang nằm trên giường, lười mang thiết bị cảm lực hồi tiếp của toàn thân, chỉ đeo mỗi cặp kính huyền thực.

Có thể hẳn đang trong giai đoạn chờ lắng xuống. Thường thường thì kẻ nào phạm sai lầm mà bị bắt quả tang xong, theo bản năng, sẽ chọn thu trống rút cở một thời gian, có thể là đang cố gắng cải tà quy chính, cũng có thể là muốn “tránh gió” một chút, nói chung là đều tìm cách tránh gặp bất lợi. Giống như con nít đi học trễ xong bị giáo viên bắt quả tang, sau đó nó sẽ đi học đúng giờ một tuần; quân trộm bị cảnh sát tóm thì sau đó sẽ ngoan ngoãn được gần nửa tháng. Đây đều gọi là giai đoạn chờ lắng xuống.

“Có cần tố khoá tài khoản của Shi-tô không?” Reboot hỏi Phương Trì.

“Đừng.” Phương Trì lắc đầu nói. Chợt có một ý nghĩ xẹt ngang qua đầu cô, “Cậu nói là khoá à?”

“Chỉ sao.” Reboot hơi lầy lăm lăm, “Avatar của Shi-tô bị mạo dụng, nó trở thành một tài khoản có hoạt động bất thường, tớ có quyền khoá nó lại.”

“Không phải……” Phương Trì ra sức nghĩ, muốn bắt được ý nghĩ vừa mới thoát qua trong đầu, “Trong……trong hệ thống Maandala của các cậu, thời gian mà một avatar có trước khi bị tự động chết là bao lâu?”

“Tự động chết? À, tớ hiểu ý cậu rồi. Một tài khoản mà lâu ngày không đăng nhập, quá kỳ hạn 6 tháng thì sẽ bị hệ thống cho là đã chết, đưa ra nghĩa địa.”

Phương Trì tức tốc mở lịch ra. Cô để ý thấy hai ngày—

Mùng 7 tháng Tư, chính là ngày mà Thịnh Diễm đã chết được đúng 6 tháng.

Mùng 2 tháng Tư, là ngày cục an ninh mạng chính thức công bố báo cáo về nhiệm vụ “Truy bắt hồ ly.” Đó là vì cục an ninh mạng tranh cãi một thời gian dài, điều tra, thu xếp, và điều phối, cho nên rất lâu sau báo cáo này mới được tung ra. Trong bản báo cáo đó, lần đầu tiên thời gian thi hành nhiệm vụ “Truy bắt hồ ly” cùng với tình huống cô và Thịnh Diễm đã ngộ nạn được công bố.

Reboot cũng nhận ra điều này, avatar của anh ta há hốc miệng, phát ra một âm thanh run run và máy móc:

“Kẻ đó đăng nhập vào tài khoản của Thịnh Diễm trong Maandala là vì muốn để Shi-tô tiếp tục sống!”

Đúng vậy. Kẻ đó chọn ngày mừng 7 tháng Tư để đăng nhập bằng avatar của Shi-tô, tuyệt đối không phải trùng hợp.

Phương Trì nhớ rất rõ. Mùng 2 tháng Tư là lễ Thanh Minh, mẹ cô đưa cô và chị cô là Phương Viện tới Lĩnh Tuyền thăm mộ của bố cô, Hà Tâm Nghị cũng đi cùng, phòng hờ lỡ may cảm xúc của cô bị mất khống chế. Hôm đó khi cục an ninh mạng công bố báo cáo, cả mạng lưới internet nò tung. Trong thế giới ngày nay, tin tức gần như không nơi nào không xâm nhập cả.

Cho nên cô có đủ lý do để phán đoán, người đó, vào ngày mùng 2 tháng Tư, đã biết được ngày cụ thể mà Thịnh Diễm gặp nạn.

Thế thì tại sao hẳn lại đợi đến mừng 7 tháng Tư mới đăng nhập vào avatar của Shi-tô nhỉ?

Là vì chưa giải được mật mã thành công, cho nên không đăng nhập được? Reboot xem dữ liệu đăng nhập, tài khoản của Thịnh Diễm hoàn toàn không phát sinh hành động thủ đăng nhập bằng cách giải mật mã nhiều lần nào cả. Lần đăng nhập duy nhất vào ngày mùng 7 tháng Tư, là thành công sau khi kiểm chứng bằng tĩnh mạch.

Cho nên trước đó kẻ ấy mà không đăng nhập vào avatar của Shi-tô, chỉ là vì chưa bao giờ thử. Đến ngày mùng 7 tháng Tư, rất có thể là kẻ đó cuối cùng đã lập quyết tâm, đăng nhập vào avatar của Shi-tô, giữ cho nó hoạt động.

Thế thì kẻ đó làm vậy vì lý do gì? Reboot còn chạy vào trong kho của Shi-tô để kiểm tra, phát hiện sau khi avatar của Shi-tô đăng nhập, cũng chẳng có bất cứ hoạt động nào liên quan đến tài nguyên hoặc tiến bực xuất hoặc nhập cả. Có vẻ như kẻ đó dùng avatar của Shi-tô cũng chỉ là để ghé qua Đại Phú Ông dạo một vòng thôi, thậm chí chẳng mua lấy một đồng xeng.

Đúng là một kẻ rất đơn thuần.

Nhưng lại có vẻ như không hẳn là đơn thuần. Lúc Maandala mới được thành lập, Thịnh Diễm vẫn đang còn học nghiên cứu sinh, sinh viên thường hay rất hiếu kỳ với những thứ gì mới mẻ, cho nên hẳn có thời gian là chạy đi thử liến. Vì vậy anh liền ngay tải khoản trên Maandala dạo đó, nhờ đó mà Shi-tô trở nên một trong những avatar có mặt trên Maandala sớm nhất.

Thịnh Diễm là một người rất cả tính, cũng rất thông minh. Anh du theo Maandala qua mỗi một lần nâng cấp, chơi trên Maandala cũng tự có cách chơi của riêng mình, ví dụ như thanh trường đao màu đen tuyền của anh, làm sao để gọi nó lên, làm sao để phát hay các công năng khác nhau, làm sao để biến hoá, đều là do tự anh thiết kế ra những thao tác rất riêng của “Thịnh thị.” Phải biết rằng, gamer bình thường mà dùng vũ khí, họ đều dùng những công năng đã được Maandala bày sẵn.

Kẻ nọ đăng nhập vào avatar của Shi-tô lần đầu mà đã có thể thành thạo điều khiển thanh đao ấy, Phương Trì tự cảm thấy, cho dù là cô đi nữa, cũng chưa chắc làm được.

Cho nên rốt cuộc kẻ đó là ai? Rốt cuộc có quan hệ như thế nào với Thịnh Diễm?

Trên đường đến chỗ làm, Phương Trì không ngừng nghĩ về điều này. Thậm chí cô còn rà và phân tích tất cả mọi người đã có quan hệ với Thịnh Diễm, nhưng không có ai khiến cô cảm thấy giống với “Shi-tô” mà cô gặp ngày hôm đó.

Có hơi cảm thấy thất vọng. Lẽ nào Thịnh Diễm còn bạn bè mà cô không hề quen biết?

Nếu không thì kẻ đó có hai mặt hoàn toàn khác nhau trong thế giới huyền thực và ngoài đời? Tình huống này hay gặp đấy, nhưng nếu như vậy, thì càng khó xác định…….

Lúc sắp tới Yến Đại, Phương Trì chợt nhận được một tin nhắn Reboot gửi:

AAAAAAAAAAAAAAAAA!!! TỚ THẤY CHÂN NHÂN CỦA GUEST RỒI!!!!!!

Phương Trì ngơ ngác, hỏi: *Chân nhân?*

KHÔNG KHÔNG KHÔNG! AVATAR!!!

Xời.

AAAAAA, BẠN CON GÁI CHỈ LO BẮM THEO MINH TINH VỐN KHÔNG HIỂU ĐƯỢC ĐẤU! TRONG MAANDALA, MỖI NGÀY MINH TINH LÊN MẠNG MÀNG XÁC SUẤT 84.6%, CHO NÊN TRONG THÂN PHẬN CỦA MỘT NHÂN VIÊN QUẢN TRỊ TRÊN MAANDALA MÀ NÓI, ANH ĐÂY CHỈ CẦN MUỐN GẶP MINH TINH LÀ LÚC NÀO CŨNG CÓ THỂ GẶP! CÒN GUEST THÌ SAO?! CẬU CÓ BIẾT KHÔNG! BA NĂM NAY, NĂM ĐẤU NGÀI ẤY XUẤT HIỆN TRÊN MẠNG 2 LẦN, TỔNG CỘNG LÀ 11 PHÚT 23 GIÂY. NĂM THỨ HAI, LÊN MẠNG 4 LẦN, MỖI LẦN CHƯA ĐẾN 5 PHÚT. NĂM THỨ BA, TỨC LÀ NĂM NAY, NGÀI ẤY LÊN MẠNG 3 LẦN, TRONG ĐÓ CÓ MỘT LẦN CHƯA ĐẾN 1 PHÚT!!! THẾ CÒ NGHĨA LÀ GÌ? ANH DỪNG THÂN PHẬN NHÂN VIÊN QUẢN TRỊ ĐỂ CHẠY XUYỀN HỆ THỐNG CŨNG PHẢI MẤT 15 GIÂY, NÓI CHUYỆN MÀ NÓI THẬT NHANH THÌ TRUNG BÌNH 1 GIÂY NÓI ĐƯỢC 3 TỪ, NÓI CHƯA ĐƯỢC 135 TỪ THÌ NGÀI ẤY ĐÃ RA KHỎI MẠNG! CẬU NÓI XEM, XÁC SUẤT TRÔNG THẤY ĐƯỢC AVATAR CỦA NGÀI ẤY CÓ PHẢI RẤT THẤP HAY KHÔNG, THẤP HAY KHÔNG! CẬU NÓI XEM THẤP! HAY! KHÔNG!

Ừ

Mẹ kiếp, quên đi. Cậu không hiểu được tâm hồn thiếu nữ của anh!

Lần này Guest lên mạng làm gì?

Lần này lên hình như không phải vì vấn đề lỗi hỏng của hệ thống trên mạng và bảo mật. Tớ phát hiện ra ngài ấy ở cục quản lý được phẩm và thực phẩm. Ngài ấy đăng một thông cáo, nói cái gì nhỉ……. “các sản phẩm máu của công ty Máu Lãnh Trường Sinh là do thu hoạch bất hợp pháp, trong các sản phẩm máu có thể chứa vi-rút gây nguy hiểm đến tính mạng của bệnh nhân, yêu cầu cục quản lý được phẩm và thực phẩm điều tra.”

Sản phẩm máu……. Không rõ vì sao, Phương Trì chợt nhớ đến cậu bé tên Đinh Ái nọ. Nếu như đúng là cậu bé bị mắc bệnh máu không đông, thì chắc là cậu sẽ cần đến những sản phẩm máu như thế.

Bên kia Reboot vẫn đang còn hờn hờ thao thao bất tuyệt:

Ồi ời, anh vào Maandala quá trễ, hụt mất lúc Guest hoạt động trên đó. Cậu có biết Guest ngẫu nhất ở chỗ nào không? Trên thế giới này không có hệ thống nào mà ngài ấy không hack được! Mẹ kiếp, hám mộ! Ganh tỵ! Nhưng mà không những là anh chưa từng được thấy dáng vẻ cool lòi của ngài ấy khi hack vào các hệ thống, mà ngay cả đến avatar của ngài ấy anh cũng chưa từng gặp! Lần này anh thế sẽ phải đi xem cho bằng được mặt mũi của ngài ấy ra sao, chưa ăn thịt heo thì cũng phải xem heo chạy đúng không? May thay anh đã chuẩn bị sẵn rất chu toàn, luôn mang theo số xin chữ ký bên mình. Anh dùng chức năng xuyên hệ thống của nhân viên quản trị bay vào qua đó, anh nói, Guest, cho iem xin chữ ký đi!…….

Có ký không?

Đâu có ký, ngài ấy nói không đem theo bút. Sau đó vèo một cái, ra khỏi mạng luôn.

Vậy cậu vênh vào cái gì?

Ngài ấy đã nói chuyện với tớ chứ sao!!! Tớ đã được nghe giọng nói của ngài ấy! Trẻ dễ sợ! Hay dễ sợ! Ê, cậu nói xem, có phải người mà có giọng nói hay thì luôn đặc biệt đẹp trai không?

Không muốn nhắc nhở anh ta là có khả năng giọng nói của Guest đã chạy qua máy biến âm làm cho thay đổi, Phương Tri im lặng hồi lâu, nói:

Reboot, từ cảm thấy cậu có xu hướng chui ra khỏi tù đày. Nếu như cậu muốn ra, từ ủng hộ cậu.

“.....”

Bạn đang đọc truyện *Bằng Nước Mắt Và Lặng Cảm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chiếm\)Net](http://EbookFull(chiếm)Net).

Quyển 1 - Chương 11: Giữa ban ngày(1)

người dịch: idlehouse

Phương Tri ngồi xe buýt đến Yên Đại.

Cổng trường thân quen, kiến trúc màu xám thân quen, những con đường rộng thênh thang thân quen dần thẳng đến toà thư viện cao tầng tiêu biểu. Hết thầy đều mang vẻ quen thuộc ấy, tựa như cô chưa từng rời đi nhiều năm, hết mọi thứ ở nơi này vẫn không hề thay đổi. Học sinh đi xe đạp lung đeo cặp vẫn tập nập đến đến đi đi, ra ra vào vào, trên mặt của mỗi người đều toát hơi thở của thanh xuân, ai ai cũng tự tin, tươi đẹp.

Đã từng có lúc nào đó, cô cũng đeo cặp đi ngang qua nơi đây vô số lần. Khi ấy cô vẫn còn chưa quen Thịnh Diễm, nhưng sau này cô và Thịnh Diễm không chỉ từng ôn lại một lần, rằng rất có thể đã từng có một hôm, cô và Thịnh Diễm đi lướt qua nhau ở nơi này. Đây là một loại hồi ức và giả thuyết khiến trái tim họ gọn sóng. Bởi vì họ đã từng gần nhau đến vậy, từng có những kỷ ức tuổi xuân ở trong cùng một không gian và thời gian. Thuở đó chỉ cần nghĩ đến nó một chút, liền không sao kiềm được cảm giác ngọt ngào, rồi tiếp theo sau đó là những nụ hôn đầy đặc tưởng như triển miên bất tận.

Phương Tri lặng lẽ đặt tay lên ngực, trái tim vẫn bình tĩnh đập đều đặn, gần như không có chút thay đổi. Thuốc ức chế alpha đã thành công khống chế một số hoạt động của vùng dưới đồi trong não cô, trong đó có một phần lớn bao gồm việc tiết ra chất dopamine. Những hình ảnh liên quan đến Thịnh Diễm vẫn đều có thể kết hợp một cách chặt chẽ, chạy vào não của cô, nhưng không thể nào tìm lại được cảm giác ngọt ngào tan chảy ngày trước.

Cô đã mất đi quá nhiều. Cảm giác [mất đi cảm xúc] này gần như đau đớn hơn cả bị xoá sạch ký ức.

Ngơ ngác nhìn lại, Thịnh Diễm tựa như một chiếc lá khô, nổi trôi trên dòng sông cuộc đời cô. Bao nhiêu Negra xe hơi ha lướt qua cô, nhưng không để lại bất cứ ấn tượng nào. Ngay cả đến người bố đã nất của cô, người mẹ hà khắc của cô, đến nay cũng trở thành gần như những người qua đường kia. Đường như cô đã mất đi bản năng để yêu.

Ngón tay của Phương Tri khẽ vuốt qua mắt, mắt ráo hoảnh, không một giọt lệ.

Giờ thể nhân viên cho báo vệ coi xong, cô hoà vào dòng người, tiến vào trường.

Sau khi Sư Tranh Vành và mẹ cô nói chuyện với nhau, cô được họ thu xếp cho một công việc ở trung tâm nghiên cứu bảo mật thông tin của Yên Đại, chức vụ là nhân viên lưu trữ. Nơi làm việc chính là trong thư viện của Yên Đại. Đây là một công việc không cần phải tiếp xúc với ai nhiều, thử duy nhất mà cô cần phải “giao lưu” với, chỉ là hệ thống máy tính mà thôi.

Thời tiết giữa tháng Tư trong Yên Đại trầm hoa đua nở, cảnh nào cảnh nấy trĩu nặng, mùi hương hoa nồng nàn của cây đinh hương không ngừng ập đến. Công việc này là một công việc rất nhàn, giúp cho cô từ từ thích ứng với cuộc sống của một người bình thường. Cô không cần phải sợ bị trễ, hai tay đút vào trong túi áo ni, lững thững thả bước. Bên đường có một chú mèo lông xù kêu “meo” một tiếng, nhảy ngang ra từ một bụi cây. Ánh mắt của Phương Tri dõi theo góc chéo mà chú mèo đó đang dần mất hút, lúc thu lại ánh mắt thì có một thứ gì đó xuất hiện trong tầm nhìn khiến cô cảm thấy nên chú ý. Xưa này trực gác của cô rất nhay, lúc nhìn qua thì——

Cô hơi không tin được mắt mình, nhìn lại lần nữa, cô xác nhận bản thân không nhìn lầm.

Lại là người thanh niên trẻ tuổi ấy.

Khẩu trang màu xanh lam nhạt, cặp mắt huyền bí nhưng hơi hững, hai mí nhưng lông mi rất dài, trông rất có vẻ tuyệt đối vô hại. Nhưng Phương Tri vẫn nhớ rõ, đêm hôm nọ, cặp mắt đó đã từng mang đầy vẻ công kích mà đánh giá cô, đôi tay thon dài gọn gàng kia đã nắm lấy nửa chai bia vỡ đâm thẳng vào mắt Lút Cán.

Nhưng hiện giờ người này đi trong khuôn viên của Yên Đại, trông chẳng khác gì một sinh viên đại học vô cùng bình thường.

Anh ta đến đây làm gì?

Khuôn viên của Yên Đại rất lớn, những dãy lầu học của các khoa khác nhau nằm rải rác nơi nơi, ngay cả đến sinh viên trong trường cũng có lúc phải hỏi đường. Người này đi đường không ngo trái ngo phải, anh ta đi thẳng một mạch đến thư viện, trông như biết rõ nơi bản thân mình muốn đến.

Phương Tri lặng lẽ bám theo sát gót.

Thư viện của Yên Đại là thư viện lớn nhất Châu Á, kho lưu trữ và máy chủ của trung tâm nghiên cứu bảo mật thông tin cũng nằm tại đó. Chính vì thế, quá trình kiểm an để vào trong thư viện rất gắt. Phương Tri để ý thấy người đó quẹt thẻ là dùng một thẻ nền trắng, có logo của Yên Đại và thông tin sử dụng, rõ ràng là thẻ cựu sinh viên của trường. Anh ta qua được máy kiểm tra toàn thân và máy quét võng mạc, đèn xanh thuận lợi, dễ dàng được thả cho đi.

Vào đến trong thư viện là gặp một sảnh lớn rộng rãi và cao thoáng ngập tràn ánh sáng. Nắng chiếu xuyên qua cửa kính vòm hình tròn ngay trên đầu ánh những chùm sáng lên sàn gạch đá mài bóng loáng như gương. Sàn gạch đá mài ấy, cứ cách mỗi một ô gạch sẫm màu là một ô gạch trắng, cả mặt sàn trông như bầu trời đầy sao đảo ngược.

Người nọ đi xuyên qua ánh nắng, đi thẳng đến thang máy nằm trong góc của sảnh.

Phương Tri thoáng sững sốt, đẩy chẳng phải là thang máy dẫn thẳng lên trung tâm nghiên cứu bảo mật thông tin sao?

Trung tâm nghiên cứu bảo mật thông tin nằm trên tầng 6, thang máy chạy lên đến lầu 6 thì dừng lại. Phương Tri càng lúc càng hiếu kỳ.

Cô cũng lấy thang máy lên tầng 6, quẹt thẻ tiến vào trong trung tâm nghiên cứu bảo mật thông tin. Cô đi thẳng tới phòng lưu trữ và tra khảo thông tin điện tử, nơi đó vẫn còn giữ 16 chiếc máy tính bàn của trung tâm nghiên cứu từ thuở sơ khai, đặt nằm san sát nhau thành hai hàng, dùng để tra cứu những thông tin trong kho lưu trữ. Chàng trai đeo khẩu trang ngồi vào một chiếc máy nằm phía trong cùng.

Không chọn chiếc nằm gần cửa nhất mà lại đi chọn chiếc nằm tuốt phía trong cùng, thì rõ là muốn tìm những thông tin mà không muốn bị người đi ngang qua bắt gặp.

Không nên đánh rắn động cỏ.

Phương Tri vào phòng của mình, mở máy tính lên, mở lịch sử khách ghé trong ngày ra. Tính cả cô, chỉ có 3 người. Người thứ nhất vào, là nhân viên của thư viện, bảy rưỡi sáng mỗi ngày sẽ vào trước để mở cửa, mở đèn, mở máy nước uống.

Người thứ hai thì chắc là anh ta rồi. 7:34, sớm hơn cô 2 phút. Tên trong sổ nhật ký còn chơi “null” (số không). Phương Tri hơi nhướn mày, quá nhiên là một tay hacker. Hệ thống của trung tâm nghiên cứu bảo mật thông tin mà cũng dám vào hack, hơn nữa hack một cách lộ liễu đến vậy, chả buồn dùng một cái tên để ngụy trang, đúng là lòn gan.

Tên này thú vị đấy.

Cô dùng tài khoản nhân viên quản trị của mình để tra những truy vấn của anh ta.

7:38:24 từ khoá tìm kiếm “nhiệm vụ truy bắt hồ lý” tìm kiếm không hợp lệ: không có quyền xem.

7:38:30 từ khoá tìm kiếm “Thịnh Thanh Hoài” tìm kiếm không hợp lệ: không có quyền xem

7:38:36 từ khoá tìm kiếm “thuốc sinh hoá + buồn lậu” kết quả tìm kiếm: luận văn 4, tạp chí 4, tin tức báo chí.....

Sắc mặt của Phương Tri dần dần trở nên đậm chiều.

Người này đang tìm kiếm cái gì?

Trung tâm nghiên cứu bảo mật thông tin của Yên Đại không chỉ là một viện nghiên cứu cao học bình thường. Trên danh nghĩa thì nó là một trung tâm nghiên cứu khoa học quốc gia thuộc viện khoa học và thông tin của Yên Đại. Trong thực tế thì với lực lượng giảng viên hùng hậu của khoa, nó hợp tác vô cùng chặt chẽ với với cục an ninh mạng. Điểm quan trọng nhất là, mặc dù những vụ án khác nhau của cục an ninh mạng được bảo mật nghiêm ngặt, nhưng vì một số vụ án có sự tham gia của các chuyên gia trong trường, thành thử trung tâm nghiên cứu bảo mật thông tin cũng lưu trữ những vụ án ấy. Mức độ bảo mật của những file này rất cao, ngoài nhân viên quản trị như Phương Tri ra thì chỉ có những chuyên gia tham gia vụ án mới có quyền đọc.

Điều này rất ít người biết. Mà anh chàng này thư chạy vào máy tính của nơi đây để tra nhiệm vụ truy bắt hồ lý của cục an ninh cùng với những vụ án có liên quan, chứng minh rằng anh ta đã sớm biết quan hệ chặt chẽ và đặc biệt giữa trung tâm nghiên cứu và cục an ninh mạng. Anh ta không dám hack bừa vào hệ thống của cục an ninh mạng, nhưng nơi đây.....chính là một cái lỗ hổng tương đối dễ để đâm thủng.

Tại sao anh ta muốn tra về nhiệm vụ truy bắt hồ ly?.....

Phuong Tri run lên trong lòng, lại vào back-end của hệ thống, quả nhiên trông thấy hệ thống đã bị tấn công một lần từ mạng lưới nội bộ.

Người này đang tìm cách tấn công từ mạng lưới nội bộ để hack vào kho lưu trữ thông tin bảo mật!

Phuong Tri nhìn quanh bàn làm việc, hết thấy đều bày biện rất đơn giản, ngay cả một con dao rọc giấy cũng không có. Nhưng cô cũng không dùng thứ đó được. Cô lại muốn một cái công số 8 theo thói quen. Tất nhiên không có. Thậm chí đến cả dây trói cũng không có. Phuong Tri hơi nhàu mày, mở hộp đựng ghim kẹp giấy ra, bốc một mớ ghim kẹp giấy. ——Đây là tác phẩm của cô lúc cô được huấn luyện: không có gì làm, lấy ghim kẹp giấy xô vào nhau thành một chuỗi dài, như dây xích.

7:52. Gần đến giờ làm việc tám rưỡi rồi, không còn sớm nữa.

Tên này còn biết cả giờ giấc nhân viên trong thư viện đến mở cửa để tránh mặt vài phút nữa. Hôm nay nếu cô không có mặt, nói không chừng anh ta đã thành công rồi.

Trong phòng lưu trữ và tra khảo hồ sơ điện tử, chàng trai đang chăm chú nhìn màn ảnh màu đen, những ngón tay thon dài thoăn thoắt gõ phím, những hàng ký tự cũ kỹ màu trắng chớp hiện dọc theo màn hình như nước. Bàn phím này là một bàn phím rất cũ, nút bấm rất cao, tiếng click nghe rất to, dùng lâu sẽ mỏi tay. Nhưng người này gõ phím lại nghe rất khẽ.

Là một tay viết lập trình lão luyện, Phuong Tri nghĩ thầm. Chỉ có những chuyên viên mề mại viết lập trình thấu đêm suốt sáng mới hiểu làm sao để tiết kiệm sức tối đa, không như những tay mơ, thích cảm giác phù phiếm khi nghe âm thanh lách cách lách cách rộn rã của bàn phím.

Phuong Tri lặng lẽ khoả cửa lại. Cánh cửa cũ kỹ khi khoá phát ra một tiếng “cách.” Chàng trai chợt nghe thấy được, quay đầu nhìn phía Phuong Tri. Ánh nắng chói lọi rót qua cánh cửa sổ bên cạnh anh ta, chiếu trong mắt của anh ta trong veo, hết thấy trong rất rõ lại, rất hài hoà với ngôi trường bình yên này.

Anh ta trông thấy Phuong Tri, trong mắt thoáng một tia ngạc nhiên, sau đó lại khôi phục về cảnh giác và nghiêm nghị. Đứng lên quay mặt về phía Phuong Tri, ngồi ngay trước máy tính, che đi màn ảnh.

Có thể thấy, sự xuất hiện của Phuong Tri là một bất ngờ đối với anh ta, hơn nữa khiến anh ta cảm thấy bị bó tay bất lực.

“Lại gặp nhau rồi.” Phuong Tri nói, “Đúng là đi mời không hỏi bằng tự gặp.”

Anh ta không nói gì, ánh mắt khoá chặt lấy cô. Phuong Tri nghiêng người, nhìn thấy ngón trỏ và ngón giữa của tay phải anh ta vẫn đặt trên bàn phím, khẽ gõ tách tách tách, gõ như đã quen tay. Ký tự trên màn ảnh không ngừng biến hoá.

Phuong Tri thu ánh mắt, bình thản hỏi: “Xoá lịch sử hoạt động có ích gì không?”

Cô về như anh ta cảm thấy câu hỏi của Phuong Tri rất thú vị, cười một tiếng, như câu trả lời của người lớn giành cho một câu hỏi ấu trĩ của trẻ con.

“Anh cảm thấy có ích à? Vừa khéo tôi cũng cảm thấy, giữ lại lịch sử hoạt động rất hữu ích cho việc xác định tội phạm của một kẻ xâm nhập.”

Nói đoạn, mũi bàn chân của Phuong Tri nhẹ nhàng ấn vào một cánh cửa kim loại hình vuông bên tường, cánh cửa đó bật mở, bên trong là cầu dao điện. Người kia biến sắc, đang định xông lên can thiệp mũi chân của Phuong Tri đã kề ngay dưới cầu dao nhỏ nhỏ, sau đó tắt cả mọi chiếc máy tính trong phòng phát ra một tiếng “cháu” rất khẽ, nguồn điện phụt tắt, cả căn phòng tối đi.

Bạn đang đọc truyện *Bằng Nước Mắt Và Lặng Câm* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 12: Giữa ban ngày(2)

người dịch: idlehouse

Nguồn điện đã bị sập, chỉ cần anh ta chưa kịp xoá hết lịch sử hoạt động, thì hệ thống sẽ lưu lại. Người nọ đứng dậy chạy ra cửa sổ, Phuong Tri đã kịp thời nhanh như chớp đuổi theo anh ta, tóm chặt lấy cổ tay của anh ta. Anh ta gắng co một chút, không gắng ra được, nhìn vào mắt của Phuong Tri đầy kinh ngạc.

Chắc là anh ta không ngờ, trông Phuong Tri yếu đuối bé nhỏ, thế mà lại khoẻ đến vậy.

“Nói chuyện chút đi.” Phuong Tri bảo.

“Nói gì?” Cuối cùng anh ta lên tiếng.

“Lẽ nào tổ chức kêu gọi anh tới đây ăn cắp thông tin chưa từng dạy anh, sau khi bị tóm thì nên làm gì?” Ánh mắt của Phuong Tri sắc bén nhìn anh ta.

“Tôi không phải gián điệp.”

Đối với câu trả lời này của anh ta, thật ra Phuong Tri tin. Tuy anh ta có độ cảnh giác cao, nhưng không phải kiểu được huấn luyện chuyên sâu như những trường hợp cô thường thấy. Chẳng hạn như, ánh mắt của cô rơi xuống trên ngón tay của anh ta, khô ráo, sạch sẽ, nhiều ngón tay có những vết sẹo nhỏ nhỏ; móng tay đã được cắt ngắn nhưng gọn gàng.

“Dù anh có xoá sạch lịch sử hoạt động đi nữa, chừng đó dấu tay anh để lại liệu có xoá được hết không?”

Đối diện với câu hỏi này, anh ta có vẻ thoải hơn lúc ban nãy khi bị Phuong Tri cắt cầu dao điện. Anh ta liếc bàn phím, nói: “Nghe bảo người của Cục 19 đặc biệt thích dùng chứng cứ phạm tội của người khác để ép đối phương.”

Nghe câu đó, nếu nói rằng Phuong Tri không âm thầm gạt mình, thì không thể nào. Mặc dù mặt cô bình lặng như nước, nhưng trong lòng càng tăng thêm cảnh giác đối với người này. Mối có một câu mà anh ta đã đối trùng thân phận trong quá khứ của cô.

Nhưng thân phận ấy dù sao cũng chỉ là quá khứ, nay cô đã có thể ung dung phủ nhận.

“Thật đáng tiếc, anh đã đoán sai rồi.” Cô nói một cách tiếc rẻ, “Tôi chỉ là một nhân viên ở đây.”

Ánh mắt của anh ta loé lên vài lần, giống như đang suy xét xem có nên tin lời trần thuật của cô hay không. “Vậy thì có nói đi, có muốn thế nào?”

“Rất đơn giản.” Phuong Tri đáp, “Đưa cho tôi thứ ảnh lấy từ trên người của Lút Cán.”

“Được.” Anh ta đáp không cần suy nghĩ.

“Nói cho tôi biết vì sao anh muốn điều tra về Thịnh Thanh Hoàì và nhiệm vụ Truy bắt hồ ly.”

“Đây là chuyện riêng của tôi.”

“Nếu như tôi báo cảnh sát thì không nói như vậy được nữa.”

Cặp mắt như của loài hươu hơi híp lại, lộ ra một chút nguy hiểm. Phuong Tri dám cá rằng hiện giờ anh ta đang nghĩ xem làm cách nào để đánh ngất cô, và tấn công cô kiểu nào thì có khả năng thắng cao nhất.

Ngón cái của Phuong Tri ấn mạnh xuống chỗ cườm tay của anh ta, bắt thỉnh linh vận một cái, anh ta xuất xạ một tiếng, cơ thể loạng choạng nhom về phía trước.

“Ngaoan một chút.” Phuong Tri lạnh lẽo bảo anh ta.

“Tôi chỉ có thể nói cho cô biết, tôi tra những thứ này hoàn toàn không có ác ý.” Anh ta hoà hiệp.

Không muốn nói ra. Phuong Tri biết mọi kiểu này cũng rất khó moi được gì từ miệng loại người như anh ta. Nhưng cô không muốn gọi cảnh sát chút nào. Người này đã giúp cô cầm một chai bia vỡ ở quán KTV “Thời Đại Black Metal,” chỉ dựa vào điểm đó, cô có lý do cho rằng anh ta không phải là một người có ác ý. Rằng anh ta có khả năng hack được vào hệ thống của trung tâm nghiên cứu bảo mật thông tin, cũng khiến cô nể phục. Giữ lại anh ta có ý nghĩa hơn là tiêu diệt anh ta nhiều. Nhất là nếu như anh ta bị tóm, e rằng chuyện cô đang điều tra Rạn Băng cũng sẽ bị liên lụy, cô hoàn toàn không muốn vì vậy mà bị mất đi tự do.

“Đưa chứng minh thư cho tôi.” Cô xoè tay ra với anh ta, quyết định đột phá bằng cách khác.

Anh ta móc túi trong túi ra một tấm thẻ màu trắng, nắm chặt trong tay. Phuong Tri liếc mắt nhìn, đây là tấm thẻ thư viện cựu sinh viên của trường. Cô vươn tay để lấy, chợt thấy anh ta giờ tấm thẻ đó cao lên, quăng một cái, tấm thẻ bay tuốt ra xa, đến một góc gần cửa. Phuong Tri tức giận trừng mắt với anh ta, cặp mắt phía trên khẩu trang của anh ta loé chút vẻ chế nhạo. Lần này Phuong Tri thật muốn chửi bậy. Buồng tay anh ta ra, cô chạy nhanh như cắt đi lượm thẻ, lượm nó xong thì tấm thẻ đó mặt trái mặt phải đều in huy hiệu của trường Yên Đại cùng với hướng dẫn sử dụng!

Là đồ giả!

Phương Trì phản nộ, lại bị lừa một lần nữa. Cũng đúng, làm sao mà anh ta có thể dùng một tấm thẻ cự sinh viên thật để chui vào đây ăn cắp thông tin chứ! Vừa ngẩng đầu lên, người nọ đã đẩy mở cánh cửa sổ kiểu xưa trên tường, xoay người nhảy xuống dưới. Phương Trì không kịp suy nghĩ, cũng nhảy cửa sổ xuống theo.

Đây là phía sau của thư viện, đối diện với dãy lầu của khoa Triết. Giữa hai toà nhà là một mảnh rừng rậm, hành lang nổi lên rợp đầy từ đằng leo, mùi hương ngào ngạt. Ngay dưới cửa sổ có một mảnh sân thượng ngắm cảnh xây trồi ra, trồng đầy hoa hồng đôi màu, hiện giờ đang nở rộ những đoá hoa lớn điểm lẹ. Người kia rút thẳng xuống mảnh sân, gạt những cành hồng đầy gai ra, rồi nhảy tiếp xuống hành lang. Phương Trì bám ngay phía sau, lúc ngã xuống sân thượng bị va đập mạnh, có chột nghe phía sau tai nọ oánh một tiếng, đầu như bị đập “bịch” một cú.

Vết thương

Cái vết thương đó cứ như mãi không lành được, toàn đợi những lúc máu chốt là trở thành tảng đá cột chân cô. Cô cần rằng, nhảy xuống dưới tiếp tục rượt sát gót người kia, lúc nhảy xuống đến hành lang, phía sau tai đau kịch liệt như muốn nứt toác, mắt mờ đi. Cô ngã khụy xuống. Người ngay phía trước ngoái đầu lại nhìn cô, thấy cô ngã thì đưa hai tay ra đỡ lấy cô theo phản xạ. Ý thức của Phương Trì vẫn còn tỉnh táo. Huấn luyện quanh năm đã khiến cho phản xạ của cơ thể cô nhanh nhẹn hơn đầu óc, thông ra chuỗi ghim kẹp giấy, quấn quanh hai cổ tay của anh ta, để anh ta không cách nào gãy thoát được. Phương Trì cố chịu đựng đau đớn, dùng đầu gối ấn anh ta vào bức tường đầy hoa từ đằng, soát khắp người anh ta từ túi trên xuống túi dưới.

“Cô à, tôi đã nói từ trước rằng tôi không có ác ý, cô làm như vậy hơi quá tròn rồi.” Anh ta gắng co với chuỗi ghim kẹp giấy trên cổ tay, nén giận nói, “Còn không thì dứt khoát gọn lẹ một tí đi, gấp nhau ở đồn cảnh sát, chơi tư hình kiểu này là muốn sao đây?”

Phương Trì nắm lấy cổ anh ta, ngón tay rờ xuống đến chỗ thắt lưng, những cơ bắp săn chắc trên người anh ta toả hơi nóng.

“A!!” Anh ta nổi giận, đập mạnh Phương Trì một cái, Phương Trì đã đề phòng từ sớm, nhấc chân tránh, mũi chân đá vào phía sau đầu gối của anh ta, làm cho anh ta khụy xuống quỹ dưới đất. Một vòng dây ghim kẹp giấy thông ra phía trước trông quanh cổ anh ta, siết chặt.

“.....”

Nhưng tiếp đó Phương Trì hoàn toàn không có một ưu thế nào, chỉ cần dùng sức một chút, phía sau tai lại bùng lên một cơn đau kịch liệt. Phương Trì cảm nhận được mặt mình đang vận vẹo, may sao người này đang quay lưng về phía cô, không thấy được cô.

Phương Trì cẩn thận kiểm tra quần áo của anh ta, túi áo trống hoác, không có u-disk, cũng không có gì khác.

Không như vậy được chứ. Phương Trì hơi nhai mồm. Một người ra khỏi nhà thì luôn phải có một số vật bất ly thân. Chẳng hạn như tiền. Cô soát người anh ta kỹ hơn, ngay cả nơi riêng tư quan trọng mà có thể giấu được đồ, cô cũng không tha. Mặt của anh ta hơi co rút:

“Biết đường mà ngừng tay đi cô à.” Anh ta nói, vẫn đang rất cố nén giận, “Tôi không đánh phụ nữ, nhưng cũng phải có điều kiện.”

Hai lỗ tai của Phương Trì ơng ơng lên, gắng gượng lắm mới nghe được lời anh ta nói. Cô làm như chết, lẩn quanh thất lạng của anh ta, cuối cùng giữa kẻ hở tìm ra được một tấm thẻ tín dụng visa. Máu đen tuyền, không có hoa văn, cũng không có logo của ngân hàng, chỉ là một tấm thẻ visa nước ngoài.

“Trà cho tôi.”

Giọng nói chột trở nên nguy hiểm lạnh lùng, mang đầy sức uy hiếp.

Anh ta rất coi trọng tấm thẻ này. Khoẻ mấp của Phương Trì giật giật, cơn đau nhói từng đợt phía sau tai khiến cô không thể nào kiểm soát được nét mặt, nhưng rất rõ ràng là anh ta không giỏi che giấu những thay đổi trong nội tâm. Tấm thẻ này có gì không thể cho người khác thấy nh? Lịch sử giao dịch bí mật của anh ta? Chữ ký phía sau tấm thẻ?

Phương Trì lật ra mặt sau——

Anh ta đã đoán trước được cô sẽ làm như vậy, hai tay bị cột siết chặt thành quyền, xoay người quét mạnh. Lần này anh ta không còn kiêng kỵ gì nữa, tấn công cô với thế gió vũ vu. Phương Trì nắm chặt chuỗi ghim kẹp giấy đó để tránh được cú đòn của anh ta, rồi đá mạnh vào cái chân anh ta bắt chột thò ra, một lần nữa áp chế được anh ta. Cô kéo chặt chuỗi dây quấn quanh cổ và hai tay của anh ta lại, khiến tứ chi của anh ta không cách nào nhúc nhích, nhưng sức của cú đấm ban nãy quá mạnh, tuy Phương Trì tránh được nó thì vẫn không hoàn toàn tránh được cái đà của nó, cô chỉ thấy lúc nghiêng đầu, phía sau tai có chất lỏng gì đó nóng nóng ấm ấm rỏ xuống.

Cô cố chống đỡ cảm giác choáng váng trong đầu và mắt đang mờ đi, cúi đầu xuống cố gắng nhìn tấm thẻ tín dụng đã lật mặt sau trong tay.

Môi cô chột bị thứ gì đó chạm vào.

Cô ngẩng đầu, liền trông thấy một khuôn mặt gần trong gang tấc——chấn giữa tầm nhìn của cô và tấm thẻ tín dụng kia. Cặp mắt nai đó như phủ một lớp sương mù, ướt át, hơi hoe đỏ, nhưng lại nóng rực. Cô thoáng hốt hoảng, không rõ đây là hư hay thực. Ánh mắt của cô lại nhìn xuống, anh ta lại sẵn mặt tối——lần này cô nhìn rõ vô cùng——anh ta đã hôn môi cô. Cách một lớp vải mỏng của khẩu trang, nhưng vẫn cảm giác được độ ẩm của môi anh ta phía dưới, cùng với hình dáng.

Trong đầu cô nổ tung, tay gần như cảm không vững được tấm thẻ, bước giật lùi hai bước cả người rã rời ngã xuống.

“Này! Cô——”

“Đừng trả nũa——” Cô mê man nói, mơ hồ cảm giác có một bàn tay đang sờ lên vết thương phía sau tai cô. Sau đó tất cả mọi ý thức còn lại đua nhau nhanh chóng vụt bay, “Đây không phải là thứ anh có thể.....”

Một mảnh tâm tối, cô mất hết ý thức.

Bạn đang đọc truyện *Bằng Nước Mắt Và Lặng Câm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).

Quyển 1 - Chương 13: Vi thời, vi thời(1)

người dịch: idlehouse

“Nghe nói hai chân bị chặt của liệt sĩ Thịnh Diễm đã được trữ đông lạnh và gửi về bằng không vận——”

“Tỷ lệ người mắc bệnh tâm lý đã tăng lên nhanh chóng trong những năm gần đây, và con số này tương ứng với tỷ lệ thâm nhập của các hệ thống thực tế ảo——”

“Toàn bộ quá trình Thịnh Diễm chết đã từng được chiếu trực tuyến trên mạng ắn của Maandala trong một quãng thời gian ngắn——”

“Công Ty Thần Kinh Hoa Hồng Neurose của chúng tôi luôn tìm tụy trong lĩnh vực tâm thần học bao năm qua, nghiên cứu chuyên sâu trong các lĩnh vực khoa học thần kinh và phát triển thuốc——”

“Chẳng may Mèo Con mà thấy được đoạn phim đó, e rằng con sẽ sụp đổ——”

“Trong ba năm qua, tỉ lệ tăng trưởng hợp chất của Thần Kinh Hoa Hồng đã đạt 120%——”

“Ha ha ha ha ha ha ha——”

Đủ mọi âm thanh chớp ngang qua đầu của Phương Trì, kèm theo những tiếng cười khiến người ta sồn gáy. Như có một tấm lưới khổng lồ quấn chặt lấy cô, cô ra sức vẫy vùng, không gian tối tăm trước mắt hiện ra một mặt người, không có nét mặt gì, chỉ có một đôi mắt cực lớn cách nhau quãng một thước, nhìn chăm chăm vào cô rất quý giá. Cô muốn hét lên, nhưng không phát ra được âm thanh nào, hai chân hai tay hình như cũng bị trói chặt, cô ra sức vùng vẫy, cảm thấy bóng tối ấy như nước, ngọt ngọt khiến cô không sao thở được.

“Mèo Con! Mèo Con!”

Âm thanh này vừa vang lên, tựa như tiếng chuông chùa ngân giữa không trung, dẫn đường cho cô. “Aaa.....” Cô thều thảo hết, cổ họng khô khốc, may sao âm thanh ấy không ngừng gọi cô, dẫn dắt cô——

“Mèo Con!”

Cô vùng lên, xe toạc bóng tối, mở mắt ra. Trước mắt là ánh đèn màu trắng chói lòa, chói đến khiến cô phải nheo mắt lại.

“Tĩnh thì thôi rồi!” Người bên giường thờ phào. Một chiếc khăn mặt khô ráo áp lên trán cô, lúc bấy giờ Phương Trì mới nhận ra cả người cô toàn mồ hôi, tựa như bị ngâm trong nước.

“Chú Đạo Minh?.....” Phương Trì ú ớ gọi một tiếng, tay rờ ra sau tai theo phản xạ, đã được băng lại.

“Thế này là thế nào đây hả? Chấn động não nặng? Đang yên đang lành đi làm bị chấn động não nặng?” Hà Tâm Nghi giận dữ gõ mạnh xuống bàn báo cáo bệnh án. “May mà có một nam sinh kịp thời đưa con tới đây, hơi trễ vài khắc nữa chỉ sợ rằng sẽ phải nằm cả đời đây! Xem con sau này có còn ‘chấn động não nặng’ nữa không!”

“Nam sinh?” Cô yếu ớt hỏi.

“Chú hỏi con ‘chấn động não nặng’ con lại nghe ra ‘nam sinh’!” Hà Tâm Nghi điển tiết đập xấp hồ sơ “bộp” xuống bàn, “Con không coi sức khỏe của mình ra gì thì cũng phải nghĩ giùm mẹ con một chút! Cho dù con không nghĩ giùm mẹ con thì con cũng nghĩ giùm chú một chút! Con mà còn xảy ra chuyện gì nữa thì chú biết ăn nói sao với bố con?”

Phương Tri im lặng.

Một lúc lâu sau, Hà Tâm Nghi cũng nguôi giận, thở dài nặng nề. Ông biết chỉ cần Phương Tri không muốn nói, thì cho dù có lời ra tra tấn cũng không hỏi ra được một lời.

“Người đưa con đến có ký tên không ạ? Con cũng nên đi cảm ơn người ta.” Phương Tri khẽ nói.

“Ngồi đây đợi mãi trong lúc con được cấp cứu, xác nhận con thoát được nguy hiểm mới rời đi.”

“Làm cách nào mà anh ta biết cần phải đưa con đến đây?”

“Dùng thông tin liên lạc khẩn cấp trong di động của con để gọi cho chú.” Hà Tâm Nghi liếc Phương Tri một cái, “Cậu bé đó cũng có vẻ rất hiểu biết về y khoa, lúc đưa con đến đây đã xử lý sơ qua cho vết thương của con, hơn nữa có vẻ như biết bệnh viện này rất rõ, trong điện thoại chú không nói rõ bản thân là ai, lúc đưa đến đây lại trực tiếp điểm danh chú, không chậm trễ một giây. Nếu như chú không phải cấp cứu gấp cho con thì đã nói chuyện thêm với cậu ấy mấy câu, làm việc vô cùng chuyên nghiệp.”

Phương Tri im lặng không nói gì, một lúc sau, lấy di động ra, xoá mất tên “Chú Đạo Minh” trong phần liên lạc khẩn cấp.

“Chú đã gọi vậy cho con hồi trước, xoá đi làm gì? Sau này nếu xảy ra chuyện như thế này nữa thì biết làm sao?”

“Không an toàn cho chú.” Phương Tri cúi đầu nói.

“Cái con bé này!” Hà Tâm Nghi tự giễu, “Chú đã tới tuổi này rồi, nào có quan tâm đến an toàn hay không an toàn nữa. Với cả, con mà yên tâm ngoan ngoãn đóng vai Phương Tri của con thì nào có chuyện gì không an toàn chứ!”

Phương Tri nín thinh. Chuyện của con người kỳ lạ, cô không muốn nói cho ai khác nghe. Hơi thờ ơ nhẹ của người kia dường như vẫn còn trên mặt cô, mang mùi hương bạc hà rất nhạt.

Chú Đạo Minh làm việc ở bệnh viện này mấy chục năm, ánh mắt chắc sẽ không sai. Nếu như mà người này có hiểu biết về y khoa như chú Đạo Minh nói, lại xử lý vết thương phía sau tai cho cô, thế thì rất có khả năng sẽ sinh nghi về lý do cô bị thương như vậy.

Thế cụ sinh viên già, rất rành bệnh viện của Yên Đại, biết chú Đạo Minh..... nếu nói những mảnh thông tin rời rạc này đều là thật, thế thì.....

.....

Trong căn phòng trọ đơn sơ, đèn điện LED màu trắng xanh bật lên. Đinh Phi Phi đang chơi game trong Maandala, xong lại nóng nảy lo lắng giật cặp kính huyền thực xuống. Cô không mua nguyên bộ đồ cảm lực hồi tiếp, cho nên chơi game trong đó cũng chẳng thú vị gì. Cô đứng lên, nhìn ra ngoài xuyên qua kính cửa sổ. Trời đã tối hẳn, con hẻm nhỏ chật hẹp đã lên đèn đường màu vàng le lói, lúc đặc vài ba người đi trong con hẻm.

“Bình——bình bình——” Âm điệu gõ cửa quen thuộc vang lên. Cô vui mừng, nhưng lại làm ra vẻ giận dữ, nhảy tới mở cửa căn nhà với người vừa tới: “Sao hôm nay anh tới trễ thế! Muộn mấy tiếng đồng hồ lận, làm tôi hôm nay em không đi làm được luôn!”

Tạ Vĩ Thời cúi đầu bước vào. Căn phòng trọ này quá chật hẹp, khung cửa gần như chạm vào đỉnh đầu chàng. Chàng hơi không vui: “Đi làm cái gì? Em còn đòi tới chỗ như thế để làm à?”

Phi Phi không vui: “Cái mặt anh coi em chẳng có chỗ nào tốt đúng không? Em đã đổi một quán khác rồi, hợp pháp, chi này đầm, không hầu rượu, anh có tin không hả!”

Tạ Vĩ Thời đáp: “Vết thương còn chưa lành nhảy cái gì mà nhảy? Gọi điện nói họ phải nghỉ ngơi thêm một tuần nữa rồi mới đi.”

Phi Phi hừ mũi tiếng, nói: “Gọi lâu rồi, bà chủ rất khó tính. Đầu là tại anh hết, việc bên Lút Cán em không sao làm được nữa rồi, công việc ở chỗ hiện giờ thì sắp sửa bay, anh nuôi em nhá?”

Tạ Vĩ Thời đáp không mặn không nhạt: “Tự mình có tay có chân, người cũng không ngốc, làm gì đến lượt anh nuôi.”

Phi Phi nói: “Xì!”

Trên một chiếc ghế cạnh đó có một chiếc bếp điện, Phi Phi bước đến mở nắp nồi ra, mùi tôm cá tươi bốc lên thơm nức căn phòng. Phi Phi cầm đũa đảo, cắn nhai: “Lỗi tại anh á, tới trễ như vậy, mì bị trương lên hết rồi.”

Tạ Vĩ Thời tới ngó một cái, quả nhiên mì đã hút hết nước canh, vón thành từng cục.

“Sao em không ăn trước?”

Đinh Phi Phi đưa bát đĩa cho chàng, lại đem tới hai ly bia đá và hai cục kẹo bạc hà. Lúc cô mua bia, đòi cho nhiều đá, bây giờ chỉ còn lại chút đá vụn. Cô hậm hực nói: “Chờ anh chứ sao. Đã nói trước là sẽ làm sinh nhật cho anh, rồi cùng nhau ăn, ai biết anh lại đi hoang ở đâu mất dạng.”

Tạ Vĩ Thời dần lấy chén đĩa, “Gắp chút sớ có, nên tới trễ.” Chàng thì không kén ăn, dùng thìa múc mấy cục mì vón bỏ đầy bát. Phi Phi nẫu tay nhìn không đẹp, nhưng mùi vị rất ngon. Phi Phi gấp thêm cho chàng mấy miếng cá và vài con tôm. Tạ Vĩ Thời ngửi ngửi: “Tuốt ghê, mua đầu thế?” Phi Phi hếch mũi lên trời hừ một tiếng, lơ chàng.

Tạ Vĩ Thời vừa định ăn thì Đinh Phi Phi chợt nói: “Chờ chút!” Rồi cô móc từ trong một cái túi gần đó ra vài cây nến sinh nhật thon dài, hai cây màu xanh lam, sáu cây màu đỏ, dùng đồ cầm nền bằng nhựa cắm nền vào trong cục mì, cẩn thận dùng diêm đốt nến lên.

Tạ Vĩ Thời lấy đũa chống đầu, nói một cách bất lực: “Có cần phải phiền phức như thế này không? Anh còn chưa ăn cả bữa trưa, sắp đói chết mất!”

“Cần!” Phi Phi hạ màn cửa sổ, tắt đèn, cả căn phòng chỉ còn lại ánh sáng từ tám ngọn nến.

“Được rồi, ước nguyện đi.” Cô ra lệnh, “Ước cho đủ ba điều ước, không được mở mắt!”

Tạ Vĩ Thời bắt lực lắc đầu, rồi như ý cô muốn, nhắm mắt lại.

.....

“Không phải Phương Tri nó lại trốn ra khỏi bệnh viện nữa chứ?” Cốc Ứng bưng trà tới, hỏi.

Hà Tâm Nghi nhìn máy giám sát trên di động. “Nhập tim bình thường, huyết áp bình thường, các số liệu đều bình thường, vị trí cũng không xảy ra thay đổi gì——Yên tâm đi, con vẫn còn ngoan ngoãn nằm yên trong phòng bệnh.” Cấp cứu nguyên một ngày, ông bị Cốc Ứng ra lệnh phải về nhà ăn cơm, bất kể thế nào đi nữa cũng không được tiếp tục dùng thức ăn nhanh để cầm cự.

“Thật là không biết rốt cuộc nó làm cái trò gì nữa, tới Yên Đại làm việc mà cũng không yên.” Cốc Ứng nói rất lạnh nhạt, gọi con gái lớn đến để cùng ăn cơm.

“Chẳng phải là con gái do em dạy nên sao?” Hà Tâm Nghi vừa ăn vừa nói, “Chuyện gì cũng giấu trong lòng, không chịu nói với ai.” Ông chợt nhớ ra gì đó, lại nói: “Mèo Con chắc sắp 26 tuổi rồi nhỉ?”

Phương Viện đáp: “Vẫn còn một tháng á.”

Hà Tâm Nghi nói: “Viện Viện lấy chồng năm 26 tuổi đúng không? Nếu như Mèo Con được đầu ra đây rồi, thì cũng nên nghĩ đến chuyện này. Em xem, trước đây con nó có chuyện gì, cũng nói hết với Thịnh Diễm, bây giờ thì sao? Nó nói với ai đây?”

Cốc Ứng lạnh giọng: “Chỉ sợ rằng với cái tính của nó, thì không muốn liên lụy đến người khác. Hồi xưa Thịnh Diễm hiểu được nó, hiện giờ biết đi tìm đâu ra một người như thế nữa? Đầu thế cứ chạy vào cục an ninh mạng để tìm chứ!”

Hà Tâm Nghi nói: “Nói đến chuyện này, hôm nay cái cậu bé đưa Mèo Con tới cấp cứu, không biết vì sao anh cứ cảm thấy hai đứa bọn nó có chuyện gì đó. Chỉ có điều bệnh tình của Mèo Con lúc ấy đang nguy cấp, anh không kịp hỏi thêm. Có vẻ như cậu bé đó đã từng học y, trên tay có vài vết sẹo, giống như là đã từng thực tập ở mảng giải phẫu của ngoại khoa mà ra. Nói không chừng cậu bé đó là từ khoa y của trường Yên Đại chúng ta đây!” Ông vỗ tay một cái “Em nghĩ xem, Mèo Con lấy một anh bác sĩ, có phải là vừa đẹp không!”

Cốc Ứng vẫn lạnh mặt lắc đầu. “Từ lúc nào mà thầy có hứng đi làm bà mới thế. Con em em đi ra thì em biết. Ý chí sống của nó rất mạnh, bản thân nó sẽ tiếp tục đi về phía trước. Thầy không cần quá lo lắng.” Mắt của bà liếc qua thấy Phương Viện gấp thức ăn đều tránh khổ qua và cần tây, nghiêm giọng trách: “Từ Minh nó chiều hư con rồi! Cái này không ăn, cái kia cũng không ăn! Hôm nay ở chỗ của mẹ thì khôn hơn hẳn hết cho mẹ!”

Phương Viện giật bản mình, vội vàng gấp một đĩa đầy khổ qua và cần tây, nhăn nhó nói: “Mẹ! Hiếm lắm Từ Minh đi công tác con mới chạy về nhà một chuyến, mẹ lại không đối xử tốt với con một chút! Con còn đang có mang nữa!”

Cốc Ứng lạnh giọng: “Bình thường có Từ Minh ở đó, mẹ giữ mặt mũi cho con, hôm nay có thầy Hà ở đây, mẹ không dạy được con nữa à? Càng có mang thì càng phải ăn uống điều độ!” Thường thường Cốc Ứng toàn kính cẩn gọi Hà Tâm Nghi là thầy Hà hoặc thầy. Phương Viện dùng ánh mắt cầu cứu nhìn Hà Tâm Nghi, Hà Tâm Nghi không dám cãi lại Cốc Ứng, gõ gõ đĩa, “Ăn đi! Ăn đi! Con nghĩ đến Mèo Con xem, còn chưa được ăn đây!”

Song, điều mà ông không sao ngờ được là, ngay lúc này, Phương Trinh đang một tay chống giá treo bình nước biển, tay kia chống tường đi dọc theo hành lang của bệnh viện. Máy giám sát có gắn định vị của cô chỉ có thể chỉ ra rằng cô đang ở trong toà nhà này, nhưng không có cách nào xem được là cô đang ở trong phòng bệnh hay ở ngoài phòng bệnh.

Lúc sắp tới được văn phòng làm việc của Hà Tâm Nghi, một cô y tá tinh mắt đã phát hiện ra cô, chạy tới đón đầu. Phương Tri cảm đi động đặt ngay tại

“Dạ vâng chú Đạo Minh, cháu sẽ vào văn phòng lấy ngay ạ.”

Cô y tá chạy tới, Phương Tri giờ đi động lên với cô ta: “Chú Đạo Minh nói em vào văn phòng chú ấy lấy máy tính bảng để gửi bệnh án của em qua cho mẹ em xem.”

Quan hệ giữa cô và Hà Tâm Nghi, mấy cô y tá trong phòng bệnh đặc biệt đều biết rõ. Nhưng sẵn kinh nghiệm lần trốn thoát trước đó của Phương Tri, cô y tá trực ban này hơi nghi nghi.

“Vậy chị gọi điện thoại cho chủ Nhiệm Hà nhé?”

Phương Tri đáp: “Chú ấy đang ăn cơm với mẹ em, sắp về lại liền. Em chỉ lấy máy tính bảng rất nhanh thôi, chị mở cửa cho anh đi mà.” Cô giờ bên tay bị gắn máy giám sát chặt cứng, “Yên tâm, em không chạy được đâu.”

Cô y tá bán tín bán nghi, nhưng vẫn mở cửa văn phòng của Hà Tâm Nghi cho Phương Tri, hộ tống cô vào trong lấy máy tính bảng, nhìn cô đi về phòng bệnh, rồi mới yên tâm

Máy tính bảng của Hà Tâm Nghi có hệ thống thông tin nội bộ và toàn thể dữ liệu, có thể tra từ khi bệnh viện được mới thành lập trở đi, xem thông tin của tất cả những ai đã từng làm việc trong bệnh viện. Máy tính dùng vân tay để mở khoá, trước đây mấy tháng Phương Tri đã sớm lên bỏ thêm vân tay của mình vào để chứng nhận. Bây giờ nhìn lại, đạo đó đúng là bản thân biết nhìn xa trông rộng, bất kể hệ thống thông tin nào đi nữa, cũng sẽ có lúc dùng đến.

Cô muốn điều tra về cái người cô đã “giao thủ” với hai lần.

Tuổi—chắc cỡ cô, quãng từ 25~28

Giới tính—nam

Khoa—Y.

Thời gian tốt nghiệp—khoa y của Yên Đại là chương trình 8 năm, học một mạch từ cử nhân, thạc sĩ, lên đến bác sĩ, với độ tuổi của anh ta mà nói, thời gian tốt nghiệp chắc là khoảng năm ’18, trước sau chênh nhau đó không quá 2 năm.

Bệnh viện thực tập—Bệnh viện số 1 của Yên Đại. Thường là sinh viên y khoa ở Yên Đại đều phải đi thực tập lâm sàng ở một trong 5 bệnh viện dưới quyền quản lý của Yên Đại. Người kia có vẻ rất quen thuộc với nơi này, thế thì chắc là đã thực tập lâm sàng ở bệnh viện số 1 của Yên Đại.

Kết quả tìm kiếm hội đủ điều kiện:

641 người

Phương Tri cảm thấy đầu bắt đầu đau. Yên Đại quá lớn, mỗi năm nhận gần một ngàn người vào học. Gạn lọc kiểu này thì phạm vi vẫn còn quá lớn.

Nghĩ một chút, Phương Tri lại tăng thêm hai điều kiện nữa:

Không bao gồm sinh viên y khoa đã tốt nghiệp xong ở lại làm việc trong bệnh viện

Chiều cao 183~187cm

Phải cảm ơn hồ sơ vô cùng chi tiết của khoa Y, chiều cao, trọng lượng, kể cả nhóm máu cũng được ghi rất tỉ mỉ trong đó.

Kết quả tìm kiếm:

142 người

Phương Tri thờ ra một hơi, bắt đầu tức tốc rà hình trên hồ sơ của những người đó. Loại ra những người có mắt và khuôn mặt không giống, còn lại 37 người.

Phương Tri bắt đầu hơi hồi hận đã không gạt phứt cái khẩu trang kia xuống để nhìn một phát. Huống chi mô hình này đều là hình cũ của 10 năm về trước, người thường sau khi học xong ở Yên Đại, cơ bản là những thay đổi khí chất đều tựa như thay da đổi thịt.

Cô nhìn kỹ từng hồ sơ trong nhóm 37 người đó, sêm sêm, chẳng có ai khiến cô cảm thấy đúng đối tượng cả. Cô chưa bỏ cuộc, dứt khoát đọc luôn 142 hồ sơ của nhóm người trước đó, không bỏ sót một dấu chấm dấu phẩy nào. Sau cùng chơi liều, nhìn luôn từng hồ sơ của hết 641 người đầu tiên.

Vẫn không thu hoạch được gì.

Cô rệu rã ngã người xuống giường, máy tính bảng đổ mạnh xuống ngực.

Biết đâu cô đã bị đánh lạc hướng.

Tắm thể cự sinh viên kia cũng là đồ giả mà. Anh ta rành đường đi nước bước trong Yên Đại và bệnh viện cũng có thể là do trước khi hành sự thì đã có chuẩn bị trước. Trông anh ta giống như một sinh viên y cũng có thể là vì làm việc trong một ngành nguy hiểm như vậy, tự học một cách nghiệp dư mà thôi.

Cho nên những suy đoán kia, biết đâu chỉ là mình cô tự cho là vậy.

Phương Tri nhắm mắt. Vuốt ve các cạnh tron nhẫn bằng kim loại của máy tính bảng, cô dường như có thể cảm giác được thời gian trôi. Tiếng nhò giọt ti tách trong ống truyền murphy biến thành tiếng tíc tíc của kim đồng hồ.

Trong bụng cô cứ mang cảm giác là có gì đó không đúng.

Rốt cuộc vấn đề nằm ở đâu?

Bạn đang đọc truyện *Bằng Nước Mắt Và Lặng Cảm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 14: Vì thời, vì thời(2)

người dịch: idlehouse

Phi Phi chống cằm ngắm Tạ Vĩ Thời đang nhắm mắt dưới ánh nến. Những lúc như thế này, cô có thể ngắm không cần kiêng dè, ngắm lòng mi đen rậm và dài của chàng, ngắm tương mạo khôi ngô bên ngoài của chàng che giấu những suy nghĩ không ai biết đến ở bên trong. Cô biết Tạ Vĩ Thời là một người không thuộc về ai, câu chuyện của chàng, cũng sẽ không hề cho ai hay. Nhưng trong giây phút này, chàng chỉ thuộc về riêng cô. Đây là ý nghĩ thầm kín của riêng cô.

“Được chưa?” Tạ Vĩ Thời hỏi.

“Ước xong rồi thì thôi nên đi chứ.”

Tạ Vĩ Thời mở mắt, thối nhẹ, những ngón nền con con ấy liền vụt tắt. Phi Phi với tay mở đèn, hỏi: “Anh ước những gì?”

Sinh nhật của Tạ Vĩ Thời, là cô vô tình hỏi xong mới biết. Chàng đọc lai đọc vãng, quen chàng 3,4 năm nay, chưa từng nghe chàng nhắc đến cha mẹ của mình, cho dù Tết nhất, chàng cũng chỉ mời thân một mình trong căn hộ chàng trú ngụ. Chàng không quan tâm đến cuộc sống của bản thân, chắc có lẽ cũng chưa từng mừng sinh nhật.

Cô chỉ thuận miệng hỏi, cũng chẳng hy vọng Tạ Vĩ Thời sẽ trả lời, nào ngờ chàng đáp:

“Hy vọng em sống vui vẻ hơn một chút, hy vọng bệnh của Đình Ái khá lên.”

Phi Phi nghe chàng đặt mình vào điều ước đầu tiên, trong lòng cảm thấy ngọt ngào, gắng hỏi thêm: “Còn điều còn lại? Dành cho bản thân anh hả?”

Tạ Vĩ Thời đã bắt đầu lo ăn, thuận miệng đáp: “Không phải.”

“Xì!” Phi Phi chế, “Người không có ego.”

Tạ Vĩ Thời lo ăn mì, không so đo với cô. Phi Phi gầy gầy mà ăn vài miếng, bắt chợt gọi: “Tạ Vĩ Thời.”

“Hừm!”

Đỉnh Phi Phi ngập ngừng hỏi: “Trước đây có ai tổ chức sinh nhật cho anh chưa?”

“Chưa.”

“Cha mẹ anh không làm à?”

“Rời đi từ rất sớm.”

“Ồ…….” Phi Phi thăm dò, “Vậy còn bạn gái trước đây của anh thì sao?”

“Cũng chưa.”

“Tại sao?”

“Yêu nhau hai năm, năm đầu cô ấy ở nước ngoài, năm thứ hai anh ở nước ngoài, cũng chưa từng ăn mừng.”

Phi Phi sung sướng. “Tạ Vĩ Thời, anh hứa với em một điều được không?”

“Gì?”

“Từ nay về sau chỉ mình em tổ chức sinh nhật cho anh, được không?”

Tạ Vĩ Thời chăm chăm lo ăn mì, đồng ý luôn: “Được thôi.”

Phi Phi bĩu bít che mặt, cười không lên tiếng, cười đến ngoác mồm híp mắt. Ánh mắt thỉnh thoảng nhìn Tạ Vĩ Thời, chàng đang lo gỡ xương cá vô cùng nghiêm túc.

Đây có lẽ là lúc cô hạnh phúc nhất.

.....

Máy giám sát trên tay đang hiển thị, khoảng cách giữa người giám hộ và cô ngày đang một thu ngắn. Hà Tâm Nghi đang lái xe tới bệnh viện. Phương Trì xoay màn hình của máy giám sát qua một bên, không để ý đến tín hiệu đang không ngừng chớp. Mắt nhìn trần nhà trắng xoá trần trần, trong lòng không ngừng ôn lại những chi tiết trong ba lần cô gặp người kia.

Rốt cuộc người đó có chỗ nào không đúng nhỉ?

Ngón tay của anh ta, khô ráo, sạch sẽ, móng tay cắt rất sát, nhiều ngón tay còn có những vết sẹo nho nhỏ nhàn nhạt, giống như bị lưỡi dao rất bén dích qua…… là dao giải phẫu ư? Bàn tay như thế, cảm giác như người đó có thói quen cắt giữa móng gọn gàng, nhưng giữ như thế không phải vì muốn cho nó đẹp, mà là cho nó sạch…… Nếu nói nó là bàn tay của bác sĩ hoàn toàn có thể phù hợp. Lời anh ta nói cũng không ít, nhưng gần như chẳng chứa bất cứ một hàm lượng thông tin nào……nghe kỹ lại, đúng là một con người giáo hoạt. Nhưng……

——*Dù anh có xoá sạch lịch sử hoạt động đi nữa, chừng đó dấu tay anh để lại liệu có xoá được hết không?*

Mỗi lần anh ta trông thấy cô là hận không thể co giò bỏ chạy liền, bị cô tóm được cũng tìm đủ mọi cách để thoát; để ngăn không cho cô nhìn thấy thông tin trên mặt sau của tấm thẻ tín dụng nợ, thậm chí dưới tình huống tay chân đều bị khoá anh ta còn dùng cách hôn môi cô để cản cô. Nhưng soi dưới những lần gặp mặt trước đó, anh ta rõ ràng là một người rất bài xích có hành động thân mật với người lạ. Nhưng anh ta lại hoàn toàn không lo lắng về dấu tay.

Cho nên vấn đề nằm ở đâu?

Phương Trì thờ dãi thườn thọt, tiếp tục cảm máy tính báng lên. Cô lểc đồng hồ ở góc bên phải phía trên, chiếu theo tốc độ lái xe của Hà Tâm Nghi mà tính, rất có khả năng đã ở dưới lầu của bệnh viện. Đã không còn đủ thời gian cho cô. Chuyện này có liên quan đến nhiệm vụ Truy bắt hồ ly, cô không hy vọng Hà Tâm Nghi bị cuốn vào.

Trong lúc trầm ngâm, tay cô nhấp tới nhấp lui trong kho dữ liệu, xoá đi những điều kiện tìm kiếm trước đó, không có mục đích, rồi lại quay về trang đầu của kho dữ liệu, rà từng mục trong trình đơn, nhấp từng chức năng một trong những chức năng phân tích dữ liệu để đọc. Cô không kiểm được, lại lểc nhìn màn ảnh máy giám sát, khoảng cách giữa cô và Hà Tâm Nghi đã thành 0, hơn nữa [tín hiệu] bất động—ông đã vào trong dãy lầu bệnh viện.

“Mèo Con vẫn còn trong phòng bệnh chứ hả?” Cô nghe thấy Hà Tâm Nghi hỏi ở bên ngoài.

“Dạ vâng. Mới vừa rồi cô ấy…….”

Ánh mắt của cô rơi xuống một trang thống kê dữ liệu vừa tải xong trên máy tính bảng, là thống kê cho biết những người trong số 834 sinh viên y khoa nhập học năm 11 hiện giờ đang ở đâu.

Ở lại làm việc cho bệnh viện số 1 của Yên Đại 104 người

Làm việc cho bệnh viện công thuộc quyền quản lý của Yên Đại 85 người

.....

Tự lập nghiệp 21 người

.....

Mất tích 1 người

Mất tích?!

Đầu của cô, Phương Trì âm một tiếng! Bước chân của Hà Tâm Nghi đã ở ngay trước phòng bệnh, tiếp theo là tiếng nắm vặn cửa xoay, Phương Trì tức tốc nhảy xuống khỏi giường, kéo giá treo bình thuốc, tay ôm máy tính bảng đi vào trong buồng vệ sinh, khoá trái cửa lại. Mới hơi làm chút động tác mạnh, đầu liền bắt đầu choáng váng, hai tay hơi run lên. Cô ngồi lên nắp bồn cầu, mở hồ sơ của sinh viên bị mất tích kia ra.

“Mèo Con, con sao thế? Chú thấy nhịp tim con đập hơi nhanh, huyết áp cũng hơi cao, có chuyện gì không?”

“Không có, con sẽ ra ngay.” Phương Trì gắng gượng trả lời. Trên màn hình xuất hiện một trang hồ sơ rất đơn giản——

Tạ Vĩ Thời

Nam

Quê quán Yên Thị

Sinh viên Y khoa lâm sàng, Khoa Y Đại học Yên Đại, nguyện vọng chuyên môn Khoa ngoại thần kinh.

.....

Năm '16 do thành tích xuất sắc, được tiến cử đến đại học John Hopkins bồi dưỡng, mất tích khi đó.

Mất tích.

Do bị mất tích nên chưa tốt nghiệp, cho nên tất cả mọi điều kiện cô dùng trước đây để tìm kiếm không tìm ra được anh ta. Do bị mất tích, cho nên không sợ cô báo cảnh sát, cũng không sợ bị tra ra dấu tay. Bởi vì kho dữ liệu văn tay của Yên Thành là chỉ mới được thành lập trong lần thống kê dân số năm '16.

Nhìn chăm chăm vào tấm hình trên hồ sơ chỉ lớn bằng 1 tấc, đôi mắt luôn có vẻ u buồn của Phương Trì dần dần sáng lên.

Tạ Vĩ Thời, hay cho một Tạ Vĩ Thời.

.....

“Ăn ngon không?”

“Ngon.”

“Xì!” Phi Phi giận dỗi, “Nếu anh mà tới sớm hơn, mì đã không xấu đến vậy!”

Cô thả hết bát của hai người vào trong nồi, cầm mặt đi thẳng vào buồng vệ sinh rửa chén. Mấy hôm nay cô đều ở yên trong phòng trọ dưỡng thương, mặc một bộ đồ ngủ màu vàng nhạt có những chú vịt con, sau khi đã lau sạch những sơn phất loè loẹt của trước đây, trông cô đáng yêu hơn rất nhiều.

Tạ Vĩ Thời ăn viên kẹo bạc hà kiểu cũ, loại trong nhũ viên đá mosaic, thấy cách cô đi đã khôi phục lại phong thái hùng hổ như trước đây, nói: “Phi Phi em qua đây, để anh xem có cắt chỉ được chưa.”

Phi Phi hơi không tình nguyện lắm, nói: “Còn chưa lành hết mà! Đợi thêm vài ngày nữa được không?”

Tạ Vĩ Thời nói: “Vậy một em tự bôi thuốc đi, anh kệ em.”

Phi Phi lập tức vứt hết bát đĩa, rửa tay lau khô, cuống quýt chạy tới: “Sao anh lại có thể như thế này chứ!”

Tạ Vĩ Thời ngược mắt, nói: “Ngồi.”

Phi Phi buồn bực, nghe lời, ngồi xuống, cởi nút áo.

Tạ Vĩ Thời nói: “Vén áo lên không phải là xong rồi sao? Cởi áo làm gì?”

Phi Phi nói: “Kệ em, em muốn cởi!”

Tạ Vĩ Thời ấn cô xuống giường, Phi Phi gầy mẩy cái không xong, chửi: “Mẹ kiếp! Sớm biết vậy đã không để cho ông già em em dạy anh!”

Tạ Vĩ Thời vén áo của cô lên đến giữa chừng, vừa đứng chỗ vết thương ở ngay lườn. Chẳng dùng đèn pin của di động soi, nói: “Có thể cắt chỉ rồi.”

Phi Phi nhìn trần nhà với nét mặt bị bị thương

Tạ Vĩ Thời rửa tay, chuẩn bị cồn sát trùng, nhíp, cùng với kéo. Phi Phi đã ngồi lên, ngoan ngoãn vén áo cầm đèn pin ở di động để cho chàng cắt chỉ.

Tạ Vĩ Thời ngồi trên chiếc ghế cạnh giường, dùng cồn sát lên vết thương của cô để sát trùng, rồi dùng nhíp kéo chỉ lên. Phi Phi cảm thấy tê tê nhức nhức, nhưng không đau. Cô cúi đầu nhìn Tạ Vĩ Thời, trong lòng chợt thoáng buồn vu vơ. Cô không dám sa vào tâm trạng đó, tìm đề tài khác, nói:

“Hôm nay sao anh lại mặc áo sơ mi thế?”

“Mặc áo sơ mi thì sao?”

“Hình như chưa bao giờ thấy anh mặc.”

“Hôm nay không phải đã thấy rồi sao?”

Phi Phi nghĩ bụng, nói chuyện với chàng luôn như vậy, không cách nào hỏi được ngon nguồn. Nhưng tung hứng câu qua câu lại kiểu ấy, cũng đủ khiến cô vui.

Cô kéo kéo cổ áo của Tạ Vĩ Thời: “Sao cài nút kín mít thế?” Sau đó cô liền trông thấy dấu trên cổ của chàng, giống như bị vật gì đó siết. Một bên cổ còn để lại mấy vết xước giống như bị vật nhọn nào đó đâm cào.

Đình Phi Phi là lên: “Này! Tạ Vĩ Thời! Anh làm trò gì thế!”

Tạ Vĩ Thời gạt bàn tay đang kéo cổ áo của mình ra, sửa lại cổ áo, nói: “Đừng tẩy máy tay chân.”

Phi Phi nói: “Người của Lít Cấn thì trả thù anh hả?”

“Không có.”

“Vậy thì ở đâu ra vậy hả?” Phi Phi tức gần lâu bầu: “Vết hằn sâu như thế, mẹ kiếp, là muốn siết cổ chết anh à? Quân súc sinh nào vậy chứ!”

Tạ Vĩ Thời ấn lên chỗ lườn của cô đang phập phồng vì tức giận, nói: “Đừng ngo nguẩy lung tung!”

“Vậy thì anh nói đi!”

“Không liên quan đến em, anh chỉ có chút chuyện riêng, đánh nhau với người khác.”

“Ái ác thế hả? Còn bắt nạt được cả anh nữa?”

Tạ Vĩ Thời chuyên chú lo cắt chỉ, bình thản đáp: “Không phải người ta có ác ý. Là do anh làm chuyện không dám để cho ai biết, rồi bị bắt quả tang.”

“Rồi xong sao?”

“Không sao cả.”

Phi Phi cảm tức bất bình: “Em cũng không biết ngày thường anh làm những trò gì, nhưng mà tóm lại là anh nhớ cẩn thận. Ai dám đụng vào anh, em thì mạng cùi với nó!”

“Thí mạng gì nữa? Hờ chút là đòi thí mạng, em có mấy cái mạng mà đòi thí cho người ta?”

“Em mặc kệ! Dù sao mạng của em cũng là do anh nhặt về, tặng cho anh em cũng không tiếc!”

“Hết chuyện chơi! Mạng là của bản thân em, liên quan gì đến anh?”

“Tạ Vĩ Thời! Em——“

“Xong rồi.” Tạ Vĩ Thời ngắt lời cô, đứng lên. Vết thương của cô đã được xử lý đầu ra đấy, lại được dán băng Urgo màu da. “Cắt chỉ xong không có nghĩa là vết thương đã lành hẳn, em vẫn cần phải nghỉ ngơi thêm vài ngày, đừng để cho nó bị rách ra lại.”

Phi Phi cúi đầu ngồi im trên giường.

“Anh đi đây.”

“Biến đi!” Phi Phi bắt chợt giận dỗi kêu lên.

Tạ Vĩ Thời ra đến cửa, nhìn thấy sau cửa có một đôi giày vừa ướt vừa bẩn, trên sàn nhà vẫn còn mấy dấu giày be bẩn, bốc mùi tanh tanh.

Yến Thành không phải miễn duyên hải, chỉ có một chợ ở phía nam trong thành chuyên bán hải sản tươi trong hồ rất lớn, mỗi ngày vào khuya sẽ có một số lượng hải sản từ hải cảng mấy trăm dặm được vận chuyển đến. Cái chợ hải sản kiểu truyền thống đó không thể gọi là siêu thị được, vừa dơ bẩn vừa ồn ào, dưới đất ngập nước, gần như không có một chỗ nào khô ráo. Những người bán hàng nơi đó đều phải đi ủng. Hầu hết các siêu thị bán hải sản tươi sống trong Yến Thành, tất cả các nhà hàng, đều lấy hàng từ đây ra.

Tạ Vĩ Thời mím môi không nói gì, khóa trái cửa rồi ra khỏi cửa.

Trăng đã lên cao, chàng đón chuyến xe buýt cuối cùng. Trên xe, chàng móc túi ra một chiếc di động loại cũ, dứt tề sim vào, mở máy lên. Di động beep vài tiếng. Ngoài một tin nhắn ghi âm, còn lại đều là quảng cáo. Cũng phải, số điện thoại này đã không được dùng 3-4 năm nay rồi. 3-4 năm, đủ để cho một người có thể hoàn toàn cắt đứt quan hệ với quá khứ.

Chàng mở hòm tin nhắn ra. Một tin nhắn được ghi âm vào sáng sớm hôm nay.

“Vĩ Thời, là ba. Tuy 3-4 năm nay ba không liên lạc với con, trường lại báo cho ba biết rằng con đã mất tích ở nước ngoài, nhưng ba có thể nhận được thông báo rằng lời nhắn ghi âm của ba ‘đã được xem’, thì ba biết con vẫn còn sống.

“Vĩ Thời, ba biết, từ nhỏ, mâu thuẫn giữa ba và mẹ con đã tạo nên những tổn thương rất lớn cho con. Con còn quá nhỏ mà đã chọn tha sống một mình chứ xưa nay chưa từng bao giờ để cho ba hoặc mẹ con làm bất cứ điều gì cho con. Nhưng ba có thể thấy được những dấu vết trưởng thành của con. Ba biết rằng con trai của ba là một đứa con xứng đáng khiến cha của nó lấy làm kiêu hãnh.

“Vĩ Thời, ba không biết những năm vừa qua con đã gặp chuyện gì, vì sao lại không mở di động lên nữa, không bắt điện thoại của ba và mẹ con. Cho dù ba mẹ ai nấy đều đã ra nước ngoài sống, xây dựng gia đình riêng của mình, nhưng ba mẹ mãi

mãi là bà mẹ của con. Ngày gần 20 năm của bà nội con cuối năm nay, ba sẽ về một chuyến, hy vọng có thể gặp được con.

“Hôm nay là sinh nhật thứ 26 của con, chúc con sinh nhật vui vẻ.”

Giọng nói vẫn trầm thấp, uy nghiêm, hết thảy đều như trong ký ức thuở nào.

Tạ Vi Thời ngừng đầu, mắt nhìn theo những sắc màu trong bóng đêm đang chớp ngang ngoài cửa sổ. Cao ốc đâm vào mây xanh từng toả từng toả tiếp nối nhau, đèn đuốc muôn nhà như nhiều hơn cả sao sáng trên trời. Cả một thành phố phồn hoa náo, không liên quan gì đến chàng. Xe buýt chạy ngang qua nơi chàng đã từng sống khi còn bé, nay ánh đèn bên trong đã đổi màu. Gia đình chàng đã từng ở nơi ấy, nhưng nay chàng đã thành một khách qua đường.

Đoạn ghi âm trong di động, chàng đã nghe 3 lần, mỗi một lời đều ghi khắc trong tâm trí. Chàng xoá nó đi, tháo thẻ sim ra.

Sinh nhật vui vẻ nhé, Tạ Vi Thời.

Bạn đang đọc truyện *Bằng Nước Mắt Và Lặng Câm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 15: Câu trả lời của người mất tích

người dịch: idlehouse

Lần bị thương này, Phương Trì phải nằm trong phòng chăm sóc đặc biệt hết 2 tuần. Tay cô bị gắn cái máy giám sát không cách nào gỡ ra được, Hà Tâm Nghi không cho cô đi đâu, nhiều lần là cho phép cô xuống dưới lầu của bệnh viện đi một chút mà thôi. Mức độ phối hợp của Phương Trì lần này khiến Hà Tâm Nghi phải kinh ngạc, nhưng nghĩ lại, Hà Tâm Nghi liền hiểu ngay. Nếu vết thương này không lành, cho dù Phương Trì có tài giỏi cách mấy cũng sẽ không có đất diễn. Lý do bị thương ngày đó, chiều theo lời tường thuật của Phương Trì thì là vì “lúc ngắm hoa dưới nhà, không cẩn thận làm rơi thẻ nhân viên. Tự cho là mình tài giỏi gan lì nên nhảy thẳng xuống 2 tầng lầu để lượm, kết quả khiến cho vết thương cũ bị chấn động.” Hà Tâm Nghi bán tin bán nghi.

Báo cáo bệnh tình của Phương Trì được gửi đến Cục 19 như thường lệ, cấp trên cũ của Phương Trì là Hồng Cẩm Thành đích thân đến điều tra hiện trường, phát hiện cửa sổ ở thư viện đúng là bị mở ra, khóm hoa hồng đổi màu cũng có dấu vết bị gặm lên.

Hồng Cẩm Thành: Chào em, Phương Trì.

Phương Trì: Thủ trưởng Hồng, lâu rồi không gặp.

Hồng Cẩm Thành: Hồi phục ra sao rồi?

Phương Trì: Rất tốt, xin cho em được khôi phục lại công việc cũ.

Hồng Cẩm Thành: Cái này không được, chúng tôi phải suy xét chung đến tình trạng sức khoẻ và tâm lý của em, cùng với an toàn cá nhân của em.

Phương Trì: (im lặng)

Hồng Cẩm Thành: Hãy thuật lại sự việc em bị thương như thế nào.

Phương Trì: Nhảy lầu lượm thẻ, bị chấn thương.

Hồng Cẩm Thành: Phương Trì, em thân đã từng là một thành viên của cục an ninh mạng, tôi hy vọng em có thể trả lời thành thật.

Phương Trì: Nếu như thủ trưởng cảm thấy em nói dối, xin đưa chứng cứ ra.

Hồng Cẩm Thành: Tôi đã điều tra hiện trường. Tôi cho rằng em không chỉ có một ở đó một mình.

Phương Trì: Thư viện là nơi công cộng, đương nhiên không chỉ có mình em.

Hồng Cẩm Thành: Xin em xác nhận một người. Trong máy thu hình của thư viện, người này phải nam, cao 1m86, độ 25 tới 27 tuổi, mang khẩu trang màu xanh lam nhạt.

Phương Trì: Em không quen.

Hồng Cẩm Thành: Người này dùng thân phận giả để vào trung tâm nghiên cứu bảo mật thông tin, sau đó các máy tính tự động tắt hết, mà người này không có dữ liệu ghi lúc nào anh ta rời đi. Chiều theo lời khai của giáo sư Hà Tâm Nghi, người đưa em tới bệnh viện chính là người này, em thật sự không quen sao?

Phương Trì: Em ngắt mất rồi.

Hồng Cẩm Thành: Thẻ rút xuống sân thượng, tại sao lại chọn nhảy lầu thay vì đi cầu thang?

Phương Trì: Nhất thời nổi hứng.

Hồng Cẩm Thành: Em có biết là những lời của em có cả trăm sơ hở?

Phương Trì: Thủ trưởng có hai lựa chọn. Tin em, hoặc không tin em.

Hồng Cẩm Thành: (cười) Phương Trì, em đúng là quá gần bướng.

Phương Trì: Thủ trưởng biết lý do vì sao đến giờ này em vẫn còn sống mà.

Hồng Cẩm Thành: Phương Trì, sau nhiệm vụ Truy bắt hồ ly lần trước, Thần Kinh Hoa Hồng liền lập tức ngưng sản xuất các loại thuốc sinh hoá bất hợp pháp, tẩy trắng bản thân hoàn toàn. Chúng ta đã không có cách nào lấy được chứng cứ phạm tội của Thần Kinh Hoa Hồng. Nhưng điều này cung chứng minh, nhiệm vụ Truy bắt hồ ly đã đạt được tác dụng uy hiếp. Đương nhiên tôi biết em vẫn còn sống, là muốn báo thù cho Thịnh Diễm, nhưng tôi trịnh trọng thay mặt cho toàn cục an ninh mạng, cảnh cáo em, không được manh động, càng không được tự tìm cách báo thù. Nếu có tình báo gì, lập tức báo cáo lên cục an ninh mạng.

Phương Trì: “Đã không có cách nào lấy được chứng cứ” có nghĩa là gì? Lê nào Thịnh Diễm đã chết vô ích?!

Hồng Cẩm Thành: Phương Trì, đừng quên tôn chỉ tồn tại của cục an ninh mạng là giữ an toàn tín tức công cộng, là để giữ gìn an toàn cho quốc gia! Mục đích chúng ta cần đạt được, chính là khống chế và răn đe các phần tử tội phạm, chứ không phải là mạo hiểm an toàn của cảnh viên để đi báo thù!

Phương Trì: Ý của thủ trưởng Hồng là, không thu được chứng cứ phạm tội của Thần Kinh Hoa Hồng, không lấy được chứng cứ giết hại Thịnh Diễm của Thần Kinh Hoa Hồng, thì cứ để mặc cho chúng nó nhón nhò bên ngoài đúng không?

Hồng Cẩm Thành: Phương Trì, tôi hy vọng em có thể bình tĩnh lại. Đây là một xã hội pháp chế, hết thảy đều phải dựa trên chứng cứ mới được. Nhưng chúng tôi tin rằng “lưỡi trời lồng lộng, chạy đâu cho thoát.”

Phương Trì: Em hiểu rồi.

Hồng Cẩm Thành: Phương Trì, do áp lực từ phía trên, cục an ninh mạng phải cắt một phần lớn của ngân sách năm nay. Hiện giờ chúng tôi không còn khả năng để điều tra sâu hơn về chuyện này của em. Trước đây em là một cảnh viên ưu tú của cục, tôi chọn tiếp tục tin tưởng lòng trung thành của em đối với quốc gia và nhân dân. Nhưng nếu lần sau còn xảy ra chuyện như thế này, chúng tôi sẽ hạn chế hoạt động của em. Hy vọng em hiểu cho là chúng tôi làm như thế để giữ an toàn cho em. Tuy sau tang lễ, trông Thần Kinh Hoa Hồng có vẻ như đã xác nhận cái chết của em, buông những hành động tìm kiếm điên cuồng trước đây, nhưng một khi bọn chúng phát hiện ra tung tích của em, sẽ trở nên vô cùng nguy hiểm cho em.

Phương Trì: Em biết rồi.

Hồng Cẩm Thành rời đi xong, chuyện này hạ màn. Nhưng không hẳn là mọi việc đều trở lại như bình thường. Lượng thuốc ức chế alpha của Phương Trì lại một lần nữa bị tăng lên khá nhiều, Hà Tâm Nghi nói với cô, đây chỉ là tạm thời, đợi khi nào giai đoạn cảm xúc bị dao động của cô qua đi, thì liều lượng có thể giảm xuống.

Phương Trì không phản đối. Thật ra thì sau khi bệnh bị tái phát lần này xong, các ngón tay của cô bắt đầu xuất hiện triệu chứng run rẩy. Tăng lượng thuốc ức chế alpha lên xong thì triệu chứng nào mới đỡ đi. Cô bắt đầu hiểu câu mà Hà Tâm Nghi nói với cô ngày lúc ban đầu:

Bệnh tình của con sẽ tiếp tục xấu đi, thuốc chỉ có thể làm chậm tiến triển.

Tồn thương đã không thể hoá giải được. Cô có vùng vẫy cũng vô nghĩa. Năm giá treo túi truyền nước đi trên bãi cỏ dưới lầu của bệnh viện, nhìn mây trắng bay, nắng đẹp chan hoà, cô hiểu bản thân chỉ có thể tiếp nhận lựa chọn này của số phận.

Mỗi ngày trong bệnh viện đều gặp rất nhiều sinh tử. Cô đã trông thấy người già ngồi trên xe lăn thoải thóp thò, bác sĩ nói với người nhà, bệnh đã lan khắp người, thôi đưa về nhà đi; cũng đã trông thấy cô gái còn rất trẻ mà tóc đã không còn một cọng, mang khẩu trang đứng dưới nắng chụp selfie; còn thấy cả một thiếu phụ trông vô cùng khỏe mạnh, nhận được kết quả xét nghiệm liên vữa chảy vừa khóc than thân trách phận, ngã xuống đất ngất xỉu. .... Lòng cô như một vùng nước chết, không còn lần lặn được chút sóng.

Trước khi vào Cục 19, cô còn tin rằng con người có thể thắng ý trời, tin trên thế giới này không có việc gì không thay đổi được. Nhưng nay cô đã bắt đầu hiểu, cuộc đời thật ra không có bất kỳ lựa chọn nào.

Một đứa trẻ đang khóc bù lu bù loa tiến vào trong tầm mắt của cô. Trên tay cậu bé vẫn đang chảy máu, người đàn ông đi bên cầm bông gòn ấn lên vết thương của cậu, không ngừng dỗ dành. Họ đang cùng nhau đi về phía bên hông của bệnh viện. Mặt cậu bé đỏ rất quen. Phương Trì chợt nhớ ra, chính là cậu bé đã gặp ở dưới lầu của Maandala lần trước, tên là Đinh Ái. Con búp bê Đinh Ái tặng cho cô, cô vẫn còn đặt nó trên đầu giường ở nhà.

Nhưng lần trước người dẫn cậu là mẹ cậu, người đàn ông lần này là ai? Cô bước đến, gọi: “Đinh Ái!”

Đinh Ái giụi mắt ngược gương mặt đang đầm lệ, “Chị ơi.” Cậu bé nức nở. Người đàn ông đi bên trông thấy Phương Trì, vẻ mặt trở nên đầy cảnh giác.

“Đây là ba em hả?” Phương Trì chỉ hần, hỏi.

“Không phải.” Đinh Ái lắc đầu. Tên đàn ông cướp lời: “Tôi là bạn của mẹ cháu! Cháu bé này có bệnh máu không đông, bị thương, tôi đưa cháu đi bác sĩ!”

“Mẹ em đâu?”

“Mẹ em đi về sinh rồi, em đứng ở bên ngoài đợi mẹ, không cần thận tông vào chú này, còn bị chảy máu nữa, chú nói là để đưa em đi bác sĩ trước, xong chú đưa em tới đây.....”

Phương Trì lập tức hiểu ra. Đinh Ái tông trúng tên đàn ông này, dám chắc là do hần giờ rồi. Cậu bé thấy máu chảy liên hoảng, thế là bị tên này vừa dỗ vừa gạt kéo đi.

Tên đàn ông sốt ruột muốn đem Đinh Ái đi, “Ui da cục cưng à, chúng ta mau tìm bác sĩ để cầm máu nào!”

Phương Trì chống giá treo túi nước truyền, sắc mặt trắng xanh u ất, trông như bệnh rất nặng, tên đàn ông đó không lo lắng gì về cô cả. Sau đó Phương Trì thò tay ra, giành được Đinh Ái từ trong tay của tên đàn ông nọ, giấu cậu ra sau lưng. Tên kia không ngờ một cô gái trông nhỏ bé yếu đuối như Phương Trì mà lại dám chống chọi với hần, sau vài giây sưng sờ ngăn ngại, lập tức nổi giận, xấn tay áo lên xông tới đám Phương Trì, “Đ.m. mày dám giật con tao!”

Đinh Ái khóc lóc bám chặt lấy Phương Trì, Phương Trì hơi lách người, tránh được cú đâm của tên đàn ông, rồi nhanh như chớp tóm được cổ tay của hần. Vài ngón tay mảnh khảnh nhanh nhẹn vịn một cái “rắc,” tên đàn ông đó rống lên như bị thọc tiết.

“AAAAAAAAAAAAA——”

Phương Trì vút tay hần đi, bên kia, mẹ của Đinh Ái cùng với mấy người bảo vệ của bệnh viện kéo nhau chạy tới.

“Đinh Ái! Đinh Ái! Con yêu của mẹ!”

Mẹ của Đinh Ái bỏ nhào tới, ôm chầm lấy Đinh Ái vào lòng, mặt đầy khiếp sợ kinh hoàng, nước mắt không ngừng rơi. Tên đàn ông kia thấy không xong, bỏ chạy ra ngoài cổng, bị mấy người bảo vệ rượt theo tóm lấy dè dưới đất. Phương Trì không muốn bị cuốn quai sâu vào chuyện này, kéo giá treo túi truyền nước, rào bước rời khỏi bãi cỏ.

Cô còn còn chuyện khác cần phải làm.

“Gặp cũng đã gặp rồi, sao không chào hỏi gì đã đi mất vậy?”

Lúc này gặp Đinh Ái, cô thấy anh ta cũng chạy đến. Anh ta thấy cô đã giành được Đinh Ái, liền đứng một bên gọi điện thoại. Sau đó bảo vệ và mẹ của Đinh Ái liền tới.

“Cô đã đỡ hơn chưa?”

“Nhờ ơn anh, chưa chết.”

Người đó im lặng rất lâu, sau đó nói: “Rất xin lỗi, không biết cô có vết thương.”

Phương Trì hơi gác đầu lên giá treo túi nước truyền, “Anh cảm thấy tôi sẽ chấp nhận lời xin lỗi của anh à?” Sau khi cô bị thương nặng, giọng của cô trở nên rất nhẹ, nghe mềm mại nhũn nước. “Với thân phận của người phải nằm liệt giường 2 tuần.”

“Cho nên?”

“Trung tâm nghiên cứu an ninh mạng bị xâm nhập, nhân viên bị thương, đã kinh động đến cục an ninh mạng.”

“Hiện giờ tôi vẫn còn yên lành được đứng ở đây, ý cô là muốn tôi cảm ơn cô?”

Phương Trì cười cười. Mặt cô nhợt nhạt, hai bên mắt bị mái tóc đen dài che khuất, cười lên như vậy khiến người ta cảm thấy u ám lạnh lùng.

“Thì cũng phải cho tôi một lý do để không báo với cảnh sát chứ hả, Tạ Vi Thời?”

Cô nhà ba chữ “Tạ Vi Thời” đặc biệt rõ ràng, Tạ Vi Thời quả nhiên biến sắc. Một lúc sau, lại cười, “Cô ta còn nhanh hơn tôi tưởng —— Phương Trì.”

Lần này đến lượt Phương Trì thất kinh. Thất kinh xong liền hiểu ngay, xem ra không phải chỉ có mình cô đang điều tra thân phận của đối phương.

“Nếu như chúng ta đều có hứng thú với thân phận của đối phương như vậy, thế thì tại sao không làm quen một chút đi? Nói không chừng còn có thể thành bạn nữa.”

Tạ Vi Thời vẫn không tháo khẩu trang ra, nhưng có thể trên mặt anh ta đang nở một nụ cười nhạt.

“Người thành bạn của tôi, đa số không có kết cục tốt.”

“Thế à? Tôi thì muốn xem, một người vốn không có kết cục tốt, sau khi làm bạn với anh, còn có thể tệ đến cỡ nào.”

Tạ Vi Thời cười: “Cô có thể thử.”

Phương Trì vờn tay: “Phương Trì, nhân viên quản lý lưu trữ của trung tâm nghiên cứu báo mật thông tin Yên Đại.”

Tạ Vi Thời thoáng ngần ngại, chỉ hơi chạm nhẹ để có thể gọi là “bất tay” với cô. “Tạ Vi Thời, không có nghề nghiệp.”

Phương Trì cười phá lên: “Anh cho là tôi sẽ tin à?”

Tạ Vi Thời cười nhạt: “Lẽ nào lời cô nói tôi sẽ tin?”

Phương Trì: “Chúng ta nên có thành ý với nhau hơn, người mất tích ạ.”

Tạ Vi Thời nói: “Nếu nhân viên quản lý có thể giúp tôi lấy được hồ sơ về nhiệm vụ Truy bắt hồ ly và Thịnh Thanh Hoài thì may ra.”

Phản ứng của anh ta rất nhạy, trả lời rất nhanh, Phương Trì nhìn chăm chú vào mặt anh ta, cười nói: “Thuyết phục tôi đi.”

“Tôi đang điều tra một người.

“À?”

“My Gian Xích.”

Bạn đang đọc truyện *Bằng Nước Mắt Và Lặng Cảm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 16: Gương mặt trên trời

người dịch: idlehouse

My Gian Xích

Cái tên này hoàn toàn không xa lạ. Thậm chí hình tượng của nó cũng không xa lạ.

Tuy Phương Trì đã rời Cục 19, nhưng chưa từng ngưng theo dõi những diễn biến trong thế giới trên mạng. Đấy dường như đã trở thành bản năng của cô, cắm rễ sâu trong tiềm thức. Thậm chí có đôi khi cô tưởng tượng có một ngày nào đó, cho dù thần kinh của cô sụp đổ hoàn toàn, thì vẫn sẽ còn một sợi áng ten hướng về thế giới trên mạng.

Cô vừa là một người quan sát vừa là một người tham dự.

Trên mạng có vô số hackers, và tương phản với họ, những hackers mũ trắng, gần giống như hiệp khách, đại biểu cho chính nghĩa. Hackers tấn công những lỗ hổng trong lập trình để trục lợi; hackers mũ trắng thì sẽ công bố lỗ hổng, để các chuyên viên lập trình kịp thời tìm cách ứng phó và phòng chống trước khi hackers tấn công. Hackers thì cố ngăn vạ người, nhưng hackers có thể thật sự được quần chúng biết đến, thì chỉ thừa thốt như sao trên trời vào lúc rạng đông. Chẳng hạn như Kevin Mitnick, chỉ với một chiếc máy tính bàn và một bộ modem, đã hack vào được hệ thống chi huy phòng không Bắc Mỹ; chẳng hạn như Wither (điều tằm) người đã đánh cắp báo cáo kiểm tra sức khoẻ của một ứng cử viên tổng thống Nga, dẫn đến thất bại của người đó; chẳng hạn như sin, người sáng lập ra tổ chức hacker Liên Minh Hồng Khách trong nước; chẳng hạn như “Ba Chàng Ngự Lâm” (tam kiếm khách) chỉ mới có mặt trên sân chơi 3 năm đã đoạt được giải nhất trong cuộc đấu hack lớn nhất thế giới, Pwn2Own..... Không phải ai ai cũng có thể thành Kevin Mitnick và Wither. Bao nhiêu năm nay, trong nước vẫn chưa có ai tái tạo được danh tiếng lẫy lừng một thời như của sin và Ba Chàng Ngự Lâm

Có điều, đến năm nay, trong Maandala xuất hiện một hacker mới, trong vòng 4 tháng ngắn ngủi đã giành được một chục tỷ người theo dõi trên Maandala. Tốc độ kinh người như thế, xưa nay chưa từng thấy.

Tấm bảng trắng trong nhà Phương Trì đã theo dõi và đánh dấu hành tung của My Gian Xích trong vòng bốn tháng qua.

Mùng 4 tháng Giêng, một lá thư gửi cho công chúng được diễn công truyền phát trong Maandala mang tên “Hình do thám và đánh giá toàn diện về thế hệ mới nhất của kinh huyền thực hiệu O.” Hiệu O là một công ty sản xuất phần cứng với mức độ bảo mật rất cao, trước khi chính thức phát hành sản phẩm, tuyệt đối sẽ không tiết lộ bất cứ thông tin gì liên quan đến sản phẩm, để tạo cảm giác kỳ bí cho sản phẩm.

Trong bức thư đó, một hacker tên My Gian Xích, với thân phận của một người ngoài, thuật lại rất chi tiết toàn bộ quá trình làm thế nào để thông qua email của hãng O, hack được vào hệ thống của công ty, lấy được thông tin về sản phẩm mới. Bức thư đó cũng tiến hành đánh giá toàn diện về sản phẩm X, rồi còn công khai một số lượng hình do thám, trực tiếp khiến cho hãng O phải đóng hệ thống thông tin của họ hai ngày để tu sửa các lỗ hổng trong hệ thống, đòi thời gian phát hành sản phẩm mới từ tháng Tư lên tháng Giêng. Hãng O gửi cho My Gian Xích một bức thư công khai, cực lực lên án, cùng với một lá thư từ luật sư.

Song, chẳng ai biết rõ cuộc My Gian Xích là người phương nào. My Gian Xích không tiết lộ thông tin cá nhân trong bức thư gửi đến công chúng đó, chỉ đính kèm một dòng chữ ký ở cuối thư:

Lúa trong lòng đất lưu chuyển, đổ dồn; một khi dung nham phun trào, sẽ thiêu rụi cả hoang hắt thây, cùng với cây rừng, hơn nữa vì thế không thể thổi rửa.

Lúc mọi người trong Maandala đóng bức thư đó lại, một gương mặt với cặp mắt cách nhau một thước tựa như bay lên từ tro tàn. Khuôn mặt đó không có bất cứ bộ phận nào khác ngoài cặp mắt, nhưng cặp mắt đó rất lớn và biết di động, tựa như có sự sống, nhìn vào người ta giữa không trung, nhìn cho đến khi người ta sồn gai ốc. Bất kể là xuất phát từ sự hiểu kỳ hay vì gì khác, số người đọc bức thư đó lên đến mấy chục tỷ, chiếm hẳn 72% số người sử dụng Maandala.

Công ty Maandala nhanh chóng phong toạ toàn mã có thể khiến một bức thư công chúng phát sinh hiệu quả cao ngất như thế, hơn nữa cấm tiết bức thư đó. Nhưng không ai quên được khuôn mặt ấy, bao gồm cả Phương Trì. Khuôn mặt ấy trở thành biểu tượng cho My Gian Xích.

Ngày 14 tháng Hai, một quốc gia với chế độ độc tài đã đặc ý đăng một tấm ảnh tuyên truyền, trong ảnh là một nhóm chuyên gia khoa học hàng không vũ trụ đứng giữa sa mạc, phía sau lưng là một góc của giàn phóng nhìn rất tân tiến đã được làm mờ. Ba tiếng sau, trong phần bình luận ở dưới tấm ảnh tuyên truyền liền có lời bình luận phản tích từ mí thời tiết và môi trường xung quanh, dựa vào những gì người trong hình mặc, rồi đưa ra phạm vi kinh độ và vĩ độ của vị trí địa lý, chênh lệch không quá 2 độ; căn cứ vào cấu trúc và góc độ của giàn phóng, đưa ra kết luận đại khái về mục đích của cuộc thử nghiệm cùng với loại cơ khí hàng không đã được thử nghiệm. Chính phủ họ đã tức tốc xoá tấm ảnh và lời bình luận. Nhưng chúng đã bị chụp hình và lưu trữ, thế là chính phủ nước đó trở thành trò cười cho thiên hạ.

Người để lại lời bình luận: My Gian Xích

Chữ ký: *Họ sẽ ôm nhau, sẽ giết nhau*

Ngày 27 tháng Ba, một quốc gia ở Châu Âu phát sinh một cuộc tấn công của khủng bố, lãnh sứ quán của Trung Quốc bị nổ, hai nhà ngoại giao Trung Quốc thiệt mạng trong vụ nổ. Một tổ chức cực đoan tuyên bố trách nhiệm đối với sự kiện này. Hai giờ hai mươi ba phút sáng mùng 2 tháng Tư, trang mạng của tổ chức cực đoan đó bị tin tặc tấn công, tất cả mọi thông báo chiêu binh của tổ chức đó trên mạng đều bất chợt biến mất, thay bằng một danh sách với tên của các nhân sự cốt lõi của tổ chức đó.

Người ký tên: My Gian Xích

Chữ ký: *Ta sẽ hưởng vẻ bóng tối và trôi dạt trong hư vô*

Bốn tháng, ba sự kiện, trong Maandala, nhân vật My Gian Xích với hình tượng và phong cách ngôn ngữ tiêu biểu này đã thu được lượng fans tính bằng hàng tỷ. Hiện giờ trong giới hackers, đề tài được bàn tán nhiều nhất mỗi ngày chính là My Gian Xích. My Gian Xích này ra tay chuẩn xác, dứt khoát, giáng đòn trí mạng, khiến mọi người cho rằng người này tuyệt đối không phải người mới, mà là một hacker lão luyện giàu kinh nghiệm. Hơn nữa không ai tìm ra được manh mối về nơi người này đăng nhập. Ngoài xác định cơ bản về tiếng Trung là tiếng mẹ đẻ của người này, đồng thời anh ta thông thạo tiếng Anh ra, không ai đoán được bất kỳ tin tức cá nhân nào khác nữa. Có người rành rồi đã mang hết các nhân vật hacker có chút tiếng tăm trong quá khứ ra phân tích một phen, nhưng vẫn không đoán được rốt cuộc My Gian Xích là avatar mới của ai.

Chiều theo thông tin của Phương Trì, mùng 3 tháng Tư Cục 19 đã bỏ tên My Gian Xích vào danh sách hacker quan trọng cần chú ý, nhưng những phương thức để “chú ý” sau đó — tuyên dụng? Hợp tác? Quan sát? Giám sát? Bắt giữ?..... — Cuối cùng vẫn chưa có ai chọn phương thức. Ban quản trị của Maandala cũng đã gửi thư mời My Gian Xích, nhưng không nhận được câu trả lời.

Phương Trì đăng nhập vào Maandala. Trong gian phòng của cô, cô điều khiển Lacrimosa kiểm tra hồ sơ của mình: trống hoác. Sau tang lễ, cô đã từng lần xuống web chìm để tìm đoạn phim chiếu quá trình Thịnh Diễm bị giết, nhưng như Hà Tâm Nghi và mẹ cô đã nói, cục trưởng Sở Tranh Vành của Cục 19 đã quét sạch mạng internet, không để lại bất cứ vết tích nào của đoạn phim đó. Trước đây cô đã từng đăng một yêu cầu, hiện giờ thanh thông tin đã được mã hoá hiển thị 3 tin nhắn, Phương Trì giấu tên và liên lạc người kia, nhanh chóng hiểu ra đối phương đang thả câu câu với cô. Có cho tên đó vô số den.

Phương Trì kéo danh sách liên lạc xuống, Shi-tô vẫn một màu xám cô đơn. Biểu tượng của Reboot sáng lên, nhưng lại thêm một trạng thái “Bận/chờ quấy rầy.” Cô làm như không thấy trạng thái đó, gửi một tin nhắn qua cho Reboot:

—*Sau đó Shi-tô có lên mạng không?*

Reboot trả lời rất nhanh:

—*Không.*

Phương Trì tạm yên tâm, song lại thấy mất mát. Tại sao chứ? Đã biết rõ đấy không phải anh, mà vẫn âm thầm hy vọng có thể được thấy Shi-tô lên mạng một lần nữa.

—*Sau đó Rạn Băng có tiến triển gì không? Tờ đã tìm ra tên kia rồi, vài ngày nữa sẽ có thể lấy được hạt giống.*

—*Chúa tôi.....Bọn tớ sắp đến tới nơi rồi! Lấy đầu ra thời gian để lo chuyện Rạn Băng?*

Giọng nói vừa bấn loạn vừa nóng nảy của Reboot truyền đến. Avatar của anh ta vẫn không động đậy, rõ ràng không mặc thiết bị phản lực hồi tiếp mà đang trong chế độ làm việc.

—*Có chuyện gì thế?*

—*Cậu đi ra ngoài nhìn là sẽ biết liền!*

Reboot rống lên như thảm thiết!

—*Hệ thống màn hình điện tử huyền thực của Maandala bị My Gian Xích hack vào rồi!*

Lacrimosa đứng phắt ngay đấy! Mỏ của số nhìn ra ngoài, quả nhiên những màn hình điện tử trên phố đều đã biến thành gương mặt không lồ với cặp mắt cách nhau một thước của My Gian Xích. Màn ảnh phát ra tạp âm lạo rạo giống như bị nhiễu sóng, gương mặt cũng bị nhiễu hình, trông méo mó, vô cùng quỷ dị.

Phương Trì điều khiển Lacrimosa chạy ra ngoài. Trên phố nhấp nhô đầu người, cũng đều là những avatar giống cô, chạy ra xem do tò mò.

“Là My Gian Xích!”

“Lần này anh ta muốn làm gì nhỉ?”

“Chắc chắn là có thông tin quan trọng muốn công bố!”

“Tò mò ghê! Bạn không cảm thấy nội dung của mỗi lần anh ta đăng giữa công chúng đều khiến người ta há hê sao?”

“Đừng vậy! Tổ chức cực đoan kia hồi trước làm đủ trò xấu xa, lần này còn tìm chúng ta để gây sự! Tôi đã sớm hạn không phan được thấy chúng nó ra rồi! My Gian Xích hack vào trang mạng của chúng nó, rồi còn vạch mặt mỗi đứa trong chúng nó dưới ánh mặt trời, đúng là làm được một việc mà ai ai trong chúng ta cũng muốn làm! Quá tuyệt vời!”

Lacrimosa đi dọc theo con phố phồn hoa, chỉ thấy tất cả mọi màn ảnh điện tử đều biến thành khuôn mặt của My Gian Xích, mà phổ thường xa hoa nỏ nức thì đầy rẫy những hộp đèn, biển quảng cáo, những tấm áp phích khổng lồ trong quảng trường với hình minh tinh nổi tiếng nhất.... đều bị dính hết.

Avatar chen chúc nhau trên phố. Phương Tri chưa từng thấy nhiều Avatar tụ tập đông như thế này, ngàn người ngàn khuôn mặt, gì cũng có. Biểu tượng avatar trong Maandala có thể được sửa đổi và thiết kế bằng cách sử dụng xẻng, dựa trên mẫu thiết kế bán ban đầu. Có những người nhiều xẻng thì sẽ luôn quần là áo lượt, da dê trên khuôn mặt sẽ được nâng cấp thành mịn màng hơn, lông tóc sẽ bay bổng mượt mà chân thật hơn. Còn những người không muốn bỏ tiền ra để tía tốt cho biểu tượng, lúc đến gần họ, sẽ luôn thấy đường nét của họ mờ nhạt, ở trong dạng pixel thô.

Chợt có một avatar la lên! “Nhìn trên trời kia!”

Bầu trời cũng bị thay đổi. Khuôn mặt quỷ dị của My Gian Xích ộp kín bầu trời. Đám đông sôi trào. Phương Tri vẫn mở livechat với Reboot, loáng thoáng nghe Reboot giận dữ chửi:

—*Ta fuck!*

Bầu trời trong Maandala dĩ nhiên không phải là một bầu trời thật, mà là do hệ thống tạo ra, có mặt trời mặt trăng và tinh tú, cũng có gió mưa sương tuyết. Đã từng có một công ty rất lớn đưa ra một cái giá lên trời, hy vọng được dùng bầu trời trong Maandala chiếu quảng cáo một lần, bị Đảng Hoa một mực từ chối. Nhưng giờ đây, bầu trời đã bị My Gian Xích ung dung giành mất. My Gian Xích đã hack vào hệ thống mô phỏng môi trường.

Giữa bầu trời, cặp mắt không lồ của My Gian Xích bắt đầu chớp. Tất cả mọi cặp mắt trên màn hình đều từ cũng bắt đầu chớp, tựa như cả một thế giới đang có ngàn vạn cặp mắt nhìn chăm chăm vào Phương Tri! Cứ nhìn Phương Tri! Ngay đến trái tim chết lạng như nước của Phương Tri cũng cảm thấy rất ma quái và điên cuồng!

My Gian Xích lên tiếng.

“Kẻ uống máu người ..... Xuống ngay địa ngục!”

Ảm thanh đó dường như đã bị lọc rất nhiều lần, trở nên vô cùng khàn; không ngừng trầm ngân vang vọng, tựa như giữa những dãy núi trùng điệp. Nhưng nó lại mang tới một cảm xúc rất lạ, có thể khuấy động trái tim của con người, khiến họ bất giác phục tùng. Sau một lúc im lặng, đám đông avatar chợt giờ cao năm đám, đồng loạt bùng lên tiếng một tiếng hô:

“Kẻ uống máu người! Xuống ngay địa ngục!”

“Kẻ uống máu người! Xuống ngay địa ngục!”

“Kẻ uống máu người! Xuống ngay địa ngục!”

Khuôn mặt của My Gian Xích nhạt dần nhạt dần, thay vào đó là một đoạn phim. Lacrimosa xem một lúc, sắc mặt dần dần sa sầm

.....

“À Thời, hôm nay may mắn có cậu ở khoa máu, chứ không thì Đinh Ái nó đã.....” Trong điện thoại, người thiếu phụ khóc nghẹn ngào, bên cạnh truyền đến tiếng thở dài nặng nề của lão Đinh.

Tạ Vĩ Thời vừa xuống khỏi xe buýt, đi bộ trên đường. “Thật ra không phải cháu, nhờ là nhờ.....nhờ có một cô gái, là cô gái mà Đinh Ái nói đấy, ‘chị trẻ tóc dài,’ là cô ấy đã chặn đường kẻ bắt cóc.” Chàng vừa nói vừa suy nghĩ, rồi dặn họ, “Cháu thấy ở chỗ khoa máu rõ ràng có người của Máu Lành Trường Sinh già bán các sản phẩm máu hiệu đó, nhất quyết đừng bao giờ mua vì rẻ, có nhớ nhé.”

Vào đến trong tiểu khu liên tiếp bà cụ Cầu, chủ nhà của chàng, đứng trong một góc sân, giống như đang lau nước mắt. Tạ Vĩ Thời hơi lắc lư lại. Thường thì giờ này lão ông lão bà đã ở ngoài quảng trường nhảy đầm tập thể dục, hiện giờ mình cụ Cầu đứng ở đây, những người khác thì đã tụ tập ở một mảnh sân nhỏ, nhưng không nhảy đầm, chỉ đứng hoặc ngồi túm năm tụm ba xì xào thảo luận.

Tạ Vĩ Thời đi ngang qua quảng trường nhỏ, có một bà thím già kéo chàng lại “Này, cậu, có phải cậu thuê phòng của chị Cầu không?” Bà ấy thấp thà thấp thò chỉ về phía bà cụ họ Cầu.

Tạ Vĩ Thời gật đầu, đáp: “Vâng ạ.”

Bà thím haizzz một tiếng, thì thầm nói với Tạ Vĩ Thời: “Cậu nhỏ à, cậu phải cẩn thận đấy nhé. Cụ ông nhà chị Cầu mới bị khám ra bệnh có chữ A đó!” (AIDS)

Phản ứng đầu tiên trong đầu Tạ Vĩ Thời chính là: tiêu rồi.

Trong tiểu khu có bệnh xá, sau khi chàng phát hiện ra mầm bệnh, cái bao đựng đầy thuốc giúp làm đông máu đã bị chàng vứt vào trong thùng rác phân loại đang chờ được gom huy. Cụ ông nhà họ Cầu cũng mắc bệnh máu không đông, trong nhà không có nhiều thu nhập, toàn dựa vào tiền trả thuê nhà. Hiện giờ thuốc làm đông máu càng ngày càng khó mua, dám chứng cụ bà đã đi lục thùng rác của bệnh xá mang thuốc kia về cho chồng mình dùng?

Bạn đang đọc truyện *Bằng Nước Mất Và Lòng Cảm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 17: Thế giới mới tươi đẹp

người dịch: idlehouse

Trong gian phòng bệnh sơ sài, một bệnh nhân gây trơ xương nằm trên giường bệnh, hơi thở mong manh. Người nhà ngồi bên giường chết lặng. Cửa phòng khép hờ có tiếng gõ, một người trung niên đeo khẩu trang đứng bên cửa, hỏi: “Bán hay không. ” Giọng địa phương đặc sệt.

Người nhà ngược đầu, ánh mắt dờ dẩn nhìn người trung niên đó, ngón tay cựa quậy, rồi lại lắc đầu, phát tay báo lui.

Người trung niên nói: “Không bán thật sao? Gần đây hàng khan hiếm, lại lên giá đấy.”

Người nhà lắc đầu. Người trung niên cũng không nói gì, gật đầu lẳng lặng rồi đi.

Bệnh nhân trên giường chợt ra sức la lên một tiếng: “Bán!”

Người trung niên dừng bước. Người nhà xoay người, nắm lấy tay của bệnh nhân trên giường, nói: “Ông nói gì vậy! Sẽ chết đấy!”

Người trên giường nhìn lên trời, lẩm bầm: “Tôi còn sống được mấy ngày? Để lại được chút tiền nào cho bà thì hay chút này.....”

Người trung niên lo người nhà đang yếu ớt ngăn cản. Đắm một cây kim thô dài hơn cây kim bình thường vào huyết quản màu xanh nhạt, máu đỏ thẩm nhanh chóng theo ống kim chảy ra.....người sắp chết nhắm mắt lại, chuẩn bị nghiền đòn từ thần, cả thân hình là da thịt khô héo phủ lên bộ xương..... Túi máu từ từ phồng lên. Túi máu này lớn hơn loại túi máu bình thường, trông bền chắc hơn, rõ ràng đã bị dùng lại nhiều lần.

.....Người kia bắt đầu co cứng người, rồi co giật. Người nhà bật khóc. Người đàn ông trung niên ấn người nhà xuống, “Cơ bắp thiếu máu nên co giật, phản ứng bình thường thôi.” Ngoài phòng bệnh có người đi ngang qua, liếc nhìn vào trong, xong đi mất như không thấy gì.

.....

Tất cả mọi avatar có mặt đều chăm chú nhìn thờ xem.

Rõ ràng là đoạn phim được đầu lên, góc quay không tốt lắm, rung và mờ. Tuy vậy vẫn có thể nhìn thấy toàn bộ quá trình máu của người đó bị hút cạn. Tàn nhẫn và chân thật. Có rất nhiều avatar che mắt lại. Nhưng trong lúc chiếu, giọng nói ào ào của My Gian Xích đọc theo từng số liệu chớp ngang qua bầu trời:

“Năm 2019, công ty Máu Lành Trường Sinh, thông qua các ‘cô máu’ ở mỗi địa phương, tìm tới 24.000 bệnh nhân đang hấp hối, dân vô gia cư, hoặc người mắc bệnh tâm thần, lấy tổng cộng 100 tấn máu, tương đương với 1/40 lượng máu hợp pháp thu được trên toàn quốc.....

“100 tấn huyết tương chưa từng trải qua quá trình xét nghiệm vi-rút/vi khuẩn hoặc tiến hành diệt khuẩn, đã tức tốc được sản xuất thành các loại chế phẩm máu, bao gồm albumin, yếu tố đông máu, và các chế phẩm được tiêm vào máu bệnh nhân khác. Trong số 24.000 người bán máu đó, không loại trừ số người vương các bệnh như SIDA, viêm gan B cao hơn tỷ lệ bình thường.....”

Những avatar tụ tập ở quảng trường đều trở nên hết hoảng, phẫn nộ. Ngay nay việc sử dụng các sản phẩm tiêm phòng sinh học đã trở nên phổ biến, nhưng với lòng tin tưởng vào hệ thống y tế, nào có ai để ý đến nhãn hiệu hoặc nguồn gốc của các sản phẩm tiêm phòng đó? Nào có ai biết bản thân họ đã từng bị tiêm sản phẩm của Máu Lành Trường Sinh hay chưa, bạn bè gia đình quyến thuộc của mình đã từng dùng chế phẩm máu của công ty Máu Lành Trường Sinh hay chưa!

Phương Tri cũng lấy làm kinh ngạc trong lòng. Có cũng đã dùng qua chế phẩm máu. Đạo trước sau khi phẫu thuật đầu xong, cơ thể cực kỳ yếu, đã từng phải truyền albumin qua tĩnh mạch. Nhưng đây là chế phẩm chính quy từ bệnh viện, sẽ không dụng phải đồ chỵ đen như Máu Lành Trường Sinh.

“Chị có dùng qua chưa?”

“Chị mới vừa đưa con chị đi tiêm phòng viêm gan B!”

“Vậy còn không mau đi hỏi đi! Ai biết có phải bệnh viện họ dùng thuốc tiêm từ hãng đó hay không?!”

“Trời ơi, tuần nào bố tôi cũng tiêm yếu tố đông máu! Lần trước nghe nói trong nhóm bạn đồng bệnh của ông có người đang giới thiệu thuốc hiệu này rẻ hơn, không biết bố tôi có mua không nữa!”

Từng avatar một đua nhau biến mất. Họ đăng xuất khỏi Maandala, chắc là đều lo đi kiểm tra hoặc thông báo cho những người thân. Còn những avatar vẫn có mặt trên quảng trường thì bắt đầu phẫn nộ la hét—

“Lũ này nên ngồi tù hết! Xừ bản!”

“Chẳng lẽ nhà nước cứ để kệ?! Hãng xương của công ty này nằm đâu! Trục số nằm đâu! Nên lập tức cấm tuyệt! Tất cả mọi sản phẩm trên thị trường đều cần đem đi huỷ sạch!”

“My Gian Xích! Nói cho chúng tôi biết thêm thông tin đi! Chúng tôi muốn tự cứu lấy mình! Muốn vùng lên!”

“My Gian Xích!”

“My Gian Xích!”

“My Gian Xích!”

Âm thanh ồn hỗn tạp kèm theo tiếng người hô hoán càng lúc càng tăng, rồi trở nên đồng loạt, cuộn cuộn dâng lên như muốn dúi núi lấp biển, vang dội không dứt!

Phương Tri điều chỉnh âm lượng của livechat, hỏi Reboot, “Các cậu sửa bug hệ thống này tới đâu rồi?”

“Vẫn không được!”

Nghe có vẻ như là Reboot đang bận sứt đầu mẻ trán, mà xung quanh anh ta thì vang tiếng gõ bàn phím như mưa rơi—hẳn là bọn họ đã tập hợp toàn bộ lực lượng lập trình viên để sửa lỗi hổng, chống lại sự xâm nhập của My Gian Xích.

“My Gian Xích lợi dụng một bug hệ thống từ thời thượng cổ! Bug này nó đã bị chôn vùi quá sâu, trước đây không có ai phát hiện! Bây giờ những nhân viên lập trình hồi xưa của Maandala đã đi bằng hết rồi, mấy người mới tới như tớ chưa từng tham gia viết lập trình của đạo đó, muốn sửa cũng đâu có dễ! Bọn tớ đã cầu xin Đấng Hoa nhưng tay rồi!”

Những ai hiểu một chút về lập trình sẽ biết, tuy Maandala là một sản phẩm huyền thực cấp thần tiên, nhưng có một thời gian dài lúc ban đầu, toàn do một mình Đấng Hoa viết. Tay Đấng Hoa này là một thiên tài viết lập trình, mà thiên tài viết lập trình thì luôn luôn có phong cách độc đáo của mình! Xưa nay lúc anh ta viết code, chưa từng bao giờ tuân theo luật hoặc mẫu, mà toàn chạy lung tung, ngay người trong ngành mà nhìn vào cũng thấy nó vô cùng hỗn loạn, chỉ có mình anh ta và những người đồng nghiệp cùng làm việc với anh ta ở gian đoạn ban đầu nhìn mới hiểu. Điều đáng sợ hơn nữa là, để ngăn ngừa những gamer sau này dịch ngược mã mà sửa những thiết lập hệ thống đã mặc định sẵn trong Maandala, Đấng Hoa đã làm một trò khiến rất nhiều lập trình viên đến sau vô cùng hải hửng!—Lúc biên dịch mã, Đấng Hoa đã dùng kỹ thuật obfuscate code. Một đoạn mã đáng lẽ nhìn vào gọn đẹp dễ hiểu thì bị làm rối tinh lên! Vừa viết lập trình vừa làm rối mã, thật chẳng khác gì tự tạo ra một ngôn ngữ mới!

Thế là khổ cho những lập trình viên đến sau như Reboot. Muốn sửa một con bug nằm trong thời kỳ thượng cổ, thì có dùng sức ba hô chín trâu cũng chưa chắc sửa xong. Thảo nào bọn họ phải cầu xin Đấng Hoa nhưng tay. Nhưng căn cứ vào tin tức trên truyền thông, gần đây Đấng Hoa đang đi khảo sát những khu vực chưa có mạng internet ở Châu Phi, để hợp tác phát triển với một công ty nước ngoài trong một dự án mới, đem mạng internet đến vùng nghèo khổ. Muốn lập tức liên lạc với anh ta để sửa lỗi hổng ề rằng rất phiền phức.

Qua cặp mắt của Lacrimosa, Phương Tri nhìn lên bầu trời rộng lớn, đôi mắt khổng lồ của My Gian Xích vẫn đang chớp, như hai vực thăm đên khổng lồ, đánh thức nỗi sợ hãi tận cùng dưới đáy lòng của con người.

“My Gian Xích! Người là chính là lẽ phải!”

Trong đám đông avatar chen chúc như kiến, bỗng chợt bật lên một tiếng la lớn như thét.

“My Gian Xích! Người chính là lẽ phải!”

Càng thêm nhiều avatar cũng bắt đầu la lên giống vậy. Rồi bắt đầu xuất hiện biểu ngữ bắt mắt, cờ quạt…….Bình thường trong Maandala rất ít khi nào có đám đông tụ tập với quy mô lớn như thế này. Ngoài một ít nhân vật danh tiếng trong giới giải trí ra, rất ít có ai có khả năng thu hút kiểu đó. Maandala có một hệ thống đánh giá rất tỉ mỉ và công khai, khi hệ thống đánh giá một cuộc tập hợp quy mô lớn mà có khả năng ảnh hưởng đến an toàn công cộng, thì hệ thống báo an sẽ tự động can thiệp, xua avatar đi. Nhưng hiện giờ không có ai ngăn cản được My Gian Xích—ai có thể xua được My Gian Xích đang ở giữa không trung đi đâu!

Có vẻ như anh ta đang suy nghĩ. Lớp lớp âm thanh dưới mặt đất dần càng lúc càng cao. Ba phút sau, gương mặt của My Gian Xích giữa trời biến mất. Tất cả mọi gương mặt của My Gian Xích trên màn hình điện tử cũng biến mất, thay vào đó là bốn chữ đen đậm rất lớn——

TÔI SẼ QUAY LẠI

My Gian Xích đã hoàn toàn biến mất. Không một dấu vết, y như trước đây. Vẫn để lại một dòng chữ kỳ:

Hãy là cái lạnh giữa sức nóng cháy bỏng của tiếng hát sục sôi; nhìn thấy vực thẳm từ trên thiên giới; từ hết thấy nhìn thấy hư vô; từ nơi tuyệt vọng tìm được cứu rỗi.

Đám đông Avatar đọc câu đó như tin đó đọc phúc âm, thành kính tôn thờ, khiến cho Phương Tri cảm thấy như mình đang tham dự một thánh lễ ở giáo đường.

Hết thấy được khôi phục lại như bình thường, tựa như chưa từng xảy ra chuyện gì. Xưa nay Maandala chưa từng bị ai xâm nhập, nhưng tất cả mọi avatar cũng chưa từng bao giờ được thấy ai bao phủ cả thế giới như My Gian Xích.

Avatar rút khỏi quảng trường nhanh chóng như thủy triều.

Lacrimosa đứng giữa quảng trường nhìn đám bồ câu xám bị kinh sợ trước đó đã bay về lại, đi lang thang trên quảng trường đã vắng tanh. Lúc này không khí rất âm, giống như trời sau khi mưa vừa tạnh, trên mặt đất bốc hơi nước màu trắng.

Maandala là một thế giới mới tươi đẹp.

Nhưng, có thật là nó tươi đẹp không?

Phương Tri nghĩ đến Guest.

Những năm cô ở dưới đại học, là những năm Guest, với thân phận là một trong Ba Chàng Ngự Lâm, hoạt động nhiều nhất. Năm 2014, Maandala được chính thức ra đời. Năm ’15, vì để đối phó với một loạt những vấn đề càng lúc càng trở nên nghiêm trọng do sự ra đời của Maandala mang đến, cục an ninh mạng được thành lập.

Nghe nói là lúc cục mới được thành lập, cục trưởng Sư Tranh Vành và những người khác đã mời Guest gia nhập cục an ninh mạng. Khi đó thái độ của Guest là từ chối rất rõ ràng. Lý do là: anh hy vọng được làm một người tự do.

Thái độ này giống y chang như lúc anh ta từ chối hợp tác với sin, khi đó rất nhiều người nỗ lực. Cũng như Maandala nói, tự do là quy tắc duy nhất, Guest nói, anh ta chỉ muốn làm một người tự do. Dần dần Phương Tri hiểu ra hàm nghĩa ẩn trong câu nói đó: vào cục an ninh mạng thì sẽ bị trói buộc vì đủ thứ thứ tự lợi ích quốc gia, chính trị quốc gia, luật lệ quốc gia. Có cái làm được, có cái không làm được. Bản thân của hacker mũ trắng chính là một sự tồn tại không hẳn chính, cũng không hẳn tà, nó bảo vệ công lý, nhưng lại lật đổ luật lệ. Có cái làm được, có cái không làm được.

Guest của đạo đó, sắc bén tựa như một mũi gai kìm, có thể đâm thẳng vào tâm can của mỗi một người, mỗi một hệ thống. Nhưng sau đó, Guest đã thay đổi. Càng lúc càng âm thầm, càng ngày càng trầm lặng, trừ bỏ hào quang, hoà mình với bụi.

Hôm bữa Reboot báo cho cô biết anh ta trông thấy Guest lên mạng, là chạy tới cục quản lý được phẩm-thực phẩm để lại một lời nhắn về việc Máu Lành Trường Sinh thu hoạch máu phi pháp, các chế phẩm máu từ đó ra chưa từng trải qua quy trình chính quy, có khả năng rất cao bị dính vi-rút, yêu cầu cục kiểm tra.

Ai ai cũng biết, một cơ sở y quyền uy của quốc gia giống như cục quản lý được phẩm-thực phẩm, nếu muốn điều tra lấy chứng cứ xác định, rồi đưa tới các cơ quan chấp pháp thì cũng phải mất một quãng thời gian nhất định. “Quãng thời gian nhất định” này luôn luôn phải mất mấy tháng, thậm chí một năm. Cho nên, đây có giống như cách mà Guest trong quá khứ làm việc không? Guest hồi xưa thì đã như My Gian Xích hôm nay, mất thấy có chuyện bất bình sẽ lập tức như gió thu thổi tung lá rụng, làm lớn lên, nào có chuyện ngoan ngoãn quy củ chạy đi tìm cục quản lý, nghiêm túc gửi đơn khiếu nại, ngồi chờ chính quyền xử lý?

Nhưng vì sao lần này My Gian Xích lại trùng hợp chọn đúng vụ án của Máu Lành Trường Sinh nhỉ? Liệu có phải thật ra My Gian Xích là Guest? Có phải là anh ta chờ cục quản lý thực phẩm-được phẩm lẻ nề xác định lâu quá chờ hết nổi, đã chọn ra tay một cách cực đoan? Phải chăng anh ta đã không sao kiên nhẫn chờ đợi được thủ tục hành chính chậm rì, không sao ngồi nhìn những chế phẩm máu bất hợp pháp của Máu Lành Trường Sinh hại thêm người, cho nên đã hack vào hệ thống màn ảnh điện tử huyền thực và hệ thống môi trường trong Maandala để cho thông tin này được tiếp cận quần chúng trong phạm vi lớn nhất và thời gian ngắn nhất?

Đang lúc cô suy nghĩ đến xuất thần giữa quảng trường, chợt bên tai vang lên tiếng nói cuồng quật của Reboot:

“Shi-tô đã lên mạng! Cậu mau đi mà xem!”

Ánh mắt của Lacrimosa hơi sáng lên.

Shi-tô.

Bạn đang đọc truyện *Bằng Nước Mát Và Lạnh* Cam được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 18: Phải anh không, Shi-tô

người dịch: idlehouse

Lacrimosa lấy thông tin chính xác về nơi xuất hiện của “Shi-tô” trong Maandala để chuẩn bị xuyên hệ thống tới, chợt nghĩ thân phận của mình không ổn. “Shi-tô” đã nhận ra cô, bám theo hần như thể này thì quá dễ dàng bị bắt phát hiện. Lacrimosa thuật lại vấn đề của mình với Reboot, Reboot không nói thêm một câu, vứt cho cô một mặt mã token của một tài khoản trong ban quản trị.

“Tài khoản này không dùng tính mạng để đăng nhập, lên thẳng luôn đi. Anh cho cậu cái tài khoản này để dùng là đang đi trên dây điện cao thế đấy, đi nhanh về nhanh đừng làm chuyện không nên làm, không thì anh sẽ bị cho đi cạp đất, nửa đời về sau cậu sẽ phải chịu trách nhiệm!”

Đương nhiên Phương Trì tự động hiểu điều này.

Nội bộ của Maandala bị quản lý rất nghiêm ngặt, tài khoản quản trị viên, chỉ những nhân viên cấp cao mới được phép dùng, mặt mã lưu động đổi mỗi 30 giây, và bắt buộc phải lấy thông qua token đặc biệt. Một tài khoản quản trị viên như thế này, ngày đến cảnh viên của Cục 19 cũng chưa từng có quyền để dùng. Trong quá khứ, nếu như Cục 19 có nhu cầu theo dõi điều tra tội phạm, thường thường Maandala chỉ cho họ một tài khoản tạm thời, sau khi điều tra xong thì sẽ tự động hủy. Coi bộ Reboot đã bị My Gian Xích dạy dỗ hòng nã rồi, chứ còn không với tính cách lời thôi của anh ta, làm sao lại có thể rộng rãi đưa thẳng một tài khoản quản trị viên cho cô!

Phương Trì vội vàng đăng nhập vào cái avatar do cho kịp 30 giây.

Avatar này, lúc đầu khiến nó, vô cùng công kênh vụng về, cảm giác như là phải xuyên vào một cái lồng to lớn hơn bản thân rất nhiều, dùng sức 10 phần thì mới có thể điều khiển được 7 phần. Cũng khó trách, đây là một avatar quản trị do dân ông thiết kế. Bảo trì hệ thống cho Maandala là một công việc cực nhọc. Nếu như nói, Maandala là một cung điện khổng lồ, thế thì những quản trị viên này tương tự như những công nhân xây dựng căn cù chăm chỉ đòi gạch đá xi măng này nọ. Cho nên người làm công việc bảo trì, hầu hết là đàn ông.

Vì để có thể hành động nhanh nhẹn hơn, Phương Trì điều chỉnh chế độ của lực phản hồi lên MAX, tức là độ chính xác của mọi cử chỉ đều bật tối đa. Cũng có nghĩa là, nếu như avatar bị thương, cơ thể của cô cũng sẽ bị tổn thương cùng mức độ. Nhưng cô không hề đầu đi lo nghĩ về chuyện đó. May thay cái xác của avatar này trông phốp pháp cứng cáp, chắc chịu đòn được.

Phương Trì chạy đi tìm “Shi-tô.” Một khác khi cô nháy lên tàu đi xuyên hệ thống, cô mới chợt nhớ ra rằng với thân phận của quản trị viên, cô có đặc quyền xuyên không trực tiếp, nhưng tàu đã rời bến, tốc độ không chậm mấy, cô cũng không mở bảng công năng ra làm gì nữa. Lúc tàu xuyên hệ thống chạy, ngoài cửa sổ trông như đang đi trong một đường hầm, tối đen, chỉ có những bảng quảng cáo điện tử không ngừng chớp ngang. Trên cửa sổ tối đen phản chiếu gương mặt của avatar này, khiến cô lập tức dời mắt đi.

Mỗi năm, avatar trên Maandala sẽ có một lần được nâng cấp lớn, nay đã đến phiên bản 7.0. Còn những thay đổi cái tiền nhỏ nhoi thì không đếm xuể. Hiện giờ nếu so avatar nhân bản với người thường, có khi dễ bị lộ. Mọi người còn có thể tra tiền để chỉnh hình, khiến cho avatar của bản thân càng vượt nà tính tế, cá tính hơn. Nhưng avatar trong Maandala không phải thành công ngay từ ban đầu, từng trải qua một giai đoạn đen tối trong lịch sử.

Trong tâm lý học, có một lý thuyết về hiệu ứng “uncanny valley” (thung lũng kinh hãi). Khi hình tượng của một “gã nhân” tiến đến gần hình tượng của một người chân thật, vượt qua một giới hạn nào đó thì sẽ khiến cho con người nảy sinh tâm lý kinh hãi và phản cảm. Khi đó “gã nhân” sẽ giống như cương thi, tự dung động dẩy sẽ khiến con người sợ hãi và cảm thấy bị uy hiếp.

Phiên bản 4.0 của avatar đã từng rơi vào cái “uncanny valley” này, những avatar đã trải qua thời kỳ đó sẽ hay gọi đùa nó là thời kỳ “cương thi chiếm thành,” là một thế giới người chết biết đi của Maandala. Đương nhiên Maandala đã rất nhanh chóng vượt qua được cái uncanny valley đó, sau khi độ giống của avatar vượt qua 95% trở lên, người chơi game bắt đầu cảm thấy như mình thật sự đứng trong thế giới huyền thực một cách vô cùng chân thật. Cũng có rất nhiều người chơi vẫn hoài niệm giai đoạn lịch sử đen tối kia, chọn không nâng cấp avatar, giữ nguyên trạng thái “xác chết biết đi” đó.

Avatar quản trị viên hiện giờ của Phương Trì chính là như thế, cứng nhắc như man-no-canh ở ngoài cửa hiệu. Đây không phải là đến từ cảm xúc cá nhân của quản trị viên, chỉ là lười đổi mà thôi. Hiện giờ Phương Trì cũng không nghĩ để nâng cấp cho avatar này, huống chi cái tài khoản quản trị viên được ghi lại lịch sử một cách nghiêm ngặt này thì cô không nên tùy tiện dụng vào nó là tốt nhất.

Tàu xuyên hệ thống nhanh chóng đến trạm Vịnh Bán Nguyệt, một địa điểm nghỉ mát mà giới tinh anh thường du lịch tới. Nhưng hồi xưa cô và Thịnh Diễm chưa từng bao giờ đến nơi này. Cô thích đi du lịch ở ngoài đời thật hơn. Cô và Thịnh Diễm cứ hay lên kế hoạch để đi Okinawa du lịch, lặn trong nước, ngắm biển, chạm vào cá voi. Sau đó nhiệm vụ tiếp nối nhiệm vụ, hai người bọn họ chưa từng thực hiện được.

Tại sao “Shi-tô” muốn đi đến đây?

Cô trông thấy “Shi-tô” trên phố, bám theo hần, vào một đại lý du lịch. Nhân viên trong đại lý du lịch trông thấy “Shi-tô” liền đơn da đón tiếp.

“Lâu lắm rồi không gặp, chào ngài Shi-tô! Tour du lịch *Tuần trăng mặt giữa các vì sao* của ngài đã được chuẩn bị sẵn sàng, xin hỏi có phải lần này ngài đến là để bắt đầu tour không ạ? Đầu tiên xin chúc mừng ngài và tiểu thư Dạ Oanh đã thành người nhà!”

Tím Phương Trì có thất quân lại. Tour *Tuần trăng mặt giữa các vì sao* có phải là một bất ngờ Thịnh Diễm chuẩn bị sẵn cho cô? Đến nay cô vẫn nhớ rất rõ ràng, lần cuối cùng cô và Thịnh Diễm gặp nhau trước khi bắt đầu nhiệm vụ Truy bắt hồ ly, anh đã bắt chấp sự giám sát của Cục 19, hôn cô ngay trước mấy thu hình. Anh nói, đợt nhiệm vụ Truy bắt hồ ly kết thúc, anh muốn cho cô một bất ngờ.

Chắc là anh đã muốn cầu hôn cô nhỉ.

Đau đớn râm ran lan từ tim xuống đến bao tử. Sau đó, cơ thể chiếc dây thuốc ức chế alpha của cô, như một miếng giấy thấm mực, hút đi hết tất cả cảm giác râm ran do đau đớn khơi dậy. Cô vẫn bình tĩnh như trước, từ gương mặt được tấm gương trên tường của đại lý du lịch phản chiếu, cô trông thấy ánh mắt thờ ơ u ám của mình.

“Thưa ngài, xin hỏi chúng tôi thế giúp ngài việc gì ạ?” Có một nhân viên bước đến gần hỏi cô. Cô dùng mấy biến âm, giọng trở nên vừa thờ vừa ồm, tương xứng với cái avatar hiện giờ.

“Tôi muốn nhìn tour *Du lịch giữa các vì sao* một chút.”

“Vâng thưa ngài!” nhân viên du lịch đó tạo ra một bảng thông tin lập thể trong tay, “Xin giới thiệu với ngài, hiện thời chúng tôi đã thành lập mạng lưới tour trên tất cả 87 tỉnh cầu trong Maandala. Ngài có thể chọn tour du lịch tình cầu hệ nước, cũng có thể chọn tour du lịch hệ các tỉnh cầu có hoa cỏ lạ, ngoài ra…….”

Các tỉnh cầu tham quan này, đại đa số là do các hãng game chuyên nghiệp hoặc các lập trình viên tự do viết ra, ai nấy đều ra sức thu hút những du khách tour các vì sao. Giá cả của một tour này không rẻ, bởi còn nằm vùng, Phương Trì chỉ từng đi chơi với một người khách đến tỉnh cầu đầu của chủ vật, trải nghiệm cuối trên lưng một con chim Titan cao một tầng lầu thật khó quên. Tất cả những lời chào mời của nhân viên đại lý đều bị Phương Trì cho qua hết. Cô đang theo dõi “Shi-tô” nọ qua màn ảnh thông tin trong suốt.

Kỳ lạ là hần vẫn không nói lời nào. Nhân viên đại lý hỏi hần câu gì, hần cũng chỉ lắc đầu và ra hiệu, cô về như là đang hoãn chuyến du lịch lại, cô thấy nhân viên đại lý mới lịch ra khoanh cho hần xem khi nào tour sẽ hết hạn, hình như 15 tháng Tám “Shi-tô” gặt đầu, xoay người đi ra khỏi cửa.

“Thưa ngài, ngài có ý định gì chưa ạ? Thưa ngài……”

“Shi-tô” vừa bước 1 chân ra khỏi cửa, avatar của Phương Trì liền bám theo sát gót. Dọc đường những đứa trẻ xinh đẹp không ngừng mời chào những món hàng thủ công và những bó hoa, hần luôn lắc đầu từ chối. Tại sao “Shi-tô” không mở miệng nói chuyện? Hệ thống nói chuyện của hần bị hư hay sao? Điều này không có khả năng…… Hệ thống nói chuyện được sử dụng thường xuyên nhất, là một trong những thiết bị cứng để thay và dễ sửa nhất, cho dù bị hỏng, lần trước hần phải vạch chữ dưới đất chứ không mở miệng nói, đến nay đã lâu ngày rồi, cũng phải sửa xong rồi chứ?

Phương Trì vất óc nghĩ, nghĩ không ra lý do.

Sau đó “Shi-tô” lại tới trung tâm bưu tín công cộng. Đây là một nơi có thể nhận và gửi bưu kiện giấu tên, tương đương với một kiểu diễn đàn lớn. Hồi tháng Giêng, bức thư kia của My Gian Xích, chính là bị truyền phát đi một cách điên cuồng từ nơi này, Phương Trì vẫn còn nhớ lúc đó đông đảo avatar tụ tập bên ngoài, cùng nhau đọc, mở, đóng thư công cộng, vô số khuôn mặt của My Gian Xích cùng nhau bay lên, ngưng giữa không trung trong giây lát, rồi biến thành những sợi khói xanh xám. Râm rộ và ngoạn mục, tựa như đây là một mảnh đất của những linh hồn.

“Shi-tô” kiểm tra hộp thư công cộng của mình, bên trong trống không. Sau đó, là ra nghĩa địa.

Phương Trì chợt nhận ra, “Shi-tô” này đang lần về những nơi Shi-tô đã từng ghé qua!

Thịnh Diễm giống hệt như cô, phát xuất từ bản năng nghề nghiệp, có thói quen thiết lập một định kỳ nhất định để xóa hết dấu vết của mình trong Maandala. Cô nhớ rất rõ thiết lập trong tài khoản của Thịnh Diễm là xóa sau mỗi một lần. Tức là mỗi lần đăng nhập, chỉ có thể lần lại những nơi đã đi trong lần đăng nhập trước đó, còn sớm hơn nữa, sẽ không nhìn thấy.

Lần trước “Shi-tô” đăng nhập có lẽ đã tra thấy vết tích những nơi Thịnh Diễm đã đi qua lần chót anh đăng nhập Maandala khi còn sống. Thịnh Diễm đã qua cái thời kỳ mê mải chơi game trong thế giới huyền thực, mỗi lần đăng nhập Maandala, chỉ để thỉnh thoảng giết thời gian một chút, chính là chạy tới Đại Phủ Ông chơi game arcade thời xưa, đây cũng là một cách giúp anh suy nghĩ.

Lần trước “Shi-tô” đăng nhập, đã tới Đại Phủ Ông, chiếu theo thời gian đăng nhập mà Reboot cho cô hay, chắc Đại Phủ Ông là chặng đầu tiên hần lần theo dấu vết. Nhưng rất không khéo “Shi-tô” đã gặp cô ở Đại Phủ Ông, rồi chuỗi sự kiện diễn ra sau đó đã khiến “Shi-tô” nảy sinh cảnh giác, lập tức ra khỏi mạng, sau đó có một quãng thời gian dài không đăng nhập.

Lần này thời gian chọn đăng nhập trùng hợp với ngay sau khi My Gian Xích tạo nên hỗn loạn, rất rõ ràng là tranh thủ lúc đang loạn nên trạ trộn vào. Nhưng mà cũng phải nói, nếu như Đại Phủ Ông, đại lý du lịch Vịnh Bán Nguyệt, trung tâm bưu tín công cộng là những nơi Thịnh Diễm sẽ đi lúc còn sống, thế thì nghĩa địa, chuyện đi nghĩa địa là thế nào? Phương Trì nhớ rất rõ, tất cả cha mẹ, thân hữu của Diễm Thịnh mà cô biết, họ đều đang khỏe mạnh, chưa từng nghe có ai qua đời cả, hồi xưa cô cũng chưa từng bao giờ thấy sao “Shi-tô” tới nghĩa địa. Thế thì tại sao “Shi-tô” lại đến chỗ đó?

Nghĩa địa trong Maandala chính là vùng đất chôn những avatar đã chết có mả!

Bạn đang đọc truyện *Bằng Nước Mát Và Lặng Câm* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull.Net](#).

Quyển 1 - Chương 19: Vùng đất của hồn ma

người dịch: idlehouse

Trong Maandala thiết lập như thế này: nếu một avatar không có bất cứ động tĩnh gì sau sáu tháng, thì sẽ bị hệ thống cho là đã chết, đưa đến nghĩa địa. Sau khi bị đưa ra nghĩa địa rồi, avatar sẽ không sống lại được nữa, cũng không thể gọi avatar lên được nữa. Nhưng những avatar này vẫn tồn tại, mất trần có thể thấy được, hoàn toàn không biến thành tro bụi như những avatar bị giết trong game. Cậu đã bao giờ đi ngang qua Nghĩa Địa chưa? Cậu có bao giờ thấy một mảnh đất đầy những linh hồn chưa? Gần như mỗi một người mới tới Maandala đều bị hỏi câu như thế. Đây là một mảnh đất thần bí và đầy sức hấp dẫn.

Ngày trước Phương Trì rất ít khi nào ra nghĩa địa. Hoặc có lẽ bởi vì ngoài đời có đã phải tiếp xúc với quá nhiều từ vong, có hoàn toàn không cần một nơi nằng mùi chết chóc để giúp có nhìn thấy cái chết trông ra sao. Có cũng chẳng có bạn bè thân thích gì đã qua đời để cần tới chia buồn. Lúc bố cô còn sống thì trên đời chưa có Maandala, mà avatar của Thịnh Diễm thì.....hiện giờ đang ở phía trước mặt, cách cô không xa.

Khu nghĩa địa đầy sương mù trắng bay là là, tầm nhìn không quá 10 mét trước mặt, rất giống thị trấn nhỏ trong bộ phim kinh dị Silent Hill.

Thiết kế môi trường như thế này giảm bớt một phần áp lực cho máy chủ của Maandala. Maandala là một thế giới vô hạn. Sự vô hạn này chỉ đang nói về không gian của Maandala mà thôi, cũng có nghĩa là những vùng đất game khác nhau và những nơi đặc biệt như nghĩa địa cũng vô hạn, không biên giới. Nhưng trong nghĩa địa đã có quá nhiều avatar chết, sau khi dùng sương mù để che bớt đi, năng lượng máy cần dùng để kết xuất đồ hoạ cũng giảm đáng kể.

Những avatar đã chết –được gọi là “hồn ma” ở nơi này, xuất hiện với độ trong suốt 60% trong tầm mắt của Phương Trì. Phương Trì biết, những hồn ma này xuất hiện một phần do ngẫu nhiên, phần còn lại là dựa vào thuật toán cụ thể của Maandala. Thường thường mà nói, lúc còn sống hoạt động càng nhiều, độ liên hệ càng cao, thì xác suất xuất hiện trước mặt người sống càng tăng. Chẳng hạn như, con cái có xác suất cao sẽ trông thấy hồn của cha mẹ mình, nhưng hồn avatar của danh ca được nhiều người ái mộ sẽ còn có xác suất xuất hiện cao hơn.

Không ai biết ngày xưa Đấng Hoa mang ác ý hay nung tính gì mà viết ra một lập trình cho một nghĩa địa kiểu này. Bất cứ nơi nào trong Maandala cũng có khả năng xảy ra biến hoá vào bất cứ lúc nào, riêng nghĩa địa chưa từng bao giờ thay đổi. Thậm chí nghĩa địa còn có mặt trước khi đội ngũ nhân viên của Maandala được ra đời. Có nhiều người đoán là ngày xưa Đấng Hoa vừa nốc bia vừa nhai đậu phụng rồi viết ra “nghĩa địa” trong một đêm, cũng có người đặt giả thuyết rằng “nghĩa địa” sinh ra là vì mối tình đầu của anh ta đã chết do rớt máy bay ở Đại Tây Dương, như ngừng bay qua đầm nước lạnh, rồi từ đó không còn lưu lại bất cứ vết tích để anh ta được hoàn niệm, cho nên anh ta đã dùng “nghĩa địa” để lưu lại dấu vết của những avatar đã ra đi, còn bản thân anh ta thì đến nay vẫn độc thân.

Nghĩa địa không phải là một nơi chết lặng. Thịnh thoảng sẽ luôn có những avatar thích đùa hết lên một tiếng nháy ra trước mặt Phương Trì, cũng sẽ có những hồn ma thích chơi minecraft lúc còn sống đứng đờ hết cây này đến cây khác. Cây cối trong nghĩa địa bị đốn xuống liền mọc lên lại, những hồn ma đã mất đi khả năng suy nghĩ liền cứ đứng yên đó mà đốn đi đốn lại một thân cây, chẳng khác gì Sisyphus lăn đá lên núi.

Nghĩa địa có không ít avatar đến chơi, cho nên Phương Trì yên tâm bám theo “Shi-tô” hơn. Nếu không, trong tầm nhìn với phạm vi chỉ độ vài chục mét, thì hẳn sẽ rất dễ dàng phát hiện ra có người đang theo dõi hắn.

Phương Trì trông thấy avatar của một giáo sư dạy có hỏi dưới đại học. Là một giáo sư khoa Triết, từng dạy một lớp triết công cộng ở giảng đường trên Maandala, danh vang nước tiếng. Nhưng rất ít người biết rằng con trai duy nhất của ông đã qua đời vì bệnh năm 2016. Đã rất lâu rồi có chưa gặp vị giáo sư này, ông cũng không dùng công năng trả phí để “trẻ mãi không già”; avatar của ông đã theo thời gian mà tóc trắng như sương, đáng đã công xuống. Bên cạnh ông là hồn ma của một thiếu niên. Ông giáo sư chăm chú nhìn câu thiếu niên ấy, nói: “Tuổi trẻ thì sao.” Cậu bé mỉm cười đáp: “Thầy đã từng trẻ như em, em cũng sẽ hạnh phúc như thầy. Ai dám nói đầu gặp vận người ngân ta vẫn tiền, mà cũng nào ai dám nắm hai tí nắm trong tay.” Trăm bông ếm tai và dây khí khái. Giáo sư lại nói: “Tuổi trẻ thì sao.” Cậu thiếu niên mỉm cười nói: “Thầy đã từng trẻ như em, em cũng sẽ hạnh phúc như thầy. Ai dám nói đầu gặp vận người ngân ta vẫn tiền, mà cũng nào ai dám nắm hai tí nắm trong tay.” Ván trăm bông ếm tai, vẫn dây khí khái, từ giọng điệu đến thần thái y hệt như cũ. Giáo sư khóc, vẫn nói: “Tuổi trẻ thì sao.” Linh hồn của cậu thiếu niên không biết mệt, lặp đi lặp lại với ông mỗi một lần.

Đây là chỗ đáng sợ của nghĩa địa.

Mỗi một câu nói mà avatar đã từng nói lúc còn sống trên mạng, mỗi một lựa chọn đã quyết định, đều theo avatar đó vào một khu vực màu đen. Nó màu đen, là vì tất cả mọi số liệu trong đó đều bị mã hoá không nghịch đảo được nữa. Cho dù có người giải được nó, nó cũng sẽ tự huỷ ngay sau khi bị giải. Điều này có nghĩa là hồn ma có thể bị một cá nhân cụ thể nào hoặc một câu nói cụ thể nào đó gọi lên.

Ồi, biết bao nhiêu người khóc lóc ở nghĩa địa. Họ đã mất đi người thân, nhưng vẫn có thể nói chuyện với người thân như trong quá khứ, tựa như họ vẫn còn sống. Có không biết bao nhiêu người đến nghĩa địa gọi “Mẹ ơi,” hồn của mẹ họ sẽ vẫn như lúc còn sống, cần nhân tử sao họ không chịu mặc thêm áo ấm, tại sao không ngủ đúng giờ. Mặc dù lúc trước bọn họ cảm thấy những lời đó rất phiền, thậm chí họ còn không muốn về nhà mỗi chuyến, mà chỉ gấp mặt cha mẹ mình ở trong Maandala. Nhưng cha mẹ mất đi rồi, họ chỉ còn lại hồn ma trong Maandala để tưởng nhớ.

Đây là ác ý của Đấng Hoa, cũng là sự ám áp của Đấng Hoa. Anh ta thu hút mọi người đến với Maandala, nhưng rồi lại cực lực muốn xua họ đi, khuyên họ quay về với vòng tay ám áp chân thực của người thân bên mình.

Phương Trì nhìn avatar của vị giáo sư su nọ cùng với hồn của cậu thiếu niên bên cạnh ông. Linh hồn sẽ không bao giờ mất mối. Chỉ có avatar của ông, sẽ biết mệt, sẽ già đi, rồi cuối cùng sẽ chết, rồi cũng xuất hiện ở nghĩa địa y hệt như thế, từ đó về sau, có khi cả hai linh hồn sẽ mãi mãi không gặp nhau nữa, hoặc gặp nhưng sẽ không quen. Nghĩa địa dù sao cũng là một nơi làm chứng cho sự sống và sự chết.

Phương Trì theo dõi “Shi-tô” không xa không gần. Hình như “Shi-tô” không để ý, chỉ đi lờng vòng trong nghĩa địa. Bên cạnh hắn xuất hiện rất nhiều hồn ma, có nhiều người có nhận ra, hoặc những người đã từng là bạn học, hoặc những lập trình viên trừu danh, hoặc những hacker. Những người này, có hoàn toàn không lấy làm lạ, dù sao cái nhân của Thịnh Diễm cũng là sinh viên xuất sắc từ khoa tin học của Học Viện Thống Tin Yên Đại ra. Nhưng sau đó có một hồn ma đối hồ lô trên đầu, mặt thâm quầng xuất hiện, Phương Trì kinh ngạc.

Là Creeper! Creeper trong Ba Chàng Ngự Lâm!

Năm xưa khi Ba Chàng Ngự Lâm làm mưa làm gió trên Maandala, trên mạng thậm chí còn bán bộ mô hình của Ba Chàng Ngự Lâm nữa mà! Rất nhiều sinh viên mới của khoa tin học ở Yên Đại đều đua nhau làm, ráp như là ráp thần tượng rồi trưng trong ký túc xá.

Cho nên có sẽ không nhận lầm hồn ma này: Đạo đó Creeper hoàn toàn không giấu tình yêu cuồng nhiệt của bản thân dành cho bộ manga Naruto nổi tiếng khắp thế giới, ngay đến avatar cũng mang tạo hình giống Gaara, đeo trên mình một cái hồ lô to tướng. Chỉ có điều anh ta luôn lười, avatar cũng dần dần mập lên, cái hồ lô to đùng ấy anh ta không vác nổi nữa, dứt khoát thu nó nhỏ lại, đội trên đầu, từ đó trở thành tạo hình tiêu biểu riêng của Creeper.

Thế thì Creeper im hơi lặng tiếng, chính là vì đã qua đời sao?

Phương Trì hơi khó có thể tin được. Có lại cần thận quan sát Creeper. Trong trí nhớ của cô, Creeper là người có tính tình vui vẻ dễ dãi nhất trong Ba Chàng Ngự Lâm, lúc nào cũng cười hi hi ha ha. Mà hồn ma này, cũng luôn cười toe toét, cơ thể béo mũm ục qua ục lại.

Cũng không nhất định là đã chết. Có khả năng là đã buông tài khoản này, cái avatar này, luyện cái khác.

Có điều Phương Trì rất khó lòng thuyết phục được bản thân. Một tài khoản lâu đời như của Creeper, rất quý báu, không ai không biết cả. Gần như không ai chọn buông một tài khoản lâu đời như thế trong Maandala cả. Ngay đến một người mà cô coi là không quan tâm đến tài sản trong Maandala như Thịnh Diễm, anh cũng vẫn dùng avatar thượng cổ của mình.

Phương Trì để ý thấy hình như “Shi-tô” cũng có vẻ này sinh hứng thú với Creeper, nhìn Creeper chăm chú. Trên mặt hắn không mang biểu cảm, vẫn không nói gì.

Nhưng hắn nhìn rất lâu.

Trong Ba Chàng Ngự Lâm, ngoài Guest, đã rất nhiều năm rồi chưa thấy T.N.T và Creeper xuất hiện. Minh Guest hiện giờ vẫn hoạt động, thì thời gian đăng nhập vào Maandala cũng ngày một ngắn hơn. Ba Chàng Ngự Lâm đã trải qua chuyện gì? Hôm nay Creeper xuất hiện ở nghĩa địa, nếu như “Shi-tô” đi thêm một cốc, liệu có gặp hồn ma của T.N.T không?

Đang lúc có nghĩ những ý nghĩ đó, “Shi-tô” đã lần đường trở ra.

Phương Trì rất muốn hỏi Creeper một chút xem đã xảy ra chuyện gì. Nhìn theo “Shi-tô” đang dần khuất trong sương mù mờ mờ, cô chạy đến trước mặt Creeper.

“Hey, chào anh, Creeper.”

Creeper hí cặp mắt đang cười: “Xin chào, quản lý viên của tớ là T.N.T, tớ đang chơi game, cậu đừng quấy rầy tớ.”

Phương Trì hơi buồn cười. Năm xưa Creeper lười chết đi được. Sau khi Ba Chàng Ngự Lâm thành danh, có đủ thứ người tìm đến họ. Có thể thấy được quan hệ giữa Creeper và T.N.T đạo đó, Creeper là một người khá yêu chuộng tự do, không phải loại người thích danh lợi, cho nên những chuyện lời thối rườm rà phải nói chuyện bản bạc với người khác, toàn mặt tay T.N.T lo hết.

“Đạo đó xảy ra chuyện gì thế?”

“Cảng-tín Nông Viên bị cháy, xây lại cảng-tín mới, thế là Nông Viên trở thành cảng-tín ngon nhất ở Yên Đại.”

“Tại sao Ba Chàng Ngự Lâm ra thế?”

“Nước chảy róc rách đã không chảy bền lâu được, rút đạo đã không cắt đứt được tình thù. Bạn thân yêu của tôi ơi, chỉ bằng cùng nhau hát.”

“.....”

Phương Trì càn lợi. Những câu trả lời của Creeper toàn ông nói gà bà nói vịt. Có hiểu những câu trả lời đó của “hồn ma” là do từ khoá quyết định. Căn cứ theo từ khoá, lập trình của nghĩa địa sẽ kéo những lời nói hoặc ghi chép trong lịch sử trên mạng của avatar khi còn sống rồi phối thành câu trả lời.

Thế là Phương Trì nói: “Trần trời.”

Creeper không trả lời, anh ta cười: “Hi hi.”

“Cuối cùng.”

“Đã thi xong rồi!”

“Một đời.”

“Rất thích cuốn tiểu thuyết ‘Câu Chuyện Một Đời Của Bạn’ của Ted Khương, viết hay cực!”

“Bệnh tật.”

“Cái gì?”

“Chết.”

“Không sợ.” Creeper nói.

Phương Tri im lặng.

Có lẽ biện pháp này vô nghĩa. Nhưng trong lòng có mơ hồ hiểu ra một điều. Nếu như Creeper đã chết rồi, vậy thì rất có khả năng cái chết của anh ta không bình thường. Chỉ có những người chết bất bình thường mới không lưu luyến hoặc thần nhiên để lại bất cứ lời lẽ nào liên quan đến cái chết. Cô vậy vậy tay với Creeper, Creeper cười híp mắt, vẫn đi loanh quanh ở khu đất đó, rồi cuối cùng càng lúc càng xa dần, chìm vào trong màn sương dày đặc.

Phương Tri vội vã chạy ra cổng nghĩa địa, trông thấy “Shi-tô” leo lên một chuyến tàu xuyên hệ thống, cô không rượt kịp nữa rồi. Cô nhìn quanh, chuyến tàu kế tiếp phải chờ 10 phút nữa mới tới. Cô liền nghĩ ngay đến thân phận quản trị viên của mình, kéo băng công năng xuống, chọn đúng chuyến tàu xuyên hệ thống kia, lập tức rớt vào giữa toa xe. Tất cả mọi avatar trong toa xe đều nhìn cô như mới gặp quý. Phương Tri làm như không thấy, nhìn về phía “Shi-tô.” May thay hân đứng kế cửa sổ, vóc dáng cao lớn quay lưng về phía cô. Từng tiếng “ding” nối tiếp nhau, tàu không ngừng cập vào trạm, “Shi-tô” vẫn đứng yên bất động. Phương Tri ngo về mặt hân từ một bên, trông như đá tạc, lạnh lẽo như băng.

Cô không quen với vẻ mặt này trên “Shi-tô,” thật sự không quen.

Trạm cuối là Chiba City. Trong toa xe, tình cả có lần “Shi-tô” còn khoảng 3-4 người. Ra khỏi trạm, nơi đây là một thành phố bao vây bởi tường và nhà san sát y hệt như Kowloon và Hồng Kông. Lúc này đang buổi đêm, avatar đầy trên đường, đủ kiểu đủ dạng la lũng, trong tay ai cũng cầm một cây dù.

“Shi-tô” đi trên phố, avatar của Phương Tri bám theo hân không xa cũng không gần. Mặt độ avatar ở Chiba City rất cao, những avatar dùng phiên bản “thời đại cường thi” giống như cô cũng không ít, cô không sợ bị “Shi-tô” nhận ra. Nhưng hình như hân hoàn toàn không để ý là mình đang bị theo dõi, không hề ngoái đầu lại liếc nhìn đến một lần.

Phương Tri biết Chiba City, nhưng chưa bao giờ ghé. Lúc Maandala mới được mở, đã có bản đồ của riêng nó, có thành thị và thôn làng đủ cả. Sau đó người chơi càng lúc càng đông lên, đất bắt đầu chật, giá nhà tăng cao ngất. Rất nhiều Avatar không chịu nổi giá cao ngất ngưỡng, bắt đầu đi phát hoang—mà đây cũng là lý do vì sao Đấng Hoa không tung ra thêm bản đồ chính thức nữa. Anh ta muốn cho người chơi có được độ tự do lớn nhất, cho họ không gian sáng tạo lớn nhất. Anh ra rất kiên trì ở điểm này: người chơi game càng đóng góp nhiều trong Maandala, tình cảm đối với Maandala sẽ càng sâu.

Chiba City là một trong những thành phố đầu tiên được những người phát hoang đến khai thác đầu tiên. Nó mang cái tên như thế, không rõ có phải do người sáng lập ra nó có ý vinh danh tác phẩm khoa học viễn tưởng “Neuromancer” không.

Phương Tri vừa đi vừa quan sát môi trường xung quanh. Nhà cao tầng san sát chen chúc nhau, đâm vào mây xanh. Hơi nước như nồm bốc lên trắng xóa từ những ống lỏ trong trung tâm thành phố, những kẻ hở giữa các toà nhà cao tầng lộ ra bầu trời xám xịt, mang đến một cảm giác áp bức nặng nề.

Những toà nhà lớn ở đây đều trông rất đồ sộ, chẳng khác gì cảnh trong mặt thể. Để khuyến khích các gamer đi phát hoang thêm, Maandala tăng tốc độ xuống cấp cho những kiến trúc không được xây theo chính quy, cho nên những toà nhà trong Chiba City mới 5 tuổi mà trông đã như nhà 500 tuổi. Đi không được bao lâu, mưa phùn đổ xuống, nhanh chóng giăng mật mờ khắp thành, được đèn neon khắp chốn chiếu từng mảng loang loáng. Avatar đua nhau lấy dù ra.

Phương Tri vốn không quan tâm bị ướt mưa, nhưng rất nhanh phát hiện ra mưa có tính chất axit, ăn mòn da thịt lúc rớt lên người cô—thảo nào những avatar kia đều mang dù theo mình, cũng chẳng trách mới 5 năm mà những toà nhà trong thành đều xuống cấp như nhà mả. Mấy người chế ra Chiba City này cũng đúng là cực phẩm. Một môi trường khoa trương như thế này không thể nào đã được Maandala thiết lập sẵn, chắc chắn là có gamer đẳng cấp nào đó đã dùng mod (modification) để sửa đổi, khiến cho nơi đây đậm mùi mặt thể.

Phương Tri vừa buồn bực vừa tăng tốc độ bước chân, theo “Shi-tô” tiến vào trong một con hẻm. Con hẻm này được trang trí rất hoa lệ hào nhoáng. Rất nhiều cô nàng ăn mặc hở hang và diêm dúa đứng bên đường, tay cầm dù tay vẫy gọi khách. Trông thấy “Shi-tô,” mắt họ sáng lên.

“Ồ! Khách sang!” “Đây là avatar thượng cô nha! Chưa từng sửa đổi nữa!” “Oà cái avatar này..... ồa oách quá đi! Cực phẩm!” Họ đánh giá “Shi-tô” không chút kiêng kỵ. Mỗi một avatar đều có quyền đọc một số thông tin về avatar khác. Những thông tin công khai cũng có thể chọn cho ẩn, cũng có thể bịa đặt, nhưng tuổi của avatar thì bắt buộc phải công khai. Một avatar cấp thượng thừa như của Shi-tô, cơ bản có nghĩa là đã phát tài lớn trong thị trường đầu cơ của Maandala. Tiền của trong Maandala không dùng được ngoài đời, cho nên có một avatar cấp thượng thừa cũng có nghĩa rằng người này vừa có năng lực rất lớn lại vừa hào sảng với cả đồng tiền. Trong mắt của các cô gái, không khác gì một con cá béo bở.

Các cô gái đưa nhao giờ độ lên che cho “Shi-tô,” trong vô số những tiếng reo đầy kinh ngạc, rất nhiều bàn tay đua nhau sờ soạng avatar của “Shi-tô,” ôm lấy cánh tay của hân, khoác eo hân. Làm nũng, nắn nì, dùng tất cả mọi chiêu thức trên người để cầu cho bằng được một người khách như “Shi-tô.”

Thế mà “Shi-tô” chẳng từ chối ai, để mặc cho các cô gái vừa kéo vừa ôm, đưa hân vào trong một toà nhà cao to đầy thủy tinh, trông như một cung điện.

Nếu như nói trước đó Phương Tri bình tĩnh bám theo theo “Shi-tô” để xem rốt cuộc hân định làm gì, thế thì lúc này cô đã không còn cách nào để yên cho kẻ này tiếp tục làm bậy.

Avatar của Thịnh Diễm mà lại có thể để mặc cho hân càn quấy thế này đó à?!

Bạn đang đọc truyện *Bằng Nước Mắt Và Lặng Câm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 20: Kẻ đoạt tài khoản

người dịch: idlehouse

Tên của chỗ đó là “Tứ Tinh Tuyên,” chỉ tiếp khách phái nam. Đương nhiên “khách phái nam” đang nói về giới tính của avatar.

Sở dĩ Maandala được coi là một thế giới tươi đẹp cũng là vì tất cả mọi người đều có thể sống với một bản thân chân thực ở trong đó, một cuộc đời thứ hai. Không nghĩ vào đâu được, những người chuyển đổi giới tính, những người khiêm khuất, đều là những dân cuồng Maandala nhất. Họ đều có thể tự do chọn avatar mà họ muốn, phái nam chọn avatar của phái nữ, phái nữ chọn avatar của phái nam, Maandala cho họ sự tự do này.

Vừa bước vào Tứ Tinh Tuyên, Phương Tri nhận ra rằng mình ở trong “khu đèn đỏ” (phố lầu xanh).

Đó là một khu vực cấp R (restricted). Vào một khu như vậy, cảm giác rất khó nói hết, nó mang một cảm giác huyền ảo như rơi vào mộng cảnh, tách rời hết thấy..... Thiết định của tất cả mọi thứ đều khác hẳn so với những khu vực bình thường. Lúc bước vào khu cấp R, người chơi sẽ nảy sinh một cảm giác không chân thật rất mãnh liệt.

Khu vực R như thế này, người chơi chưa đầy 18 tuổi sẽ không có quyền vào. Sau khi kỹ thuật huyền thực được đột phá, những trải nghiệm như đang có mặt ở hiện trường khiến cho ngành giải trí AV phát triển như chưa từng bao giờ thấy. Kỹ thuật xác nhận thân phận bằng tinh mạch của Maandala đủ để phán đoán tuổi thật của avatar, tránh cho những trẻ vị thành niên tiếp xúc với những nội dung không lành mạnh. Chính sự hạn chế mạnh này cũng khiến cho Maandala trở nên rất phổ biến trong cộng đồng thanh thiếu niên mạng.

Trong Tứ Tinh Tuyên có rất đông khách tới mua vui. Ảnh lập thể của tất cả mọi avatar của nhân viên phục vụ đều nằm lơ lửng trong không trung, chậm rãi xoay tròn, mặc cho khách hàng tùy ý chọn lựa. Ảnh của những nhân viên phục vụ được yêu chuộng còn là loại ảnh lập thể dạng động, với những cử chỉ đầu my cuối mắt, phong tình gợi cảm. Tất cả mọi tấm ảnh lập thể đều có thể phóng to, kéo đến gần, để nhìn rõ được từng sợi tóc ở đường ngôi.

Nằm trong Cục An Ninh Mạng lâu năm, Phương Tri dùng mắt là phân biệt được avatar nào người thật, avatar nào huyền thực.

Những avatar phục vụ ở đây đều là người thật.

Phương Tri chăm chú quan sát “Shi-tô” đang ở giữa đám đông. Avatar của hân cao lớn, dễ nhận ra nhất trong những avatar muốn màu muốn vẻ. Có lẽ đây là Thịnh Diễm của năm xưa, tự tin và phò trương, tạo thành một đối lập rất rõ rệt so với nhân vật Guest ngày một ăn giàu tài năng để không ai hay biết.

“Shi-tô” chọn Sakanouga Akihisa, một cô gái nhỏ nhắn mặc kimono. Cô gái đó trắng nõn trắng nõa, mặt mũi không quá nổi trội, nhìn kỹ trông ra được một vẻ đẹp lạnh lùng.

Đây là mẫu hình tượng mà tên mạo danh “Shi-tô” ưa thích à?

Nhưng.....không đúng lắm.

Sau khi tên “Shi-tô” này bước vào Từ Tĩnh Tuyền, mặt vẫn tro tro, hành động tự nhiên nhưng không hăm hồ—hắn y hệt như cô, mang một sự tinh táo đầy dửng dưng giữa khu vực cấp R này. Phương Trì biết đây là một sự tinh táo vì đã hiểu rõ Maandala. Một khi đã nhìn rõ được bản chất của thế giới huyền thực này, rồi không muốn chìm đắm trong hoan lạc của nó, thì sẽ có sự tinh táo ấy. Nếu như nhận xét của cô không sai, vậy thì “Shi-tô” đến đây làm gì nhỉ?

Sau khi “Shi-tô” chọn xong, liền đi về phía khu vực của nhân viên phục vụ. Dọc đường hắn ngoái đầu nhìn quanh, tựa như muốn xem coi có ai theo dõi không. Avatar của Phương Trì lỏng lỏng né qua một bên, từ chối lời mời chào của một nàng sơn sơn.

Đến khi Phương Trì điều khiển cái avatar cho chạy rượt theo, thì cô gái mặc kimono đã đóng cánh cửa phòng số 27 của mình. Trên cửa có một màn ảnh điện tử: “Quý khách có muốn ghé mời NP.” Nếu nhiều avatar cùng ưng một nhân viên phục vụ, có thể đạt được giao dịch này.

Phương Trì chọn: “Có”

Nửa phút sau, người trong phòng đưa ra câu trả lời Từ chối.

Phương Trì cũng đã đoán là vậy, kéo băng công năng xuống chọn đúng tọa độ của căn phòng, trong nháy mắt đã có mặt giữa gian phòng.

Căn phòng không lớn, một chiếc giường màu anh đào nhạt chiếm phần lớn của không gian. Cô gái nhỏ nhắn kia đang ngồi quỳ trên giường, dây thắt kimono đã được gỡ ra, lớp áo bên ngoài đã trút được một nửa, để lộ phần áo đơn mỏng bên trong. Bờ vai trắng nõn như ăn như hiện, cặp chân thon dài, cả người cô ta quyến rũ như một trái đào mặt. Bất chợt trông thấy cái avatar như cương thi của Phương Trì, cặp mắt long lanh của cô ta lại không hề có chút kinh ngạc mà lại bắt đầu đánh giá Phương Trì một cách hiểu kỳ.

Bất ngờ là, Phương Trì không trông thấy “Shi-tô.”

Cô hỏi: “Người khách vừa mới vào đây đâu rồi?” Cô dùng mấy biến âm, giọng dần ồm, ồm ồm như trống. Bàn tay của Akihisa nhẹ nhàng vuốt ve đùi mình, toả ra một sự ngây thơ đồng thời quyến rũ vô cùng mãnh liệt. Cô ta bật cười: “Người khách cầm vào rồi viết cho em một giờ giấy, nói là người khách bên ngoài chăm nhan sắc của em, nhất định sẽ gỡ trò, xuyên tường mà vào, không ngờ lại là thật!”

Phương Trì thất kinh, “gỡ trò, xuyên tường vào,” cho nên “Shi-tô” đã sớm để ý đến thân phận quản trị viên của cô! Chắc chắn là lúc trên tàu xuyên hệ thống. Cô nhớ lúc đó “Shi-tô” đang nắm một thanh vịn sáng bóng như gương. Tuy hắn không ngoái đầu, nhưng có vẻ lúc đó chắc chắn là đã đánh hơi ra được avatar của cô.

Cho nên hắn mới ngoi cho đến trạm cuối, dụ cô đến Chiba City?

Nhưng tại sao lại là Chiba City? Tại sao lại là Từ Tĩnh Tuyền?

Trong đầu Phương Trì chợt lóe lên một ý nghĩ nhanh như chớp, vươn tay lên trong không trung muốn kéo băng công năng xuyên không xuống, nhưng ngay lúc đó, Akihisa đâm sầm vào lòng cô, ngăn cản hành động xuyên không với thân phận quản trị viên của cô.

“Em không đẹp sao?” Akihisa hỏi bằng giọng nũng nịu vất ra nước, cặp mắt long lanh sáng rực. Avatar của cô ta cực kỳ tốt, ôm trong lòng mềm mại ôn hương nhuyễn ngọc, không khác gì thân thể người ngoài đời. Nhưng cô lại là Phương Trì. Không những cũng là phụ nữ, mà còn là một người phụ nữ bị thiếu mất tình cảm.

Phương Trì vừa định đẩy mạnh Akihisa ra, ngay lúc đặt tay lên vai cô ta thì chợt đổi ý. Cô vuốt ve bờ vai mịn màng mềm mại đó, dịu giọng nói: “So với em thì anh có hứng thú với vị khách ban nãy hơn.”

Mặt Akihisa thoáng biến sắc, đầy cô ra, “hừ” một tiếng. Tiếng hừ này là giọng của một người đàn ông trẻ tuổi. Phương Trì hiểu ra, đây là một anh chàng giả gái, thảo nào khỏe thế, ôm cô một cái cô không nhúc nhích được luôn.

“Vị khách lúc nãy đâu rồi?”

Akihisa ngồi vất chân chân ở bên giường, đốt một điếu thuốc lá, đảo trắng mắt lạnh lùng lẳng lẳng nói: “Đi mua thuốc rồi.”

Ánh mắt Phương Trì thoáng run lên, không biết “Shi-tô” đó định gỡ trò mua thuốc quái gì.

Muốn chọc tức cô hay sao?

Thông qua công năng xuyên không, “Shi-tô” đã đoán ra thân phận quản trị viên của avatar này, nhưng hắn lại không lo bỏ chạy, trái lại còn dụ cô đến một khu vực cấp R như Từ Tĩnh Tuyền, có lẽ là hắn đang hoài nghi quan hệ giữa avatar này và Lacrimosa.

Hắn có ý định phá cái avatar “Shi-tô.”

Thuốc. Trong khu vực cấp R thì còn có loại thuốc gì khác nữa. Đương nhiên là thuốc bất hợp pháp. Nó là một dạng bug ở trong Maandala, trên thực tế nó tương đương với việc lợi dụng công cụ MOD để sửa avatar thành một hiệu quả như được kích thuốc kích dục Viagra v.v.. Ban quản trị của Maandala nghiêm cấm loại thuốc này, bởi vì sửa những thiết định của avatar sẽ trực tiếp ảnh hưởng đến cân cân lực lượng. Nhưng Chiba City thì rất đặc biệt, nó là một nơi vàng thau lẫn lộn, mang đậm phong vị mặt thể, truyền thuyết khai hoang của nó thu hút rất nhiều gamer khác nhau trên máy chủ đến để du lịch, trao đổi hàng hoá. Vì độ tự do cao trong khu vực cấp R, nên số lượng giao dịch phi pháp cũng rất cao. Đối với việc xử dụng thuốc trong khu vực cấp R này, ban quản trị đúng là nhắm một mắt mở một mắt. Giống như loại thuốc tăng lực, trả mấy trăm M là có thể dễ dàng mua được.

Hắn muốn thay đổi cái avatar “Shi-tô” này!

Nếu như avatar của quản trị viên này mà do Lacrimosa điều khiển, thì nhất định sẽ vô cùng tức giận.

Nhưng cô, Phương Trì, thì sao lại tức giận được chứ.

Cô có thể cảm nhận được nỗi tức giận ở sâu dưới đáy lòng, nhưng thuốc ức chế alpha như đặt một tấm kính đục chấn ngang cực lớn. Cô có thể lơ mơ thấy được cảm xúc của mình, nhưng không sao bùng nổ được.

Tiếng bước chân ngoài cửa đang đến gần. “Shi-tô” đã về.

Avatar của Phương Trì nắm chắc công cụ “đóng băng” trong tay. Mọi tài khoản quản trị viên của Maandala đều có công cụ để tạm thời đóng băng tài khoản và quyền hạn để kiểm tra, phòng hờ những hành động bất thường. Tuy nhiên, các đặc quyền này đều bị Maandala nghiêm khắc quản thúc, nếu không được phép trước thì không thể tùy tiện đóng băng tài khoản và xâm phạm quyền riêng tư của người dùng.

Nhưng hiện giờ Phương Trì không hơi đâu để lo nhiều như thế nữa.

Cửa phòng 27 chợt mở ra. Avatar cao lớn ngay ngưỡng cửa chính là “Shi-tô.”

Ngay giây phút của phòng mở ra, Phương Trì để ý thấy xung quanh avatar của “Shi-tô” đang chớp sáng. Khuôn mặt đẹp đẽ của hắn không mang biểu cảm nhưng lại có một vẻ bình tĩnh và đầy mưu tính đáng sợ.

Tiểu rồi!

Phương Trì giờ tay lên đang chuẩn bị xử dụng công năng đóng băng “Shi-tô,” sau lưng bỗng bị đẩy mạnh một cái! Cô đã mở lực hồi tiếp lên max, độ nhạy cực cao, cú đẩy đó khiến cho avatar của cô chới với ngã về phía trước, đâm thẳng vô không gian đang chớp sáng của “Shi-tô”!

Cô nghe tiếng cười khảnh khách của Akihisa, “Shi-tô” tóm ngay lấy avatar của cô, có vật gì đó bị nhét tọt vào miệng của lốt avatar đó!

Là thuốc!

Một cảm giác khắp người bủn rủn rụng rời. Phương Trì cảm nhận được một sức mạnh đang bóp nặn cô ra khỏi cái lốt, tựa như cô là cái hạt đang bị bóp bay ra khỏi thịt non mềm của trái cây. Toàn bộ thế giới trước mắt lập tức khép thành một đường trắng xoá rồi biến mất trong bóng tối.

Phương Trì bị đá rớt khỏi mạng.

Trong đầu cô chỉ còn lại một câu: avatar của cô đã bị “Shi-tô” đoạt mất tài khoản.

Cô chống tay lên tường để giữ thăng bằng, ấn tiếp nút khởi động, thứ leo lên mạng đang nhập vào lại trong hệ thống của Maandala. Giữa không trung hiện lên một dòng chữ cảnh cáo màu đỏ chớp chớp nhắc nhở cô:

Người dùng đã đang ở trên mạng.

Mẹ kiếp.

Trong đầu Phương Trì chớp qua một câu chửi thề kinh điển.

Không phải là trong Maandala chưa từng xảy ra mấy chuyện cướp tài khoản, mấy kiểu cướp tài khoản đó thường được gọi là “bị đoạt.”

Nhưng ảnh hưởng của chuyện bị đoạt không quá nghiêm trọng. Maandala thông thường sẽ xoá mật mã, rồi yêu cầu nạn nhân dùng tình mạch để chứng minh thân phận, cho dù bị đoạt mất avatar đi nữa, kẻ cướp cũng sẽ không có cách nào để đăng nhập, người dùng vẫn có thể lên mạng lần nữa.

Nhưng avatar của quản trị viên thì khác—

Nó vốn không cần phải dùng tính mạch nhận dạng rồi đăng nhập!

Phương Trì thử khởi động lại Maandala rồi đăng nhập vào hệ thống. Vẫn một dòng chữ màu đỏ chớp chớp giữa không trung. Cô thử đăng nhập bằng tài khoản Lacrimosa của mình, hệ thống Maandala lại cảnh cáo cô bằng chữ màu đỏ:

Bạn không thể đăng nhập hai avatar cùng một lúc.

Cô đã hiểu ra.

“Shi-tô,” cái tên cướp tài khoản nọ, đã đăng nhập vào tài khoản quản trị viên đó. Nhưng bởi vì bên của cô đã không thoát ra khỏi hệ thống một cách bình thường, cho nên ngay cả tài khoản cá nhân cô cũng không đăng nhập lại vào được.

Chắc đây là một bug nữa trong hệ thống của Maandala. Nhưng một bug cấp thấp như thế này sao lại có thể tồn tại chứ? Tức là chuyện này trước nay chưa từng xảy ra bao giờ! Chưa từng có tiền lệ, chưa từng có quản trị viên nào bị đoạt tài khoản!

Phương Trì gọi điện ngay cho Reboot, nhưng mãi không ai bắt máy. Reboot ở trên Maandala quanh năm, cơ bản đã bỏ mặc phương thức liên lạc bằng điện thoại. Hướng chỉ hiện giờ anh ta đang bị sứt đầu mẻ trán với cái lỗi hỏng hệ thống kia.

Tài khoản của quản trị viên có thể vào được trong back-end của hệ thống để sửa mã nguồn, nếu như một kẻ cướp tài khoản mà muốn lợi dụng tài khoản kiểu này để làm việc xấu, thì rất dễ dàng thành công. Phương Trì chạy ào xuống nhà, gọi một chiếc taxi tới thẳng trụ sở của Maandala. Tên cướp tài khoản này mạnh hơn cô tưởng nhiều.

Cô ngồi trong chiếc xe đang lướt trên đường, nhớ đến ánh sáng chớp chớp quanh người “Shi-tô,” biết được rằng kẻ cướp tài khoản đó đã vào được đến trong hệ thống hiển thị của Maandala. Đương nhiên loại xâm nhập này chỉ mới sơ sơ bề mặt thôi, phạm vi bị hạn chế hết cỡ, bởi vì mã của hệ thống hiển thị cơ bản không ai hack vào để sửa đổi được. Rõ ràng là tên cướp đó lợi dụng đúng “thuộc.”

Rốt cuộc lần biết sâu hiểu rộng về Maandala bao nhiêu mới biết cách mượn bug “thuộc” trong Maanala để xâm nhập vào hệ thống hiển thị? Cho dù phạm vi hắn có thể xâm nhập ít ỏi đến bao nhiêu đi nữa, đây vẫn là một tấm lưới hữu hiệu. Khi avatar của cô rớt vào trong phạm vi thế lực của hắn, tấm lưới cá bé nhỏ ấy cũng đủ để hắn cướp đoạt được một cái avatar không cần phải dùng tính mạch để chứng nhận này.

Hắn đã sớm có ý định cướp đoạt avatar quản trị viên này từ cô.

Cho nên mới nhất định phải là Chiba City.

Nhất định phải ở khu vực cấp R.

Nhất định phải ở Từ Tính Tuyền.

Tên cướp đó, còn tâm cơ hơn cô vẫn tưởng.

Liệu là ai được nhỉ?

Phương Trì nhìn ra ngoài cửa sổ. Cảnh sắc nhanh chóng vụt về đằng sau. Hoa hồng đổi màu, mấy ngày trước còn nở tung bùng oanh liệt, nay đã tàn hết, lá xanh thì ra rậm rì xanh mướt. Xe taxi phóng như bay trên vành đai cao tốc, toà nhà trông như một bó đuốc lớn đang dần dần tiến vào trong tầm mắt.

Bạn đang đọc truyện *Bằng Nước Mắt Và Lăng Cầm* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 21: Robin Hood

người dịch: idlehouse

Trong trụ sở của Maandala dậy tiếng hoan hô.

Hệ thống hiển thị, lỗi hỏng hệ thống số 20274 và 20275 mang tên “Gương mặt trên trời” đã được hoàn toàn tu sửa. Hệ thống màn hình điện tử huyền thực và hệ thống môi trường trong Maandala đã được khôi phục và hoạt động bình thường, trong thế giới Maandala vô biên vô hạn, những màn hình quảng cáo màu xám chợt sáng lên, bắt đầu phát hình quảng cáo và những nội dung giải trí, bầu trời xám xịt chợt sáng lên, sau khi được khởi động lại thì tặng cho tất cả mọi người có mặt trong game một khoảng không xanh biếc. Người đang chơi game trong Maandala cùng nhau reo hò như điên, tựa như niềm hân hoan sau khi cả thế giới bị cúp điện nay đã lại có điện.

“My Gian Xích phát trực tuyến từ một khu vực sử dụng hệ thống ngôn ngữ tiếng Trung làm ngôn ngữ chính, nhưng hắn xâm nhập vào nguyên một hệ thống màn hình điện tử và hệ thống môi trường.

“Cho dù người chơi trong khu vực dùng tiếng Trung không xem thấy cảnh My Gian Xích xuất hiện trên màn hình điện tử và giữa trời đi nữa, nhưng tin My Gian Xích hack được vào hệ thống của Maandala nhanh chóng lan truyền. Chúng tôi nhận được rất nhiều thông báo được gửi đến từ các cơ quan an ninh thông tin, bao gồm cục an ninh mạng trong nước, tò ý rất quan tâm đến sự kiện liên quan đến an toàn này, yêu cầu chúng tôi mau chóng xử lý.

“Sau khi chúng tôi xác định là không có cách nào để vá xong lỗi hỏng trong vòng 3 tiếng đồng hồ ứng phó tình trạng khẩn cấp này, để đề phòng trường hợp hacker nào khác cũng xâm nhập vào hệ thống bằng lỗi hỏng 20274 và 20275, chúng tôi quyết định tạm thời tắt toàn bộ hệ thống màn hình điện tử cùng với hệ thống môi trường trên máy chủ.

“Ước lượng tổn thất do lần tắt hệ thống này trực tiếp gây ra là khoảng 8.4 tỉ tệ, chủ yếu là tổn thất đến từ mất thu nhập quảng cáo, bởi thường phải chi trả cho các tai nạn thể thao huyền thực và giao thông huyền thực v.v. do sự cố này gây ra. Tồn thất gây ra cho các cơ quan và ban ngành như giáo dục, y khoa, quân sự, chính trị vẫn vẫn khó ước lượng……”

Reboot đang đau khổ viết một báo cáo đơn giản cho Đảng Hoa, vừa viết vừa lễ rơi đầy mặt: chỉ với chuyện này thôi, tiền thưởng cuối năm coi như đi đời nhà ma rồi. My Gian Xích nhất thời tự sướng với chính nghĩa, còn các lập trình viên như anh ta thì tăng giá bại sản để trả giá giảm.

“Reboot cái tên này, tầm ngắm tầm ngắm, ngẫu nhiên!” Gian phòng bé xú của anh ta bị cả trăm người ùn ùn xông vào, bên ngoài vẫn không ngừng có thêm người kéo tới. Đám người coldfire, La Toàn và những thành viên của phòng thực nghiệm Quang Chi Kỳ không thường xuất hiện dưới ánh nắng mặt trời cũng bắt ngờ có mặt trong nhóm.

Mặt Reboot vẫn còn đang đục ra thì đã bị 7-8 cánh tay nhấc bổng tung lên.

“AAAAAAAAAAAAAAAAA!!!!” Anh ta sợ độ cao, rú lên như bị thọc tiết, “Tha mạng đi các ông ơi!! Rốt cuộc chuyện gì thế!”

“Còn làm bộ! Cậu lấy tài khoản quản trị viên số 17 lấp sù được cái lỗi hỏng ‘Gương mặt trên trời’ rồi, ời cái thằng này, cừ thật!”

“Cái gì?……” Reboot vẫn ngu ngơ, tài khoản quản trị viên số 17, đây không phải cái avatar củ rich chả ai dùng sao? Mẹ kiếp, rốt cuộc chuyện quái gì thế này?! “Ồ…… Cái này không phải tôi……”

Nhưng đám lập trình viên đang hào hứng đó vốn không buồn để ý đến lời giải thích của cậu ta. Trong Maandala xưa nay chưa từng xảy ra sự kiện lỗi hỏng khiến hệ thống bị xâm nhập gây ra ảnh hưởng cực lớn như thế này. Những lỗi hỏng trước đây đều được âm thầm phát hiện rồi âm thầm lắp sửa, cái trò My Gian Xích làm lần này đã để bẽ bọn họ đến nỗi không ai ngăn đầu lên được. Bây giờ lỗi hỏng đã lảng lảng được lắp sửa, bọn họ có thể không ăn mừng sao!

Reboot bị tung lên mấy lần giữa không trung không ngừng gào rú, dưới mắt bắt được một bóng dáng thiếu nữ nhỏ bé với gương mặt trắng xanh, tóc để xoả vai, không phải Phương Trì thì còn ai vào đây?

Lúc bị rớt trở lại, anh ta vùng vẫy ôm chặt lấy cổ của một đồng nghiệp quen thân: “Mấy ông tha cho tôi đi, mi ăn sáng nay sắp sửa văng hết ra rồi!”

Coldfire nồng nhiệt nói: “Reboot, tôi đã thu xếp một buổi chia sẻ trong Quang Chi Kỳ, cậu tới giảng giải cho chúng tôi nghe cách cậu sửa lỗi hỏng lần này nhé!” Khác với những nhân viên xa cách lạnh lùng trong Quang Chi Kỳ khác, coldfire thích nhất là các hoạt động chia sẻ với nhau trong tổ chức. Có điều lần này La Toàn đứng cạnh anh ta cũng trịnh trọng gật đầu.

“Hả? Em?……” Reboot sắp khóc tới nơi. Đừng nói là anh ta sửa, cho dù anh ta có thật sự sửa đi nữa, ra đứng lớp trước mặt toàn bộ chuyên gia báo mật thông tin mạng của Quang Chi Kỳ à—anh ta mới chỉ là một tên nhãi mới chân ướt chân ráo thôi!

“Cuối năm nay cậu sẽ không thiếu tiền thưởng đâu, ít nhất là 80 tháng đấy. Lúc đó phải nhớ mời anh em đi ăn કે đấy nhé!” Mọi người đua nhau phụ họa, Reboot có lòng muốn nói thật, nhưng không thể nào dám thừa nhận mình đã đưa tài khoản quản trị viên cho người khác mượn, đánh bồi rồi để mặc cho mọi người chúc mừng hoặc trêu đùa.

Khó khăn lắm mới tiến được hết đám tôn thần đó đi, anh ta ngo quanh thấy không còn ai, vội vào xông ra kéo Phương Trì vào một căn phòng hút thuốc lá được đóng kín. Lập trình viên thường xuyên thức qua đêm, không tránh được việc phải hút thuốc để cho tỉnh táo, cho nên mỗi tầng lầu trong công ty đều có vài căn phòng hút thuốc. Chỉ có điều nhân viên chế căn phòng đó quá bí, không cửa sổ, không thở được, thường kéo nhau ra chỗ lối thoát hiểm để phi phèo.

“Cái gì? Cậu nói avatar số 17 cũng bị tên giả mạo ‘Shi-tô’ đó đoạt mất?” Reboot sắp điên tới nơi, “Nhưng mà những gì đồng nghiệp của tớ nói lúc này cậu đã nghe thấy hết chứ? Hiện giờ avatar quản trị viên số 17 đang nằm yên trong nhà kho kia, sau khi lắp sửa xong hai lỗi hỏng ‘Gương mặt trên trời’ thì đã trở về lại chỗ cũ rồi!”

Hôm bữa Phương Trì bị Reboot thu tiêu mất quyền ra vào trụ sở xong, lần này phải mất rất nhiều công sức mới nghiệm chứng được thân phận, vào bằng dạng khách tham quan. Sau đó vào đến phía ngoài văn phòng của Reboot thì thấy anh ta đang bị đồng nghiệp tung lên chúc mừng đã sửa xong lỗi hỏng, mà kẻ sửa lỗi hỏng đó lại là tài khoản quản trị viên số 17 mà cô bị đoạt mất. Tính tiết đột ngột biến hoá khôn lường này có thật chưa từng ngờ đến.

“Cho nên thật ra cái tên ‘Shi-tô’ giả kia mới là người sửa lỗi hỏng.” Reboot rờ rờ cái cằm tròn tròn lằng lằng ngẫm. “Mẹ kiếp, hẳn một Robin Hood nữa chứ!”

“Tái ông mất ngựa hay là trong họa có phúc gì cũng như nhau, lần này là tốt sai.” Phương Trì lẳng lẳng nói, “Vẫn là vì tớ chưa buông Thịnh Diễm được. Nếu như kẻ đó không dùng avatar của Thịnh Diễm chạy vào Tử Tinh Tuyền, tớ cũng không dễ dàng trúng kế của hắn, để hắn đoạt được avatar.”

“Nếu như sự việc đã kết thúc rồi thì không cần nghĩ gì nhiều nữa.” Reboot an ủi cô. “Người kia không phải người xấu mà!”

“Làm sao tớ không nghĩ nhiều được?” Phương Trì lẩm bẩm, “Cậu có biết không, sau đó tớ cứ nghĩ, lần đó trong nhiệm vụ truy bắt hồ ly, tại sao tớ lại bị tổ chức Bạch Hạc bắt làm con tin, tại sao Thịnh Diễm chết, có phải là do tình cảm giữa tớ và Diễm Thịnh quá nặng, đã để lộ dấu vết ở đâu đó?”

Sắc mặt của cô u ám nặng nề, “Thì ra tớ là một đứa ngu xuẩn. Thịnh Thanh Hoài đã từng đề nghị với Sư Tranh Vành, không nên tuyển nữ cảnh vào Cục 19. Bởi vì phái nữ là loài động vật dễ dàng bị vùi thừa che mắt nhất khi gặp chuyện liên quan đến tình cảm. Hiện giờ tớ tin rằng ông ấy đã nói đúng.”

Giọng của Phương Trì chợt trầm hẳn xuống, Reboot hơi chợt dă. Anh ta liếc Phương Trì, rồi lại không dám nhìn vào mắt của Phương Trì. Anh ta biết đây chính là gút mắc trong lòng cô, một gút mắc đối với cái chết của Thịnh Diễm. Nhưng anh ta là người ngoài cuộc, không hiểu rõ nội tình, nhất thời không biết nên nói gì. Chỉ cảm thấy Phương Trì đáng thương, nói: “Đoán bậy bạ cái gì chứ! Cục 19 còn chưa chứng thực chuyện này, cậu mắc mớ gì ôm hết trách nhiệm vào người? Với cả, nếu như lần này người kia không đoạt mất avatar số 17, hiện giờ Maandala không biết còn loạn đến độ nào nữa! Đừng nghĩ gì nữa mà, trời có sụp thì vẫn có anh đây chống giữ cho cậu!”

Reboot chính là loại người vừa lãnh thương đã quên đòn đau, lỗ hổng vừa sửa xong lại bắt đầu nói chuyện hùng hồn. Phương Trì bị khói thuốc làm sặc, ho lên vài tiếng, cậu mất hết dãi đã bắt đầu hơi đỏ lên, song lại hít mạnh vào một hơi. Có không hề nghiệm thuốc, xua gió hề hút cũng chỉ là để phối hợp diễn kịch. Nhưng lúc này đây trong lòng cô trống vắng cô quạnh, chỉ còn có thuốc lá đủ khiến cô giải sầu.

“Có thể liên tiếp cướp được 2 avatar, rồi trong một quãng thời gian ngắn ngủi đã có thể sửa được hai lỗ hổng kia, cậu cảm thấy hiện giờ còn bao nhiêu người sống có thể làm được?” Phương Trì hỏi.

“Ngoài Đặng Hoa ra, tớ cảm thấy trong nước không có đến 10 người.” Reboot quạ quyết. “Sau khi My Gian Xích hack vào, những đại thần trong phòng thực nghiệm Quang Chi Ký như coldfire, La Toàn đều tham gia sửa lấp, nhưng không giải quyết nổi. Có thể thấy người kia không chỉ là một đại thần bình thường nữa rồi.”

“Mười người nào?”

“Mấy dân ngoại quốc như Wither thì không tính. Lần trước cậu có nhắc đến việc anh ta viết chữ Trung, tạm thời chúng ta có thể cho rằng anh ta là người Hoa.”

Phương Trì gật gù, chấp nhận điều kiện loại trừ này.

Reboot lật tay, đếm từng tên một:

“Sin, Guest – T.N.T – Creeper trong Ba Chàng Ngự Lâm, Thiên Hành Kiên trong Liên Minh Hồng Khách, Bảnh Bao Nhận Ta Một Đóp trong studio Cambrian, SG Giáo Chủ trong phòng thực nghiệm Quang Chi Ký của bọn tớ —— nhưng mà ông đã đi Châu Phi với Đại Papa mất rồi, lần này chắc chắn không phải ông.”

“Bây người rồi. Ba người còn lại thì sao?”

Reboot làm một vế mặt bất lực, “Đương nhiên là ông Thịnh Thanh Hoài với lại Hồng Cẩm Thành trong Cục 19 của bọn cậu chứ gì nữa. Nhưng tính chất bảo mật của Cục 19 cao, có nhân vật đại thần nào khác thì tớ cũng không biết được. Người cuối cùng, ừm, tớ cảm thấy My Gian Xích cũng có thể làm được, nhưng mà cũng không đến độ mà hẳn tự phá xong tự sửa chứ hà……”

Phương Trì gật đầu. Cô rất muốn nói, Creeper đã mất rồi, nhưng nghĩ kỹ lại, đầu cô chứng cứ xác định gì, cho nên không nói ra.

Cô bảo: “Mấy người này đều là gamer cấp thượng thừa trong Maandala đúng không.”

Reboot gật đầu, đáp: “Bất kể là My Gian Xích hoặc tên cướp tài khoản, đều rất quen thuộc với mã thời thượng cổ của Maandala. Nghe nói lúc ban đầu khi Maandala còn chưa là Maandala, chỉ có quãng 100 người chơi thử, những tay beta này đã trải qua một thời kỳ rất ngắn lúc toàn bộ mã được để mở, cho nên chắc là vào lúc đó họ đã tiếp xúc được với mã nguồn của Maandala.”

“Nếu như như thế……” Phương Trì bắt đầu trầm ngâm, “Cậu không cảm thấy My Gian Xích vô cùng đáng sợ sao? Đã là lỗ hổng thời thượng cổ thì chứng tỏ anh ta đã biết từ trước khi Maandala còn chưa chính thức được thành lập, nhưng mãi không báo lỗi cho các cậu biết ở trong diễn đàn báo lỗi để mà các cậu biết đường vá, mà lại chọn thời cơ như hiện giờ, lợi dụng lỗ hổng để hack hệ thống, tạo thành một ảnh hưởng cực kỳ nhiễu động.”

Reboot nghĩ ngợi cẩn thận, không khỏi rét run, nói: “Cha nội My Gian Xích này, cậu nói xong tớ thấy tà ác dễ sợ. Rốt cuộc là người tốt hay người xấu đây?”

Phương Trì lắc đầu: “Không rõ nữa. Nhưng có thể chắc chắn rằng người cướp tài khoản không phải kẻ địch.”

“Có thể sửa chữa lỗ hổng nhanh như vậy thì rõ ràng cũng biết sự tồn tại của cái lỗ hổng này từ xưa. Mà người cướp tài khoản đó cũng đâu báo lỗi ở diễn đàn báo lỗi đâu?”

“Nhưng mà anh ta không lợi dụng cái lỗ hổng đó, mà là sửa chữa nó.”

Reboot im. Phương Trì cũng chìm trong im lặng. Cô ngó sợ một lượt tên của những gamer từng chơi beta trong danh sách Reboot gửi cho cô, nhưng không có tên nào khiến cô nảy sinh linh cảm.

Ban đầu cô tin chắc rằng người xâm nhập avatar của Thịnh Diễm hẳn là có liên quan rất lớn đến cái chết của Thịnh Diễm, thậm chí còn là một trong những hung thủ. Nhưng hiện giờ trông có vẻ như là tay cướp tài khoản này cũng không biết gì về cái chết của Thịnh Diễm cả. Con đường điều tra kẻ thao túng phía sau cái chết của Thịnh Diễm thông qua tên cướp tài khoản mà cô đã định trước đây, chỉ e rằng đã đứt tuyến.

“My Gian Xích, người cướp tài khoản. Hai người này đều rất kỳ lạ.” Reboot lẩm bẩm.

Nghe Reboot nói vậy, Phương Trì chợt nghĩ đến một người.

——Tôi muốn điều tra một người.

——Ai?

——My Gian Xích.

Phương Trì liếc đồng hồ treo trên tường phòng hút thuốc, giật mình, “Tiêu rồi.”

“Gì?”

“Hẹn đi lấy ‘hạt giống’ Rạn Băng, trễ hẹn mất rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Bằng Nước Mắt Và Lòng Cảm* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](#).

Quyển 1 - Chương 22: Quạ

người dịch: idlehouse

Hẹn gặp mặt Tạ Vi Thời, là ở một quán cà phê mang tên Paradiso đối diện với thư viện của Yên Đại.

Tạ Vi Thời không chịu cho có số di động, cũng không cho có bất cứ phương thức liên lạc nào. Phương Trì không muốn để lỡ cơ hội gặp mặt anh ta, chạy thẳng từ cổng trường tới Paradiso. Có vẻ mới “bệnh nặng” xong, lúc đến Paradiso đầu đã nhẹ nhõm mồ hôi, vừa đúng 8 giờ tối, bên ngoài đã tối hẳn. Nhưng vị trí hẹn sẵn với Tạ Vi Thời ở cạnh bồn cây dây nhện phía trong quán lại vẫn trống hoác. Phương Trì nhìn quanh nguyên cái quán Paradiso tìm, hoàn toàn không thấy bóng dáng của Tạ Vi Thời. Cô cứ thế đứng đợi hết 5 phút. Năm phút sau cô bất chợt xoay người, định rào bước rồi đi, thì đâm thẳng đầu vào một người đàn ông. Lồng ngực người này rất rắn, đầu cô vốn đã có vết thương, đâm vào xong liền nổ đom đóm mắt. Trông đồ đang mặc, áo phông quần tây đơn giản, không giấu được vóc dáng cao dong dong, trên người thoang thoảng mùi hương bạc hà.

Là Tạ Vi Thời.

Anh ta đứng sau lưng cô từ lúc nào? Im hơi lặng tiếng, cũng không nói gì, cứ đứng đó đợi cô làm trò hề? Phương Trì định nổi nóng, vừa ngược lên liền không nói được gì nữa. Lần đầu tiên trông thấy mặt mũi anh ta lúc không đeo khẩu trang.

Mắt đẹp, mũi mỏng, mũi cao, khoe mép hơi vênh, giống như đang mỉm cười, nhưng Phương Trì biết anh ta không phải đang cười. Lúc anh ta cười, hai con mắt sẽ cong lên theo. Tuy đã từng nhìn thấy ảnh trong hồ sơ của anh ta, nhưng lúc tận mắt thấy được mặt mũi anh ta, Phương Trì vẫn bị bất ngờ. Anh ta rất khôi ngô, nhưng không chơi lại bất mắt như kiểu của Thịnh Diễm. Phương Trì rất khó hình dung được cảm giác ấy, nó như cây lá xanh trong rừng ban sớm. Trong nét đẹp lớn vốn hơi nước và lãng đãng sương mù. Phương Trì dời ánh mắt, một góc trong tầm nhìn vẫn thấy được hình như anh ta cũng đồng thời dời ánh mắt đi chỗ khác.

Trong quán cà phê rất ồn ào, nhiều sinh viên hẹn gặp nhau để thảo luận bài tập. Ba, bốn du học sinh da trắng cười cười nói nói đi ngang, làm cho có vẻ nhân viên phục vụ mang tạp dề đen bị ép phải dạt qua chỗ Phương Trì để nhường lối. Tay cô bé đang bưng một cái khay với mấy ly cà phê nóng bốc khói, trọng tâm vừa bị lệch, ly cà phê liền trượt qua một bên, trông như sắp đổ lên người Phương Trì.

Tạ Vĩ Thời kéo Phương Trì một cái, gơ tay lên chắn, dùng cánh tay ngăn những chiếc ly cà phê rung rinh sắp đổ. Cô bé nhân viên cuống quýt giữ cho thẳng chiếc khay, những ly cà phê không rớt xuống đất, nhưng sánh hết ra ngoài, hắt đầy lên cánh tay của Tạ Vĩ Thời. Huy hiệu hình tam giác trước ngực cô bé ghi hai chữ “Thực tập.” Cô bé nhất thời sợ cứng người, không biết nên làm gì, chỉ gập mình 2 cái liền tiếp với Tạ Vĩ Thời, không ngừng nói: “Em xin lỗi! Em xin lỗi!”

Tạ Vĩ Thời tò ý không sao. Phương Trì rút vải miếng giấy lau ở bàn, lau cà phê trên cánh tay cho anh ta. Tạ Vĩ Thời xắn tay áo, cẳng tay sần chắc hiện ra, cùng vài vết sẹo nhạt màu, vết thương do lần trước chân chai bìa vỡ cho cô. Da cánh tay đã bị phỏng đỏ ửng, nhưng may sao không nổi bọ nước. Ngón tay cô đặt lên cánh tay của Tạ Vĩ Thời, cách lớp giấy mỏng, Tạ Vĩ Thời thoáng sững người, rút giấy ra khỏi tay cô, khẽ nói: “Đề tôi tự làm đi.”

Tay của Phương Trì dừng giữa không trung, ngược mắt nhìn Tạ Vĩ Thời, rồi thả tay xuống.

Tạ Vĩ Thời có vẻ nhận ra kiểu xa cách, cự tuyệt lẫn nhau này đều khiến cả hai bối rối, nói:

“Tôi không có ý gì. Một mình quen rồi, không quen có người khác giúp cho lắm.”

Phương Trì nghe vậy duỗi mắt hơi nhếch lên, thần nhiên nói, “Sau này anh sẽ từ từ quen.”

“?”

Tạ Vĩ Thời lấy làm lạ, liếc có một cái. Ngay lúc đó có một nhân viên phục vụ cũng mang tạp dề đen, hơi lớn tuổi hơn một chút, dắt cô bé nhân viên lúc này gây họa kia tới. Trên đường đến, cặp mắt đen long lanh của cô nhân viên lớn không ngừng nhìn khắp người Tạ Vĩ Thời, nhìn thêm mấy lần nữa rồi mới lịch sự lễ phép mỉm cười với Tạ Vĩ Thời, nói:

“Xin lỗi anh, cô bé đàn em này mới gia nhập đội ngũ hôm nay, chưa quen thuộc với nơi này lắm. Em và em ấy xin được tạ lỗi cùng anh.” Nói đoạn kéo cô bé nhân viên thực tập kia, hai người đồng loạt khom mình.

Tạ Vĩ Thời nói: “Ồ khách sáo rồi.”

Huy hiệu của cô nhân viên lớn là hình ngũ giác, trên đó viết “Phó quán lý.” Trông cô ta cũng có vẻ như là sinh viên, độ 23,24 tuổi, giống như nghiên cứu sinh. Cô nhân viên lớn một đẹp tướng cũng đẹp, trong Yển Đại chỉ ít chắc cũng thuộc hạng hoa khôi học viện. Cô ta ra ý cho cô bé thực tập quay vào trong, rồi lại nhiệt tình hơn: “Anh bị phỏng có sao không ạ? Hay là đi bệnh viện khám một chút đi ạ? Tiễn thuốc men để chỗ bọn em chi trả.”

Tạ Vĩ Thời nói: “Không cần đâu, không sao.”

Cô bé đó nói chưa dứt lời đã bị anh ta từ chối ngay lập tức. Phương Trì chậm chạp nghĩ, lúc này những gì anh ta nói chắc là sự thật.

Cô bé no vẫn chưa sòn lòng, lại cười tươi tắn nói: “Anh bị phỏng ở chỗ quán của bọn em, em ấy nãy lắm ạ. Hay là để quán em tặng cho anh một tấm thẻ hội viên nhé? Sau này anh ghé chỗ bọn em uống cà phê thường xuyên, có thể trừ 60% cho anh.”

Phương Trì cúi đầu mỉm cười, nhìn cây dây nhện xanh um tươi tốt trên tường. Cô nhân viên này thông minh phết, làm thế hội viên thì phải cho số điện thoại, lấy được số điện thoại rồi thì nước chảy thành sông. Chỉ có điều chắc chắn cô bé sẽ bị thất vọng. Xét cho cùng, bản thân cô đòi hỏi bấy lâu nay vẫn đâu có lấy được cách thức liên lạc nào.

Y như rằng, cô nghe thấy Tạ Vĩ Thời đáp: “Cảm ơn, không cần đâu, tôi không ghé thường xuyên.”

Cô bé kia vẫn nhỏ nhẹ mềm mỏng tiếp tục tìm cách thuyết phục anh ta, liền nghe Tạ Vĩ Thời ngắt lời:

“Cố làm thế cho có ấy đi, làm y chang ấy.” Phương Trì nhận ra anh ta đang nói về mình, không khỏi buồn cười. Cô bé kia quả nhiên leo lên lưng hổ xong khó xuống, mà lại ngại đâu dám nói ra rằng mình muốn xin cách thức để liên lạc với Tạ Vĩ Thời, đành quay qua Phương Trì nói: “Vây cảm phiền quý khách để lại phương thức liên lạc ạ.”

Chơi “quý khách” chứ không phải là “chị” vô cùng khách sáo, quả nhiên khác hẳn cách đối đãi Tạ Vĩ Thời.

Phương Trì lấy ra một tấm thẻ cho cô kia xem, nói: “Tôi có.”

Thẻ của cô rất cũ, làm từ hồi cô còn học dưới Yển Đại, đường viền quanh logo của Paradiso đã bị mờ hết. Đây là loại thẻ nạp tiền bình thường, không phải thẻ chiết khấu.

Cô kia nói: “Vây……. để miễn phiền tiền cho hoá đơn của hai vị hôm nay đi vậy.”

Phương Trì đang định trả lời, liền nghe Tạ Vĩ Thời nói: “Lần sau đi.” Anh ta nhìn Phương Trì một cái, “Lần này xong rồi, cô ấy mời tôi. Cho một ly cà phê Mỹ, một ly nước du đủ ép, không bỏ đá.”

Cô kia nghe nói có lần sau, mắt liền sáng rõ: “Vâng, tên em là Ti Tư, tới cuối tuần luôn có mặt, anh đến thì nhớ trực tiếp tìm em.”

Tạ Vĩ Thời mỉm cười gật đầu.

Phương Trì: “Tôi mời anh hồi nào?”

Tạ Vĩ Thời cười: “Cò chưa từng nói.”

Phương Trì nhướn cặp mày: “Vây sao mới rồi anh nói tôi mời anh?”

Tạ Vĩ Thời: “Tôi không có tiền.”

Phương Trì: “…….”

Cà phê Mỹ và nước du đủ được nhanh chóng bung lên. Phương Trì và Tạ Vĩ Thời cùng đưa tay ra lấy ly cà phê Mỹ, tay Phương Trì chạm trúng tay Tạ Vĩ Thời, rụt về lại theo phản xạ, Tạ Vĩ Thời liền thuận lợi lấy được ly cà phê.

Phương Trì: “…….”

Tạ Vĩ Thời tỉnh bơ, nói: “Cò vẫn chưa ăn tối đúng không? Bụng đói uống cà phê không tốt, gọi nước du đủ chính là cho cò đó.”

Phương Trì hết nói gì được. Nguyên ngày hôm nay bận bịu hỗn loạn lạ thường, cô lo hồi hải chạy đến, sợ đề lễ học viện này sẽ không dễ dàng tìm lại được Tạ Vĩ Thời nữa, nên đúng là đã bỏ thẳng bữa tối.

Ti Tư đưa tới một máy tính bảng để thanh toán hoá đơn tại chỗ cho Phương Trì nhá thẻ, thanh toán xong xuôi. Phương Trì nhấp nước du đủ, đậm mùi, ngọt thanh, uống vào đến bụng mang cảm giác “mượt” và dễ chịu. Tạ Vĩ Thời đang nghịch đi đồng.

Phương Trì hỏi: “Có đem u-disk tới không?”

Tạ Vĩ Thời mỉm cười nhàn nhạt một cái.

Anh ta nói: “Cái đó phải xem coi cò có đem theo tài liệu mà tôi muốn không.”

Phương Trì nói: “Anh cũng đừng được đảng chân lân đảng đầu, hạt giống của Rạn Băng cũng không phải chỉ mỗi mình anh có.”

Tạ Vĩ Thời vẫn mang ý cười nhàn nhạt: “Nhưng thứ tôi muốn, chỉ có cò mới có thể cho tôi được.”

“…….”

Ý trong lời nói của anh ta là, vì vậy tôi không ép cò thì còn đi ép ai.

Phương Trì cảm thấy nói chuyện với cha nội này, cho dù có dùng thuốc ức chế alpha, cũng khó giữ được bình tĩnh.

Phương Trì lấy ra một cái u-disk trong túi xách, đặt lên bàn: “Thứ anh muốn đều nằm ở trong này.”

Tạ Vĩ Thời quét mắt qua cái u-disk đó, nói: “Lần trước đã thương lượng rồi mà, tôi muốn tài liệu bằng giấy.”

“Mang giấy thì phải cả trăm trang, rất hại môi trường.”

“Cò dùng font số năm, in không cách dòng, lề xung quanh chọn số nhỏ nhất, in cả hai mặt, tôi tin rằng in được vừa 30 trang. Sử Tranh Vành không thích báo cáo dài dòng, tài liệu của Cục 19 thường rất ngắn gọn. Hiện giờ cò có thể tới quán in để in, mỗi trang 10 xu.”

“Tài liệu bí mật thế này của tôi, đem ra quán in không an toàn.”

Tạ Vĩ Thời nhìn Phương Trì, mỉm cười. Phương Trì cảm thấy trong nụ cười của anh ta mang ý gì đó rất đậm, không hiểu được.

“Thôi để tôi nói thẳng đi, tài liệu trong này của cò, chắc chắn là đồ giả.”

“Tại sao?”

“Vi phong cách làm việc của cô, cho dù có thật sự đưa, thì làm sao có thể đưa cho tôi văn bản dạng điện tử? Không sợ tôi phát tán à?”

Phương Trì cười “Ha” một tiếng, “Đừng tự cho là mình thông minh, cho dù tôi đưa cho anh bản in, anh đem scan hoặc chụp hình thì cũng không phải có thể phát tán được sao?”

Tạ Vĩ Thời cũng cười: “Scan hay là chụp hình đều có thể tra ra thông tin về thiết bị sử dụng. Hiện giờ thiết bị điện tử đều bắt người dùng phải đăng ký, thủ đoạn Cục 19 hay dùng này, lẽ nào tôi không biết à?”

Phương Trì chau mày. Cái gã Tạ Vĩ Thời này, quả là suy nghĩ rất tỉ mỉ.

Cô hơi ngừng một chút, Tạ Vĩ Thời biến phỏng đoán của mình không sai. Anh ta đan hai tay ngay phía sau ót, tựa lưng ra ghế, ung dung nói:

“Vừa khéo, tôi cũng không mang.”

“.....”

Phương Trì muốn cho anh ta một ngón giữa, coi bộ hôm nay cả hai người đều định bịp nhau. Cô chậm chậm uống nước đu đủ, hỏi: “Tạ Vĩ Thời, tài khoản trong Maandala của anh, anh có thể nói cho tôi biết được không?”

Tạ Vĩ Thời cười nhạt: “Tôi không dùng Maandala.”

Phương Trì cười khẩy: “Không dùng Maandala thì làm sao điều tra My Gian Xích? Anh tìm tôi, đòi tài liệu về nhiệm vụ Truy tóm hồ ly và Thịnh Thanh Hoàì, My Gian Xích chỉ là một cái mũ đúng không?”

Tạ Vĩ Thời cười nhạt, đáp: “Không thể cho biết.”

“Tạ Vĩ Thời, chúng ta có cách nào bàn chuyện hợp tác đảng hoàng được không?”

Tạ Vĩ Thời cười cười, tung ánh mắt về phía Phương Trì: “Ngay cả người ngồi trước mặt tôi cũng không rõ là ai, làm sao bàn chuyện hợp tác?”

Anh ta vẫn nghĩ ngờ cô.

Đầu mày Phương Trì hơi nhướn “Anh đã tra được đến cả hồ sơ của tôi, sơ yếu lý lịch rõ ràng rành, cái gì gọi là không biết tôi là ai?”

“Thì chính vì quá rõ, trái lại khiến người ta cảm thấy không thật.”

Tìm Phương Trì đập mạnh một cái. Sơ yếu lý lịch của cô là một tay Sứ Tranh Vành chế biến. Thật giả ảo thực lẫn lộn, bản thân cô cũng đã rà soát một lần, ngay cả hình ảnh cũng là ngụy tạo, chụp lại bộ dạng cô hiện giờ, tất cả mọi chi tiết không để chút sai sót, nhìn không ra được bất cứ sơ hở nào.

Tạ Vĩ Thời đang làm bộ thờ cô, hay là có chứng cứ nắm chắc?

“Tôi không hiểu ý của anh.” Phương Trì nói thẳng.

Tạ Vĩ Thời hỏi: “Sau khi có tốt nghiệp thì luôn ở lại trong trường làm việc?”

“Không sai.”

“Luôn làm việc ở Yên Đại?”

“Đúng.” Phương Trì trả lời ngắn gọn. Cô đã liệu trước mọi câu trả lời cho tất cả câu hỏi có thể bị hỏi, ví dụ như tại sao chưa ai thấy mặt cô bao giờ? Bởi vì hỏi cô đi học thì ở bên ngoài, rất ít giao tiếp với sinh viên trong trường, mà nhân viên quản lý hồ sơ thì cô bản không tiếp xúc với ai. Thậm chí trong quãng thời gian cô không có mặt ở trường, lịch sử quẹt thẻ làm việc của cô vẫn được ngụy tạo, ở khía cạnh này sẽ không có sơ hở nào.

“Không hẳn là thế. Từ tháng Giêng năm 2016 cho đến tháng Tư năm nay, cô hoàn toàn không có mặt ở trường.”

Thế mà anh ta lại có thể đoán tỉ mỉ đến như vậy, hơn nữa chính xác đến như vậy! Phương Trì kinh ngạc, nhưng huấn luyện bao năm khiến cô không tỏ bất cứ thái độ nào. Cô tiếp tục tỉnh bơ nhấp nước đu đủ, nói một cách khinh miệt: “Có vẻ như anh hiểu tôi còn hơn cả bản thân tôi.”

Tạ Vĩ Thời đứng lên, cười cười: “Vậy thì thật sự không có cách nào hợp tác rồi.”

“Đợi chút.” Phương Trì cũng đứng dậy, “Nói xem, có sao anh biết trong quãng thời gian đó tôi không có mặt ở trường.”

“Lịch sử quẹt thẻ ở đây của cô.” Tạ Vĩ Thời xoay xoay đi động. “Lúc này cô quẹt thẻ, tôi dùng cái đi động này để đọc hệ thống quản lý hội viên của Paradiso. ——Xin lỗi, hệ thống thông tin của quán cà phê này quá dễ hack.

“Cô có thói quen uống cà phê. Bắt đầu từ năm 2011, gần như ngày nào cũng đến đây mua cà phê. Nhưng lịch sử quẹt thẻ của cô, từ tháng Giêng năm 2016 tự dưng bị đứt đoạn, mãi cho đến tháng Tư năm nay, mới bắt đầu lác đác khôi phục.”

Phương Trì nhìn Tạ Vĩ Thời một lúc, phì cười, đưa tay ra với anh ta: “Cựu nhân viên cục an ninh mạng, Phương Trì.”

Tạ Vĩ Thời bắt tay một cái với cô: “Tạ Vĩ Thời, quạ.”

Phương Trì hiểu “quạ” có nghĩa là gì. Đây là cách gọi mọi kiểu hacker. Quạ lang thang trong web chìm, nhận nhiệm vụ có trả thù lao từ chủ nhân, giống giống như người săn lấy tiền thưởng. Rất nhiều hacker luôn giữ tên mạng của mình, mục đích là chờ cơ hội phát lên trong một ngày liền có thể thiết lập uy danh trên thế giới, thậm chí vang danh giữa lòng quần chúng. Quạ thì ngược lại, bọn họ giấu tên, mục đích chỉ là tiền thưởng đến từ kim chủ. Tiền thưởng không được quyết định bởi tên tuổi họ, mà tùy thuộc vào độ khó của nhiệm vụ.

Tạ Vĩ Thời hỏi: “Lần trước gặp cô ở tang lễ, cô quen Thịnh Diễm và Mai Đỗ Sa?”

Phương Trì đáp: “Quen.”

“Nếu như nói, cô rời trường để gia nhập cục an ninh mạng, vậy thì thời gian cô gia nhập trùng với thời gian Mai Đỗ Sa vào cục an ninh mạng.”

Phương Trì nói: “Tôi và Mai Đỗ Sa đều là nữ cảnh viên được cục an ninh mạng tuyển, trong nhiệm vụ Truy bắt hồ ly tiếp nhận công việc trong hai đội khác nhau. Tôi may mắn hơn một chút, chỉ bị thương rồi rút lui.”

Tạ Vĩ Thời gật đầu.

Phương Trì nói: “Đã ngã bái rồi, vậy thì tiếp tục giao dịch này đi vậy. Tôi tới thư viện in tư liệu ra cho anh, anh về lấy hạt giống của Rạn Băng cho tôi, nhé?”

Tạ Vĩ Thời suy nghĩ một chút, “Được.”

Phương Trì xoè tay ra: “Anh phải đặt cọc đi động của anh cho tôi.”

“Tại sao?” Anh ta hỏi.

“Anh quá giàu hoạt.” Phương Trì cười, “Lỡ may anh không quay lại thì làm sao tôi tìm được anh? Còn không thì anh đặt cọc bằng thẻ tín dụng của anh cũng được.”

Nghe cô lại nhắc đến thẻ tín dụng, Tạ Vĩ Thời cũng phì cười. Khoảnh khắc ngắn ngủi đó, Phương Trì chợt bị hoa cả mắt.

Anh ta nghĩ ngợi, rồi đưa đi động cho Phương Trì.

Phương Trì cảm nỏ trong tay nhìn ngắm, bấm nút “home.” Màn hình sáng lên, nền khoá là một màu đen, hiển thị khoá được thiết lập bằng vân tay.

“Không sợ tôi giải được à?” Cô cười. Bản thân cô cũng không phát hiện ra gương mặt xanh xao của mình liến lĩnh động hơn hẳn.

“Cô mà thử thì nó sẽ nổ.”

Tạ Vĩ Thời nghiêm túc đáp. Phương Trì phá lên cười. Họ cùng nhau ra khỏi quán cà phê Paradiso, bên ngoài trăng vương khắp lối, phủ trên đất như thủy ngân, vừa tĩnh lặng vừa mỹ lệ. Thư viện nằm bên kia đường đèn đuốc sáng trưng, nằm dưới ánh trăng và giữa rừng thông xanh, trông rực rỡ long lẫy như một đền thánh. Hai người trông thấy phong cảnh như thế này, không hẹn cùng dừng bước.

“Chúng ta nhập học cùng năm ấy nhì?” Phương Trì hỏi.

“Phải.” Tạ Vĩ Thời gật đầu.

Bỗng dưng rung rung cánh còn người mất. Bất kể là cô, Tạ Vĩ Thời, hoặc Thịnh Diễm đi nữa, lúc nhập học chỉ là những thanh thiếu niên ngây thơ. Nào ai biết mười năm sau, lại là một cảnh như thế này. Thế giới ấy chưa hề thay đổi, chỉ là những

gi họ gánh vác đã thay đổi.

“Tôi chờ anh ở đây.” Phương Tri nói. Tà Vĩ Thời gật đầu, rồi đi một mình dưới bóng đêm.

Phương Tri đi loanh quanh dưới lầu thư viện. Cô không muốn phí phạm sự yên tĩnh trong bóng đêm này. Tư liệu của vụ án từ trung tâm nghiên cứu thì cô không thể thật sự đưa cho Tà Vĩ Thời được, cô vẫn phải nghĩ cách.

Ngày lúc đó, chiếc di động Tà Vĩ Thời để lại chợt đổ chuông, tên trên màn hình là “DF.”

Phương Tri không định bắt thay cho Tà Vĩ Thời, nhưng chuông đổ liên hồi. Giữa chừng có ngưng một lần, rồi lại vang lên không ngừng nghỉ.

Cuối cùng Phương Tri kéo nút qua bên “nhận cuộc gọi.” Trong máy là một giọng nữ cao vút rồi rít đang hét: “Tà Vĩ Thời! Con mẹ anh mau tới cứu em ngay!”

Bạn đang đọc truyện *Bằng Nước Mắt Và Lặng Cảm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 23: Đen

người dịch: idlehouse

Lúc Tà Vĩ Thời quay lại thư viện, đã qua giờ đóng cửa, cả toà nhà tối om, đương nhiên Phương Tri không thể nào ở bên trong. Tà Vĩ Thời ghé quán cà phê Paradiso, cũng không thấy bóng dáng của Phương Tri. Chàng mơ hồ cảm thấy có gì không đúng. Phương Tri kháng kháng bám riết cái hạt giống của Rạn Băng, chắc không đến nỗi lừa lấy một cái di động của chàng rồi chơi trò mất tích. Phương Tri khác với chàng. Chàng có thể mất tích một cách gọn đẹp, Phương Tri lại là một chuyên viên lưu trữ trong trung tâm nghiên cứu bảo mật thông tin, chạy đường nào cũng để lại tông tích.

“O, anh lại quay lại nữa à?” Ti Tư gấp mặt chàng lần nữa, mừng rỡ. “Tìm cái chị ban nãy à?” Cô ta đã sớm nhận ra, quan hệ giữa Tà Vĩ Thời và cô gái kia không thân thiết lắm, chắc chắn không phải là quan hệ bạn trai bạn gái.

Tà Vĩ Thời gật đầu, “Có thấy cô ấy không?”

“Dạ không. Anh chị rời quán xong không thấy chị ấy quay lại nữa.” Ti Tư khẳng định.

“Cho tôi mượn di động một chút được không?”

Người khiến tim rung rinh lại tìm cô ta mượn di động, Ti Tư đương nhiên cầu còn không được, mở khoá máy đưa ngay cho chàng.

Tà Vĩ Thời gọi thẳng vào số di động của mình. Máy nhanh chóng được bắt, nhưng điều khiển chàng bất ngờ là, người bắt máy không phải Phương Tri mà là Đinh Phi Phi.

“A lô? Ai đó?” Giọng của cô nhỏ vô cùng bắt an.

“Anh đây, Tà Vĩ Thời.”

Đầu bên kia, Phi Phi đỏ mắt lên, bắt đầu lu loa: “Tà Vĩ Thời anh đi đâu mất tiêu thế hả! sao lại để cho một cô gái bé xâu xâu tới đây cứu em chứ?” Đương nhiên Phương Tri không hẳn là bé xâu xâu, chỉ có điều trong quãng thời gian điều trị cho cô, Cục 19 đã sửa tướng mạo của cô, rồi sẵn khung xương của cô vốn nhỏ, nên trông còn nhỏ tuổi hơn cả Đinh Phi Phi. Tà Vĩ Thời không có hơi sức để tranh luận về tuổi tác của Phương Tri, hỏi: “Xảy ra chuyện gì rồi?”

“Lút Cán lại tìm ra em, lần này nhất định bắt em phải xem Rạn Băng, em không xem, bọn nó đánh em! Em bỏ chạy, chúng nó đuổi theo! Em núp một chỗ gọi cho anh, xong cô bé kia chạy tới! Có bé đó đưa di động của anh cho em, kêu em chạy xa ra. Em lên xem, cô bé đó đánh cừ thật! Năm sáu thù hạp của Lút Cán mà cũng đánh sập mặt!”

“Rồi sao?” Tà Vĩ Thời cảm thấy cô nhỏ nói quá chậm, sốt ruột gặng hỏi.

“Lút Cán lại gọi thêm mấy đứa nữa tới, đều những tay đánh đấm to con! Có bé kia đánh một hồi lâu không chống đỡ nổi nữa, bị bọn nó bắt mất rồi. Em sợ quá em chạy đi tìm người giúp, xong anh…….”

“Sao em không gọi cảnh sát!” Tà Vĩ Thời bị cô nhỏ làm nổi nóng, Phi Phi nói một cách oan ức: “Em đâu dám đâu. ... Lỡ cảnh sát tra ra anh thì phải làm sao?”

“Em đúng là——” Tà Vĩ Thời cũng không biết phải nói với Phi Phi thế nào nữa, bắt lực thờ dài, hỏi rõ vị trí của Phi Phi, rồi cúp máy.

“Cảm ơn.” Chàng vội vàng cảm ơn Ti Tư rồi rào bước ra khỏi Paradiso, vừa rời cửa, bước rào nhanh liền biến thành bước chạy. Ti Tư ngẩn ngơ dõi theo bóng lưng của chàng, một cô gái khác sắp đến gần, nói: “Đây là một nam sinh có một câu chuyện riêng đấy.”

Ti Tư hơi đỏ mặt, cô gái kia là người ngoài cuộc tình tảo, lạnh trí bảo: “Mau nhìn lịch sử cuộc gọi, số điện thoại kia nên giữ lại, sau này còn có thể tìm được người ta chứ.”

Ti Tư với một lịch sử cuộc gọi ra nhìn, nào ngờ số cuối cùng lại vẫn là số cô ta gọi trước đây. Cô nhỏ nhất thời kinh ngạc, lẽ nào trong chút thời gian ngắn ngủi đó chàng đã xoá mất lịch sử cuộc gọi của bản thân chàng? Cô gái bên cạnh cũng trông thấy, tức lười, “Đúng là một nam sinh có câu chuyện riêng. Thật không ngờ đại mỹ nữ Ti Tư của chúng ta đắm lặn mấy lượt không cura được một người.”

……

Phương Tri bị Lút Cán dẫn một mớ mười người lôi vào một nhà kho bị bỏ hoang.

“Con này nam cũng xinh phết, non mềm chảy nước. Hay là để anh em ta lôi nó ra——” Tên nó làm một cử chỉ ta ác. Bọn chúng vẫn còn đề chừng Phương Tri, hai tên to xác tóm cánh tay của cô đề dưới đất. Một tên bước đến nâng cằm cô lên, nhéo nhéo hai má trắng nõn của cô. Sân nhà kho dơ dáy bụi bặm, mái tóc dài tuơng tất của cô đã bị làm cho rối bù.

Phương Tri nhắm mắt, không lên tiếng. Cơ thể xác thật này cô cũng không luyến tiếc gì, nếu có thể kéo dài thời gian thêm một chút, cô cũng có thể trút bỏ nó. Đối với cô mà nói, đây là thứ sớm muộn rồi cũng phải buông bỏ. Chẳng qua cô chỉ tạm thời trú ngụ ở trong nó một thời gian ngắn ngủi mà thôi. Trước khi tìm ra Đinh Phi Phi, cô đã dùng di động của mình gọi cảnh sát, nhưng chờ cảnh sát tìm được đến đây từ chỗ ầu đá, thì e rằng cũng phải mất mười mấy hai mươi phút. Cô chỉ cần phải chịu đựng được qua mười mấy hai mươi phút đó.

Đầu của cô bị kéo giật lên, nút áo phía dưới cô bị đứt hai chiếc, một khoảng lớn trước ngực bị lộ ra, trắng trắng treo tinh tế dị thường dưới ánh sáng chói loá của đèn pin. Tuy không cực kỳ đầy đặn, nhưng trong tư thế nằm xấp đó xuồng như thế này, đường cong vẫn đủ khiến cho máu của mấy tên đàn ông đó sôi sục. Đã có tên không nhịn được nữa, thò tay lần mò theo đường cong của lưng cô đi xuống, thô lỗ kéo quần của cô.

“Chờ chút!” Lút Cán đang đứng bên thương thức chợt lên tiếng. Một mắt của gã bị Tà Vĩ Thời đâm chốt, đeo một miếng kính râm màu đen. “Con này có vẻ khá đấy, không chừng nó lại là cóm, lỡ để nó thoát thì chúng ta sẽ gặp phiền phức.”

“Cũng đúng, anh coi cái con nhỏ này này, giống như nó chả sợ gì cả?!”

“Đúng là, mấy con khác vào lúc này có con nào chả khóc lóc la hét om sòm đâu?”

“Đại Ca, anh nói xem phải làm gì giờ?” Mấy tên đó hơi chột dạ.

“Hỏi hay lắm” Lút Cán híp con mắt còn lại, một ngón tay mài qua mài lại trên hàm răng vàng khè, “Cho nó coi Rạn Băng trước đi đã. Sau này còn sợ chúng ta không kiểm soát được nó sao?”

Rạn Băng.

Một con óm lạnh bọc phát từ chỗ xương cụt, chạy dọc lên theo sống lưng của Phương Tri.

………

Bên ngoài nhà kho bỏ hoang, hai tên lâu la đứng canh gác. Bên trong thỉnh thoảng hắt ra những luồng sáng chông chéo lắt lư, vọng tiếng phụ nữ gặng co và la hét.

“Chó gì thế này! Quái gì ưm cá lên.”

“Sợ gì, chỗ này ai thêm đẽ y? Chả có gì lạ nữa.”

“Mẹ kiếp chúng nó ăn hết thịt để ông húp nước à? Dưa vào đâu!”

“Có nước cho mấy húp là đã khá rồi.” Một tên đứng gần đó bực bội nói. Trên mặt hắn vẫn còn nẩy máng bầm xanh, mới bị cô gái kia đánh lúc này. Hắn thật sự chưa bao giờ gặp con nhóc nào đánh giỏi như cô ta, nhưng càng như vậy, càng khiêu khích dục vọng trả thù và chà đạp của hắn. “Cho miếng lửa.”

Gió đêm thổi qua cỏ dại mọc quanh khu đất bỏ hoang, vang lên tiếng rì rào. Tên lâu la bị bầm mặt chợt thả tay đang cầm điều thuốc xuống, “Mày nghe kỹ coi, có phải là có người đang tới?”

Tên kia cũng chăm chú lắng nghe, ngoài tiếng người bên trong nhà kho, bên ngoài lặng ngắt. Chợt một bóng đèn nhỏ gần chân bọn chúng vụt ngang qua. “Mèo!”

“Đ.m! Một con mèo hoang động dục giữa đêm!” Lập tức hân thờ phào, tức giận chửi một câu. Sau đó ngoái đầu, chợt không thấy bóng dáng của đồng bọn đầu nữa. “Đạch! Thằng chó đ.m. mày đi dài thì cũng phải nói anh mày một tiếng……” Hân chợt ngậm miệng.

Phía trước có một người áo đen quần đen đang đứng, dáng người trong bóng đêm trông cao dài lạ thường, đôi mũ lưỡi trai đen, vành mũ kéo xuống rất thấp, phía dưới đeo khẩu trang, che nguyên một khuôn mặt kín mít. Trong tay chàng là một lưỡi lê ba cạnh dài hai mươi mấy cm, ánh đèn pin từ trong nhà kho xóc nảy toé ra, đường rãnh sâu hẹp trên lưỡi lê ánh lên màu lạnh của tuyết. Lưỡi lê đó màu đen tuyền, tên lâu la chưa kịp nói gì, chẳng đã xoay lưỡi lê trong tay, dùng cán đập vừa mạnh vừa chuẩn xác ngay phía sau ót của hân. Không kịp phát ra bất cứ một âm thanh nào, tên lâu la đó đã đổ uột xuống đất như một cọng mì.

Người mặc đồ đen cầm lưỡi lê tiến vào trong nhà kho bỏ hoang. Bên trong có tên đàn em thỉnh tai, nghe bên ngoài có động tĩnh, chạy ra đón đầu, chạm ngay mặt chàng. “Ê anh em ơi……”

Mũi lưỡi lê ba cạnh bén nhọn đâm xuyên qua bụng hân. Các đường rãnh dài lập tức đưa vào một lượng không khí lớn, huy diệt huyết áp trong cơ thể và phản ứng căng cứng tự nhiên của cơ bắp khi cơ thể gặp áp lực đột xuất. Lê ba cạnh đâm ngọt xớt rồi lại được dễ dàng rút ra. Máu tuôn như suối. Tên đàn em ra sức ấn lên vết thương để cầm máu, nhưng một lỗ hồng hình vuông chảy máu như vậy, không cách nào có thể chặn mạch máu để cho máu ngừng chảy. Trên mặt tên đàn em xuất hiện một vệt kinh hoàng.

Người khách không mời mà đến thu hút ánh mắt của tất cả mọi người trong nhà kho, trừ Phương Trì. Lút Cán thấy khẩu trang trên mặt chàng, lập tức nhớ ra chàng là ai. Nhưng đêm nay, chàng đến mang theo trên người sát khí như của từ thần. Rất nhiều đèn pin đều chiếu về phía chàng. Chàng giơ tay chặn ánh sáng đang chiếu thẳng vào mắt mình, Lút Cán để ý thấy chàng đeo bao tay cao su trong suốt. Không chỉ vậy, chân chàng cũng mang đồ bọc giày bằng cao su rất dày và kiên cố, mỗi một bước chân của chàng tiến lên, để lại trên sàn của nhà kho những dấu chân màu rất khác thường — không thấy rõ được hình dáng của đôi bàn chân chàng, càng không thấy rõ được dấu của đế giày.

Trước đó tay đàn em bị đâm lủng lá lách còn nằm dưới đất vùng vẫy cầu cứu, có hai tên khác chạy đến ấn lên bụng hân, thử tìm cách cầm máu, sau đó máu đó vẫn không ngừng tuôn, dưới đất đã có một vùng máu trộn lẫn với bụi bặm. Một tay đàn em có kinh nghiệm phong phú hơn một chút chửi thề một tiếng, nói “Đừng tốn công vô ích nữa! Vết thương do lưỡi lê ba cạnh cán bản không cầm máu được, chẳng bằng mày cho nó thêm một nhát để nó được chết lành một chút!”

Lút Cán chợt không lạnh mà rét run.

Người đến của ngày hôm nay, không giống như lần trước, chỉ muốn cho ăn một bài học. Toàn thân đã chuẩn bị để tránh bị tra ra như thế này, rõ ràng là muốn đến đại khai sát giới. Nhưng Lút Cán nhà già có gì phải sợ chứ! Hai đám khó đánh lại bốn tay, phe già có mười mấy tên đàn em và thủ hạ, còn sợ một mình y sao?! Lút Cán nhỏ nước bọt xuống sân, la lên “Làm bỏ mủ mắt chính là nó! Nhào lên hết cho tao, giết chết nó!”

Bạn đang đọc truyện *Bằng Nước Mất Và Lặng Câm* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 24: Tạ vi thời, mang tôi theo

người dịch: idlehouse

Tạ Vi Thời trông thấy Phương Trì nằm dưới sân. Trên đầu cô đeo kính huyền thực hiệu O, mái tóc dài rồi dài bụi bặm, tán loạn trên mặt đất. Cơ thể cô càng khiến người ta không nở nhìn. Áo đã bị xé rách bươm, để lộ áo lót màu trắng. Quần phía dưới cũng đã bị lột mất, chỉ còn chừa lại quần lót nhỏ xíu màu trắng. Cả thân hình cô co quắp, thỉnh thoảng co gắt. Làn da trắng nõn đầu lâu cũng loang lổ vết bầm và vết dơ.

Chàng đi chuyển ánh mắt. Sau khi chàng nghe thấy tiếng cô thét thì mới tìm đến đây. Tiếng thét kiểu đó khiến chàng quặn thắt ruột gan. Ấn tượng của chàng về Phương Trì không tốt lắm. Trông mặt cô lúc nào cũng u uất, dầy tâm sự; ăn nói và hành động cũng toàn kiểu kỳ lạ, thường mang đến cho chàng cảm giác cô tự cho mình là đúng, lúc nào cũng đầy sức áp bức. Nhưng càng tiếp xúc với cô nhiều hơn, càng đánh hơi được một bầu khí rất đặc thù—một bầu khí rất kỳ lạ, một hơi thở dường như sự chết mà sinh ra. Tự như đoán ra suy tính sinh tử của những nơi tốt tâm, vô cùng đẹp đẽ, nhưng lại vô cùng yếu ớt. Chàng thật sự không ngờ cô sẽ đến cứu Phi Phi. Chuyện lấy trứng chọi đá, trong đầu Phương Trì chẳng lẽ còn không rõ nữa sao?

Phương Trì bị chấn thương trong hệ thống thần kinh, đau đớn Rạn Băng đem đến cho cô, sẽ lớn hơn so với người thường rất nhiều. Trong tay Lút Cán có hạt giống của Rạn Băng, có thể tra tấn cô đến mất hết ý thức về bản thân. Lê nào cô còn có thể không biết?

Nhưng cô vẫn đến một mình. Nói cô ngu cũng được, nói cô cật lực cũng được, tóm lại cô không phải là một cô gái bình thường. Một người điên bất chấp hết thảy.

.....

Ánh sáng chói lóa chiếu vào mắt, Tạ Vi Thời nhất thời không thấy được gì nữa.

Lần này đám đàn em đánh muốn mà Lút Cán kéo tới, rõ ràng không phải một đám ô hợp bình thường, còn biết dùng trò lấy đèn pin cường quang để rọi cho người ta loá mắt, ra tay phủ đầu. Chỉ có điều lần này chàng cũng chẳng phải tùy tiện thủ một chai bia chạy tới.

Chàng chạy theo một tuyến đường ngẫu nhiên, không ngừng lạng tránh ánh đèn sáng chói kia đang rượt theo. Ông thép, dùi sắt đưa nhau đâm tới, mang theo khí tức lạnh lẽo của kim loại. Đây cũng hẳn là chiến thuật của bọn chúng. Bọn chúng kiêng dè thanh lê ba cạnh của Tạ Vi Thời—đây là một vũ khí bị kiểm soát nghiêm ngặt, căn bản không mua được ở ngoài chợ. Lực sát thương của thứ đó rất kinh khủng, có rãnh máu cộng với miệng vết thương hình ống vuông, cơ bản không có cách nào tự cầm máu được. Thường là người bị lê ba cạnh đâm sẽ chết vì mất máu.

Tạ Vi Thời không ngừng chạy lùi, lùi đến chỗ một lu máy tiện cỡ lớn. Bên ngoài những cỗ máy tiện đó đều bị sét gì nặng, chỉ hơi chạm vào sẽ rớt từng mảng. Nơi này trước đây là một xưởng dệt dây chuyền, tất cả mọi máy móc đều uốn bẻ như rắn nằm la liệt khắp nơi. Đám đánh thuê xông lên, rồi mới phát giác ra những ông thép, dùi sắt, gãy thép, đều không dùng được. Thậm chí ngay cả đèn pin cường quang cũng gặp đủ thứ che chắn, không còn dễ dàng tìm ra được Tạ Vi Thời nữa.

“AAAAAAAAAA!” Một tiếng thét vang lên. Đám đánh thuê tìm theo tiếng thét đó, trông thấy một tên bị đâm xuyên người, máu đang tuôn ào ào, trong bóng tối mờ mờ của nhà kho, nhìn như màu đen.

Lại thêm một người.

Kẻ đánh mướn đó nhìn thấy mũi lê nhọn hoắc xuyên qua trước ngực, cảm giác đau nhói đến chậm hơn một bước, rồi lại bị bao phủ bởi một cảm giác lạnh rét thấu xương. Lưỡi lê ba cạnh lại lặng lẽ không một tiếng động được rút ra, như tuyết. Đến khi đồng bọn phát hiện hân ngã gục, đã không tìm ra được tổng tích của Tạ Vi Thời. Thân xuất quỷ nhập không ai hay, lại có thêm mấy tên nữa nhanh chóng trúng chiêu. Bộ đồ đen như quạ ấy, quá khó để phân biệt được ở trong nhà kho này.

“Ồ bên kia! Bao vây hết lại ngay!”

Có vài tay đánh thuê mang kinh nghiệm phong phú nhanh chóng nhận ra không thể nào tiếp tục xé lê để đánh, quát lên ra lệnh cho mấy tên thuộc hạ tụ tập lại thành một vòng vây, từ từ bao vây lấy Tạ Vi Thời.

Mắt thấy không còn đường thoát, Tạ Vi Thời dùng mũi lê vịn một cái nắp van, leo lên trên cỗ máy nhuộm ở bên cạnh. Chàng dùng đầu lưỡi lê cạy nắp đang đóng kín chất nhuộm, khiến cho những kẻ ở dưới bị thuốc nhuộm ập xuống ướt nhẹp, mùi hôi thối ghê tởm cực kỳ gay mũi hun bọn chúng suốt nón khan. Tạ Vi Thời tận dụng thời cơ chạy thoát.

Mục tiêu của chàng là Lút Cán.

Lút Cán đứng ở phía ngoài cỗ máy tiện, bất chợt thấy một bóng người xông ra từ đám máy móc, mũi lê nhọn hoắc loé ánh lạnh lẽo, đâm thẳng về phía gã!

Hân vốn đang ung dung đứng nhàn nhả coi đánh nhau, yếu thế của Tạ Vi Thời quá rõ ràng. Nào ngờ tình thế có thể đột ngột xoay chiều như thế này?

Lút Cán cuống quít lùi ra sau, phóng hai con dao trong tay về phía Tạ Vi Thời, Tạ Vi Thời lách mình tránh, lúc này gần 10 tên đánh thuê bốc mùi hôi thối cũng đã ngửi lura giận, chửi cha chửi mẹ kéo nhau rượt tới.

Ngay lúc Tạ Vi Thời đang nhanh nhẹn tránh những tay đánh mướn nọ, Lút Cán liền chạy vọt đến bên Phương Trì, xách cổ gãi đã bất tỉnh nhân sự lên, lượm một con dao dưới đất, kể ngay cô cô.

“Buông dao!”

Tạ Vi Thời thoáng dừng bước, giơ hai tay lên, lưỡi lê vẫn chớp sáng trong tay chàng.

“Đ.m. mày buông dao xuống!” Lút Cán rống lên, “Không buông nữa tao sẽ giết nó!” Nói đoạn cắt một đường trên cổ Phương Trì với con dao trong tay, trên phần cổ mảnh mai trắng nõn xuất hiện một vết máu dài, máu bên trong ứa ra.

“Keng” một tiếng, lưỡi lê trong tay Tạ Vi Thời rút xuống.

Đám đánh thuê thừa thế xông lên, muốn đồng loạt xuống tay với Tạ Vi Thời, chợt nghe có tiếng còi cảnh sát huýt vang, cảnh sát đã đến gần khu đất bỏ hoang.

Đám đánh thuê do dự, Lút Cán xốc Phương Trì lên vai, “Giết chết nó rồi chạy!”

“Lút Cán.”

Lút Cán hoảng sợ sống người. Là một giọng nói rất xa lạ, trề trung nhưng trầm thấp, tràn ngập sức quyết rũ. Hân bất giác ngừng đầu, tập trung ánh mắt lên người nói ra câu đó.

Gã không trông thấy rõ động tác của người này, nhưng một họng súng đen ngòm đã chìa xuyên qua những tên đánh thuê bị đồ thuốc nhuộm đủ màu không còn nhìn rõ mặt, cách gã mười mấy mét, nhắm thẳng vào gã.

Đây là súng sao?

Tại sao có thể có súng chứ?

Thằng nhai này là cái thá gì, đâu phải cảnh sát.

Lút Cán chợt cảm thấy hơi nhũn ào thuật, không chán thật. Chấu súng đó rất nhỏ, không bằng cả một bàn tay. Bỏ dẹt nhà mây, đồ giả chứ gì, cái dẻo gì ấy chứ. Những ý nghĩ ấy chớp ngang qua đầu Lút Cán trong giây lát, khiến cho đại não của gã đưa ra quyết định không quan tâm. Sau đó, đầu gã chưa kịp xoay, họng súng đã bốc lên một sợi khói trắng.

Là một khẩu súng tay cỡ nhỏ có thiết bị hãm thanh. Một tiếng “phựt” rất khẽ, Lút Cán còn không rõ bản thân có nghe thấy được âm thanh ngắn ngủi đó hay không, ánh sáng còn lại duy nhất phụt tắt. Viên đạn không cho gã bất cứ thời gian nào để suy nghĩ, bay xuyên qua con mắt còn lại, nổ tung trong đầu gã.

Những tên đánh thuê đều chết sững. Thời gian như bị đóng băng trong một tiếng súng ấy. Bọn chúng không kịp nghĩ gì thêm, tiếng còi cảnh sát càng lúc càng vang lên từng hồi cách nơi đó vài trăm mét.

“Chạy!” Chẳng biết ai là lên một tiếng, cả đám đánh thuê tháo chạy tán loạn.

Tạ Vĩ Thời nhặt thanh lê ba cạnh lên, nhìn Phương Trì đang nằm dưới đất bên cạnh thi thể của Lút Cán. Chàng do dự khá nhiều giây, nhưng sau đó bước qua cô. Cảnh sát sắp tới ngay đây thôi, cô sẽ được chữa chạy chu đáo nhất. Bất kể thế nào, cô vẫn là một người sống dưới ánh mặt trời.

Nhưng chàng vừa đi được một bước, ống quyển đã bị tóm chặt cứng.

Tạ Vĩ Thời cúi đầu, ngạc nhiên phát hiện thế mà lại là Phương Trì.

Cặp kính huyền thực trên mặt cô mới bị rớt ra, cô nằm bò dưới đất, mái tóc bết bụi. Một tay tóm chặt lấy ống quyển của chàng, bàn tay kia cũng vát và lăm mới vưon được ra, ôm chặt lấy chân chàng.

“Mang tôi theo…….”

Cô yếu ớt thều thào, nghe không ra hơi.

Đèn xe cảnh sát màu đỏ màu xanh lam đã chớp trên tường của gian nhà kho. Tạ Vĩ Thời gỡ tay cô ra, nói: “Cảnh sát sẽ đưa cô vào bệnh viện.”

“…….” Cô vẫn sống chết bám chặt.

“Đừng hờ dồ. Lần này tôi không có cách nào đưa cô vào bệnh viện được.”

“Mang tôi theo…….”

Cô lặp lại lần nữa. Tay của cô bám rất chặt, Tạ Vĩ Thời thế mà không sao gỡ ngón tay của cô ra được.

“Tạ Vĩ Thời…….”

Tạ Vĩ Thời dừng người.

Chàng vốn tưởng có kêu chàng đưa cô đi, chỉ là lời cầu cứu theo phản xạ trong vô thức của cô. Sau đó cô gọi tên chàng. Đây có còn là phản xạ vô thức nữa không?

Cô biết đó là chàng. Cô đang tỉnh táo. Cho dù chàng đã che mặt, cô vẫn biết, đó là chàng, Tạ Vĩ Thời.

Thế thì có sao cô thà cầu cứu chàng, chứ không chịu để cảnh sát cứu cô?

Tạ Vĩ Thời nghĩ không ra. Nhưng chàng biết Phương Trì rõ là một người có suy nghĩ của riêng cô. Chàng hạ quyết tâm, khom thấp người xuống, nói:

“Được, tôi mang cô theo.”

Ống quyển được buông ra.

Tạ Vĩ Thời cấn rần, đeo lười lê ba cạnh phía sau lưng, luồn tay khom lưng, bế Phương Trì lên. Lúc này mới nhận ra cô rất bé nhỏ, rất nhẹ, cảm giác trong tay lạnh lẽo nhưng trơn láng. Tuy khắp người cô là các vết nhem nhuốc, nhưng lại thoang thoảng mùi hương xa vắng như hoa ngọc lan rất nhạt, giữa nhà kho bị bỏ hoang hồi thời này, tạo thành một sự tồn tại rất đối lập.

Nương theo sự chết mà sinh ra ư?

Tạ Vĩ Thời ôm chặt lấy cô, luồn chiếc quần bị lột ra của cô, chạy về hướng tránh được cảnh sát, nhẩy ra khỏi cửa sổ bên hông nhà kho.

…….

Đình Phi Phi sốt ruột lo lắng đi tới đi lui trong căn phòng trọ. Mỗi một bóng người xuất hiện ngoài cửa sổ, cô đều toan nhảy bỏ tới xem coi có phải Tạ Vĩ Thời không.

Chàng nói muốn đi cứu cô gái tên là Phương Trì ấy, kêu cô về nghỉ ngơi. Nghỉ ngơi, cô nghỉ ngơi được sao! Cô còn chưa hỏi cậu chàng định cứu thế nào thì đã bị cúp máy, hiện giờ cô đang lo lắng cho chàng, lo sắp chết đến nơi!

Bọn Lút Cán đồng như thế, chẳng không tìm được ai giúp thì làm sao dám chắc? Nhưng mà chàng có thể tìm ai chứ? Tìm cảnh sát ư? Chắc là người chàng không thể nào tìm nhất, chính là cảnh sát! Từ trước đến nay Tạ Vĩ Thời toàn một thân một mình, ngay đến cha mẹ cũng không liên lạc, lấy đâu ra bạn bè có thể tìm đây? Chẳng lẽ chàng lại đơn thân độc mã chạy tới đó?

Phi Phi lo phát điên đến nỗi đang nghĩ xem có nên gọi ông già mình nhờ giúp đỡ không. Mắt thấy sắp đến 12 giờ khuya, cô đã thay giày ra chuẩn bị đi tìm ông già, bụng bảo dạ nếu cô bị đánh bị mắng bị khinh gì cũng sẽ gắng chịu cho hết, thì bỗng nghe có tiếng gõ cửa——

“Đình Phi Phi, mở cửa!”

Giọng rất thấp ấy, chính là giọng mà cô mong đợi! Nghe giọng chàng, cũng không có dấu vết như bị thương, Phi Phi liền cảm thấy như trúng số độc đắc, bầu trời tối đen chợt bùng sáng! Cô nhảy phắt ra khỏi giường, mở toang cửa. “Tạ Vĩ Thời! Bây giờ mới về!” Cô lớn tiếng căn nhắc.

Trên lưng Tạ Vĩ Thời đang công một người. Áo vào phòng như một con ốc, thả người trên lưng xuống giường.

Phi Phi nhìn chăm chăm cô gái đó, ngạc nhiên hỏi:

“Cô, cô ấy bị sao thế?”

Bạn đang đọc truyện *Bằng Nước Mắt Và Lặng Câm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Quyển 1 - Chương 25: Dừng sự

người dịch: idlehouse

Phi Phi giấu Tạ Vĩ Thời rất nhiều chuyện.

Cô thích tạo ra những bất ngờ cho Tạ Vĩ Thời, thích nhìn lúc có chuyện bất ngờ chợt “bùm” một cái xuất hiện trước mắt, ý cười thật lòng do ngạc nhiên mang lại sẽ phốt qua trên gương mặt chàng

Nghe nói trước đây Tạ Vĩ Thời cũng từng là một thanh niên sắc sảo người biết người nể. Nhưng từ lúc có bắt đầu quen chàng, gần như chẳng thấy được bất cứ góc cạnh sắc sảo nào, tính tình chàng cô độc và thu mình. Chàng cười rất nhiều, nhưng phần lớn không thật. Hoặc có lẽ do trời sinh nhạy cảm, cô có thể xác định được nét cười phớt nào là thật lòng thật dạ. Bởi vì những nụ cười đó rất hiếm, thế nên cô càng cảm thấy quý.

Từ sau lần bị Lút Cán đánh bị thương, cô bắt đầu đi tìm công việc đáng hoàng hơn một chút.

Mẹ của cô qua đời sớm, từ nhỏ cô đã là một thiếu nữ phản nghịch suốt ngày lê la đầu đường xó chợ. Sau khi bị ức hiếp, những lần xét nghiệm cơ thể, lấy chứng cứ, thẩm vấn, những lần hầu toà, rồi xét xử, đều được tiến hành trong những toà nhà cao rộng sáng sủa của cơ quan nhà nước ở Yên Thành, phải qua cửa kiểm tra an toàn. Cô vĩnh viễn nhớ lúc có bước từ trong toà án u tối ra, ánh nắng chiếu xuống từ tấm cửa kính đồ sộ dằm vào mắt, khiến cô không sao mở mắt được. Cảm giác về khu đô thị của Yên Thành đối với cô chính là như vậy, đồ sộ, sáng sủa, chói chang, khiến một nhân vật bé nhỏ tầm tối như cô không chốn dung thân.

Cho nên sau đó cô càng muốn rời xa nó, rồi nơi có những con người “đang hoảng đứng đắn” ấy. Cô thích lối đầu lố diện trong bóng đêm, thích mưu sinh tồn tại ở những nơi ăn chơi sa đoạ không sạch sẽ. Cô cảm thấy mình như một con chuột giữa đô thị phồn hoa, chỉ thích hợp sinh sống trong những ống cống. Ông già cô lạnh nhạt với cô, ghét bỏ cô, thậm chí còn đuổi cô ra khỏi cửa, cô cũng cảm thấy chẳng sao. Chỉ có điều, Tạ Vĩ Thời thì khác. Lúc Tạ Vĩ Thời xuất hiện trong đời cô, cho dù chàng chưa từng nói mình là ai, cô đã biết, chàng chính là người ấy.

Cái người hacker đã đi đến tận ranh của pháp luật, và che chở cho cô đối kháng với bóng tối của toàn thế giới.

Chàng giống hệt như cô, cũng là một người đi trong bóng đêm.

Tạ Vĩ Thời chưa từng ép cô phải rời những chốn đầy màu xám này. Nhưng cô biết chàng trông chừng cô từ mọi nơi không xa cũng không gần. Cô luôn hưởng thụ cảm giác ấy, hưởng thụ được chàng quan tâm và che chở. Có điều, sau lần Lút Cán làm cô bị thương, Tạ Vĩ Thời chạy đi đánh cho gái một mẻ mắt về, cô mơ hồ bắt đầu cảm thấy lo lắng. Cô bắt đầu nghĩ, như thể cô phải là đang mang đến thêm nguy hiểm cho Tạ Vĩ Thời. Cho nên, cô bắt đầu tìm công việc đáng hoảng hơn. Nhảy ở hộp đêm, nhưng chỉ là tạm thời ứng phó tình thế. Sau đó có vũ đoàn huyền thực tìm đến hộp đêm nơi cô làm việc tuyển vũ công đến làm người nhảy mầu để họ ghi hình chuyển động mô phỏng cho những vũ công ảo của họ, cô liền chủ động ứng tuyển.

Điều kiện của cô rất tốt, nhảy giỏi, ngoại hình bốc lửa, trước đây đã từng luyện đánh đầu nên sức bền bị, là một tuyển viên hiếm trong giới nhảy múa, vừa nhảy đẹp vừa dai sức. Sau nữa, nào có ai ngờ trong lần phỏng vấn cuối cùng, cô lại chạm mặt một địch thủ oan gia từ hộp đêm. Vũ đoàn họ này sinh đầu ra một ý tưởng, chiếu lại đoạn phim có gương mặt của My Gian Xích phủ nguyên bầu trời, sau đó kêu hai người vào được đến vòng cuối là các cô, với My Gian xích làm chủ đề, múa một vũ điệu ngẫu hứng tức cảnh.

Điều của cô kia là “Chính Nghĩa,” còn cô thì múa “Đen Tối.”

Vũ đoàn đó ý rất hài lòng với cả hai, chỉ lấy làm tò mò về hai chủ đề khác nhau của hai cô. Cô gái kia là một fan cuồng của My Gian Xích, mở mồm ra đụng tới My Gian Xích là thao thao bất tuyệt, nói My Gian Xích giương cao chính nghĩa cho giai cấp thấp cô bé miệng, bảo vệ quần thể yếu thế luôn bị kẻ mạnh ức hiếp..... Thậm chí cô ta còn cho rằng My Gian Xích là hacker vĩ đại nhất trong lịch sử của Maandala. Người phỏng vấn cũng rất hào hứng với chủ đề này, thế là tự động bắt đầu so My Gian Xích với những hacker khác.

Đỉnh Phi Phi giữ im lặng từ đầu đến cuối, cho đến khi cô kia bắt đầu báng bỏ Guest:

“Chắc chắn không phải là Guest rồi! Loại người như Guest chẳng qua chỉ ra vẻ ta đây chính nghĩa thôi, là thứ nguy hiểm từ!”

“Em nghe nói vì tiền, Guest đã phản bội Ba Chàng Ngự Lâm. T.N.T và Creeper trực tiếp tuyệt giao với hắn rồi, chẳng thêm avatar của mình luôn, chính là vì xấu hổ bị dính tên mình với tên hắn đó! Anh xem, bây giờ T.N.T. và Creeper đâu xuất hiện trong Maandala nữa, phải không nào?”

“Nghe nói cái tên Guest này cũng dễ xỏm lắm! Anh còn nhớ hắn đã từng tấn công hệ thống mạng lưới của bộ tư pháp vì một nạn nhân, sửa đổi lời giải thích về một điều luật để người bị hại có thể được thắng kiện, đúng không? Nghe nói nạn nhân đó rất đẹp, chính vì Guest mới có ta nên mới chịu giúp cô ta đấy. Có trời mới biết sau đó có bắt nạn nhân lấy thân trả phí hay không nữa!.....”

Nếu nói trước đó Phi Phi vẫn có thể kiểm soát được cơn nóng giận của mình, sau khi nghe xong “lấy thân trả phí” cô liền đứng phắt lên, oang oang hỏi cô kia: “Cô có quen Guest không? Cô có biết anh ấy là ai không? Không biết gì thì có dựa vào cái d. gì mà vu oan giá họa?”

Chỉ trích, cãi vã, xô xát, một mạch cho đến cuối thì biến thành ẩu đả không còn đất để thương lượng. Ầu ả giữa hai người phụ nữ ồn ào nào động nguyên khu hiện trường phỏng vấn trong công ty, gà bay chó sủa. Kết quả cuối cùng quá rõ ràng. Cô và cô gái kia chẳng ai được vũ đoàn ký hợp đồng. Nghe nói sau đó họ còn bị dư chấn tâm lý, “Con gái kiểm từ hộp đêm ra luôn hoang dại, không dùng được.”

Chuyện vốn đã kết thúc như thế thì cứ để nó kết thúc. Nhưng Phi Phi không ngờ cô gái kia vẫn ôm thù, đi tìm Lút Cán tới dạy dỗ cô. Mà Lút Cán thì đã tìm cô suốt bấy lâu nay.

.....

Sắc mặt của cô gái trên giường trắng bệch, trắng đến độ trông như vôi tường. Áo sơ mi của nưa thân trên đã rách bươm, đầu đầu cũng lộ ra da thịt trắng nõn, đầy các vết bầm tím bầm xanh, chỉ chít những chỗ bị rướm máu. Những vết thương đó ghi lại những day vò cô ấy đã phải trải qua, có nơi do bị gậy thép đánh trúng, có nơi do bị nhéo bị bóp. Phi Phi nhìn đến phát run, cảnh tượng này đánh thức những ký ức của sự si nục năm xưa cô đã từng trải qua, nhưng những vết thương trên cơ thể của cô gái này trông còn nghiêm trọng hơn của cô hồi đó. Trong lòng cô hiểu rất rõ, đêm nay nếu không phải cô gái này, người nằm ở đây sẽ chính là cô.

“Cô ấy bị .... bị.....” Phi Phi run rẩy nói mãi không ra lời.

“May phước chắc vẫn chưa bị. Nhưng mà Lút Cán để cho cô ấy xem Rạn Băng.”

Phi Phi túm chặt gấu áo, trong lòng nhẹ nhõm hơn được đôi chút. Nếu bị thật thì cô biết phải làm sao để đối diện với cô gái ấy? Tạ Vĩ Thời nhận ra được sự căng thẳng tâm lý của cô, vỗ vỗ cánh tay đang căng cứng của cô: “Không sao rồi, chỉ có đêm nay sẽ phiền em một chút.”

Phi Phi gật đầu, Tạ Vĩ Thời nói: “Em canh cô ấy trước để anh đi tắm cái đã.”

Phi Phi lo lắng: “Nước còn chưa đun nữa!”

Tạ Vĩ Thời nói: “Cứ đun đi, chút nữa em rửa ráy cho cô ấy. Anh dùng thùng nước lạnh.”

Nói rồi chàng bước vào buồng vệ sinh. Phi Phi vẫn còn đang ngăn ngừ, ngồi trên ghế bên giường, ánh mắt nhìn chăm chăm mặt sàn lát gạch đá vuông trong buồng vệ sinh. Cánh cửa buồng vệ sinh này đã bị hỏng, không đóng lại được, từ chỗ có người có thể thấy được một buồng vệ sinh có bốn cửa nhôm hòm gần đi, là khu vực thấp nhất trong toàn căn phòng, nước xung quanh mở lên sẽ đua nhau chảy về hướng đó, rồi chảy xuống hố xí. Tiếng nước róc rách trong buồng tắm, với cả tiếng vỗ quần áo và vật nước. Phi Phi nhìn nước chảy xuống mang theo màu đỏ của máu, chợt kinh hồn bạt vía, la lên: “Tạ Vĩ Thời! Anh bị chảy máu ở đâu thế!”

Rồi cô mới nghĩ đến việc chàng mặc đồ đen từ trên xuống dưới, đi đánh nhau nếu dính máu thì sẽ không nhìn ra được! Nếu như chàng mặc màu khác, lúc này cũng cô gái tên Phương Trì kia về, máu dính khắp người, chẳng phải sẽ bị xem như phản từ nguy hiểm, bị cảnh sát tóm ngay sao!

Người này sao cứ như vậy hoài được chứ! Cô cuồng lên suýt bật khóc, song liền nghe tiếng Tạ Vĩ Thời vọng ra từ trong buồng tắm:

“Không phải của anh! Đừng hoảng.”

Phi Phi suýt nữa chạy vào liếc một cái để cầu yên tâm, nhưng nghĩ kỹ lại, lúc vừa rồi đúng là chàng không có gì khác thường, động tác nhìn không ra chỗ nào bất tiện, lòng dạ cô mới từ từ bình tĩnh lại.

Một chốc sau, cô chợt nghe thấy tiếng “ken két,” quay đầu nhìn Phương Trì trên giường, thấy cơ thể nhỏ bé của cô ấy đã cuộn tròn lại, ngón tay ngón chân cũng co chặt hết lại. Toàn cơ thể của cô ấy đang run lên từng cơn, giống như bị sốt rét. Âm thanh “ken két” là do miệng của cô ấy phát ra, là tiếng hàm răng đang cắn chặt rồi nghiền.

“Tạ Vĩ Thời! Anh mau mau ra xem này! Có ấy bị gì này!”

Tạ Vĩ Thời đang dùng máy sấy tóc sấy khô quần áo, mới sấy khô được cái quần, mặc vào. Nghe tiếng Phi Phi gọi, chàng ở trần lao ra khỏi buồng vệ sinh. Chàng vai rộng eo thon, các cơ bắp săn chắc thon thả, phía sau lưng hình thành một đường rãnh sâu và quyến rũ. Mặt của Phi Phi lập tức nóng sôi lên, rồi lại không dám nhìn, tránh mặt đi chỗ khác thì thấy chàng cạy miệng Phương trì ra, nhét bốn ngón tay cứng rắn vào giữa hai hàm răng của cô ấy.

Răng của Phương Trì bên, bốn ngón tay của Tạ Vĩ Thời bị cắn chảy máu, Phi Phi nhìn xót ruột xuyt xoa. Tạ Vĩ Thời chau mày, nói: “Mang một chiếc đĩa tới đây.”

Phi Phi cuống quýt chạy đi tìm chiếc đĩa tre cho chàng. Tạ Vĩ Thời cầm đĩa nhét ngay giữa hai hàm răng của Phương Trì, nói “Em giữ lấy, cẩn thận đừng để cô ấy cắn phải em”

Phi Phi căng thẳng canh chừng, trên chiếc đĩa đã xuất hiện dấu răng rất sâu, nghĩ thầm trong bụng, cô gái này dữ dội thật, xong lại vu vu cảm thấy xót xa trong lòng. Cô nhìn Tạ Vĩ Thời lục lọi tìm kiếm trong ngăn tủ đựng đồ tạp nập, hỏi: “Anh tìm gì thế?”

“Đây.” Tạ Vĩ Thời trả lời ngắn gọn.

“Không nói sớm! Đây là nhà em, anh còn rành hơn em à?” Phi Phi cắn nắn, tay đè chiếc đĩa trong miệng Phương Trì, tay chỉ cho Tạ Vĩ Thời mở một ngăn kéo. Tạ Vĩ Thời vừa trông thấy dây ny-lon trong đó, liền đóng luôn lại, nói: “Quá mảnh, vô ích.”

“Này!” Đi Phi Phi la lên, “Anh dùng làm gì chứ! Đầu có dọn nhà đóng thùng đồ gì, dây vậy rồi mà còn chê mảnh!”

Tạ Vĩ Thời hát cảm về phía Phương Trì nằm trên giường: “Trời có ấy.”

“.....” Phi Phi cạn lời, “Trời có ấy làm gì?”

“Lúc thần trí cô ấy không tỉnh táo, có xu hướng trở nên bạo lực.”

“.....” Phi Phi không cãi gì nữa, mau mắn kêu chàng lấy ra một chiếc hộp giấy cũ kỹ trong góc tường. Mở hộp ra, bên trong có một sợi dây thừng đường kính thô to bằng ngón tay cái đang nằm lẳng lẳng ở đó.

Tạ Vĩ Thời vừa trông thấy liền nhủ mảy: “Sao em vẫn còn giữ?”

Đây là sợi dây thừng mà dạo trước lúc cô định treo cổ tự tử đã đứt mua trên mạng. Bền chắc, chặt chẽ khi cột, cơ bản là tròng đầu vô rồi sẽ không còn cơ hội để nghĩ lại.

Bạn đang đọc truyện *Bằng Nước Mất Và Lặng Cảm* được tác miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 26: Người đi trong bóng đêm

người dịch: idlehouse

Phi Phi bùi môi: “Đậu mè thứ này mắc lắm á!”

Tạ Vĩ Thời gằng gỏi dây thừng nói: “Đúng là dây rất tốt, khi nào dùng xong anh lấy đi luôn.”

Phi Phi: “.....”

Tạ Vĩ Thời trối quật hai tay của Phương Trì ra sau lưng, răng của Phương Trì nghiền làm chiếc dũa cũng phát ra tiếng động sặt sặt như đang biến thành cương thi trong phim truyền hình, Phi Phi rợn cả gáy.

“Cô ấy là người phương nào thế?” Cuối cùng Phi Phi nhin hết nổi, hỏi.

“Của Cục 19.” Tạ Vĩ Thời đáp, rồi lại trối luôn hai chân của Phương Trì.

“Người của cảnh sát mà anh còn để cô ta gần mình như thế!” Phi Phi sợ thất sắc, “Hồi trước chẳng phải anh không dính dáng gì đến người của Cục 19 sao!”

Tạ Vĩ Thời không nói gì, bế Phương Trì vào trong buồng tắm, nước trong bình nước nóng đã lên 60 độ, chàng nói với Phi Phi: “Tắm cho cô ấy cái.”

Phi Phi “À” một tiếng, rồi lại khó xử: “Tay chân bị trối hết trơn, coi đồ làm sao đây?”

Tạ Vĩ Thời kịp thời đưa cho cô một cây kéo.

.....

Trong buồng tắm hơi nước mặt mờ. Ánh đèn vàng toả ánh sáng mờ mờ ấm áp.

Tặng người của Phi Phi to con hơn Phương Trì, bế Phương Trì không quá nhọc sức. Phi Phi kéo vòi nước gỏi đầu cho Phương Trì, chợt nghe Tạ Vĩ Thời nói ở bên ngoài: “Đằng sau tai bên phải của cô ấy có một vết thương, mới lành cách đây không lâu, đừng chạm làm cô ấy bị thương.”

Phi Phi chợt mang cảm giác rất sai rất lạ trong lòng. Cô gái này, khiến cho Tạ Vĩ Thời quan tâm đến vậy sao?

Gương trong buồng tắm đọng một lớp hơi nước mờ mờ, mặt tay của cô đỡ Phương Trì, tay kia dùng miếng bọt biển lau sạch hơi nước. Trong gương hiện ra hai khuôn mặt của cô và Phương Trì, của cô xinh đẹp rực rỡ, của Phương Trì bé nhỏ tình trí.

Thật ra Phương Trì cũng không hẳn là đẹp, phải không nào? Cô ấy chỉ rất trắng, nhỏ nhắn, trong mắt Phi Phi thì trông gần như là yếu đuối bệnh hoạn. Cảm giác trong lòng của Phi Phi đối với cô gái này rất phức tạp, cái phức tạp ấy đến từ sự kết hợp giữa mạnh mẽ và yếu đuối cùng xuất hiện nơi Phương Trì, khiến cô không biết nên dùng thái độ như thế nào để đối mặt với cô ấy. Ganh tỵ ư? Có lẽ là vậy. Không biết vì sao, lúc cô trông thấy Tạ Vĩ Thời bế cô gái này, chợt mang cảm giác họ quá ăn khớp.

Phi Phi vừa nghĩ ngợi lung tung như thế vừa tắm cho Phương Trì. May mắn là sau khi tắm xong, Phương Trì không còn run, răng không còn nghiền nữa, cô về như đã tiến vào trạng thái hôn mê thả lỏng hơn một chút.

“Thật sự không đưa cô ấy đến bệnh viện hả?” Phi Phi lo lắng hỏi.

“Cô ấy không muốn đi.”

“Cô ấy không muốn đi thì anh không đưa à!” Phi Phi sốt ruột, “Anh có còn là bác sĩ không hả! Cô ấy thế này lý xảy ra chuyện gì thì phải làm sao? Anh có gánh được trách nhiệm này không?”

Tạ Vĩ Thời im lặng. Trong đôi đồng tử đen sẫm có những ánh sáng long lanh đang lưu chuyển, một lúc lâu sau, chàng nói: “Ngủ đi, để xem sáng mai cô ấy có tỉnh dậy được không.”

Phi Phi và Phương Trì cũng chen nhau trên chiếc giường chật hẹp. Để tiện cho Tạ Vĩ Thời canh chừng, Phi Phi nằm ngủ kế tường bên trong, Phương Trì nằm ngủ phía bên ngoài. Tạ Vĩ Thời dùng hai chiếc ghế kê chung với băng ghế dài ngay cạnh giường, tạm gọi là một chiếc giường cho bản thân chàng nằm.

Ghế kê thành giường đương nhiên không dễ ngủ, hơi trở mình sẽ có thể rớt xuống. Thêm vào đó vóc dáng của chàng cao to, phần lớn của cơ thể vẫn bị thò chơi vơi hết ra ngoài. Tạ Vĩ Thời ngủ không được yên giấc cho lắm, nhưng nghe Phi Phi vừa đặt lưng đã ngủ, hơi thở từng tiếng dài, đều đều. Phương Trì thì không nghe phát ra bất cứ âm thanh nào.

Cũng không rõ bao lâu, Tạ Vĩ Thời chợt cảm thấy người mình trĩu xuống, giắt mình tỉnh giấc. Trong phòng vẫn tối đen, chàng cảm giác được mái tóc lạnh lạnh xoa trên mặt chàng. Là Phương Trì vừa lăn xuống khỏi giường. Tạ Vĩ Thời sờ soạng đỡ Phương Trì đứng lên. Cô hóng của cô như đang bị nghiền gì đó, phát ra âm thanh rất thấp, vô cùng khổ sở đau đớn, nhưng không nói được. Toàn bộ sức trên người của Phương Trì đang chúi về phía trước. Tạ Vĩ Thời nhận ra rằng cô muốn vào trong buồng vệ sinh, liền đỡ cô vào. Vừa bật đèn lên đã nghe “ơ” một tiếng, Phương Trì bắt đầu nôn mửa bên cạnh bồn rửa tay. Nhưng cô chưa ăn bữa tối, chỉ nôn ra dịch tiêu hoá và một chút nước. Phương Trì quờ quạng định xả nước, Tạ Vĩ Thời nửa ngồi xổm nửa đứng đằng sau lưng cô, vòng tay quanh thắt lưng giúp cô giữ thăng bằng, vươn tay ra ấn nước để xả.

Cô không ngừng nôn, nôn đến long trời lở đất, nhưng không nôn ra được gì. Phi Phi cũng bị thức giấc, mắt nhắm mắt mở bám khung cửa: “Có sao không?”

“Không sao, em đi ngủ đi.” Tạ Vĩ Thời giữ lấy mái tóc cho Phương Trì, nói với Phi Phi.

Phi Phi tròn mắt nhìn họ một lúc, “Ồ” một tiếng, rồi lại quay về giường ngủ như đang mộng du.

Phương Trì nôn quá dữ dội, nước mắt không kiểm soát được, chảy ra hai bên mắt. Khó lắm mới tạm đỡ hơn, cô cảm thấy bản thân vô cùng thảm hại, loạng choạng vùng vẫy định tới bồn rửa tay. Tạ Vĩ Thời vẫn luôn im lặng đỡ cô, tay của cô run rẩy kịch liệt, muốn mở vòi nước mà phải làm mất mấy lần. Tạ Vĩ Thời dùng ly hứng nước, dút cho cô súc miệng.

Bao nhiêu sức lực trong người Phương Trì như bị rút sạch, tay chân không điều khiển được. Cô đứng không vững, Tạ Vĩ Thời gần như dùng một tay đỡ quanh thắt lưng cô, để cô dựa vào lòng. Phương Trì tựa vào lồng ngực chàng thì hờn hển một hồi lâu, quanh tai là tiếng nhịp tim trầm thấp của chàng. Nương theo nhịp tim ổn định nhịp nhàng ấy, đầu óc hỗn loạn của cô dần dần tĩnh táo lại.

Tạ Vĩ Thời rút vài miếng giấy lau mồ hôi lạnh trên trán cô, hỏi: “Bây giờ cảm thấy thế nào?”

“Choáng váng, buồn nôn, khô miệng, bứt rứt.”

“Có cảm giác gì khác lạ hơn nữa không?”

“Trong đầu cứ không ngừng có một giai điệu lặp đi lặp lại, giống như là tiếng hát giữa đêm vậy.” Phương Trì cảm thấy muốn hụi hoi.

“Có phải từ trong Rạn Băng ra?”

Vừa nhắc đến Rạn Băng, một cảm giác đau đớn kinh hoàng dâng lên trong Phương Trì, tựa như mỗi một no-ron trong cô đều đang đau đớn, ngón tay và ngón chân bắt giác đều co quắp lại một cách mất kiểm soát, Tạ Vĩ Thời bắt buộc phải dùng hai tay xốc cô lên.

“Phải, nhưng cũng có vẻ như không phải.....” Phương Trì cắn chặt răng đáp.

“Còn những cảm giác gì nữa?”

“Hải hùng.....” Phương Trì thừa nhận một cách vô cùng miễn cưỡng, mỗi một lời đều như phải phun ra từ kẽ răng.

“Hải hùng như thế nào?” Chàng không buông tha, tiếp tục gắng hỏi.

“Hải hùng đối với thứ không biết..... cứ cảm thấy như đầu đau cũng có người đang nấp, sắp sửa tấn công tôi.....” Phương Trì tự nhận rằng bản thân không sợ gì, ngay đến cái chết cũng không sợ. Nhưng từ sau khi bị thương, một chuỗi những sự kiện liên tiếp phát sinh không ngừng thử thách nhận thức về bản thân của cô; cơ thể này càng lúc càng không nghe theo điều khiển của cô nữa, luôn khiến cho cô cảm thấy hổ thẹn. Cô rất mất tự nhiên, ra sức muốn che giấu cảm giác hổ thẹn ấy. Đối với cô mà nói, cảm giác hổ thẹn này không khác gì cảm giác một cô gái phải dạng chân ra trước một bác sĩ phụ khoa phải nam. Tạ Vĩ Thời đã từng học y, tại sao những người học y luôn ép người khác phải phô bày phương diện họ không muốn phô ra nhất?

“Anh coi tôi là chuột bạch thí nghiệm Rạn Băng cho anh à?” Phương Trì yếu ớt hỏi, thử tìm cách thay đổi đề tài.

“Bất kể có cô tình nguyện hay không, cô đã thành một con rồi.” Tạ Vĩ Thời nói.

“Anh. ....” Phương Trì muốn nổi xung, nhưng lại không có sức. Đúng lúc này, Tạ Vĩ Thời nói: “Tôi lấy u-disk từ Lút Cán ban đầu định tự mình xem nó một lần, không ngờ đã bị cô giành xem trước rồi.”

“Ha.” Phương Trì dựa trước cổ chàng, khẽ cười, “Nếu đã định xem, sao giữ nó bao lâu nay vẫn chưa xem?”

“Cần có một cộng sự để canh chừng cho tôi. Xem một mình tôi vẫn chưa cảm thấy an toàn lắm.”

Người này đúng là cẩn thận. Phương Trì nghĩ bụng. Có hơi cứ động tay chân, cảm giác đau đớn không chịu đựng nổi lúc trước đó đã đỡ hơn hẳn, nếu như nói, nãy giờ ý thức của cô đều tập trung vào những đau đớn của thân kinh và cơ thể, thể thì giờ đây có chột nhận ra sự tồn tại của người đàn ông ngay bên cạnh, nhận ra môi trường khác lạ xung quanh.

“Đây là đâu?”

“Nhà của cô gái mà cô đã cứu.”

“Bây giờ mấy giờ?”

Tạ Vĩ Thời liếc đi động: “Ba giờ hai mươi lăm.”

“Tôi phải về nhà.” Phương Trì gạt tay chàng, thử tự bước ra ngoài một mình. Đi được chưa tới hai bước, chân run lên, suýt nữa ngã chúi xuống sàn.

“Tôi gọi điện thoại cho bác sĩ Hà nhé?”

Phương Trì hiểu ra chàng đang nói về Hà Tâm Nghi, lập tức đáp: “Đừng.”

Tạ Vĩ Thời gọi một chiếc taxi đêm để đưa Phương Trì về. Trong Yến Thành vốn có rất nhiều công ty cho mướn xe điện từ thông minh không người lái, nằm ở nhiều địa điểm đậu xe khắp thành, dùng chứng minh thư nội thành là có thể mướn dùng với giá rất rẻ. Nhưng Tạ Vĩ thời và Phương Trì đều ngầm hiểu trong lòng, họ hoàn toàn không muốn lưu lại bất cứ một dấu vết gì trong hệ thống giao thông của những công ty như vậy.

Đỉnh Phi Phi khoác áo vào, bước ra đưa cho Tạ Vĩ Thời một tờ tiền 100 tệ. Tạ Vĩ Thời cảm thấy, nói: “Lần sau sẽ trả em.”

Phi Phi “hử” một tiếng.

Tạ Vĩ Thời nói: “Em không nói một câu cảm ơn với cô ấy sao?”

Phi Phi nói rất nhanh: “Anh cảm ơn gium em đi!” rồi chạy biến vào nhà, sập cửa “ầm” một cái.

Xe taxi lái đi, tài xế là một người cao lớn lỗ mũi, không buồn mở bảng tính giờ trong xe lên, hút thuốc liên miên để cho tỉnh, cũng chẳng buồn hỏi Phương Trì và Tạ Vĩ Thời có đồng ý hay không. Anh ta im lặng lái xe, để cửa sổ mờ hết xuống, gió đêm lạnh lẽo thổi thốc vào trong. Phương Trì bị cơn gió mang theo mùi thuốc lá nãy thời, cả người tỉnh hẳn lên, cảm giác buồn nôn cũng không còn quá nặng nữa. Cô nằm bò bên cửa sổ, xoay lưng về phía Tạ Vĩ Thời.

Đây chính là lúc cả thành phố đang say ngủ, những tòa nhà cao tầng trùng trùng điệp điệp lấp lánh đèn sao. Những hàng đèn tín hiệu cho máy bay ở tầng trên cũng không ngừng chớp ánh hồng. Ngoài đường gần như không một bóng người, cũng không có chiếc xe nào khác. Từ sau khi Maandala xâm nhập vào trong cuộc sống của con người, rất nhiều công ty đã mở tháng “văn phòng huyền thực” ở trong đó, mọi người đều có thể làm việc cùng với đồng nghiệp của mình ở nhà, nhu cầu đi lại của cả một thành phố giảm xuống hẳn.

Phương Trì nhìn những toà cao ốc ngoài cửa sổ, bất chợt hỏi: “Tạ Vĩ Thời, có phải anh đã từng ở ngay khu này?”

Tạ Vĩ Thời hiển nhiên chưa ngủ, hơi ngạc nhiên hỏi: “Làm thế nào mà cô biết?”

Phương Trì vẫn nhìn ra ngoài cửa sổ, “Tôi sống ở đâu, cha mẹ tôi sống ở đâu, chắc chắn anh đã rành không thua gì tôi.”

Tạ Vĩ Thời cười cười: “Thì đó, sự ngạc nhiên vừa rồi của tôi là đóng kịch thôi.”

Phương Trì bật cười: “Tôi biết ngay mà. Con người anh chả phải tốt lành gì.”

Bạn đang đọc truyện *Bằng Nước Mất Và Lặng Câm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 27: Tôi muốn một người

người dịch: idlehouse

Phương Trì ở trong một tiểu khu tên là Bến Phong Kiều Dạ. Tiểu khu này cũng không sang trọng gì, được cái yên tĩnh. Mật độ nhà trong tiểu khu rất thấp, chính giữa khu có một công viên kiểu Giang Nam rất lớn, trồng hai loại phong lá đỏ và lá ngũ giác, cầu uốn mình bên hồ, thậm chí còn có cả hòn non bộ với hang hẻm.

Toà nhà của Phương Trì nằm ngay cạnh bờ hồ nhân tạo. Tạ Vĩ Thời cũng có vào trong thang máy, đang định ấn số 8, Phương Trì khẽ nói: “Tầng 7.”

Tạ Vĩ Thời lấy làm lạ: “Không phải cô ở tầng 8 à?”

Người này quả nhiên đã tra cơ rất kỹ, ngay đến ở lầu mấy cũng nhớ rõ như vậy. Phương Trì nổi nóng nhưng ngắt cái giọng vẫn yếu ớt vô lực: “Phải. Tầng cuối chúng ta đi bộ lên, tôi có lời muốn nói với anh.”

Tạ Vĩ Thời đã quen với tác phong khác người bướng bỉnh này của Phương Trì, ra khỏi thang máy ở tầng 7, công cô leo cầu thang. “Nói đi.” Chẳng báo.

Sau lưng truyền đến âm thanh chơi vui yếu ớt, nhưng giọng điệu rất kiên định.

“Tạ Vĩ Thời, anh nói anh là quạ phải không?”

“Phải.”

“Tôi muốn làm kim chủ của anh.”

Tạ Vĩ Thời ngạc nhiên dừng bước, thẳng người lên nhưng vẫn giữ cổ ở trên lưng, “Có nói gì? Hãy nói lại lần nữa.”

“Chẳng phải anh là quạ sao? Tôi muốn mượn anh, được không?”

Tạ Vĩ Thời cười: “Cô cho rằng việc nào quạ cũng nhận sao?”

“Nếu nhận việc từ người khác, sao không nhận từ tôi?”

Tạ Vĩ Thời xoay đầu, cười một tiếng, rồi lại lắc đầu một lần.

Phương Trì nói: “Hồ sơ mà anh muốn, tôi không đưa thẳng cho anh được, nhưng chỉ cần anh hỏi, tôi sẽ có thể nói cho anh những thông tin cần thiết. Chuyện Rạn Băng cả hai chúng ta đều đang điều tra, tại sao không cùng nhau làm?”

Tạ Vĩ Thời chẳng lại một chút, nói: “Thì ra cô nói dùng hạt giống để đổi lấy hồ sơ là gạt tôi.”

Phương Trì cười khẽ, đầu ngả nơi hóm vại chàng, nói: “Tôi đâu có gạt anh, tôi chính là hồ sơ. Nhiệm vụ hồ ly, Thịnh Thanh Hoài, những thông tin tôi biết còn nhiều hơn trong hồ sơ.”

Tạ Vĩ Thời xốc cổ cao lên, nói: “Đến giờ này vẫn chưa cho tôi thông tin gì có giá trị, tôi lấy gì để tin cô?”

“Thịnh Thanh Hoài là sin, sin là Thịnh Thanh Hoài. Thông tin này, có giá trị đối với anh không?” Phương Trì nói rất khẽ bên tai chàng, giọng như gió thoảng.

Khoẻ mắt của Tạ Vĩ Thời rõ ràng có rút một cái. Phương Trì biết chàng không biết, không những chàng không biết, ngoài Cục 19 ra, không ai hay biết, kể cả Reboot. Trước đây Phương Trì đã từng hỏi Reboot rốt cuộc ai có thể làm ra được việc như My Gian Xích, lợi dụng lỗ hổng, vào và được giống như “Shi-tô,” Reboot đã liệt kê Thịnh Thanh Hoài và sin thành hai người.

Sin mang tư cách là hacker lâu năm nhất trong nước, là người sáng lập ra tổ chức hacker “Liên minh hồng quân” trong nước, uy danh rất lớn trên mạng. Sau đó theo thời gian, kỹ thuật huyền thực xuất hiện, sin dần dần rút lui ra khỏi tầm mắt của quần chúng. Lúc sin còn hoạt động, tính cách hoang dã bất kham, con người thì không thiện cũng không ác, đã từ chối hợp tác với rất nhiều cơ quan tổ chức, từng bị cho là một “hacker khó tuyển dụng nhất.” Ai cũng tưởng rằng ông ta đã rút lui khỏi giang hồ, nhưng nào ai hay một trong những người quan trọng sáng lập ra Cục 19 thật ra lại là sin!

“Tại sao ông ta giả nhập Cục 19?” Tạ Vĩ Thời tuy vẫn còn bán tín bán nghi, nhưng trực giác mách bảo chàng Phương Trì không giống như đang nói dối. Dù sao chuyện này mà đi nói dối có ý nghĩa gì chứ?

Phương Trì thấy có người đã đáp nỗi, đương nhiên sẽ không cho thêm thông tin, nói: “Chỉ cần anh đồng ý hợp tác với tôi, tôi sẽ nói cho anh biết.”

Tạ Vĩ Thời cười nhạt một tiếng, tiếp tục bước lên lầu. “Cô đang tìm bảo mẫu phải không? Mấy hôm nay tôi hầu hạ cô xong, cô vui thì nói cho tôi biết, không vui thì tiếp tục như tôi. Cô coi tôi là con chó phải ăn cho bằng được cả rôt đó hả?”

Phương Trì nằm áp mặt trên lưng chàng, “Tuy nói vậy, nhưng với Rạn Băng và một con chuột bạch, anh không muốn quan sát một chút sao?” Cô nói nhiều lời một lúc xong, bắt đầu hụt hơi, Tạ Vĩ Thời cũng cô lên lầu vẫn thờ đều đều. Lời của cô mang nhiều cảm dỗ, chàng vẫn trơ trơ.

Phương Trì lại chậm rãi nói: “Tôi không hỏi vì sao anh mất tích, vì sao anh có súng; anh không hỏi vì sao tôi bị thương, vì sao điều tra Rạn Băng–với cách thức hợp tác này, cả hai chúng ta đều được thoải mái, phải không nào? Chúng ta, vốn đã có cùng một mục tiêu, lại có thể lấy được, thứ muốn thu hoạch từ đối phương, vậy tại sao, không hợp tác?”

Tạ Vĩ Thời nói: “Tôi không hợp tác với người của Cục 19.”

Giọng của Phương Trì yếu ớt nhưng kiên định: “Hiện giờ tôi đã rời khỏi Cục 19.”

Tạ Vĩ Thời: “Tôi cần phải suy nghĩ.”

Phương Trì nói: “Cho anh thời gian trong vòng 1 bậc thang để suy nghĩ.”

Tạ Vĩ Thời đang nhấc chân chực bước lên, chuẩn bị đặt xuống mặt sàn của tầng 8, nghe vậy liền rút chân về.

Chàng nói: “Nếu như tôi thả cô ở ngay đây thì sao?”

Phương Trì nói rất khê: “Anh biết kết quả mà. Không gì độc bằng lòng dạ đàn bà.”

Tạ Vĩ Thời nói: “Trong súng của tôi có tổng cộng hai viên đạn, một viên đã cho Lút Cán, vẫn còn lại một viên.”

Phương Trì khẽ cười bên hõm vai chàng: “Trong tiểu khu này có rất nhiều máy thu hình.” Ngón tay của cô khẽ phớt qua má của chàng, “Cô về như anh đã quên đeo khẩu trang.”

Chàng tránh đầu đi như sợ nhột, một lúc lâu sau, cười nói: “Cô biết không, quạ chỗ tôi không rê chút nào.”

“Vậy anh ra giả đi.” Phương Trì nói.

“Tôi muốn căn nhà này.” Chàng nói chắc nịch, mồm miệng đã thét giá lên trời.

Thế nhưng Phương Trì rất bình tĩnh, nói: “Được thôi. Tôi viết một bản hợp đồng với anh.”

Tạ Vĩ Thời bật cười, “Hào phóng vậy sao?”

Phương Trì đáp: “Có cần tôi lập di chúc không? Để lại hết tài sản của tôi cho anh.”

Tạ Vĩ Thời nói: “Cô khoan đã, tôi còn chưa nói xong.”

“Anh còn muốn gì nữa?”

“Tôi còn muốn một người.”

“À?”

“Người ở trong căn nhà đó.”

“.....”

Phương Trì ngẩn ra hồi lâu, rồi phá lên cười. Chỉ có điều cả cơ thể lẫn thần kinh của cô đều rất yếu, tiếng cười phá này cũng chỉ là rũ đầu úp mặt trên người chàng mà cười.

“Buồn cười đến vậy sao?”

Tạ Vĩ Thời lại xô Phương Trì lên cao hơn, cũng cô bước lên bậc thang cuối cùng. Chàng thả cô xuống, để cô ngồi tựa vào tường. Chàng gấp đầu gối khom chân, cặp mắt nai của chàng nhìn Phương Trì chăm chú, “Đồng ý không?” Chàng liếc đi động, “Cho cô ba mươi giây.”

“Tạ Vĩ Thời.” Phương Trì ngưng cười, vẫn hơi hớn hên. “Trò hề này của anh đùa hơi lố thời rồi. Anh tưởng như vậy thì có thể hù tôi lùi bước á?”

“Phải không?” Tạ Vĩ Thời lẳng lẳng hỏi.

“Tôi đồng ý.” Phương Trì nói không chút do dự.

“Cô nghĩ cho kỹ đi.” Tạ Vĩ Thời vẫn không đổi sắc mặt, nhắc nhở cô, “Cô có biết cô hứa cái gì không?”

Nụ cười của Phương Trì vụt tắt, hăng lòng my mình và dài thoáng nhấp nháy. “Anh biết không, tôi cũng rất lảm đay. Anh đừng quên, đối với một tay quạ, giá càng cao, nhiệm vụ càng phức tạp.”

Tạ Vĩ Thời đứng thẳng người, đôi mắt đen càng thăm thẳm dưới ánh đèn mờ tối trong hành lang. Thời gian chàng suy nghĩ kéo hơi dài, dài đến độ Phương Trì bắt đầu hoài nghi. Đứng lúc ấy chợt nghe chàng nói “Được, sau này cô đừng hối hận.”

Phương Trì yếu ớt tựa người vào bức tường lạnh lẽo, bật cười: “Chưa chắc sau này ai trong hai chúng ta sẽ hối hận trước.”

Tạ Vĩ Thời khom người âm thầm Phương Trì từ dưới đất lên. Phương Trì hơi giật mình, nhưng mặt vẫn vô cùng thản nhiên. Chàng đã bắt đầu thách thức cô. Chỉ có điều, kiểu thách thức này, dễ đối phó hơn rất nhiều so với những thử thách khi cô còn nằm vùng hồi xưa. Cửa có khóa bằng vân tay, Phương Trì mở cửa ra, bên trong tối đen. Tạ Vĩ Thời dùng lưng để đóng cửa, một tay bẻ Phương Trì, tay kia định mở đèn ở huyện quan.

“Khoan đã.” Phương Trì thì tháo.

“Sao?”

“Anh nghe đây, trong nhà tôi có cả thấy là bốn chiếc máy thu hình. Phòng khách một cái, trên máy tính có một cái, phòng ngủ một cái. Hiện giờ anh cứ làm như mình là một người mù, tôi chỉ anh cách để đi che hết chúng nó.”

“Còn cái còn lại thì sao?”

“Hồ cả lớn bên phía tay trái của anh, nằm trong đồng rong biển ở dưới đáy bên trái.”

Tạ Vĩ Thời thò tay vào trong đám rong biển rửa rửa, mò được máy thu hình tròn trịa nằm trong đó. Vậy cả lạnh lẽo trơn trơn suốt ngang qua tay chàng, y như rắn.

“Cá ngân long.” Phương Trì thông thả nói, “Hai con.”

Tạ Vĩ Thời vùi máy thu hình vào cát dưới đáy hồ cá.

“Đây không phải là gấu đầu hớ đuôi sao?” Chàng hỏi.

“Những người bọn họ muốn giám sát thì hàng hà sa số, tôi chỉ là một kẻ nhẹ cân không đáng giá nhất trong số đó. Không ai có thể ngồi canh phím từ máy ghi hình tôi từng phút từng giờ, ngoại trừ Hà Tâm Nghị.” Phương Trì nói vừa chậm vừa trầm vừa khê.

Tạ Vĩ Thời không hỏi rốt cuộc ai đang giám sát cô, và vì sao giám sát cô. Những bí mật giữa hai người bọn họ, quá nhiều, như lời Phương Trì đã nói, chưa không gian cho đối phương thì mới là cách hợp tác thoải mái nhất. Nhưng chàng biết có thể tin cậy Phương Trì được. Cô kiên trì không muốn bị cảnh sát đưa tới bệnh viện, cô kiên trì muốn về nhà giữa khuya, kiên trì đi bộ lên tầng lầu cuối cùng. Hết thấy mang ý nghĩa là dưới tình huống nguy nan, cô gái này vẫn dù tình táo để tính toán.

Sau khi mò nằm trong bóng tối che hết máy thu hình đi, hơi thở và giọng của Phương Trì đã mỗi lúc một yếu hơn, cuối cùng ngã hẳn lên vai chàng, không biết đã ngủ hay là hôn mê.

Bật tắt cả mọi ngọn đèn lên, Tạ Vĩ Thời đặt Phương Trình xuống giường của cô, đắp chăn cho cô. Căn hộ này gồm 2 phòng ngủ 1 phòng khách, gần 100 mét vuông, nhìn rất sáng sủa rộng rãi. Ban công lộ thiên, có một chiếc ghế đu đưa, rất nhiều chậu hoa, trồng các loại hoa như bìm bìm, nhài, vân vân. Phía dưới ban công là hồ nước nhân tạo mệnh mông của tiểu khu.

Trong nhà khá bừa bãi, nhưng đa số đồ vật là sản phẩm điện tử và sách vở. Tạ Vĩ Thời thuận tay lật một số sách, tâm lý học, kinh tế học, khoa học thần kinh não bộ, xã hội học..... thứ nào cũng có. Trong thư phòng, ngoài giá sách ra còn có một bàn máy tính với hai chiếc máy tính bình thường cộng với một bộ thiết bị cảm lực hồi tiếp toàn thân. Bên cạnh những thứ đó còn có một tấm bảng trắng lớn, bên trên ghi lịch sử hoạt động và thời gian có mặt trên mạng của My Gian Xích. Chẳng xem kỹ qua một lượt.

Tạ Vĩ Thời mở máy tính của Phương Trì lên, dùng thân phận “Guest (khách)” đăng nhập vào máy. Sau vài thao tác, trên màn ảnh hiện lên một chuỗi những hình ảnh của các máy giám sát. Tạ Vĩ Thời xâm nhập hệ thống giám sát của Bến Phong Kiều Dạ. Chẳng quan sát cẩn thận màn ảnh của từng máy thu hình, phán đoán vị trí của mỗi một chiếc máy thu hình. Rất nhanh chóng chàng đã xác nhận xong, chọn những đoạn ghi hình có chàng công Phương Trì, rồi chọn “xoá bỏ.”

Lấy một tấm thẻ tiêu khu từ hộp đựng đồ ngay cạnh cửa ra vào xong, Tạ Vĩ Thời mở cửa bước ra ngoài, rồi nhẹ nhàng khép cửa khoá lại. Đi xuống đến dưới lầu, trời đã sáng hơn một chút, có vài con mèo hoang đang đi lang thang bên đường, chẳng dễ dàng tóm được một con mèo tam thể, nhàn nhả ngồi xồm xuồng bình tĩnh mò phía sau cổ áo ra một tấm chip chỉ nhỏ bằng móng tay, dính lên lưng con mèo. Con mèo tam thể kêu lên một tiếng “meo” rõ to, rồi phồng như tên để thoát thân.

Bạn đang đọc truyện *Bằng Nước Mắt Và Lặng Câm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 28: Cộng sự ăn ý nhất

người dịch: idlehouse

7:20am, đồng hồ báo thức trong phòng vang lên, Phương Trì uể oải mở mắt, cảm thấy ánh sáng từ cửa sổ quá chói mắt, chói đến khiến cô không sao chịu nổi. Sự ánh sáng, chắc là một trong những đi chứng sau khi xem Rạn Băng. Phương Trì âm thầm mở một cuốn sổ tay trong đầu, ghi vào đó. Thật ra cô chỉ nghe toàn bộ Rạn Băng. Cô vốn đã bị thương ở hệ thần kinh, nghe xong nó thôi đã khiến cô mất hết ý thức, nếu như xem toàn bộ, chắc cô đã nằm trong phòng cấp cứu rồi.

Phương Trì loạng choạng bò dậy, kéo hết mọi rèm cửa lên. Mọi ngời có 3 tiếng đồng hồ, nhưng cô cảm nhận được bản thân đã tiến vào trạng thái cực kỳ một mới mà không sao ngủ được nữa. Đồng hồ báo thức tự động chuyển qua đại tín tức buổi sáng, Phương Trì thấy quá ảo ảo, định tắt đi, chợt nghe xướng ngôn viên đọc:

“.....Đêm qua, khu vực cũ phía Bắc của thành phố đã xảy ra một sự kiện bạo lực tàn ác, khiến 8 người thiệt mạng tại hiện trường. Cảnh sát đã kết luận đây là một cuộc xung đột giữa các băng đảng xã hội. Hiện nay bộ công an thành phố đã triển khai công tác chính đồn trật tự trong khu vực cũ của thành phố.....”

Đã kết luận là xung đột giữa các băng đảng xã hội. Ngoài ra, cũng không hề đưa tin Lút Cán chết do vết thương từ súng, có lẽ là bộ công an muốn ổn định lòng dân. Phương Trì tắt tin tức, ngã mình vào chăn gối trắng tinh, cảm thấy thể giới quanh cô vô cùng hỗn loạn, không nắm được được đầu đuôi. Giải điệu quái quỷ kia không ngừng dâng lên từng đợt trong đầu cô, khiến cô nảy sinh cảm giác bứt rứt, tựa như.....cảm giác bứt rứt nguyên thủy của ham muốn tình dục.

Tạ Vĩ Thời.

Tạ Vĩ Thời đâu rồi?

Cảm thấy đã khôi phục được một chút sức lực, Phương Trì vịn tường chậm rãi bước ra khỏi phòng. Phòng khách và thư phòng đều vắng tanh, nhà bếp và buồng tắm cũng không có người. Cô biết ngay mà. Một người giáo hoạt như Tạ Vĩ Thời, tuyệt đối sẽ không ngoan ngoãn ngồi đợi. Cô mở máy tính trên bàn, đăng nhập tài khoản trong hệ thống của mình. Đêm hôm qua cô đã dán một tấm chip định vị ti hơn sau lưng Tạ Vĩ Thời. Lúc mở lịch sử tuyến đường đã đi qua, cô kinh ngạc.

Trên bản đồ của khu vực, tuyến đường màu trắng như bị tàn phá, rồi tung rời rã lên. Từ tiêu khu Bến Phong Kiều Dạ chạy một mạch đến phía bắc của khu vực tây Yên Thành, rồi sau đó lại là một đường thật dài chạy xuống góc phía nam của tây Yên Thành, cuối cùng lại quay đầu chạy trở về. Đây cơ bản không phải là đường đi của con người! Phương Trì sững sờ nhìn một lúc, ngón tay gõ “cách” xuống bàn phím thật mạnh, ấn vào nút Esc. Lại bị chơi một vô nữa.

Đang ngồi buồn bực, điện thoại bàn đồ chuông, cầm lên nghe, giọng đàn ông buổi sớm vô cùng thấp, như nốt trầm của đại hồ cầm.

“Dậy rồi?”

Phương Trì lại gạt mình, vội rồi khắp người, quả nhiên tìm được một tấm chip định vị ti hơn y chang như tấm dính trên người của Tạ Vĩ Thời, mã số chính là của một trong những tấm chip hồi trước cô mua hàng loạt. Mẹ kiếp..... Phương Trì không nhận được, muốn chửi bậy. Ăn miếng trả miếng, chắc gã Tạ Vĩ Thời này là cung Bọ Cạp quá!

“Nếu dậy rồi thì ra mở cửa cho tôi!”

Phương Trì tưởng Tạ Vĩ Thời vẫn còn ở bên ngoài cổng tiêu khu, chạy đi thay đồ rồi mau mau chải đầu làm vệ sinh sáng. Ai dè vừa mở cửa nhà ra, đã có một người đang chống tay ở khung cửa, đứng gần sát cô nhìn cô chăm chăm, trên người toà ngát mùi bạc hà trong lành tươi mát, cùng với mùi sương sớm lạnh lẽo.

Phương Trì hết hồn lủi ra sau, tim đập điên cuồng, thờ không ra hơi, chân run lủi chuẩn bị ngã xuống đất. Tạ Vĩ Thời cảm đủ thứ bao trong tay, nhưng vẫn nhanh tay lẹ mắt đỡ được cô. Cánh tay vòng qua người cô mạnh mẽ vững chãi, không hiểu vì sao Phương Trì lại nhớ đến Thịnh Diễm. Nhưng ánh mắt hết như loài hươu của người trước mặt—dưới ban mai như vẫn còn đọng lại sương sớm ướt át—lại không phải là ánh mắt sáng ngời như trời ban trưa của Thịnh Diễm.

Nước mắt của cô mắt kiểm soát, là chã rơi như những hạt châu đứt chuỗi.

“Giữ thế này? Bị ắt ức gì à?”

Một tay của Tạ Vĩ Thời khoác quanh cô, tay kia đặt hết túi nylon xuống sàn, rút vài tờ giấy từ hộp đựng đồ ngay huyền quan đưa cô lau nước mắt.

Phương Trì nhận ra bản thân đã mất bình tĩnh. Chuyển thân phận của cô trong cục an ninh mạng, cô đã không có cách nào để tiết lộ thêm, đừng nói gì đến quan hệ giữa cô và Thịnh Diễm. Trước đây cô không như thế này. Khả năng kiểm soát bản thân là điều cô lấy làm hành diện nhất, nào có bao giờ bị như ở trước mặt Tạ Vĩ Thời, hết lần này đến lần khác mất khống chế? Hồi trước mỗi lần có thi hành nhiệm vụ, nào có bao giờ bị chơi như Tạ Vĩ Thời chơi cô, hết lần này đến lần khác bị rút xuống thế hạ phong?

Càng nghĩ càng chán nản. Trầm cảm chính là như vậy, cô nào biết bản thân đã lún sâu vào một vòng lẩn quẩn tự chà đạp mình. Mất đó hoe, sự ụt một hồi, trái lại nước mắt càng tuôn.

Tạ Vĩ Thời chỉ còn cách tiếp tục rút giấy đưa qua, lẳng lặng nói “Cố mong manh như thế này, tôi rất hoài nghi không biết có thật là cô đã từng ở trong Cục 19.”

Phương Trì ghét nhất bị người khác gọi cô mong manh, giống như mèo con không bằng, vừa nghe xong liền xù lông. Cô thảng nước mắt lại, lời nói mang gió lạnh vù vù: “Đừng nói mong manh, mấy bộ dạng khác tôi cũng có thể diễn tròn vai.” Rồi chợt đổi về mặt, vươn hai tay nhẹ nhàng mềm mại choàng qua cổ Tạ Vĩ Thời, nói: “Anh thích kiểu nào, tôi diễn cho anh xem, hừm, quạ đen đại nhân?”

Cô thật sự diễn rất đạt vai nữ tính nhu mì. Trong quá trình nằm vùng khó tránh khỏi việc phải đóng nhiều thân phận, vì thế có lúc cô đã được huấn luyện diễn kịch chuyên nghiệp trong Cục 19. Chỉ có điều bây giờ số lần cảm xúc bị mất khống chế tăng lên, cô gần như đã quên mất ngày xưa cô vốn như thế nào.

Tạ Vĩ Thời lặng lẽ nói: “Tôi nào dám, kim chủ đại nhân.”

“Nói nghe thử xem?”

Ngón tay của Phương Trì chậm rãi mom man trên da thịt trơn láng khó rảo phía sau cổ của chàng, ngửi mùi hương sạch sẽ trên người chàng, biết rằng chàng đã về nhà tắm rửa một chuyến. Cô cũng cố ý hỏi câu đó. Cô tin rằng mỗi một chọn lựa con người quyết định, ít nhiều đều phát xuất từ tiềm thức của họ, ví dụ như lúc bắt gặp Shi-tô giả chọn Akihisa trong Maandala. Đôi khi cô sẽ bắt đầu liên hệ Shi-tô giả đó với Tạ Vĩ Thời, nhưng cô vẫn còn thiếu chứng cứ và cảm giác của trực giác để tự thuyết phục bản thân.

Tạ Vĩ Thời cúi đầu nhìn cô, nói một câu đầy ẩn ý: “Tôi thích loại đây dà vạm vỡ.”

“.....”

Tại sao lại không theo bài bản! Phương Trì cảm thấy bản thân có sắp sửa bùng nổ.

Tạ Vĩ thời đó Phương Trì ra bàn ăn ngồi. Phương Trì chợt cảm nhận được mái tóc rối mới ngủ dậy của mình được vuốt thẳng, nhưng cảm giác ấy vô cùng không chân thật, liền ngược đầu nhìn Tạ Vĩ Thời, lại thấy chàng thân nhiên lấy ra những thức ăn sáng từ trong bao nylon, đặt lên bàn, cứ như chưa có chuyện gì xảy ra. Phương Trì hoài nghi không biết có phải mình vào ảo giác không. Nhìn Tạ Vĩ Thời, chàng vừa mức tàu hũ non vừa nói:

“Muốn khóc thì cứ khóc, muốn cười thì cười. Phấn liệt cũng được, trầm cảm cũng được, tuyệt vọng cũng được, mất kiểm soát nói con điên cũng không sao, đều là bản chất vốn có của cô, không cần phải che giấu.”

Phương Trì bất chợt cảm thấy yên tĩnh hơn hẳn. Cô nhìn chàng chia đậu hũ non ra hai cái chén, trứng chiên chia ra hai đĩa, rồi bánh bao và dưa muối, nói với chàng: “Suýt nữa quên, anh đã từng gặp rất nhiều bệnh nhân mắc bệnh tâm thần.”

“Bệnh tâm thần và bệnh thần kinh khác nhau. Nhưng cũng có chỗ tương đồng.” Cách chàng nói chuyện và cách chàng làm việc y hệt như nhau, từ tốn thong thả.

“Anh coi tôi như bệnh nhân đó hả?”

“Tôi coi cô như kim chủ.”

“Xạo.”

“Được được được, tôi xạo với cô đấy.”

“Vậy có phải là anh đang coi tôi như bệnh nhân không?”

“Tôi coi cô như người yêu của tôi.”

“.....”

Phuong Tri phát rồ, chụp chiếc gối ôm ở ghế bên cạnh đập chằng túi bụi. Chi có điều cô không có sức, gối đập cú nào cú nấy mềm oặt mềm èo.

Tạ Vĩ thời giờ tay chặn cú “bạo kích” của cô, nói “Người yêu à, đừng có lúc nào cũng vô lý như thế chứ hả?”

Phuong Tri trầm nghĩ, trước mặt Thịnh Diễm, cô chưa từng bao giờ giờ quê vô lý như thế này. Đối với cô, Thịnh Diễm là người đàn anh chói lọi nhất trong mắt cô, là một cấp trên được Cục 19 coi trọng, là nơi cô gửi gắm tất cả những cảm giác rung động đầu đời, là một nhân vật cô coi như thần thánh. Trước mặt Thịnh Diễm, cô luôn làm một con người tốt nhất có thể, lo sợ bản thân không xứng với anh, nào có bao giờ dám lộn xộn giờ trò vô lý?”

Trước mặt Tạ Vĩ Thời thì cô không phải mang gánh nặng ấy. Hoặc có lẽ là do chàng đã từng làm bác sĩ, mà cô thì là bệnh nhân của chàng. Bệnh nhân trước mặt bác sĩ vốn phải phơi bày một phiên bản tồi tệ nhất của con người mình, cần gì phải che giấu giả vờ làm chi?

Ăn xong bữa sáng, điện thoại trong phòng của Phuong Tri lại đổ chuông.

“À?” Tạ Vĩ Thời hỏi.

“Chắc là Hà Tâm Nghi.” Phuong Tri thờ dãi đáp. Cô đã sớm đoán trước được cú gọi này.

Phuong Tri vịn tường đi bắt điện thoại, quả nhiên là Hà Tâm Nghi.

“Mèo Con, sao đi động không ai bắt thể, máy thu hình trong nhà thì không thấy được gì nữa rồi?”

Phuong Tri “Ừ” một tiếng, giọng nói biếng nhác nhừ nhự, tựa như ngái ngủ mới tỉnh dậy. Hôm qua cô đưa hết đi động và túi xách của mình cho Đinh Phi Phi giữ, lúc Tạ Vĩ Thời đưa cô về có mang hết theo, đến hiện giờ cô vẫn chưa ngó, chắc đi động đã hết pin rồi.

“Chuyện gì thế? Còn tương là con bị gì rồi.”

Phuong Tri cảm thấy ấm thanh trong điện thoại nghe chói chói tai, làm cô cứ sờ sờ, liền nhích ống nói ra xa xa, xong rồi lại đi đến gần miệng, nói “Không sao..... Đêm qua ngủ muộn, mới thức dậy.” Giọng nói vẫn rất biếng nhác, người khác nghe có thể mường tượng ra bộ dạng vẫn đang ngái ngủ của cô.

Tạ Vĩ Thời đứng một bên dọn dẹp rác từ bữa sáng, thuận tay chỉ huy cho người máy quét dọn nhà của, trông thấy cô đang diễn sâu, không khỏi khẽ mỉm cười. Phuong Tri nghe điện thoại, ngó qua chàng, hơi híp cặp mắt dài hẹp của mình.

“Rất cuộc là chuyện gì thế?” Giọng nói của Hà Tâm Nghi ở trong máy trở nên nghiêm túc, ra lệnh cho cô: “Mèo Con, gọi video cho chú.”

“Đừng chứ hả? Chú Đạo Minh, con còn chưa ra khỏi giường, mới sớm tỉnh mơ gọi video gì chứ.....” Phuong Tri vừa giờ giọng biếng nhác cần nhằn vừa ngoắc tay ra ý cho Tạ Vĩ Thời mau vào giường.

Tạ Vĩ Thời liếc có một cái, lắc đầu chê bai, nhưng vẫn tuân lệnh bước tới, mở lớp chăn trắng tinh của Phuong Tri lên, nằm xuống giường. Chi một chỗc sau, chiếc áo sơ mi màu đen được vút ra từ bên trong chăn. Chàng nằm xây lưng về phía Phuong Tri, mái tóc đen nhánh mượt mà sạch sẽ, nửa vai trái lộ ra khỏi chăn, cơ bắp săn chắc thấp thoáng ẩn hiện. Phuong Tri nhìn mà tròn mắt há hốc mồm. Không cần cô chỉ báo, Tạ Vĩ Thời đã hoàn toàn hiểu cô định giờ trò gì với Hà Tâm Nghi. Trình độ phối hợp này, chỉ e rằng đến cả một cộng sự ần ý nhất ở Cục 19 cũng chưa bì kịp.

“Mèo Con, gọi video cho chú, ngay bây giờ.”

Tuy bình thường tính tình Hà Tâm Nghi hiền hoà, nhưng lúc ông nghiêm khắc, còn ác liệt hơn cả mẹ cô.

Phuong Tri dạ một tiếng, lấy máy tính gọi video chat đến cho Hà Tâm Nghi. Hà Tâm Nghi quan sát có thật kỹ, về mặt bán tín bán nghi. Phuong Tri âm thầm vui mừng là những thương tích đêm hôm qua đều ở trên người, trên mặt nhìn không ra. Ngoài việc mặt có trông nhợt nhạt hơn, tóc rối hơn, nhưng hết thấy đều khớp với cái cơ ngủ muộn dậy muộn của cô.

Hà Tâm Nghi hơi nghi ngờ việc cô không sao, bắt đầu kiểm tra nhịp tim, huyết áp, nhiệt độ, v.v. của cô.

“Mèo Con, trạng thái hiện giờ của con không bình thường. Nhịp tim, huyết áp, và nhiệt độ đều cao hơn thường, ngoài ra còn có dấu hiệu vận động quá sức, là chuyện gì thế hả? Có uống thuốc đúng liều đúng giờ không?”

Phuong Tri hăm hờ trả lời một cách rất mất tập trung, giũ bộ hơi sơ ý nhích người, máy tính trên đùi đổi góc độ, trong tầm của máy webcam quét qua bờ vai trần và mái tóc đen nhánh được cắt ngắn của Tạ Vĩ Thời.

“Đợi chút!” Hà Tâm Nghi kêu lên, “Kéo webcam qua một chút ——trong giường của con có người?”

“Có người nào chứ.....” Phuong Tri chối đẩy đẩy.

“Giường, để yên cho chú nhìn.” Hà Tâm Nghi ra lệnh.

Phuong Tri miễn cưỡng kéo webcam qua. Tạ Vĩ Thời lại xuất hiện trong tầm thu hình của webcam

“Người trên giường là ai?”

“Chú Đạo Minh! Chú đừng có biết rồi còn hỏi mà!” Phuong Tri cự. Cô vừa cao giọng lại bắt đầu hụt hơi, vội vàng nhích máy đi chỗ khác, tắt microphone. May sao Hà Tâm Nghi đang quan tâm đến người đàn ông nằm trên giường, không để ý đến chút thay đổi khác lạ đó.

“Ồ, Mèo Con nhà mình nhìn thoáng được rồi?” Hà Tâm Nghi bật cười. Đứng là tuy thuốc ức chế alpha mang tác dụng an thần, khiến cho Phuong Tri giữ bình tĩnh, ngủ ngon, cảm xúc trì trệ, nhưng sẽ không gây ảnh hưởng đến tính dục của cô. Cô sẽ có nhu cầu ở phương diện này, ông có thể hiểu được. Thảo nào cô lại che hết máy thu hình, không bắt điện thoại, tình hình sức khoẻ cũng bất thường.....

“Mèo Con à, chuyện con tìm bạn trai, chú rất tán thành, rất tốt cho sức khoẻ của con lẫn tâm lý của con. Nhưng con đã lỡ từng này rồi, phải hiểu chừng mực với mấy chuyện này, đúng không? Thanh niên cũng không nên quá phóng túng, nhất là hiện giờ sức khoẻ của con không được tốt cho lắm.....”

“Chú Đạo Minh, chú nói nhỏ chút, người khác nghe được đấy.”

Giọng của Hà Tâm Nghi oang oang, Tạ Vĩ Thời nằm trên giường hẳn là đã nghe rõ mồn một, Phuong Tri tự dưng phát ngượng.

“Là chú nói cho cậu ta nghe đấy! Có phải cậu bé này vẫn chưa biết sức khoẻ của con không được tốt? Vận động quá sức thì có thể ổn được sao? Con nhìn cổ của con đi, toàn là những vết gì không.....”

Phuong Tri hoảng sợ, gơ tay sờ cổ mình, quả nhiên vẫn có một vết thương chưa che kín. May là không lộ ra nhiều, khiến cho Hà Tâm Nghi hiểu lầm.

“Phuong Tri à, biết tiết chế thì mới lâu dài. Cơ thể của con không thể làm gì quá kịch liệt, biết chưa? Chú thấy cái tên kia có vẻ mạnh tay như thế, kêu cậu ta thương hương tiếc ngọc con một chút, rõ chưa?”

“Chú Đạo Minh!” Phuong Tri thật sự muốn bùng nổ tới nơi, hận không chui được xuống dưới gầm giường trốn vì ngượng. “Con biết rồi, đừng nói nữa!”

“Mèo Con, quen với cậu bé này bao lâu rồi? Hay là mang về cùng ăn một bữa cơm, để chú và mẹ con xem mặt một chút?”

“Chưa bao lâu cả, để quen thêm chút nữa đi! Chú Đạo Minh, con ra khỏi mạng đây!” Phuong Tri dứt khoát tắt máy webcam, đổ xuống giường như hết sạch sức lực bị rút cạn. Bên cạnh có vang lên tiếng sột soạt, là Tạ Vĩ Thời đã ngồi dậy mặc áo vào. Cô liếc mắt nhìn, chỉ thoáng thấy trên vai của Tạ Vĩ Thời có một vết sẹo trông khá đặc biệt, sau đó đã nhanh chóng bị áo che mất.

Cơ thể của chàng hợp với áo sơ mi, nhất là sơ mi đen, mang một vẻ phong nhã thuộc về lứa tuổi thanh niên, lại được nét chần chẫn bình tĩnh của người đã trưởng thành. Chàng đang đứng ở độ tuổi giữa hai bờ đó. Phuong Tri nhìn một hồi, cảm thấy giai điệu quái quỷ bên tai càng lúc càng ồn ào. Cố gắng để nên cảm giác bất rứt khiến cô bất an, Phuong Tri nhắm mắt, trong miệng khô khốc.

Tạ Vĩ Thời sờ trán cô, trán rịn mồ hôi.

“Lại không được khoẻ?” Chàng hỏi.

Bàn tay của chàng ấm áp khó ráo, da thịt trên trán cô nhạy bén cảm nhận được những ngón tay dài và cân đối của chàng, cùng với vết sẹo nhỏ nhỏ ở đầu ngón tay. Phuong Tri mờ mắt, gấp ngay yếm hầu lộ ra phía trên cổ áo của chàng, cả người co thắt, đau đớn đến khó chịu đựng được. Cô đẩy mạnh chàng:

“Anh tránh tôi xa ra một chút.”

Tạ Vĩ Thời thoáng sững sốt, nhìn cô một hồi, ra khỏi phòng của cô.

Một lúc lâu sau, Phương Trì mới cảm thấy đỡ hơn. Cô vịn tường đi vào thư phòng, thấy Tạ Vi Thời đang ở trong đó dùng kính hiển thực của cô cộng với chiếc máy tính chàng mang tới để điều chỉnh. Máy tính chàng dùng mang nhãn hiệu atom, hiện giờ rất hiếm gặp trên thị trường. Phương Trì biết đây là một loại máy tính thượng đẳng của dân chơi thứ thiệt, tính năng bảo mật vô cùng xuất sắc, các lực lượng quân sự và chống khủng bố của các cường quốc đều dùng máy tính hiệu này.

“Tạ Vi Thời?”

“Hửm?”

“Lúc này tôi.....”

“Tự dùng này sinh ham muốn tình dục đúng không?”

“.....” Phương Trì ghen nguyên câu ngay trong cổ họng. Những lời xin lỗi đã chuẩn bị sẵn trước đó đều biến thành chữ bậy. Yêu quái phương nào thể này!

“Có lẽ là phản ứng bình thường do Rạn Băng tạo ra.” Chàng nói rất bình thản.

Thôi quên đi, chắc là trong mắt những người ngành y như chàng, đây chỉ là những thuật ngữ bình thường đến không thể nào bình thường hơn. Phương Trì tự an ủi bản thân như vậy, giống y như cô đã từng nghe chủ Đạo Minh tinh bô nói ra từ “thái trung tiện.”

Cô nhìn Tạ Vi Thời cắm một u-disk vào trong kính hiển thực, không nhận được, hỏi “Anh đang làm gì đấy?”

“Xem Rạn Băng.” Tạ Vi Thời trả lời rất ngắn gọn.

Bạn đang đọc truyện *Bằng Nước Mắt Và Lặng Câm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 29: Rạn băng

người dịch: idlehouse

Hạt giống của Rạn Băng rất nhỏ, nếu không sẽ không thể dùng một thiết bị hạn chế dung lượng như u-disk để phát tán nó offline. Nhưng chính vì để có thể sản xuất nó nhỏ như vậy, nên người sản xuất ra nó đã từ bỏ ý định làm nó thành một phần mềm độc lập, mà để nó phải lệ thuộc vào Maandala. Chỉ có môi trường chuyên tải của Maandala mới có thể thả cho hạt giống được tự do sinh sôi, trở nên một trái nghiệm và lượt xem gọi là Rạn Băng.

“Anh muốn xem thật sao?”

“Muốn xem thật.”

“Tôi mới nghe qua mà đã thành vậy, anh không sợ bắt trắc?”

Tạ Vi Thời đứng lên nhìn cô, cười khiến người ta loá mắt: “Cô không tin tưởng tôi, hay là không tin tưởng bản thân?”

Phương Trì ngẩn người.

Cô có thể thấy rõ nỗi khiếp sợ sâu trong thâm tâm của cô đối với Rạn Băng.

Cô không hề hoài nghi khả năng tự kiểm chế của Tạ Vi Thời. Đêm hôm qua, trong cơn nửa tỉnh nửa mê, cô đã nhìn thấy Tạ Vi Thời bóp cò bắn xuyên qua con mắt còn lại của Lút Cán. Khẩu súng con con đó, nhắm trúng đích đã rất khó khăn rồi, đừng nói gì đến khoảng cách xa như vậy. Luyện được độ chính xác như thế, nếu như bản thân không có kỹ thuật cực cao và khả năng tự khống chế cao, cơ bản sẽ không làm nổi.

Nhưng thứ này chính là Rạn Băng. Cho dù mọi loại ma tủy tằm thường hơn đi nữa, nó cũng vẫn có khả năng huỷ hoại ý chí của một người kiên định, đừng nói gì Rạn Băng.

Phương Trì do dự một chút, nói “Tôi có một cách để xem Rạn Băng.”

Tạ Vi Thời cười, nói: “Tôi cũng có một cách.”

Phương Trì nhướn mày, “Vậy mỗi người chúng ta tự viết xuống, xem coi có giống nhau không, thấy thế nào?”

“Được.” Tạ Vi Thời gật đầu.

Hai người tự lấy bút viết vào lòng bàn tay. Nắm tay lại, lúc mở tay ra, trong lòng bàn tay của Phương Trì viết: “Giám số chiều”

Của Tạ Vi Thời viết: “Giải cấu trúc.”

Phương Trì hiểu ý, mỉm cười nhìn Tạ Vi Thời. Tạ Vi Thời cũng đang nhìn cô, trên khuôn mặt tuấn tú thoảng ý cười hàm súc.

Cách “giám số chiều” mà Phương Trì nói, trên thực tế chính là thấu lại Rạn Băng, từ trải nghiệm VR ba chiều, biến nó thành một đoạn phim 2 chiều, có thể xem trên máy tính. Phải biết rằng đặc điểm lớn nhất của game hiển thực là cảm giác trầm mình trong cảnh phim—“tôi là một phần thể của thế giới đó,” chứ không phải là một khách bàng quan. Sau khi giám số chiều, hiệu quả ảo nhất của Rạn Băng tất nhiên sẽ giảm mạnh.

Còn cách “giải cấu trúc” mà Tạ Vi Thời đề cập thì tương tự giống như trải nghiệm của Phương Trì: nhờ vào cấu trúc của kính hiển thực có ba hệ thống độc lập là hiển thị hình ảnh, âm thanh, và xúc giác, tách một trải nghiệm hoàn chỉnh của Rạn Băng ra thành 3 trải nghiệm gồm có âm thanh, hình ảnh, và xúc giác.

Nguyên lý cơ bản của Rạn Băng chính là thông qua những ám thị tâm lý mãnh liệt nằm trong nội dung nhắm vào thính giác, thị giác, và xúc giác, tạo nên kích thích đặc thù trên cơ thể của con người, rồi từ đó khơi dậy và tạo nên những biến hoá mãnh mẽ trong ký ức, ý thức, cảm quan, và cảm xúc v.v. của con người. Sau khi bị giải cấu trúc, những thứ có thể gây ảnh hưởng đều bị giảm thấp.

“Thứ giám số chiều đi, an toàn hơn.” Phương Trì thúc đẩy kiến nghị của mình với Tạ Vi Thời. Bởi lẽ bản thân cô đã phải trải qua khúc đạo đầu là phần âm thanh trong Rạn Băng, cô biết rất rõ cảm giác đau đớn hỗn phi phách tán đó.

Tạ Vi Thời không lo lắng cho mấy, nhướn mày, “Không tự mình thử thì làm sao chữa trị được cho người khác?”

Phương Trì nhìn đầu ngón tay của chàng vẫn còn lưu vết sẹo nhỏ, hỏi “Giữa nghề bác sĩ và hacker, tại sao anh vẫn chọn làm hacker?”

Tạ Vi Thời cười cười: “Gia đình là một thế gia trong ngành y, tuổi nhỏ ngra non hầu đã, một lòng muốn vượt qua cha mình. Muốn luyện sức cho tay nên hề rảnh thì chơi game, chơi một hồi thành ra nửa chân đã bước vào giới hacker.”

Phương Trì nhớ đến cảnh tượng trong thư viện hồi trước, khi đó chàng dùng tay gõ bàn phím để sau lưng, ngón tay thon dài khéo léo bay lượn, giống như đang đánh dương cầm.

“Rồi sao nữa?”

“Vẫn muốn làm bác sĩ, nhưng con đường nghề y này không đi tiếp được nữa. Ai cũng phải sống đúng không, thế nên làm quạ, kiếm được bát com qua ngày. Sau đó dần dần nghỉ thoảng hơn. Kỹ thuật giải phẫu [tốt] thì đã là gì? Tìm đại một bác thợ sửa xe bên đường có khi còn giỏi hơn tôi. Nói cho cùng tôi chỉ muốn cứu một số người. Làm bác sĩ hay làm quạ, có gì khác biệt đâu?”

Khác biệt giữa đen và trắng. Phương Trì nghĩ bụng, khác biệt giữa việc có người sẽ ghi nhớ anh và không ai hay biết đến anh.

Tạ Vi Thời đã đeo kính hiển thực vào mắt.

Lúc chàng lấy tay chuẩn bị ấn nút ra lệnh “bắt đầu,” Phương Trì nắm lấy tay chàng.

“Đừng chìm đắm trong nó.”

Khỏe miệng của chàng cong lên, trở tay nắm ngược lại tay của Phương Trì: “Nhất định phải chìm đắm trong nó. Nhưng sau khi tôi sa vào nó rồi, thì phải kéo tôi ra.” Nói xong, chàng phất ngón tay, khởi động Rạn Băng.

Phương Trì vẫn bị căng thẳng.

—Nhất định phải chìm đắm trong nó.

Cô hiểu ý của Tạ Vi Thời. Tạ Vi Thời mở rộng bản thân ra để đắm chìm trong Rạn Băng. Tuy quen biết chàng chỉ mới một quãng thời gian ngắn ngủi, nhưng cô đã hiểu rất rõ, Tạ Vi Thời là một con người có ý thức bản ngã rất vững chắc và chặt chẽ. Một người sinh ra trong một thế gia toàn bác sĩ trong thời hoà bình, phải như thế nào mới có thể bóp cò súng mà mặt không đổi sắc? Phương Trì chỉ biết, ngoài những người từ bé đã trải qua huấn luyện như cô, những người khác không dễ dàng làm được chuyện ấy. Cho dù một người ưu tú như Thịnh Diễm đi nữa, khi xưa sau khi chấp hành nhiệm vụ ám sát, vẫn phải trải qua điều trị tâm lý.

Trong tâm lý của mỗi người đều có điểm yếu. Chỉ cần tóm được nó một cách chính xác, một đòn là sụp đổ. Nhưng mãi cho đến nay, cô vẫn chưa thấy được nhược điểm của Tạ Vi Thời nằm chỗ nào. Một con người như thế, có sức đề kháng mạnh nhất đối với Rạn Băng.

Nếu ví Rạn Băng như một chai axit sulfuric, những ai đã bị thương tích khắp mình thì sẽ bị nó ăn mòn không còn ra dạng người nữa, thông qua vết thương mà tìm vào tận cùng xương tủy, tựa như cô. Còn Tạ Vi Thời thì sao? Không chỉ khắp người da thịt vẹn toàn không hề hoi, thậm chí lại còn thêm tầng tầng lớp lớp vô cùng bền ngoài. Nếu như chàng không tự tay tháo gỡ vô cùng của mình, thì Rạn Băng có thể gây tổn thương bao lớn đối với chàng cơ chứ?

Nhưng như Tạ Vi Thời nói, chỉ khi nào thật sự đắm chìm trong nó một lần, thì mới biết được điều đáng sợ nhất của Rạn Băng nằm ở đâu. Chẳng nói cần phải có một cộng sự để cùng chàng xem, có lẽ chính là vì lý do này.

Chàng tin tưởng cô.

Thoạt tiên mọi biểu hiện của Tạ Vi Thời vẫn bình thường, đứng một cách thoải mái. Nhưng dần dần, thần sắc của chàng trở nên mỗi lúc một căng thẳng, khoe miệng hơi vênh lên, theo thời gian chàng mím chặt môi, biến thành một đường thẳng. Một phút, một phút nữa, hai phút, hai phút rưỡi..... Trên trán của Tạ Vi Thời bắt đầu xuất hiện mồ hôi lạnh, to như hạt đậu. Chàng bắt đầu hé miệng, mơ hồ phát ra một âm thanh, nghe như là “Long Chấn.” Là tín hiệu của người đã lạc lối.

Phương Trì tiến đến gần, hai tay cô nắm lấy hai tay chàng, đẩy chàng giật lùi, cất tiếng gọi: “Tạ Vi Thời! Tạ Vi Thời!”

Cơ thể của Tạ Vi Thời giật bắn lên, hai tay mở rộng, nắm ngón tay đàn vào nắm ngón tay của cô, rồi nắm chặt.

Lòng bàn tay của chàng nóng rẫy. Phương Trì cảm thấy yên tâm. Tạ Vi Thời đã thoát được rồi.

Tuy trong game huyền thực như Maandala, người chơi mang cảm giác chìm trong cảnh game và có một ở hiện trường, nhưng đa số những người chơi đều hiểu, mình đang ở trong thế giới huyền thực chứ không phải ngoài đời thật. Còn có lẽ Rạn Băng đáng sợ nhất ở chỗ nó có thể khiến cho người xem mất đi ý thức bản ngã, bắt đầu không biết mình đang trong huyền thực hay là ngoài đời thật, giống như đêm qua, khi cô bị vấy trong âm nhạc của Rạn Băng, đã mất đi ý thức về bản ngã, cảm thấy bản thân cô và giai điệu quý dị u ám kia hợp lại thành một.

Lúc vừa rời Tạ Vi Thời cũng thế. Khi đó thì phải nhờ vào một người ngoài đời mang đến cho chàng một cảm giác mà trong thế giới huyền thực không tạo được. Bước giật lùi là cách tốt nhất, bởi vì rất ít khi nào người ta đi giật lùi trong game huyền thực. Một khi Tạ Vi Thời nhận ra được sự xung đột giữa những gì chàng đang thấy bằng mắt và những gì hành động của cơ thể chàng đem lại, chàng liền có thể thoát được khỏi trải nghiệm trong huyền cảnh, nhận thức được rằng hết thấy những gì vừa trải qua, đều là ảo.

Tựa như chàng đã bước vào một mộng cảnh, mà Phương Trì là người gọi chàng tỉnh lại.

Ba phút 14 giây. Vội cùng ngẩn ngai, nhưng Phương Trì lại cảm thấy như mấy tiếng đồng hồ đã trôi qua. Lòng bàn tay của cô nóng ướt.

Gỡ cặp kính huyền thực từ trên mặt Tạ Vi Thời xuống, mắt của chàng vẫn đang mờ, ngo ngác vô thần. Phương Trì tóm lấy hai vai của chàng ra sức lắc, liền cảm giác được hai cánh tay chàng co lại, ôm cô vào lòng.

“Tạ Vi Thời.....”

Phương Trì hơi kinh ngạc, sau đó lại thấy chàng hít hà mùi hương bên hõm vai cô, ngón tay lùa sâu vào trong mái tóc dài bù xù chưa chải của cô, mơn man da đầu của cô. Cơ thể thon dài của chàng đang toả ra hơi ấm mang chút độ ẩm, ôm cô rất chặt. Mặc dù Phương Trì biết rất rõ chàng đang cố gắng phân biệt giữa huyền cảnh và thế giới chân thật, nhưng hành vi ấy vẫn không hiểu sao khiến cô căng thẳng.

Thì ra Tạ Vi Thời cũng có điểm yếu. Ký ức nào của chàng đã bị khơi dậy? Phải chăng đó là “long chấn”?

“Kết thúc rồi hả?” Cô hỏi.

“Kết thúc rồi.” Chàng đáp bằng giọng rất trầm, hơi thở vẫn chưa hoàn toàn bình thường.

“Tôi có nên vùng ra khỏi tay anh, chạy vào trong buồng vệ sinh trốn, rồi khoá cửa lại.” Hiện giờ cô không có sức để hạ gục chàng.

Tạ Vi Thời cười, “Nếu như thật sự là như vậy, làm sao có thể để cho cô có cơ hội vùng thoát.” Chàng buông Phương Trì, quay mặt đi, đi đến trước máy tính, ngồi xuống. Tay đặt lên bàn phím, nhưng một hồi lâu vẫn không có động tác gì.

Phương Trì để ý thấy bước chân vừa rời của chàng hơi chơi vơi, cặp mắt nai như phủ một lớp sương mù ướt át, nóng rực và hoe đỏ.

Cô do dự một chút, rồi đến bên chàng, tay phải đặt xuống, phủ lên bàn tay phải của chàng đang đặt trên bàn phím. Tay của cô nhỏ hơn của chàng rất nhiều, tái nhợt không chút máu, đặt trên mu bàn tay chàng, mong manh dễ vỡ. Một bàn tay như thế, mà nắm ngón tay lại men theo những kẽ hở giữa các ngón tay của chàng, đan xen, rồi nắm chặt lấy mu bàn tay chàng.

“Có thể cảm giác được tôi không? Tạ Vi Thời?”

Tạ Vi Thời không nói gì.

Phương Trì cúi người, quay đầu, hôn nhẹ lên môi chàng. “Thế này thì sao?” Kỹ thuật hôn của cô rất tốt, môi miệng trần trọc, chóp môi cạ lên chóp môi của chàng, hơi thở mỏng manh và lành lạnh liền quán lấy của chàng.

“Trong huyền cảnh của anh, có ai hôn anh như thế này không? Có chân thật như tôi không?”

Tạ Vi Thời chợt ngừng phát đầu, đẩy cô ra.

“Hiện giờ chưa có, sau này thì sẽ có.”

Nghe vậy, Phương Trì khẽ bật cười.

Đã có thể phân biệt được giữa ảo ảnh và hiện thực rồi. Lúc này có lẽ là chàng đã thật sự thoát ra được.

“Định thử lần nữa không?” Phương Trì hỏi.

“Không cần.” Tạ Vi Thời xoa bóp nơi tim của chàng, nói một cách hơi một mối, “Cơ bản là đã có thể giải được Rạn Băng rồi.”

Phương Trì thất kinh: “Nhanh vậy sao?!”

Bạn đang đọc truyện *Bằng Nước Mất Và Lặng Câm* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 30: Giác quan thứ sáu của cô

người dịch: idlehouse

Từ phần mềm 2 chiều trên máy vi tính lúc ban đầu cho đến hệ thống huyền thực của hiện nay, độ khó của việc giải mã ngày một tăng lần lên. Phương Trì cũng đã từng học công nghệ máy tính, tuy tự nhận trình độ của bản thân chỉ tầm tầm, nhưng ít nhiều gì cũng là người trong ngành. Người ta nói, người trong nghề nhìn hiểu (người ngoại đạo không thông), cô nhìn vào vẫn có thể hiểu được.

Chỉ mới xem có một lần duy nhất mà đã có thể giải mã được Rạn Băng, nếu như Tạ Vi Thời không khoác lác, thì tức là chàng chính là một đại thần thâm tàng bất lộ với trình độ sánh được với cả Guest. Trong giới này, không ai không biết Guest tài tình nhất ở chỗ từ xưa đến nay anh ta chưa từng thất bại khi giải mã. Ngày xưa, trong giải đấu hacker thế giới, Pwn2Own, so với T.N.T thiện giải phòng thủ, Creeper với phong cách dừ dội cuốn lắp, thì sức tấn công thần tốc và nhẹ nhàng nhưng chi mạng của Guest đã tạo nên tác dụng màu chót nhất. Chỉ có điều, một Tạ Vi Thời xuất thân ngành y, chưa từng theo học công nghệ máy tính một cách chính quy, có thể sở hữu trực giác như của Guest ư?

“Đừng nói anh là Guest chứ?” Phương Trì trêu.

“Có cảm thấy giống không?” Tạ Vi Thời vẫn một vẻ núi Thái Sơn có sụp đổ một vẫn tinh bơ, hết như vừa mới rời, rõ ràng chàng chưa thoát ra được khỏi game, nhưng vẫn khẳng khái chống chọi một mình.

“Guest sừ sất đến độ thành thanh niên quạ.....” Phương Trì cười tự giễu, “Nghĩ thoáng thật đấy.”

Đừng nói gì những nơi cao chót vót trên đỉnh kim tự tháp như cực an ninh mạng và Maandala, tuy ý chọn đại một công ty mạng internet nào đó, Guest đều có thể no ấm cả đời. Phương Trì nhớ đến chuyện Tạ Vi Thời phải mượn của Phi Phi 100 tệ đêm hôm qua, rồi lại nhìn những quán ăn không thể nào tầm thường được hơn trên người chàng, cảm thấy chàng báo bản thân nghèo, chỉ sợ rằng thật sự là nghèo.

“Guest thì không làm quạ à?” Tạ Vi Thời làm việc trên máy tính, lăm bằm hỏi. Lúc này khi xem Rạn Băng, nội dung của Rạn Băng đã được ghi lại trên máy tính của chàng, y như kiến nghị của Phương Trì, từ ba chiều giảm xuống một đoạn phim hai chiều có thể xem trên màn hình.

“Là Guest thật à?” Phương Trì làm bộ ra vẻ vô cùng kinh ngạc, đưa một cuốn sổ giấy trắng tôi, “Ký tên cho tôi đi. Tôi có một người bạn sùng bái anh lắm đấy.

“Đừng đùa.” Tạ Vĩ Thời mỉm cười, đẩy cuốn sổ ra. Chàng gỡ nút mở đoạn ghi hình 2 chiều của Rạn Băng lên, điều chỉnh tốc độ của phim cho thật chậm lại, rồi chỉ từng hình ảnh phóng lớn cho Phương Trì xem.

Đây là hình ảnh bằng tia hồng ngoại của những đường băng rạn nứt không lồ, sóng dạt chân, và núi lửa phun trào, cảnh tượng như tận thế của dung nham bao phủ khắp nơi thiêu đốt hết thảy. Chỉ nhìn bức hình ở dạng tĩnh như thế này cũng đủ khiến lòng người nảy sinh cảm giác căng thẳng, sợ hãi, và tuyệt vọng. Phương Trì chợt nhớ đến dòng chữ ký khi Mỹ Gian Xích xuất hiện lần đầu tiên:

Lửa trong lòng đất lưu chuyển, đỏ dần; một khi dung nham phun trào, sẽ thiêu rụi cả hoang hết thảy, cùng với cây rừng, hơn nữa vì thế không thể thổi rữa.

Trong tâm hình đó có nhiều mẫu phân dạng xen lẫn, hỗn loạn, đẹp đẽ, thần bí, khiến người ta cảm thấy mình đang ở giữa một vũ trụ bao la vô hạn. Phương Trì chưa bao giờ được xem thấy những mẫu phân dạng trong thế giới huyền học, nhưng có lẽ những mẫu phân dạng này, khi trở nên lập thể trong thế giới huyền thực, nhất định sẽ rất kỳ diệu, nhất định sẽ sống động và đẹp hơn nhiều! Những vòng xoáy vô hạn và bất tận ấy, tựa như sâu thẳm cho đến điểm cuối của thời gian, khiến cho Phương Trì chỉ muốn giắt lấy kính huyền thực đeo vào mắt, chìm đắm trong Rạn Băng để khám phá.

“Lúc mở đầu, thông qua tấn công mạnh mẽ vào thị giác với hình ảnh số học và thiên nhiên, cùng với hình ảnh bí ẩn tâm linh khiến người xem gỡ bỏ tuyến phòng bị tâm lý. Tôi đoán rằng âm nhạc cũng được gài đặt tương tự như thế.”

Chàng mở quang phổ của trường âm thanh lên, ngay phần đầu, ở vị trí dưới 20Hz trở đi, chợt xuất hiện một đỉnh âm thanh cực bộ nhỏ nhỏ.

“Sóng siêu âm.” Phương Trì buột miệng.

Tần số của sóng siêu âm thấp hơn 20Hz, tai người thường không nghe thấy được.

Tạ Vĩ Thời gật đầu, “Phải. Biên độ dao động của đoạn sóng siêu âm này có lẽ khá gần với biên độ sóng não của người thường, có thể tạo nên một sự cộng hưởng từ đại não của con người, rồi từ đó tạo nên một kích thích mãnh liệt trong đầu người dùng, khơi dậy sự bất an và sợ hãi, thậm chí điên rồ. Ảnh hưởng cụ thể ra sao thì còn phải trông vào tần số dao động khác nhau trong não của người dùng.” Chẳng nhìn Phương Trì một cái, “Rõ ràng là nó đã đánh động được não của cô.”

“Đầu tiên là phá huỷ, rồi xây lại, sau đó không chết.” Phương Trì khẽ nói, “Đây là nguyên tắc gây nghiện của Rạn Băng.”

“Phải.” Tạ Vĩ Thời nói, “Cô có biết loại thuốc LSD không?”

Đương nhiên Phương Trì biết loại thuốc LSD.

Tên khoa học của LSD là Lysergic acid diethylamide, do nhà hoá học Albert Hoffman tổng hợp năm 1938. Loại thuốc LSD này, chỉ cần 100 microgram là đã đủ khiến một người thường liên tục phát sinh ảo giác 6-12 giờ đồng hồ. Liều lượng đó chỉ là 1/10 trọng lượng của một hạt cát. LSD được lạm dụng rộng rãi trong các phong trào hippy ở tây phương trong các thập niên 50 và 60. Con người xem mỗi một lần dùng LSD như một cuộc du hành kỳ bí (trip). Trong cuộc du hành đó, con người có thể nhìn thấy không gian và thời gian bị bẻ méo, nhìn thấy thế giới huyền ảo, cảm thấy được cảm giác linh hồn rời khỏi cơ thể, cơ thể bay lơ lửng trong không trung. Thậm chí người dùng còn có thể quay về quá khứ, tìm lại được ký ức đã đánh mất của mình. Tuy LSD không gây ra sự phụ thuộc sinh lý như heroin, nhưng sẽ có hại cho xã hội vì gây nên trở ngại về nhận thức. Vì vậy cho tới nay, các nước trên thế giới đều liệt kê LSD trong danh sách các loại thuốc cấm.

Tháng Giêng năm ngoái, Cục 19 đã âm thầm theo dõi một cuộc giao dịch LSD với số lượng lớn trong web chìm, Phương Trì nhận được lệnh từ Hồng Cẩm Thành, dùng thân phận của Mai Đỗ Sa để tham gia điều tra, phát hiện tất cả mọi manh mối đều chỉ về một công ty phát triển và nghiên cứu các loại thuốc trị bệnh tâm thần trong nước——Thần Kinh Hoa Hồng.

Tháng Ba, cô gửi một báo cáo điều tra đến Cục 19, hoài nghi một cách hợp lý rằng Thần Kinh Hoa Hồng đang tiến hành nghiên cứu, phát triển, và buôn lậu một thể hệ mới của các chất gây ảo giác.

Tháng Tư, đội đặc công cho nhiệm vụ “Truy bắt hồ ly” được thành lập nhắm vào Thần Kinh Hoa Hồng, Thịnh Diễm lĩnh chức vụ đội trưởng, Mai Đỗ Sa tiến nhập Thần Kinh Hoa Hồng với thân phận nã mòng, Thịnh Diễm đảm nhiệm chỉ huy đội đặc công phụ trách nhiệm vụ và nắm vai giữ liên lạc với Mai Đỗ Sa.

Sau khi tiến nhập Thần Kinh Hoa Hồng, Phương Trì phát hiện công ty này vô cùng giàu hoạt, hoàn toàn không sản xuất các chất gây ảo giác. Bọn chúng bán công thức của thuốc gây ảo giác cho những hãng sản xuất bất hợp pháp ở nước ngoài, rồi thu tiền cấp phép rất cao. Còn những loại thuốc Thần Kinh Hoa Hồng nghiên cứu và phát triển trong nước luôn được canh gác ở trạng thái bảo mật cực cao, đã rất nhiều lần Phương Trì tìm cách tiếp cận CEO của Thần Kinh Hoa Hồng là Tô Phong cùng với vài người trong ban điều hành của y, nhưng ngoài việc hay tin có một thể hệ mới của các chất gây ảo giác đang được nghiên cứu ra, thì không có thu hoạch gì khác. Điều tra gặp bế tắc.

Tháng Chín, một thể hệ ma tuý mới tên là Siren được thành công nghiên cứu và phát triển, Phương Trì nhận được thông tin chính xác, công thức điều chế Siren sẽ được mang theo để tiến hành giao dịch với trùm buôn ma tuý Cò Trắng của bang Shan thuộc Miền Điện vào ngày mùng 2 tháng Mười. Đội “Truy bắt hồ ly” đã sẵn sàng đợi lệnh, liên lạc với hình cảnh quốc tế, chuẩn bị tóm trọn Thần Kinh Hoa Hồng và băng đảng của Cò Trắng trong cùng một mẻ lưới.

Ngày mùng 2 tháng 10, giao dịch diễn ra như đã hẹn. Trong quá trình chuyển giao công thức điều chế, băng đảng Cò Trắng bắt hình ảnh bắt giữ Mai Đỗ Sa, giết chết một hình cảnh quốc tế cũng đang nằm vùng trong băng đảng. Hình cảnh quốc tế lập tức ra tay, trận chiến bùng nổ. Đội diện với sự kiện phát sinh đột xuất ấy, đội đặc công “Bắt hồ ly” không thể không lập tức phản ứng, gia nhập trận chiến. Thịnh Diễm vì đoạt chiếc va li đựng công thức của Siren nên mới bị địch bắt. Mà đến cuối, điều không ai ngờ được là chiếc va li Thịnh Diễm dùng sinh mạng để đổi lấy, là va li rỗng.

Tạ Vĩ Thời thấy Phương Trì đang thờ người, hỏi cô: “Nghĩ gì vậy?”

Phương Trì gạt mình hoàn hồn, nói: “Biết.” Cô lại hỏi, “Ý anh muốn nói là, Rạn Băng và LSD có vẻ giống nhau?”

Tạ Vĩ Thời mang ý cười nhạt: “Thông minh.”

Phương Trì ngẫm nghĩ, nói: “Anh so sánh như thế, đúng là có lý. Rạn Băng cũng y như LSD, đều gây rối loạn cảm xúc và cảm giác nơi người dùng, không như các loại ma tuý kiểu heroin, có thể trực tiếp tổn thương đến các cơ quan và các mô của cơ thể con người.”

Tạ Vĩ Thời thoáng cười, nói: “Chẳng hạn như ‘hiệu lực tức quá khứ’ kinh điển của LSD đã xuất hiện ở cô. Chẳng phải trước đây cô đã nói rằng trong Rạn Băng có một giai điệu hiện giờ vẫn không ngừng vang vọng trong đầu cô sao?”

Phương Trì chán nản nói: “Hiện giờ nó vẫn còn.”

Tạ Vĩ Thời nói: “Vậy là đúng rồi. Mà tính gây nghiện của nó cũng tương tự. Người đã xem Rạn Băng kỳ thực không hẳn là thật sự nghiện nó. Họ sẽ muốn được coi tiếp, giống như đã được ăn món ngon rồi thì không khỏi muốn ăn thêm lần nữa.”

Phương Trì: “Good trip?”

Tạ Vĩ Thời cười: “Đúng, good trip. LSD còn có thể mang đến bad trip, nhưng tôi đoán rằng bọn sản xuất Rạn Băng đã điều chỉnh để giảm thiểu xác suất của những bad trip.”

Phương Trì gật đầu, nhưng trong lòng âm thầm kinh hãi.

Câu nói của Tạ Vĩ Thời nhào vào có vẻ rất nhẹ nhàng thân thiện, nhưng thật ra đáng sau nó là một tầng ý nghĩa——trải nghiệm Rạn Băng mang đến cho người dùng dựa vào ngẫu nhiên. Mỗi một hạt giống đem lại một trải nghiệm khác nhau. Tạ Vĩ Thời chỉ mới xem có một lần, mà đã có thể suy luận ra được rằng mỗi một trải nghiệm sẽ khác nhau, như vậy có nghĩa là chàng đã thật sự giải mã được toàn bộ Rạn Băng, vốn không phải là lời khoác trước đó……. Đồng thời, Phương Trì cũng chợt nhận ra rằng trải nghiệm Rạn Băng mang đến cho mỗi người cũng có sự chênh lệch. Liên tưởng đến những cô gái đã xem Rạn Băng lần trước ở Thời Đại Black Metal, đúng là họ không giống nhau.

Mỗi một hạt giống của Rạn Băng đều mô phỏng một “trip” của LSD một cách hoàn hảo thông qua hệ thống huyền thực, mà lại còn có thể loại trừ những bad trip trong LSD, lẽ nào còn chẳng phải đáng sợ hơn cả LSD sao? Trong đầu cô chợt lập tức trỗi dậy một ý nghĩ, Phương Trì không khỏi rung mình. Cô vội vàng hỏi Tạ Vĩ Thời:

“Nếu anh đã giải mã được Rạn Băng rồi, thì có thể đoán được đại khái ai là người tạo ra nó không?”

Tạ Vĩ Thời thoáng chứng lại, chút gọn sóng vút qua đôi mắt nai ấy. Chàng nói: “Không đoán ra được.”

Phương Trì nhay cổ nào chứ, sao lại không thấy được chút biến hoá chớp qua trong mắt chàng. Cô hỏi: “Không có cảm giác nào sao? Ví dụ như, giống cách của ai đó làm?”

Tạ Vĩ Thời lắc đầu, ánh mắt âm thầm hẳn đi. “Lúc xem nó, trong một khắc rất ngắn ngủi, tôi có cảm giác rất quen thuộc. Nhưng không có khả năng. Người tôi biết, sẽ không làm ra chuyện này. Cũng…….không thể làm ra chuyện này.”

Phương Trì đang thất vọng, song lại nghe Tạ Vĩ Thời nói:

“Chắc là Rạn Băng không phải do một người làm ra, mà là một tổ chức.”

Đông từ của Phương Trì run lên, cổ cắn chặt môi.

Ngày đó, Hồng Cẩm Thành nói với cô, từ sau nhiệm vụ “truy bắt hồ ly,” Thần Kinh Hoa Hồng liền ngưng nghiên cứu các dược phẩm sinh học phi pháp. Cô vốn mò mẫm mà không tra ra được tình hình thần bí trong phòng thực nghiệm của Thần Kinh Hoa Hồng, bây giờ đã ngừng mọi hoạt động thí nghiệm rồi thì cơ bản sẽ không còn khả năng để lấy được chứng cứ nữa, nếu muốn tiếp tục điều tra vụ này. Nhưng lẽ nào Thần Kinh Hoa Hồng thật sự cứ như thế rửa tay gác kiếm, triệt để trở thành một công ty dược phẩm lương thiện?

Cô không tin! Tuy Phương Trì không tin con người vốn mang bản tính ác, nhưng cô tin vào thuyết gen. Một công ty có sẵn mầm ác ở trong nó, thì sẽ không có khả năng triệt để đón nhận ánh sáng. Sự xuất hiện của Rạn Băng, thời gian vừa khớp như vậy, cứ như là lấp chỗ cho việc trong phòng thực nghiệm bị đình chỉ. Không còn Siren nữa thì bọn chúng vẫn có Rạn Băng. Lẽ nào Rạn Băng chính là một truyền thừa hoàn mỹ của Siren?

Lòng ngực Phương Trì cuộn cuộn dậy sóng, lập tức đau đau như muốn nứt toác, nổi phần hạn, cảm thấy, ghê tởm đáng trào trong tim cô, muốn hủy diệt hết thảy. Không, đây chỉ là thực giác của Phương Trì cô, là giác quan thứ sáu của cô. Hiện giờ vẫn chưa có chứng cứ nào để chứng minh Rạn Băng chính là từ tay Thần Kinh Hoa Hồng mà ra. Cô chỉ có thể hoài nghi theo lý, rồi bắt đầu điều tra——

Cô nên nhện kích động bạo lực của mình, Phương Trì bỏ nhào đến bên bàn ăn, kéo một ngăn kéo ở bên dưới, lấy ra mấy viên thuốc, dùng nước lạnh ngay trên bàn nuốt hết xuống. Cô ngửa đầu, ngồi dưới sàn, tựa vào bàn, thử ngửi ra hồi lâu. Một ngày rồi không uống thuốc ức chế alpha, thì ra vẫn không ổn…….

Tạ Vĩ Thời trông thấy hành động lạ thường của cô, bước đến gần sờ trán cô. Cơ thể của Phương Trì là mẩu nẫu thuốc, sau khi uống xong thuốc ức chế alpha, cảm xúc liền nhanh chóng bình tĩnh lại, nhưng vẫn còn toả chút hung bạo chưa tan hết, mắt nhìn Tạ Vĩ Thời chòng chọc.

Tạ Vĩ Thời lại kiểm tra mạch của cô, hỏi: “Vẫn là phản ứng đối với Rạn Băng?”

Phương Trì nhìn chàng chăm chăm, nghĩ trong lòng: không uống thuốc thì tôi đã xé xác anh ra——

Tạ Vĩ Thời lấy lọ thuốc kia ra nhìn, lọ thuốc trắng bóc, không có gì cả. Không có bất cứ nhãn hiệu hoặc hướng dẫn, đầy vón là thuốc Hà Tầm Nghi đặc phối cho cô. Tình trạng của cô hiếm gặp, không phát sinh nhiều, cho nên thuốc cứ điều chế theo triệu chứng của cô thôi, huống chi Cục 19 cũng không cho phép nhập thuốc đặc biệt riêng cho cô——tình thế đó nhất định sẽ khiến các tổ chức tình báo nước ngoài sinh nghi.

Tạ Vĩ Thời nói: “Cho tôi một viên uống thử xem”

Phương Trì: “…….”

Cô giựt phắt lọ thuốc lại từ trong tay Tạ Vĩ Thời.

————— Hết quyển I —————

Bạn đang đọc truyện *Bằng Nước Mất Và Lặng* Cảm được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Quyển 2 - Chương 31: Hoa hồng - cục 19

người dịch: idlehouse

Phương Trì tỉnh dậy trong tiếng mưa rơi ra rích. Cửa sổ ngay chỗ gối đầu, có đặc biệt điều chỉnh độ cao của giường vì khung cửa sổ này. Cửa sổ để ngỏ, những hạt mưa phùn bay qua cửa lưới, làm mát cô ướt lạnh lẻo. Phương Trì nhìn ra ngoài cửa sổ, những tầng mây xám trĩu nặng giăng rất thấp, quanh các lầu dưới của toà nhà chọc trời toàn là sương mù lằng đằng, cả Yên Thành như lạc trong cơn mưa vô biên. Phương Trì chợt có ảo giác đây là thế giới trong Maandala chứ không phải ngoài đời.

Quay đầu lại vào trong, ngay sát me giường có một người đang nằm. Thân hình thon dài đẹp đẽ, khiến chiếc giường này của cô trở nên hơi chật chội. Chàng vẫn mặc quần áo rất nghiêm chỉnh, áo sơ mi cài đến nút thứ hai ở cổ. Chàng nằm ngủ để lên trên mặt chăn của Phương Trì, chiếc máy tính atom nằm trên người chàng, một thanh tiến trình có màu xanh lá đã chạy tới điểm chốt, sắp sửa kết thúc.

Cô biết Tạ Vĩ Thời nằm đó từ trước. Hai hôm nay sau khi xem Rạn Băng xong, phương án trị liệu Tạ Vĩ Thời kê cho cô chính là ngủ. Tuy đã nghe nhạc êm dịu rồi, cô vẫn rất dễ dàng bị mất ngủ hoặc gặp ác mộng. Thiết bị giám sát giấc ngủ hiển thị giấc ngủ của cô hoàn toàn bị ngắt quãng thành những mảnh vụn. Cứ mỗi mười mấy hai mươi phút lại đứt đoạn.

Có vài lần bị bóng đèn nghiêm trọng, Tạ Vĩ Thời còn phải qua ngồi trấn an cô.

“Kín miệng thật, ngay đến một câu nói mới cũng không nói.” Phương Trì vẫn còn nhớ Tạ Vĩ Thời ngồi bên giường cô đưa khăn ướt cho cô lau mồ hôi lạnh, đã đều có như vậy. Ngủ say không nói mơ, uống say không nói bừa, phê thuốc không nói thả, đây chính là điểm được tăng cường huấn luyện ở Cục 19. May sao đầu cô đã bị thương, nhưng vẫn còn giữ được tổ chất cơ bản ấy.

Sau cùng thật sự không còn cách nào khác, Tạ Vĩ Thời ôm máy tính đến ngồi cạnh ngay bên giường của cô. Nói nghe cũng lạ, nằm nghe chẳng gõ bàn phím, những âm thanh huyền ảo hỗn tạp trong tai có dần dần lắng xuống. Có lẽ do chàng gõ phím rất đều đặn và nhịp nhàng, có nghĩ bụng. Thậm chí có có thể nghe ra được, từ âm thanh chàng gõ phím, là chàng đang suy nghĩ, đang thử cách, hay là sau khi thoát được bế tắc thế tiến công như thế tre. Cô ngủ hăm một ngày hai đêm, còn chàng thì làm việc một ngày hai đêm không ngơi nghỉ, giải mã toàn bộ Rạn Băng.

Có lẽ chàng là một……cánh quạ rất giỏi.

Phương Trì đi làm vệ sinh, hoá trang. Giường mặt này đã được sửa rất khéo léo, nhưng quá đậm nét Á Đông, vừa trắng xanh yếu đuối vừa không có khí thế. Cô khéo kéo kẻ mắt, đánh mắt, tô môi, để chứng che đi vẻ non nớt ngây thơ vốn có. Sau khi trang điểm xong, cô đến bên Tạ Vĩ Thời vẫn đang còn ngủ, rút một ổ cứng di động vào trong máy tính của chàng. Thanh tiến trình cũng vừa chạy xong, có copy file của Rạn Băng đã được giải mã vào trong ổ cứng. Trong lúc chờ đợi, cô ngắm nhìn Tạ Vĩ Thời đang say ngủ. Quả thực chàng rất đẹp, nhất là đôi bàn tay cân đối với những ngón tay dài dài xương xương. Bất kể là cầm dao giải phẫu hoặc gõ bàn phím, nhìn chừng làm việc đều rất đẹp mắt. Nhìn chàng, trong lòng có thoáng chút bị thương.

Cô hoàn toàn không phụ nhận bản thân có cảm tình với chàng. Có nghĩ đâu sao đi nữa cô cũng là một người khát vọng được yêu thương. Bất kể là vì hy vọng chàng có thể giúp cô bước ra khỏi nỗi đau mất đi Thịnh Diễm, hay là hy vọng chàng có thể giúp cô hoàn thành nhiệm vụ dự đang——Hoặc chẳng chừng đâu là những cái có thể che mắt mà thôi. Cô đã không thể nào rời được thuốc ức chế alpha. Cô tựa như một ngọn lửa, trước kia đã bùng cháy quá mạnh mẽ nóng bỏng, nay bị phong bế trong băng đá, nhiệt lượng đang bị tán lụi dần mòn. Có không còn khả năng để yêu như đã yêu Thịnh Diễm, không còn có thể yêu ai khác một cách nồng cháy như thế. Cảm tình của cô, nói cho cùng cũng chỉ là cảm tình, có lẽ sẽ không thể nào là yêu. Chỉ là có đơn. Chỉ là hui quanh. Chỉ như một cơn chó vơ bắt lực khi bị mất đi gia đình chi nhân.

Nếu như có không thể nào trao ra một tình yêu tương đương, thì liệu có có quyền được hưởng tình yêu người khác trao cho có hay không? Đêm ấy trong gian nhà kho bỏ hoang, cô kêu lên “Tạ Vĩ Thời, mang tôi theo,” có lẽ đây chỉ là một ý niệm bốc đồng, là khát mong nắm bắt cho bằng được con đường sống duy nhất. Chấp niệm của cô đối với sự sống xưa nay vốn luôn rất nặng. Chắc hẳn cô là một người rất ích kỷ. Nếu không, hôm ấy lúc lên bậc thang của tầng thứ 8, tại sao lại mất không chế ngự ra lời đó vì hy vọng giữ chân được chàng? Có hoàn toàn không muốn để cho chàng biết. Cứ như hiện giờ, không tiếp tục tiến, cũng không lùi, rất tốt. Chàng là một chú hươu khó nắm bắt. Nhưng có thể chàng là một góc cây có thể nở hoa, như thế có có thể đặt chàng trong chậu hoa trên ban công. Cây và hươu khác nhau, cây sẽ không chạy mất.

Cô vươn ngón tay, lúc sắp chạm đến mặt của Tạ Vĩ Thời, cô thấy đầu ngón tay của mình đang run lên một cách không sao kiểm soát được. Có rụt phắt tay về, móc hai viên thuốc ức chế alpha từ trong túi ra, nuốt xuống. Máy tính khẽ vang lên một tiếng “ding,” Rạn Băng đã được copy xong. Phương Trì rút ổ cứng, ra khỏi phòng. Ra đến cửa phòng ngủ, cô lại quay trở vào, đắp chăn cho Tạ Vĩ Thời.

Lấy một chiếc dù màu nâu nỉa, thay một đôi giày cao gót, cô lặng lẽ ra khỏi cửa.

—————

Bên vành đai số 4, toà nhà trong như ngọn đèn cây thắp của Maandala đứng sừng sững cảm vào mây dày đặc. Vượt qua vành đai số 4, đi về phía Bắc, có một thắng cảnh di sản văn hoá thế giới——Công Viên Di Tích Hạ Cung. Nơi đây vào thời vương triều phong kiến còn hưng thịnh, đã từng cho xây một hành cung hoàng gia rất nguy nga tráng lệ. Sau đó trong khói lửa chiến tranh đã bị san thành tro bụi, không còn gì cả.

Phía mạn đông bắc, bên cạnh công viên, có một khu vực rất tầm thường. Phong cách của khu vực đó chẳng có gì khác lạ so với Công Viên Di Tích, ngay cả cây cối cũng trông cùng loại, hoa cũng y chang. Người ngoài nhìn vào thì tưởng khu vực này là một bộ phận của Công Viên Di Tích, chỉ có số rất ít những thanh niên nghịch ngợm trèo tường lên lút ban đêm đã từng có ý thử trèo vào đây, rồi mới biết rằng khu này vốn không thông với Công Viên Di Tích. Thậm chí phía trên bức tường cao ngất đó còn có một lớp tường vô hình, lúc đến gần nó, tất cả mọi công cụ giao tiếp đều bị mất tín hiệu. Trong nhóm với nhau, bọn thanh niên gọi nơi này là Bermuda.

Không ai ngờ, Bermuda này thật ra chính là trụ sở của cục an ninh mạng.

Cục an ninh mạng, thành lập năm 2015, với Maandala làm đại biểu cho thời điểm thế giới huyền thực được phổ cập rộng rãi. Người đời truyền nhau rằng, dưới trướng của Cơ Quan An Ninh Quốc Gia vốn có 18 chi bộ, ai tự lo việc người nấy. Cục an ninh mạng là chi bộ thứ 19, cho nên dân chúng mới gọi là Cục 19.

Cơ Quan An Ninh Quốc Gia dĩ nhiên là một cơ quan thần bí nhất, nhưng cục an ninh mạng thì được thành lập khi dân trí đã được mở mang, từ lúc mới được thành lập trở đi đã được xã hội quan tâm. Thời buổi Maandala vô cùng phổ biến của ngày nay, hackers đều được xã hội xem như là những minh tinh trong giới giải trí, đừng nói gì đến một cục an ninh mạng tụ tập rất nhiều hackers đầu đàn. Mặc cho cục an ninh mạng duy trì độ bảo mật cao ngất, những hành động của họ đối với an toàn công cộng trên mạng vẫn được các kênh truyền thông chú ý. Cho nên, bằng một cách rất bị động, cục an ninh mạng mới trở nên một chi bộ không thần bí nhất trong Cơ Quan An Ninh Quốc Gia thần bí. Đương nhiên Cơ Quan An Ninh Quốc Gia cũng không phải chỉ có 18 chi bộ, nhưng do bị các kênh truyền thông nói như vậy nhiều lần, lâu ngày cục an ninh mạng cũng tiếp thụ luôn cái tên Cục 19.

Phương Trì bước qua cánh cửa đầu tiên, bên trong là một đường hầm tối đen. Một loạt những vòng sáng màu xanh lục lại chợt chớp sáng, bao quanh có từ đỉnh đầu xuống đến gót chân để soát các vật kim loại hoặc thể gây nổ trên người cô. Bồn luồng sáng bên ra, có mờ hai mắt, đưa cuờm tay ra đón nhận ra soát. Một quy trình hết sức thần quen, sau khi rà soát xong, cánh cửa lớn trước mặt ứng với tín hiệu, mở ra. Cục 19 chưa huy hô sơ của cô. Sắc mặt Phương Trì bình thản, trông có không hề ngạc nhiên. Hệt như lúc trước cô có thể ung dung tiến vào trong toà cao ốc của Maandala như thế nào, nay cô tiến vào trong Cục 19 cũng thuận lợi như thế nấy.

Đi mãi vào sâu trong sân, vẫn không thấy một bóng người, nhưng Phương Trì biết rất rõ, mỗi một góc ngách nơi đây đều được đặt không ít máy giám sát với góc độ được tính toán rất cẩn thận. Khu vườn này không có bất cứ một góc chết nào, máy quét hồng ngoại không ngừng theo dõi tất cả những động tĩnh bất thường mà bức xạ hồng ngoại báo lại. Cho dù chỉ là một con kiến bò vào trong sân thì cũng sẽ lập tức xác định được vị trí. Có lần, máy bay không người lái của gián điệp thử bay trên khu vực để chụp hình lên, vừa vượt qua tường liền bị tóm gọn, hơn nữa còn bị không chế ngược lại, biến thành một công cụ thu thập thông tin từ phía kia, đem về không ít tình báo cho Cục 19.

Giữa khu vực có một toà nhà trông không khác gì những toà nhà đại trà khác, một dãy cửa son màu đỏ đóng im ỉm, phía trên không có bất cứ biển báo gì. Phương Trì đi thẳng đến một trong những cánh cửa, ấn vào tay xuống, không lâu sau, cửa liền mở ra. Phương Trì đi vào, trong căn phòng làm việc rộng rãi sau cánh cửa có một người dài ông với khuôn mặt lạnh lùng cứng rắn.

Sử Tranh Vinh, nam giới, 56 tuổi, cục trưởng đương nhiệm của Cục an ninh mạng, nguyên đặc công trong cục tình báo thuộc cơ quan an ninh quốc gia. Năm 2015, nhận lệnh của cấp trên, một tay thành lập cục an ninh mạng. Ánh mắt bén nhọn như kiểm nhìn chăm chăm vào Phương Trì.

Phương Trì hít sâu một hơi, đứng thẳng tắp, ngẩng cao đầu, mắt nhìn thẳng phía trước, lớn tiếng báo cáo:

“Cảnh viên đã giải ngũ của Cục an ninh mạng Phương Trì, xin được quay về đội!”

Vừa dứt lời, một khẩu súng lục trượt thẳng một đường về hướng cô trên mặt bàn trơn láng. Đèn chợt bật sáng bùng lên ở một chỗ, một khung cửa sổ chợt xuất hiện, mở ra, một bia ngắm trời dấy nơi khoảng trống cách nó 10m, tâm điểm nằm chính giữa tròn như cái bánh, đỏ như máu.

“Bắn.” Người ngồi sau bàn lạnh lẽo ra lệnh.

Phuong Tri cảm súng lục lên, mở khoá, lên đạn, động tác ngắm bắn rất thành thạo, như đến từ bàn năng trời sinh. Sau đó, chính cô cũng cảm thấy khả năng đã sa sút.

Tuy trước khi ra khỏi nhà đã uống hai viên thuốc ức chế alpha, ngón tay cảm súng hiện giờ vẫn không ngừng run. Ánh mắt của cô không cách nào tập trung hoàn toàn được, tâm ngắm mãi không thành hình. Trên thái dương cô bắt đầu đỏ mờ mờ hời hợt.

“Còn ngấy ra đó làm gì! Đội tôi dạy cô bắn ra sao à?!”

Lời nói của Sứ Tranh Vành gay gắt và hà khắc, chưa từng khác với tác phong xưa nay của ông. Phuong Tri cắn chặt răng, ra sức tập trung ngắm, ngón tay run rẩy nắm bắt ngay khoảnh khắc mà cô cho rằng đã ngắm trúng, bóp cò——

Vành số 8.

Cô đã cố gắng hết sức mình.

Người ngồi sau bàn lạnh như suối băng. “Một người mà đến cả bia nằm yên một chỗ cũng không ngắm được chính xác, cục an ninh mạng không cần loại vô tích sự đó.”

Phuong Tri bị ba chữ “vô tích sự” đã kích nặng nề. Đây là thử thách áp lực. Cô tự nhủ. Đây là một kiểm tra thử thách áp lực mà mỗi một cảnh viên trong cục an ninh mạng phải đối mặt.

“Cục an ninh mạng vẫn chưa phé bỏ tôi.” Phuong Tri buống bình cãi. “Nếu không làm sao có thể giải thích hiện giờ tôi vẫn có thể đứng đây?”

“Đây là vinh dự cô có quyền hưởng.” Sứ Tranh Vành lạnh lùng đáp.

“Tôi không nghĩ nó đơn giản như vậy.” Phuong Tri nhìn Sứ Tranh Vành không chút sợ hãi, “Ông đã sắp xếp cho việc sửa khuôn mặt của tôi.”

“Vi muốn cho cô một cuộc sống mới.” Sứ Tranh Vành nói, “Có lẽ Hồng Cẩm Thành đã nói cho cô biết rồi, trạng thái tâm lý và sức khoẻ của cô đều không sao đảm nhiệm được công việc ở cục an ninh mạng.”

“Nếu tôi nhớ không lầm, vào tháng Giêng năm nay, Savchenko, lãnh đạo mới được bổ nhiệm của KGB là người có sở thích đặc biệt đối với phụ nữ Á Đông da trắng, bé nhỏ gầy gò, mắt cảm.”

Sứ Tranh Vành chợt im lặng. Ông ta rút một điếu xì gà, bật lửa súng chậm rãi và đều đều đốt nơi đầu điếu thuốc. Mùi hương đậm đặc lan toả, ông ta rít sâu một hơi, nói:

“Nếu biết tôi có mục đích như vậy thì cô càng không nên xuất hiện trước mặt tôi bây giờ.”

Trong cặp mắt dài hẹp của Phuong Tri lộ lên một ánh sáng mệnh mang. Có hiểu ý của Sứ Tranh Vành. Sứ Tranh Vành vẫn trao cho cô quyền lựa chọn: tiếp tục cống hiến, hoặc là rời xa Cục 19, sống một cuộc sống không phong ba, làm một người phạm.

Cục 19 vẫn chưa từ bỏ cô.

Sứ Tranh Vành vẫn chưa từ bỏ cô.

Chút ánh sáng mệnh mang ấy dần dần sáng rực và bùng lên cuồng nhiệt.

Sứ Tranh Vành nhìn biến hoá trong ánh mắt của cô, sắc mặt càng lúc càng danh lại.

“Điều này không có mẫu thuẫn.” Phuong Tri nói, “Tôi muốn quay về để điều tra Rạn Băng.”

“Vụ Rạn Băng vật vãnh đó, để tự Maandala xử lý là được.” Rõ ràng Sứ Tranh Vành đã đọc tài liệu mà nhóm người của Reboot nộp lên. Hiện giờ Rạn Băng chỉ mới được phát tán trong tầng lớp lao động thu nhập thấp ở khu vực cũ trong thành, rất dễ dàng khống chế, không đến độ cần cục an ninh mạng phải những tay can thiệp, thậm chí còn chưa đến độ cơ quan công an cần phải bắt tay gia nhập.

“Nhưng mà cục trưởng!” Phuong Tri sốt ruột, “Tôi cảm thấy chuyện của Rạn Băng không đơn giản như vậy, phía sau rất có khả năng là do Thần Kinh Hoa Hồng đang giờ trò.”

“Cô có chứng cứ gì?”

Phuong Tri trình bày cặn kẽ suy luận của mình cho Sứ Tranh Vành nghe.

Sứ Tranh Vành nhàu chặt mày, nói: “Thực giác không đủ để đưa ra lời phán đoán cuối cùng. Nhưng tôi sẽ lệnh cho Hồng Cẩm Thành chú ý đến Rạn Băng.”

“Vậy tôi có được phép quay về để điều tra chuyện này không?”

“Không được.”

Phuong Tri hơi nản, lại nghe Sứ Tranh Vành nói: “Sau khi Savchenko được bổ nhiệm, tôi đã phải điều chỉnh rất nhiều chiến thuật và sắp xếp nhân sự trong cục, tạm thời không còn quá nhiều tài nguyên để phối hợp điều tra Rạn Băng với cô.”

Xưa nay lời Tranh Vành nói luôn thẳng thắn như vậy, chưa từng vòng vo.

Phuong Tri hiểu, cô nói thêm cũng vô ích, nín chặt môi, lấy ra ổ cứng di động trước đó, đặt lên bàn làm việc của Sứ Tranh Vành.

“Đây là bản đã được giải mã của Rạn Băng. Cảm phiền ông trao lại cho Maandala. Nếu như chúng ta không có cách nào tra ra người sản xuất Rạn Băng là ai, thế thì để Maandala triệt để ngăn chặn nó.”

Phuong Tri nói một cách kiên quyết xong, xoay người lui ra ngoài.

Cô nghe Sứ Tranh Vành nói ở phía sau lưng cô:

“Chú ý đến an toàn của cá nhân cô. Kiểm do tôi đốc ra, nếu không dùng được nữa, thì sẽ bẻ gãy.”

Bạn đang đọc truyện *Bằng Nước Mắt Và Lặng Câm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 32: Vũ khí của mae lampong

người dịch: idlehouse

Phuong Tri về đến nhà, Tạ Vi Thời đã dậy, đang chăm chút cho cây kiểng của cô ngoài ban công. Căn hộ này vốn đã được chuẩn bị sẵn từ rất lâu dưới danh nghĩa của cô. Trước đây luôn do chị cô là Phuong Viện đến trông coi, mãi đến khi thương thế của cô khá lên, về đây ở, thì Phuong Viện mới không ghé nữa. Cá ngăn long có máy cho ăn tự động, nhưng đám cây cô này, cô chỉ tưới mỗi ngày, rồi còn lại để mặc chúng tự sinh tự diệt. Sống sót được tới bây giờ, cô đã cảm thấy sức sống trong chúng nó quá dồi dào rồi.

Tạ Vi Thời ôm một mớ cành khô vừa cắt xong đi ngang qua mặt cô, đầu cành cây còn mấy đoá hoa khô khéo, rung rinh run rẩy.

“Viên kẻ mắt bị nhoè, lần sau mua loại chống trời đi.”

Nhìn thẳng không ngó nghiêng, đi ngang xong đi luôn, để lại một câu nói.

“.....”

Phuong Tri hán hán lời. Cô vốn tưởng là ít nhất thì chàng cũng hỏi vòng vo xem cô đi đâu, không ngờ chàng chỉ thấy ra một câu chẳng liên quan, không quan trọng như thế này, rồi thôi.

Giữa cô và Tạ Vi Thời dường như đã hình thành một sự ảm ý rất vi diệu. Hôm ấy chàng xem Rạn Băng xong, cô không gắng hỏi xem “Long Chấn” có nghĩa là gì, sau đó chàng cũng không nhắc đến nó. Đối đãi nhau bằng cách này mới có thể khiến cả hai cảm thấy thoải mái.

Mười rưỡi, một cái giờ rất khó xử. Hai người đánh ăn brunch. Trong lúc ăn, có một quãng thời gian dài cả hai không nói gì, cuối cùng Tạ Vi Thời buống nĩa, nói:

“Phuong Tri.”

Phuong Tri ngẩng đầu, nhìn thẳng vào mặt Tạ Vi Thời: “Gì?”

Tạ Vĩ Thời thong thả hỏi: “Chúng ta chưa quen nhau được bao lâu cả, đúng không?”

Phương Trì ù một tiếng, không biết rốt cuộc chàng định nói gì.

“Chưa quen nhau bao lâu, tại sao hiện giờ ngồi với nhau lại cứ như một cặp vợ chồng già thế?”

Phương Trì ngẫm nghĩ, bụng bảo dạ đúng là ngay sau khi cô bị nghe Rạn Băng xong, đã mang cảm giác dưng dưng vào chàng rất nhiều, cho nên mới không xem chàng như người ngoài. Làm như vậy có phải là cô đã quá thoải mái rồi không? Bị chàng nhìn rồi hết ý định? Nghĩ đến đây, cô ra vẻ thần nhiên nói: “Làm việc cho Cục 19, nặng lực quan trọng nhất chính là có thể nhanh chóng thân thiết với người lạ. Tôi chỉ làm mãi thành quen mà thôi.”

Tạ Vĩ Thời nhướn nhướn mày, như cười như không. Một lúc sau, chàng nói: “Có muốn ra ngoài chơi không?”

Phương Trì hỏi đầy cảnh giác: “Đi đâu?”

“Chiang Mai bên Thái.”

Phương Trì đang tưởng chừng thì thấy chàng lấy ra hai tấm hộ chiếu, hai tấm vé máy bay, bầy lên lên bàn. Hai tấm vé máy bay ấy bay thẳng từ Yến Thành đến Chiang Mai, cất cánh lúc 3:30 chiều hôm nay.

Phương Trì hơi giật mình, liếc Tạ Vĩ Thời một cái, mở tấm hộ chiếu của bản thân trước mặt ra——Thậm chí còn không phải là hộ chiếu Trung Quốc, mà là của Mỹ. Hình trong hộ chiếu đúng tiêu chuẩn, góc nhìn thẳng, để tóc ngắn, lơ lửng một cách vì điệu giữa ranh giới giống và không giống——Nhìn vào hình thì sẽ không nhận ra cô, nhưng nhìn vào cô thì lại không thể phủ nhận người trong hình không phải là cô.

Cô lắc lắc hộ chiếu: “Hình này ở đâu ra thế?”

“PS.” Tạ Vĩ Thời trả lời ngắn gọn.

Khá lẩm, rất “Tạ Vĩ Thời.”

Cô tiếp tục lật hộ chiếu, thuận tiện lấy luôn tấm của Tạ Vĩ Thời để xem.

“Quốc tịch: Mỹ; Nơi sinh: Trung Quốc.——Người Mỹ gốc Hoa?” Cô mở từng trang trong hai sổ, thấy bên trong đầy âm áp thị thực của đủ thứ các quốc gia. “Đã đi được nhiều nước như thế này, nước nào cũng ở trên một tháng——du khách chuyên nghiệp?”

Tạ Vĩ Thời nhìn cô mỉm cười.

“Một tình nhân Mỹ gốc Hoa đến các quốc gia để ‘khám phá sâu.’ Tôi nhớ trong hồ sơ của cô có ghi là thời niên thiếu đã từng qua Mỹ du học ngắn hạn, chắc được học tiếng Anh của người Mỹ?”

Phương Trì trừng chàng, gật đầu.

“Tốt, tôi cũng thế.”

“Tạ Vĩ Thời, chắc là anh không chỉ là vì muốn ra nước ngoài chơi thôi chứ hả?”

“Đi gặp người bạn.”

“Người thế nào?”

“Chủ tịch của Máu Lành Trường Sinh, Thiện Trạch, CEO Tổ Phong của Thần Kinh Hoa Hồng, hôm nay người trước kẻ sau đã đáp xuống Chiang Mai. Lẽ nào cô không muốn đến hóng chuyện?”

Phương Trì híp mắt.

Tạ Vĩ Thời thề mà cũng không ngừng để ý đến Thần Kinh Hoa Hồng và Máu Lành Trường Sinh. Cô nhớ chàng đã từng nói là đang điều tra My Gian Xích. Nếu như nói My Gian Xích và Máu Lành Trường Sinh có quan hệ, thế thì Thần Kinh Hoa Hồng là sao? Nhưng Tổ Phong và Thiện Trạch kẻ trước người sau đến Chiang Mai, lại khiến người ta cảm thấy không thể khéo đến vậy. Lẽ nào giữa Máu Lành Trường Sinh và Thần Kinh Hoa Hồng có một chuyện gì đó không thể để người khác biết?

Sau khi My Gian Xích vạch trần Máu Lành Trường Sinh, Cục Quản Lý Dược Phẩm-Thực Phẩm, Cục Công Nghiệp Thương Mại, và các văn phòng khác đều lập tức niêm phong công ty Máu Lành Trường Sinh, thu hồi toàn bộ các sản phẩm của Máu Lành Trường Sinh trên toàn quốc. Chủ tịch Thiện Trạch của Máu Lành Trường Sinh thì đã sớm chạy ra nước ngoài, biệt tăm. Ông ta có quan hệ gì với Thần Kinh Hoa Hồng?

“Thông tin có đáng tin cậy không?”

“Thông tin được cung cấp do nhân viên trong GDS (hệ thống phân phối vé máy bay toàn cầu). Web chìm đã hợp tác với người đó rất nhiều lần, độ chính xác rất cao.”

Quả nhiên là thông tin lấy được từ web chìm

Cục 19 vốn cũng đang theo dõi động tĩnh của Tổ Phong, nhưng sau khi có thoát ly Cục 19 thì không còn quyền hạn để vào được trong kho dữ liệu của Cục 19 nữa. Hiện giờ chỉ có thể dựa vào web chìm. Thị trường trong web chìm thì không gì không mua được. Trước 2016, tuyệt đại đa số những giao dịch trong web chìm được thực hiện ở một trang mạng tên là “Road of Rose.” Thuốc nổ, súng đạn, ma túy, phụ nữ, trẻ em,…… gần như không có gì không mua được. Sau khi Sư Tranh Vành 1 tay lập ra Cục 19 vào năm 2015, rồi Thịnh Diễm gia nhập, nhiệm vụ đặc biệt đầu tiên huỷ động toàn lực lượng chính là tiêu diệt Road of Rose đó. 2016, cục an ninh mạng hợp lực với FBI và cục tình báo internet của KGB quét sạch tồn tại của Road of Rose. Kể từ đó, thương mại bất hợp pháp tràn lan trên web chìm đã bị áp chế một cách hữu hiệu.

Nhưng ai ai cũng biết, chỉ cần có nhu cầu, thì giao dịch sẽ vẫn tồn tại. Nay, vẫn có thể mua bất cứ thứ gì trong web chìm, chỉ có điều các kênh giao dịch đã thành bí mật hơn mà thôi. Quả đây trong web chìm, giúp mọi người hoàn thành các kiểu nhiệm vụ trong bóng tối.

Chắc hẳn Tạ Vĩ Thời là một cánh quạ tung tăng như cá gặp nước ở trong web chìm. Súng của chàng, lưỡi lê hàng cấm của chàng, rõ ràng cũng toàn kiếm được từ trên web chìm. Mà cô, cũng đã có đạo thường xuyên dò la thông tin trên web chìm. Trước đây cô đã từng đăng một tin nhắn tìm kiếm đoạn phim Thịnh Diễm bị hại, cho đến nay vẫn không có ai chịu trao đổi với cô.

“Thế nào? Đi không?” Chàng hỏi.

“Đi.” Cô trả lời chắc nịch.

“Người của cục an ninh, không phải là nếu không được phép thì không được tùy ý ra khỏi nước à?”

“Người rời nước là Milla, không phải Phương Trì.” Phương Trì đáp.

Milla là tên giả trên hộ chiếu giả của cô. Tạ Vĩ Thời bật cười.

………

Tám rưỡi tối, một cặp nam nữ cùng đeo kính đen tình nhân khổ lớn giống nhau, kéo hành lý xách tay, bước ra khỏi sân bay quốc tế của Chiang Mai. Cô gái trẻ môi đỏ da trắng, vạt áo thun đơn giản được cột thắt nút, để lộ lưng ong thon thả. Trên áo thun trắng in họa tiết truyền tranh Người Dơi của DC, cùng một hệ liệt với họa tiết trên khẩu trang của chàng thanh niên, phối hợp rất khéo léo thú vị. Vóc dáng của chàng thanh niên cao dong dỏng, mặc một chiếc áo sơ mi may khít cùng với một chiếc quần lửng trông đặc biệt đẹp, tuy tất lên vẻ thoải mái của đồ tây, nhưng lại mang vẻ kín đáo nhã nhặn của người Á Đông. Cô gái thì trông có vài phần xa cách lạnh lùng, quần soọc cực ngắn đi đôi với cặp chân thon dài trắng nõn, khiến người ta không rời mắt được. Không ít du khách trong phi trường đều ngó, còn tưởng là mình tình tứ đầu đến, qua nhau lấy đi động ra chụp hình.

Phương Trì che mặt, khẽ nói với Tạ Vĩ Thời: “Trước đây anh ra khỏi cửa cũng thế này à?”

Tạ Vĩ Thời đáp: “Đương nhiên không.”

Phương Trì: “Trước đây tôi cũng đâu vậy.——Thế bọn họ làm gì chụp hình dữ vậy?”

Tạ Vĩ Thời đáp: “Có thể là cả hai người đều đẹp thì rất hiếm gặp.”

Phương Trì: “…….”

Hai tiếng đồng hồ sau, Phương Trì và Tạ Vĩ Thời mua xong tất cả những vật cần thiết trong một trung tâm mua sắm ngay cạnh sân bay quốc tế Chiang Mai, về nhà trọ, mỗi người một phòng đơn.

Bốn giờ sáng, hai người cùng thức dậy, làm vệ sinh xong, trang bị đầy đủ, Tạ Vĩ Thời lái một chiếc xe việt dã đã mượn trước đó, đi về hướng ngoại ô phía Nam của Chiang Mai.

Họ muốn đến một thôn trang tên là Mae Lampong. Vùng này được mệnh danh là một trong những khu rừng nhiệt đới hàng đầu của Thái Lan. Phóng tầm mắt, đầu đầu cũng là cây cao rợp bóng, rừng già bạt ngàn, sắc màu xanh che hết trời che hết nắng, say lòng người. Mae Lampong nằm tuốt sâu trong khu rừng nhiệt đới ấy.

Chiều theo nguồn tin đáng tin cậy, đêm hôm qua Thiện Trạch không ở lại trong Chiang Mai, mà đã đến thẳng Mae Lampong. Lại có nhiều nguồn tin khác nói rằng Thiện Trạch mang dòng máu Thái, có quan hệ đặc biệt với xã hội đen ở vùng này.

Mae Lampong rất có thể là một bản doanh lớn của ông ta, một khu vực có thể khiến cho ông ta cảm thấy an toàn. Nếu Thiện Trạch muốn tiến hành đàm phán một chuyện gì đó, rất có khả năng sẽ tiến hành ở đây.

Phương Trì điều khiển máy bay không người lái tăng hình đến gần khu vực mà bản đồ ghi là Mae Lampong. Chiếc máy bay không người lái này là do Tạ Vĩ Thời đặt mua từ web chìm trước khi xuất phát, máy bay rất nhỏ và linh hoạt, trên thân máy bay có phết sơn chống radar, khi bay không phát ra tiếng động, rất thích hợp để làm máy bay trinh thám.

“Thôn Mae Lampong được xây dựa vào núi. Phía Nam là một khu rừng nhiệt đới rất lớn. Phía Đông, Tây, Bắc đều có đường nhỏ dẫn thông, nhưng……”

“Nhưng gì?” Tạ Vĩ Thời tập trung lo lái xe, mắt nhìn thẳng phía trước. Rồi Chiang Mai chưa được bao xa, đường xá trở nên rất tồi tệ. Hiện giờ đang là mùa mưa ở Thái, thường xuyên có mưa rào đổ ập xuống, mặt đường rõ ràng bị bánh xe tải cán ngang qua khi bùn đất còn ướt, để lại rãnh bánh xe trũng sâu hai bên và ở giữa thì gò cao.

Phương Trì nhìn tho tập trung, điều khiển chiếc máy bay không người lái từ xa để nó hạ thấp xuống, phóng hình lớn lên——

Trên những con đường bắt buộc phải đi qua, những cái bóng màu đen dần dần được phóng lớn. Là những chặng gác được làm bằng thân cây thô to. Phương Trì cẩn thận quan sát những hình ảnh máy bay không người lái gửi về, càng lúc càng nhiều chập máy.

“Có người?”

Cô nói, chắc như đinh đóng cột.

“Mỗi một con đường dẫn vào Mae Lampong mà phải đi, đều có ba tên lính đánh thuê. Trang bị gồm——”

Vô cùng liều lĩnh, máy bay không người lái không ngừng giảm độ cao.

“Một khẩu súng máy minigun M134, hai khẩu súng bắn tỉa M25.”

Bạn đang đọc truyện *Bằng Nước Mắt Và Lặng Câm* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 2 - Chương 33: Khi!

người dịch: idlehouse

Xe việt đã đột ngột dừng lại. Hình ảnh từ máy bay không người lái cho thấy có một tên lính đánh thuê đã ngồi đầu. Phương Trì nhanh nhẹn điều khiển cho máy bay không người lái cấp tốc lui về. Hình ảnh từ máy có vẻ như bị chặn lại, chắc chắn phải tranh thủ rút lui trước khi bị lính đánh thuê phát hiện và bắn rớt. Hình ảnh từ máy lại rung lắc dữ dội hai lần. Phương Trì đoán rằng đạn vừa bắn suốt qua một cánh máy bay.

“Sao rồi?” Tạ Vĩ Thời hỏi.

“Không sao. Đã an toàn thu hồi được máy bay.” Phương Trì đáp. Trước đây cô đã được huấn luyện chuyên sâu để có thể điều khiển máy bay không người lái dưới các tình huống khó khăn nhất. Máy bay không người lái này là do Lập Tức Phi Hành, công ty chuyên sản xuất máy bay không người lái hàng đầu trong nước, bị đạn xước ngang qua mà vẫn có thể giữ thăng bằng, chất lượng rất đáng tin cậy.

“Coi bộ không thể đi đường thẳng để vào Mae Lampong, giữa đêm mà cũng có người canh gác.” Tạ Vĩ Thời chau mày nói. Trang bị hàng xịn, lại còn là lính đánh thuê chuyên nghiệp——có vẻ như nếu nói “xã hội đen trong vùng” thì đã đánh giá thấp Thiện Trạch rồi. Hai người đến qua vội, Tạ Vĩ Thời chỉ kịp mua được hai khẩu súng lục MK25. Mặc dù MK25 đã là súng lục cực đỉnh, dung lượng đạn cũng đã là 15 phát tiêu chuẩn, nhưng so với súng máy tốc độ nhanh của đám lính đánh thuê kia, phe ta vẫn thua xa phe địch.

“Vũ trang cầu kỳ như vậy chắc hơn nửa là vì đang đề phòng Thần Kinh Hoa Hồng. Hiện giờ trong Chiang Mai không có nhân vật nào gây uy hiếp cho Thiện Trạch cả.” Phương Trì trầm ngâm. Lần trước My Gian Xích chỉ chọn khu vực dùng tiếng Hán để vạch trần việc ác của Máu Lành Trường Sinh. Tuy trong nước ai ai cũng biết đến Thiện Trạch, nhưng ở nước ngoài, vẫn chưa có mấy ai hay biết gì về Thiện Trạch.

“Thần Kinh Hoa Hồng có thể mang đến uy hiếp cỡ nào cho Thiện Trạch?”

“Thần Kinh Hoa Hồng cầu kết với một số thế lực bên Thái, chẳng hạn như băng đảng Cò Trắng.”

“Băng Cò Trắng?”

“Một ổ buôn bán ma túy lớn trong khu Tam Giác Vàng.” Phương Trì giải thích.

Tạ Vĩ Thời gật đầu. “Nhưng ở bên Thái đại đa số những lực lượng có vũ trang là chiều theo bản đồ chia khu vực, nếu Cò Trắng đã là khu vực Tam Giác Vàng, có muốn thờ tay lên đến bắc bộ cũng e rằng làm không nổi.”

“Cho nên muốn động đến Thiện Trạch cũng không phải dễ.”

Lúc này trời đã sáng hẳn. Bầu trời phía Đông đã bắt đầu rực ánh dương chói lọi, trên đầu họ ợp lá, nắng xuyên qua lốm đốm ánh kim rạng ngời. Phương Trì quay cửa kính xuống thò đầu ra ngoài, nhìn về cánh rừng nhiệt đới bạt ngàn một màu xanh ngắt——

“Nếu muốn vào Mae Lampong, chỉ có thể vào từ rừng phía Nam mà thôi.” Cô mở bản đồ vệ tinh trên máy tính bảng lên, phóng hình thật lớn, tỉ mỉ tìm kiếm, phát hiện khu rừng này rất nguyên sơ, hoàn toàn không có đường nào xe việt đã có thể chạy vào được. Hai người cân cứ theo địa hình, tính toán sơ sơ ra được vị trí có thể chạy xe đến, sau đó sẽ cách Mae Lampong quãng 3km nếu đi đường thẳng. Nhưng địa hình của 3km trong rừng đó vô cùng phức tạp, hơn nữa còn có một một đoạn khá rộng bị sông cắt ngang khoảng 20m

“Nếu đi đường bộ thì ít nhất phải đi mười mấy cây số. Từng nhiệt đới không đi bộ nhanh được, rồi còn phải tính các trường hợp gặp khó khăn hoặc nguy hiểm, có thể sẽ mất thêm thời gian. Hai chúng ta đi 1 ngày cũng rất khó đến được Mae Lampong. Phải nghĩ cách khác thôi.” Phương Trì đảm chiêu nói.

“Nếu đi bằng khinh khí cầu thì mục tiêu quá lớn. Nếu nhảy dù hoặc là nhảy bungee thì……”

“Không đủ độ cao để cất cánh.” Tạ Vĩ Thời nói.

Phương Trì nhìn cảnh rừng bao la bát ngát thò dài một tiếng. Hai trường hợp cuối đều cần phải có một vị trí địa hình tương đối cao thì mới có thể cất cánh, bay ở độ cao thấp rất nguy hiểm và hệ số nguy hiểm rất lớn, mà địa thế của khu rừng nhiệt đới này khá bằng phẳng, trên mực nước biển từ 300-1000m, cũng không có địa hình nào kiểu như đồi núi hoặc vách đá. Hai người nhìn bản đồ, nhất thời chìm trong suy tư.

Tạ Vĩ Thời lấy ra một chút bánh lát, bánh mì, và sữa, đưa cho Phương Trì. “Ăn cho no bụng trước đã.”

Phương Trì lặng lẽ nhận lấy, nghiêm túc ăn. Cô đã được huấn luyện như thế, lúc nào cũng phải chú ý giữ sức.

Xe việt đã đỗ lại bên một con đường nhỏ trong rừng, buổi sớm có vô số chim rừng riu rít vui ca trong lá, như đang cùng nhau hợp xướng. Tiếng chim hót tuy nghe hỗn tạp, nhưng lại như có một tiết tấu và giai điệu tự nhiên, dịu lòng người nghe, thần thanh khí爽. Phương Trì ngồi bên pho lái, lúc này quay cửa sổ xuống vẫn chưa quay lên lại, bất chợt thấy một cái bóng màu vàng nhảy tốt qua cửa sổ, curop mắt miếng bánh mì trên đùi cô rồi lại biến nhanh như chớp, lẩn vào trong đám lá rậm rạp.

Phương Trì há hốc mồm! “Khi!” Cô kêu lên.

“Vượn.” Tạ Vĩ Thời quả quyết. “Thú hoang thường thấy nhất trong rừng nhiệt đới ở Chiang Mai.”

“……”

Tạ Vĩ Thời vụn vụn bánh mì trên đùi gặm cô, nói: “Tôi chợt nghĩ ra một cách.”

“Gì cơ?” Phương trì gắng hỏi.

Gió hiu hiu từ cánh rừng thoảng qua, lá xanh xao động, rồi gió tiến vào trong xe.

Tạ Vĩ Thời nói: “Nhảy zipline.”

Mắt của Phương Trì tức thời sáng rõ!

Nhảy zipline trong rừng nhiệt đới Chiang Mai là một trong 10 hoạt động du lịch cầu khách nhất trong khu vực này trên Maandala. Giữa hai cây sẽ cắm dây thừng, du khách mặc đồ bảo hộ, rồi sẽ trượt theo dây từ cây này qua cây khác như khi, vô cùng mạo hiểm và kích thích. Có điều sau khi bộ môn này trong game huyền thực đem lại cảm giác mạo hiểm gay cấn rừng rậm hơn, mà tính năng an toàn thì lại tốt hơn, thì nhảy zipline ngoài đời dần dần bị ế.

Phương Trì đột thiết lập của bản đồ vệ tinh qua dạng hiển thị địa hình, xác định là Mae Lampong nằm ở địa thế tương đối thấp hơn. Khu rừng nhiệt đới phía Nam và Mae Lampong mà họ có thể lái xe thẳng tới có một độ cao quãng 700m trên mực

nước biển. Nếu tính theo khoảng cách 3km đi đường thẳng, thì nếu mỗi lần trượt có thể vượt được 100 mã nói, sau quãng 30 lần thì sẽ đến nơi.

Phương Trì và Tạ Vĩ Thời cùng ngẩng đầu nhìn nhau: “Được đấy.”

“Tìm một công ty zipline gần đây nhất, chúng ta có thể tới lấy trang bị.” Tạ Vĩ Thời nói.

Phương Trì mở bản đồ của google ra, tìm “jungle flight,” quả nhiên chỉ một chiếc đã xuất hiện 3-4 lá cờ nhỏ nhỏ. Tạ Vĩ Thời quét mắt nhìn toạ độ trên bản đồ, nổ máy xe. Xe vượt đã quay đầu, đầu máy rú lên một tiếng chạy băng băng về hướng công ty zipline gần nhất.

Xe của hai người rời đi không lâu thì phía Bắc lại có ba chiếc xeLand Cruiser tới. Xe không ngừng xóc nảy, người ngồi trong chiếc ở giữa cuối cùng chịu hết nổi, rút một chiếc khăn mùi-xoa có xịt nước hoa từ trong túi áo vest ra chụp lên mũi, hít sâu mấy hơi, nói: “Ngừng lại, nghỉ một chốc.”

Tài xế nói vào bộ đàm: “Số 3, số 7, dừng hết xe lại, sắp cần nghỉ ngơi.”

Ba chiếc xe liền đỗ lại.

Tổ Phong xuống xe, ngồi xồm bên rừng non khan. Hắn là một người rất chú trọng đến phong độ: âu phục và giày da bánh bao, mắt đeo kính gọng vàng, mặt mang khí chất khá nho nhã. Cho dù đang non khan thì cũng chỉ hơi khuyu một gối, một tay đặt ở lòng ngực, không hề thăm hai. Thái Lan đang trong mùa oi bức nhất, đầu mới sáng sớm cũng đã nóng khiến người ta đổ mồ hôi, đứng nói gì đến Tổ Phong đang áo xống chỉnh tề. Một người phụ nữ đáng người dong dong ngồi cạnh hắn trong xe, mới đây dần đồ mọng, đẹp khủng khiếp, mặc một bộ áo liền quần màu đen cùng với giày bít cao gót, cổ áo chữ V khoét sâu để lộ đường cong của hai quả đồi đầy đặnđược thả rong, nhìn thôi đã khiến người ta nóng hết cả thân. Cô ta quay ra chiếc xe số 7 phía sau nói:

“Máy lạnh đâu? Đem qua đây bật lên cho sắp mát. Đường chó gì thế, Thiện Trạch chọn chỗ hay thật!”

Xe số 7 và số 3 đều là hộ vệ mặc áo giáp của Tổ Phong. Họ không một chiếc máy lạnh mini ra, nói với bình diện của xe vượt đã, gió mát rười rượi lên nổi lên. Đến lúc bấy giờ khuôn mặt lúc trắng lúc đỏ của Tổ Phong mới đỡ đỡ.

Hướng dẫn viên người Thái từ xe số 3 chạy tới, đưa cho Tổ Phong một chiếc hộp thiếc trạm hoa, nói tiếng Thái xong múa tay may chân. Người phụ nữ nói: “Sếp, hẳn nói đây là thuốc nam của vùng này, người thì sẽ không bị say xe nữa.”

Tổ Phong gạt phăng chiếc hộp, lạnh mặt: “Ai nói tôi say xe?”

Nói xong hít mấy hơi liền. Mọi người đều im thin thít, không dám lên tiếng. Người hướng dẫn viên Thái kia cũng không hiểu tiếng Trung Quốc, không biết tại sao mặt mọi người lúc đó đều nghiêm túc, dè dặt cúi đầu không dám nói thêm câu nào.

Tổ Phong đứng thẳng người, nhìn mặt đường, chậm rãi bước. Hai hộ vệ khệnh chiếc máy lạnh lật đặt theo sau. Đường đất lồi lõm gập ghềnh uốn quanh giữa rừng rậm và triền đồi. Người phụ nữ lại nói: “Sếp ạ, tên Thiện Trạch đó chẳng qua chỉ là tóm tép, cái công ty Máu Lành Trường Sinh đó, nếu bình thường thì Thân Kinh Hoa Hồng chúng ta cũng chả buồn để mắt đến. Hiện giờ Máu Lành Trường Sinh bị chính phủ niêm phong luôn rồi. Đàm phán chuyện này, chẳng phải là Thiện Trạch đang cầu chúng ta sao, dựa vào đâu mà bắt chúng ta phải hạ mình tìm đến chỗ của hắn để chào hỏi hắn?”

Tổ Phong đẩy đẩy gọng kính, nói: “Bọn em á, *too simple, sometimes naïve.*”

Người phụ nữ nói: “Kính xin sếp chỉ bảo.”

Tổ Phong giờ tay ra, hộ vệ mau mắn đưa đến một chai nước suối cùng với một chiếc ly kim loại, bên trong chiếc ly kim loại có khắc mức dung lượng, hộ vệ rót nước vào trong ly cho đến khi nước lên đến mức khắc cuối cùng trong ly, rồi cung kính dâng ly cho Tổ Phong. Tổ Phong uống một ngụm nước vô cùng sang cả quý phái, dung lượng vừa khéo hạ xuống còn phân nửa.

“Vậy đề tôi dạy em một chút chuyện đời.” Tổ Phong nói, ngón tay được cắt giữa vô cùng hoàn mỹ cầm chiếc ly kim loại, “Lúc Thiện Trạch chạy trốn ra nước ngoài, hoàn toàn không dựa vào một đồng của Máu Lành Trường Sinh. Em cảm thấy điều đó chứng minh được gì?”

Người phụ nữ nghĩ một hồi lâu, đáp: “Lương tâm thế tỉnh? Hay là bị trói buộc nên không làm được?”

Tổ Phong khẽ phì cười, “Một con buôn chuyện bán thuốc, còn lương tâm gì nữa? Một kẻ hút máu của người chết, thì còn có nhân tính gì nữa? A Xiu à, em còn non lắm.”

Người phụ nữ ép sát người vào Tổ Phong như xung quanh chỉ có ai, bộ ngực no tròn vừa khéo kề ngay cánh tay của Tổ Phong, hộ vệ đứng đó thấy vậy đưa nhau nuốt nước miếng, yết hầu liên lần lần xuống. Cô ta hơi ngừng ngáy bộ ngực, trong mắt toả ánh nhìn đầy ngưỡng mộ, pha hơi lan huệ bên tai hắn: “Dạy em đi sếp, đi mà sếp…….”

“A Xiu à, em phải nhớ kỹ, cái này gọi là *kim-thiên-thoát-xác.*” Tổ Phong nói, “Có nghĩa là gì? Máu Lành Trường Sinh bị niêm phong, chẳng qua chỉ là một cái xác. Chút tiền đó có là gì…….”

Tổ Phong làm một động tác như vung tiền lên trời, cặp mắt sau gọng kính vàng vừa nấn ý vừa điên cuồng đuổi theo những đồng tiền ảo đang rơi khắp mặt đất, nói: “Thứ mà Máu Lành Trường Sinh quan tâm nhất, có giá trị nhất, đã được Thiện Trạch mang đi mất rồi.”

“Cho nên thật ra thứ chúng ta muốn lấy, chính là thứ mà ngài nói rằng có giá trị nhất phải không ạ?”

“*Exactly.*”

“Nó là gì thế ạ?” A Xiu sốt ruột muốn biết.

“Một thứ không thể nhìn thấy được…….”

Năm ngón tay của Tổ Phong làm ra vẻ như đang chụp bắt gì đó trong không trung, rồi như tóm được nó, cầm trong tay, cúi đầu, hai khoe mép nhếch cao lên thường thức.

“Một sáng chế liên quan đến kỹ thuật máu.”

Bạn đang đọc truyện *Bằng Nước Mắt Và Lặng Câm* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull.Net](#).

Quyển 2 - Chương 34: Sự bình tĩnh của chàng

người dịch: idlehouse

Hai người chiêu theo chỉ dẫn của bản đồ, mau chóng tìm được một công ty phục vụ zipline tên là Jungle Flight gần đó. Trụ sở của công ty này được xây ngay sát khu rừng già hoang sơ phía nam của Mae Lampong, nằm trên một ngọn đồi, từ rõ xa đã có thể thấy lá cờ to tướng ghi Jungle Flight trên đỉnh đồi.

Nhưng trụ sở phục vụ nháy zipline này rõ ràng đã bị bỏ hoang từ lâu, bởi vì con đường dẫn tới trụ sở đã hoàn toàn bị cây cỏ đại mộc um tùm, khó nhận được dạng. Nhìn lên, cả một ngọn đồi hầu như bị khu rừng khổng lồ hoang sơ ấy nuốt chửng.

Tạ Vĩ Thời thấy chiếc Phương Trì có cài dây an toàn, không nói lời nào, nổ ga cho chiếc xe vượt đã phóng tới như ngựa thoát dây cương. Những dây leo đại mộc trước mũi xe đều bị đứt đoạn, những bụi cây cản đường đều bị tông xuyên qua, những cành lá cản trước kính chắn gió đưa nhau kêu sần sạt. Mặt đường hoàn toàn bị cây cỏ phủ kín, không nhìn rõ được lối đi. Cũng không biết qua bao năm mưa bão, phía dưới có bị sạt lở hay không. Xe xóc nảy dữ dội, Phương Trì bám lấy tay cầm ở phía trên cửa sổ, nhìn Tạ Vĩ Thời mặt đang bình tĩnh như vùng nước đọng, hai tay điều khiển vô lăng vô cùng vững, không khỏi buột miệng khen:

“Ảnh anh xe tài thật.”

Xe xông qua vài chướng ngại vật cuối cùng, dừng trước toà kiến trúc. Tạ Vĩ Thời thấy phẩy cổ tay, nói với một giọng hơi rầu rì: “Từ sau năm 2016 từ Mỹ về, chưa đụng vào xe, cảm giác như đến cả phương hướng cũng không nắm được nữa. Xe này còn viết toàn tiếng Thái, căn bản chả biết nó nói gì.”

Phương Trì: “………what?!”

Hiện giờ có đã hiểu rõ Tạ Vĩ Thời. Con người này căn bản không có chữ “sợ hãi” nằm trong tự điển.

Người thường sẽ nghĩ: “Cái này đáng sợ thật, mình nên tránh nó xa xa một chút.”

Tạ Vĩ Thời thì sẽ nghĩ: “Hừm……… Chuyện này trông có vẻ khó, thú vị đấy, để thử phát.”

Đôi tay đó của chàng năm xưa khi chàng luyện chơi game hay là luyện cầm dao giải phẫu, chỉ e rằng đã luyện thành quá vững, có cho chàng đi lái máy bay bây giờ chắc tay chàng cũng không run lấy một lần!

Tạ Vĩ Thời gạt cánh cửa của Jungle Flight, phát hiện có xích khoá, vô cùng kiên cố. Cách thức của Phương Trì thô bạo, đập vỡ cửa kính, hai người leo vào trong. Bên trong, tất cả mọi dụng cụ cần thiết để nháy zipline đều có đầy đủ, hơn nữa đều là đồ nhập từ Đức qua, hàng xịn. Bị bỏ hoang bao năm, vách tường đều đã mọc cỏ, nhưng những móc khoá, ròng rọc, v.v., đều chưa bị gỉ sét, sáng loá, nằm xếp hàng ngay ngắn ở đó. Quan trọng nhất là, còn có nó bản tên quân đội mà họ cần dùng, từng chiếc từng chiếc treo thành dãy trên tường. Ngay bên dưới là một cuộn dây thép mạ kẽm chống gỉ sét. Đối với vũ khí quân dụng, Phương Trì mang lòng yêu thích đến mức gần như không bình thường, vừa thấy là liền ngựa ngay tay

chân. Đang định vươn tay lấy, bỗng bị Tạ Vĩ Thời chụp ngay cổ tay, giật ngược ra sau.

Phương Trì vừa đứng vững xong, nhìn kỹ lại, không khỏi hít sâu một hơi khiếp sợ——

Một con rắn dài màu xám đen đang không ngừng trườn lên trườn xuống dọc theo dây treo, hai mang hình cánh quạt, cặp mắt lạnh lẽo như bị phủ một lớp màng trắng.

Rắn hổ mang chúa! Loài rắn hổ mang chúa có nọc độc nhất của Thái!

Phương Trì cuống quýt lùi ra sau, nhưng con rắn đó đã nhắm hết thù hận vào người Phương Trì, thoăn thoắt trườn về phía cô, đứng thẳng người lên, cao gần bằng Phương Trì! Ngay lúc đó một cây gậy trúc phóng tới, Tạ Vĩ Thời động nát kính cửa sổ đối diện với cô, quát: “Bên này!”

Phương Trì giật đầu, cầm cây gậy trúc đưa đến trước mặt con rắn hổ mang chúa, con rắn đó quả nhiên tốt lên cây sào. Hơn nửa thân của con rắn đã lên sào rồi, Phương Trì phóng thẳng cây sào ra ngoài cửa sổ. Cùng lúc đó, rắn hổ mang chúa hung dữ há mồm, Tạ Vĩ Thời ném ngay một tấm áo mưa tới, chắn ngay giữa Phương Trì và con rắn. Phương Trì cảm một cái mồm, lật chiếc áo mưa lên xem, y như rằng, trên mặt áo mưa lóng lánh nọc độc, không khỏi rùng mình, nghĩ lại mà run sợ.

Bên Thái có loài rắn hổ mang chúa có khả năng phun nọc độc mà không cần phải cắn gì trước, khoảng cách có thể phun cao đến 2 mét. Nọc kịch độc, tính năng ăn mòn xuyên qua cơ thể rất mạnh, chỉ sau vài phút là dẫn đến tử vong. Nếu không do Tạ Vĩ Thời phản ứng nhanh nhẹn ban nãy, rất có khả năng là cô chưa vào được đến Mae Lampong đã bỏ mạng mất rồi!

Phương Trì đang định vứt chiếc áo mưa đó đi, thì Tạ Vĩ Thời ngăn cô lại: “Đừng!”

Chàng dùng dao con chặt một ống trúc nhỏ, cẩn thận trút nọc rắn vào trong ống.

Phương Trì: “.....”

Tạ Vĩ Thời dùng nút bấc đậy chặt ống trúc, rồi dùng bao chống nước mưa mang theo bên mình để cất nó vào trong, nói: “Cái ống này trị giá gần ba cây vàng ngoài chợ đen đấy. Đừng phung phí như vậy.”

Phương Trì: “.....”

Phương Trì: “Anh tháo vát thật đấy!”

Tạ Vĩ Thời nhét ống trúc vào trong túi, liếc cô, nói: “Tôi đâu được như cô, nhân viên quốc gia, cả đời có cơm ăn. Tôi là dân mất tích, làm việc chui, không có các loại bảo hiểm và thu nhập cố định, ngay cả trợ cấp xã hội cũng không được hưởng.”

Phương Trì: “.....” Còn cái được nữa!

Trải qua chuyện đó xong, hai người càng trở nên thân trọng hơn. Họ tìm dây thép, áo bảo hộ, khoá an toàn và các trang bị khác trong trung tâm, chất hết vào xe.

Tạ Vĩ Thời lái xe, Phương Trì chiều theo con đường bản đồ chỉ để đến Mae Lampong. Sau khi vào đến trung rừng, hai người ra khỏi xe, khuôn trang bị trượt zipline trên lưng, đi bộ vào trong khu rừng nhiệt đới.

Mặt đất đầy lá và cành khô rụng xuống, ướt và dày đặc, nắm nhẹ nắm con rệp rở toả mùi tươi mát pha chút vị đắng. Rễ thô lớn của cây phương, cây hoa gạo trông như móng vuốt cắm xuống đất, các cây rai vôi, cây chuối to như ô, che hết những ánh nắng chói lọi đang rớt xuyên qua kẽ mây và tán lá phía trên cao, chớp nhợp của lá chìa xuống đất, nước tí tách nhỏ xuống các lá phía dưới.

Hai người đều như đang đắm chìm trong thế giới tươi đẹp và chán thực này.

“Thế giới chân thực đã đẹp như vậy rồi, tại sao con người vẫn thích đi tạo một thế giới ảo giả tạo cơ chứ?”

Ban đầu khi Maandala được ưa chuộng nhất, không phải bởi thiết giáp giữa tường tượng và sáng tạo của nó, mà là vì nó mô phỏng được cảnh vật một cách chân thật đến đáng sợ. Sau khi vào đến Maandala rồi, nếu như thỉnh thoảng không gặp những avatar trông kỳ quái, thì thậm chí bạn sẽ tưởng rằng mình đang ở trong thế giới thật. Trong công ty Maandala, thậm chí có một bộ phận nhân viên chuyên phụ trách mô phỏng và tái thiết môi trường hiện thực. Mỗi trường của rừng nhiệt đới được coi là một trong những mô hình huyền thực phức tạp nhất đã được mô phỏng.

“Con người luôn sợ hãi bị mất đi, bất kể là người thân hay là quê hương.” Tạ Vĩ Thời nói, “Mà Đẳng Hoa vừa khéo chính là một trong những kẻ mắc bệnh paranoia đó.”

Phương Trì vốn định nói, anh hiểu Đẳng Hoa đến vậy sao? Song lại nghĩ đến những gì chàng đã nói, đúng là điều ai ai cũng biết—Đẳng Hoa là một người đã sống sót sau một trận động đất lớn, quê hương của tuổi thơ anh ta đã biến thành một bãi hoang phế sau trận động đất đó. Còn tình yêu của cả đời anh ta, thì lại rớt mất xác xuống Đại Tây Dương trong lần rớt máy bay. Maandala là cái gì cơ chứ? Là một biến dạng của Mandala, là Mạn-Đà-La, là “bản ngã,” là “nhất hoa nhất thế giới,” là phần hoa vạn tượng thu nhỏ lại trong lòng bàn tay ta. Đẳng Hoa đã mất đi thứ mà bản thân anh ta sợ mất đi nhất, nên đã tìm cách lưu lại cho mọi người một thế giới mà sớm muộn gì họ cũng sẽ mất đi.

Cô chợt nhớ đến Thịnh Diễm. Nhớ đến quãng thời gian đuổi bắt ảo ảnh của Shi-tô, như đã cách một đời. Hết thay đều là chấp niệm. Cô vẫn tiếp tục tiến bước giữa thế gian, lại vào lên vai hành lý mới, có một hướng để tiếp tục đi, hình như cũng nên buông quá khứ xuống rồi. Cho dù không còn ảo ảnh của Shi-tô ở Đại Phú Ông nữa, cô vẫn còn avatar của Shi-tô. Còn có thể trông thấy anh ở trong thế giới huyền ảo đó, có lẽ cũng là chút an ủi.

Phương Trì nghĩ, có lẽ nên để avatar của Shi-tô ra nghĩa địa. Dù sao đi nữa thì cái avatar sống đó hoàn toàn đâu phải là anh, chỉ có một Shi-tô ở ngoài nghĩa địa, đó mới là một Shi-tô chân chính.

.....

Hai người vừa đi vừa tìm một thân cây thích hợp để cắm dây trượt zipline. Chiều theo chỉ dẫn trên bản đồ điện tử Phương Trì mang theo người, những cây lớn trong cánh rừng nhiệt đới này chủ yếu thuộc loài long não, trung bình 30 mét trở lên, thân cao lớn và thẳng tắp.

Tạ Vĩ Thời chợt tay tay: “Nhìn cây kia kìa.”

Phương Trì nhìn lên theo ngón tay của chàng, mắt sáng rỡ.

Đấy là một cây vên vên rất cao lớn, cắm rễ giữa sơn cốc, cao cả bảy, tám chục mét. Điều đáng mừng hơn hết là, trên chạc cây vên vên này có đến mấy cái giàn gỗ, treo sẵn thang dây, nhìn rất giống dấu hiệu của Jungle Flight.

Hai người khuôn trang thiết bị lần theo thang dây leo thẳng lên giàn gỗ cao nhất, nhìn thấy được toàn cảnh của cánh rừng nhiệt đới. Lấy kính viễn vọng ra ngắm, lại phát hiện trên một thân cây tuyết tùng cao lớn cách đó độ 70 mét, cũng có giàn gỗ được Jungle Flight xây nên! Có vẻ như Jungle Flight đã từng có ý định phát triển khu rừng hoang sơ chưa ai động đến này, nhưng rõ ràng kế hoạch đã bị ngừng vì lý do nào đó. Có thể là khi đó trượt zipline đã bắt đầu trở nên ế ẩm, cũng có thể là gặp phải sự chống đối của thế lực nào đó trong Mae Lampong.

Có sẵn giàn rồi thì dễ xoay xở hơn hẳn. Tạ Vĩ Thời lấy nỏ bắn tên quân đội ra, nhắm vào cây tuyết tùng đã có sẵn giàn trượt, bóp cò, nghe “phụt” một tiếng, mũi tên nhọn hoặc xé gió lao đi nhanh như chớp, dây thép cũng vùn vụt bay theo như một con rắn!

Dây thép bọn họ mang theo còn mảnh hơn loại dây thép dân dụng, tiện cho việc bắn đi. Phương Trì và Tạ Vĩ Thời chỉ cần dùng một lần, dây với độ bền hạng nhẹ này đã đủ lắm rồi.

Dùng kính viễn vọng nhìn, đầu mũi tên đã cắm sâu vào thân cây kia. Phương Trì giựt giựt sợi dây, cảm thấy rất chắc. Tạ Vĩ Thời vẫn hơi không yên tâm, chau mày hỏi: “Vây có ổn không?”

Phương Trì đáp: “Tầm bắn của cái nỏ này là 300m, 70m chỉ là chuyện nhỏ. Với lại cái mũi tên đó cũng là đặc chế, phía cuối của chóp mũi tên toàn là ngạnh, chắc dư sức để đỡ được trọng lượng của tôi. Còn anh thì.....” Có lẽ Tạ Vĩ Thời, “Có thể sẽ hơi khó.”

Tạ Vĩ Thời nhìn cô chăm chú rồi trịnh trọng gật đầu, nói: “Đi đi.”

Hai người đều mặc đồ bảo hộ, Tạ Vĩ Thời lại ngồi xổm xuống, cẩn thận kiểm soát lại một lượt các đai đỡ trọng lượng, khoá an toàn v.v., rồi lại siết chặt nắc dây buộc quanh thắt lưng và quanh đùi thêm một chút.

Phương Trì nói: “Chật nữa là thở hết nổi đấy.”

Tạ Vĩ Thời: “Tầm bậy, phổi của cô nằm ở thắt lưng à?”

Phương Trì kìm Tà Vĩ Thời.

Cô đứng ở mé của giàn gỗ, ngoài đầu nhìn Tạ Vĩ Thời lần cuối, nói: “Tôi đi đây.”

Tạ Vĩ Thời đứng sau lưng cô, bình tĩnh đáp: “Thì đi đi.”

Phương Trì hừ một tiếng, nắm lấy dây móc, bước khỏi giàn gỗ tiến vào không trung, “xẹt” một tiếng, trượt đi mất.

Gió vút qua tai, màu xanh lướt qua tầm mắt, Phương Trì chỉ cảm thấy như mình đang bay. Cái thân cây trước mặt gần trong gang tấc thì tốc độ của cô càng lúc càng nhanh hơn dưới sự tích lũy của thế năng! Sau đó trong một cái chớp mắt, cô trông thấy một chuyện vô cùng kinh khủng——

Đầu mũi tên kia đã bị long ra gần hết.

Không phải là khắc của nó không bám được, mà là chỗ khắc đã kéo theo nguyên một khúc gỗ cây cho nên mới long ra! Phương Trì còn chưa kịp lên tiếng kêu cứu, cả người đã cấp tốc rớt xuống vực thẳm của sơn cốc!

Bạn đang đọc truyện *Bằng Nước Mất Và Lặng Câm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Quyển 2 - Chương 35: Tạ vi thời, đồ điên!

người dịch: idlehouse

Dù sao Phương Trì cũng đã được trải qua huấn luyện chuyên sâu, trong tình thế rơi vùn vụt xuống vẫn gấp nguy không hoảng cuống, tóm chặt lấy khoá an toàn bám cho nó siết chặt nơi dây thép, bảo đảm bản thân không bị tuột xuống ngay đầu mũi tên xòng văng luôn ra khỏi dây! Còn không thì mấy chiếc nhện móc thẳng vào người cô, cô chưa kịp chết vì rớt xuống vực thì đã bị móc chết. Đồng thời từ phía đuôi mắt, cô nhắc thấy Tạ Vi Thời nhảy từ giàn gỗ sáu, bảy chục mét cao nhảy xuống!

Nhanh như chớp, Phương Trì hiểu được nguyên lý Tạ Vi Thời dùng để cứu cô. Độ dài của dây thép bắn ra là quãng 70m, vừa khéo cũng là khoảng cách cô đang rơi xuống dưới. Hẳn là Tạ Vi Thời đã tạo ra một cái trục gì đó trên giàn gỗ, hình thành một thiết bị tương tự như ròng rọc cổ định. Sau khi chàng nhảy xuống thì cô sẽ được kéo lên. Y như rằng, Phương Trì được kéo giật ngược như quả lắc đồng hồ, rồi sau đó như ngồi tàu lượn siêu tốc, bay vút lên trong không trung! Lúc này đây cô nên cảm thấy may mắn là Tạ Vi Thời đã siết chặt hết các nút thắt của cô lúc ban đầu, nếu không thì trong lúc dao động dữ dội như thế này, vành đai bảo hộ mà lỏng lẻo sẽ tạo nên tổn thương lớn lao cho cơ thể của cô.

Nhưng cứ như vậy không ổn. Thế trọng của Tạ Vi Thời nặng hơn cô, nếu để tiếp tục, cô sẽ bị kéo lên điểm cao nhất, Tạ Vi Thời rớt thẳng xuống đất, chết không nghi vào đâu được. Phương Trì lại bị kéo giật ngược lên lần nữa trên thân cây vên vên cao chọc vào mây. Lần này cô có hết sức quăng đầu mũi tên có khắc nhện mà cô mang theo bên mình này giờ, móc được nó vào trong thang dây. Tuy đã không còn độ chính xác để nhắm trúng tâm điểm của bia bắn này nọ, nhưng giữa lúc cực kỳ nguy hiểm, Phương Trì lại có thể phát huy được bản năng cầu sinh vô cùng mạnh mẽ cùng với tài ứng biến. Đứng đưa rồi lại đứng đưa, cô và cầu thang dây quấn lại với nhau thành một núi, Tạ Vi Thời đột ngột ngừng rơi ở khoảng cách hai mươi mấy mét phía trên mặt đất.

Hết thấy chợt ngưng trong phút chốc.

Lúc bấy giờ Phương Trì mới cảm nhận được cả người bùn rùn bái hoái, để mặc cho khoá bảo hộ treo cô trên thang dây, chậm rãi đứng đưa qua lại. Trong mắt toàn là màu sắc rực rỡ của vòm mái rừng, chim riu rít ca, từng cụm từng cụm lan rừng kỳ sinh trên thân cây giữa không trung, trông như một vườn hoa thần kỳ giữa lưng trời.

Vẫn còn sống.

Được sống thật tuyệt vời.

Đầu cô bắt đầu ong ong, phía sau tai đau âm ỉ. Phương Trì rã rời nhắm mắt lại, chợt thấy bản thân được cuốn vào trong một vòng ôm rắn chắc và thơm tho, một bàn tay ấm áp luồn vào mái tóc cô đặt lên nơi vết thương sau tai cô.

Cô vui đầu mình thật sâu.

“Tạ Vi Thời, vết thương của tôi, sẽ không xảy ra chuyện gì chứ?”

Bàn tay ấy chậm rãi lần dọc theo vết thương như con rít của cô. Da non trên miệng vết thương rất ngứa, khiến cho não cô rung lên như bị giật điện.

“Không đâu.” Chàng lẳng lặng đáp, “Lần này đã khỏi phục rất tốt. Tâm trạng của cô cũng đã khá lên rất nhiều.”

“Anh chắc chắn?” Cô bắt đầu mất tin đối với sức khỏe của mình.

“Muốn chứng minh cho xem không?” Chàng bình tĩnh hỏi, không có vẻ gì khiếp sợ bởi cú sụt chết ban nãy.

“?” Phương Trì không hiểu chàng nói “chứng minh” có nghĩa là gì, ngạc nhiên ngừng đầu nhìn chàng, liền thấy chàng cúi đầu, mỗ lên môi cô một cái nhanh như chớp.

“.....!!!!”

“Thấy chưa, cô vẫn chưa ngất.” Chàng bình tĩnh nói.

“.....”

Đáy lòng Phương Trì gào thét: Tạ Vi Thời, cái đồ điên!

.....

Cục 19 mở cuộc họp vào phút chót.

Trong căn phòng họp đóng kín mít đã bị tắt hết đèn, Hồng Cẩm Thành đang dùng slide [của powerpoint] để giải thích những chiến lược đã được sắp xếp cho nhiệm vụ lần này. Di Động của Sư Tranh Vành chợt rung lên, có cuộc gọi tới. Ông ta vốn định ngắt, nhưng nhìn thấy họ của người gọi trên màn hình, đứng lên mở cửa bước qua gian phòng kế bên.

“Chủ nhiệm Hà, tìm tôi có việc gì?” Sư Tranh Vành hỏi.

“Không thấy Mèo Con đâu cả.” Giọng của Hà Tâm Nghi không giấu được vẻ sốt ruột.

“Ồ? Hôm qua cô ấy còn tới tìm tôi mà, mờ ý muốn quay về cục an ninh mạng.”

“Cục trưởng nói sao với Mèo Con ạ?”

“Thì dùng sách lược đã trao đổi trước đó với thầy, tôi tưởng thần nói cho cô ấy biết là Cục 19 vẫn còn giữ cô ấy lại làm một con chốt để đối phó với KGB.”

Hà Tâm Nghi thở ra một hơi thật dài. “Vậy thì tôi yên tâm hơn hẳn. Hiện giờ thứ Mèo Con cần nhất chính là ý nghĩa chứng minh sự tồn tại của mình.”

“Nhưng tôi cảm thấy đối xử với bản thân như vậy đúng là quá tàn nhẫn.”

“Mèo Con đã quen sống trong một môi trường hiểm ác. Đột ngột trao cho cô ấy một cuộc sống êm đềm thì sẽ giống như một con cá sống dưới sông sâu chợt bị thả vào ao cạn, sẽ chết vì bị nghiền nát bởi áp lực quá lớn trong mình.”

Sư Tranh Vành im lặng một lúc, hỏi: “Thầy làm cách nào mà phát hiện ra cô ấy biến mất?”

“Mèo Con dùng lọ thuốc thông minh, tôi có thể giám sát liều lượng thuốc mà Mèo Con dùng. Sáng nay chợt phát hiện tất cả mọi lọ thuốc đều trống rỗng. Gọi điện thoại cho Mèo Con, không liên lạc được. Ở trung tâm nghiên cứu cũng hiển thị rằng đã mấy ngày liền Mèo Con không đi làm.”

“Được rồi, tôi sẽ điều tra.” Sư Tranh Vành cúp máy.

Về đến phòng họp, Hồng Cẩm Thành đã kết thúc báo cáo. Sư Tranh Vành hỏi: “Ai phụ trách giám sát Phương Trì? Nghe nói Phương Trì đã mất tích rồi.”

Một chàng thám tử vừa hí hoáy trên máy tính vừa rụt rè giọng lên.

“Báo cáo.”

“Ồ..... dạ..... thưa.....” Anh ta tròn trĩnh mắt nhìn vào màn ảnh, đỏ mặt hỏi hột, “Bắt đầu từ cách đây 4 hôm, màn hình đã bị đen hết.....”

“Mở hệ thống máy camera của tiểu khu lên.” Sư Tranh Vành lạnh lùng ra lệnh. Xưa nay ông ta vốn luôn là một người cầu kết quả, không vội truy cứu trách nhiệm, mà muốn mau tìm phương án giải quyết.

Anh chàng thám tử đỏ mặt lên lạc với tiểu khu. Sư Tranh Vành quay qua Hồng Cẩm Thành: “Đã sắp xếp cho Maandala lọc soát Rạn Băng chưa?”

Hồng Cẩm Thành gật đầu: “Đã gửi văn kiện đó đi, cường chế lọc soát.”

“Đã tra cẩn thận phiên bản đã được giải mã chưa? Có gì khác lạ không?”

“Cách thức giải mã rất đặc biệt, căn cứ lịch sử thời gian ghi lại, từ lúc bắt đầu biên soạn cho đến lúc kết thúc, tổng cộng là quãng 45 tiếng đồng hồ. Chúng tôi đã thảo luận nội bộ, dùng bất cứ phương thức nào chúng tôi có thể nghĩ ra để giải mã, đều khó có thể hoàn thành trong một thời gian ngắn như vậy.”

“Anh có làm được không?”

Hồng Cẩm Thành cúi đầu, nói: “Vấn đề nằm ở cách suy nghĩ. Tôi là người mang xuất thân chuyên môn, rất khó có thể nghĩ ra được cách giải mã độc đáo kiểu đó.”

“Vây chắc không phải là do Phương Trì làm.” Sư Tranh Vành kết luận. “Nếu mà trình độ còn cao hơn cả anh, thế thì không có được mấy người. Anh cảm thấy là à?”

Hồng Cẩm Thành ngập ngừng: “Mà thì viết rất gọn đẹp, không có gì dư thừa, cảm giác như là cố ý trừ hết đặc điểm của cá nhân. Nếu bắt tôi phải nói ——phong cách viết mà ào ào cuốn lấp như thể này rất giống Creeper.”

“Bao nhiêu năm rồi không thấy Creeper lộ diện nữa. Phương Trì quen Creeper á?” Từng câu của Sư Tranh Vành sắc sảo và không buông tha.

Đúng lúc này, thám tử phụ trách camera nói: “Cục trưởng, đã mở được camera của tiểu khu lên.”

“Có thấy được hành tung của Phương Trì không?”

“Sáng sớm hôm qua rời khỏi tiểu khu, sau đó quay về, rồi không có đoạn ghi hình nào của cô ấy nữa.”

Sư Tranh Vành lạnh lùng hừ một tiếng. “Cố tình che mắt. Xem ra bản thân cô ta không muốn để cho chúng ta trông thấy. Nếu đã vậy rồi thì cứ để cho cô ta đi. Điểm thảo luận kế tiếp ——”

“Cục trưởng, có một chuyện nữa, Thịnh Thanh Hoài xin phép được rời khỏi nhà để tự do hành động.”

“Vì sao?”

“Con trai duy nhất của ông ấy là Thịnh Phóng Nhân đã nhập viện, cần ông ấy chăm sóc.”

.....

Phương Trì và Tạ Vi Thời ngồi với nhau trên giàn gỗ. Gió mát từ cánh rừng cũng có quanh như thời gian, cùng nhau thoảng qua.

“Nếu như dùng nó tên không xong thì còn cách nào khác nữa?.....” Phương Trì đắm chiêu lăm bắm một mình.

Tạ Vi Thời lượm đầu mũi tên vẫn còn mọc gỗ cây lên, lật tới lật lui quan sát.

“Có phải mũi tên có vấn đề gì đó không?” Phương Trì hỏi.

“Cò nhìn gỗ này.” Tạ Vi Thời chỉ cho Phương Trì xem.

Phương Trì cảm miếng gỗ mà khắc của mũi tên đã mọc ra, quan sát thật kỹ, thấy gỗ rất xộp bên trong, phần bị văng ra cũng lồm chồm không đều.

Cô chợt hiểu ra, nói: “Cho nên gỗ cây có vấn đề chứ không phải là chúng ta dùng sai cách.” Cô nhìn thân cây tuyết tùng to lớn đó, “Nói cho đúng ra, trong rừng nhiệt đới mưa càng nhiều nắng càng nhiều, thì mật độ cây càng lớn, gỗ càng săn và rắn chắc, nhưng mà chúng ta lại đi chọn một cái cây có gỗ chất lượng kém”

Tạ Vi Thời gật gù. “Cách mà Jungle Flight dùng để cột dây trượt chắc chắn không phải cách như chúng ta dùng nó bắn tên. Cho nên họ không quan tâm chất lượng gỗ cây có rắn chắc hay không.”

Phương Trì đứng dậy: “Đi tiếp!”

Có vết xe đổ trước đó, lần này cả hai người càng kỹ lưỡng hơn. Mũi tên đâm vào thân của một cây dầu cách đó quãng 100m, cao độ 50m. Phương Trì sau khi trượt lần đầu, thì đã biết buông cả hai tay để cảm theo một chiếc nỏ. Trượt được đến giữa chừng, cô bắt tiếp một mũi tên nữa vào cây dầu đó, tương đương với việc bồi thêm một đường dây bảo hiểm.

Yên lành đáp được xuống cây bên kia, cô cột dây mấy vòng quanh chạc cây, thắt nút, rồi ra hiệu cho Tạ Vi Thời, liền thấy chàng nhanh chóng trượt tới.

Thành công rồi!

Cả hai người cứ thế mà đi chuyển từng chặng 100m một trong không trung của cánh rừng. Ban đầu mỗi lần chuẩn bị trượt còn mất 20 phút, sau đó thời gian mỗi lúc một rút ngắn, cuối cùng hai người trượt được đến cây kế tiếp mà chỉ mất không đến 10 phút. Giấy phút họ trông thấy mái tranh của Mae Lampong, đồng hồ vừa chỉ 12 giờ 30 phút.

Phương Trì đứng trên ngọn cây, dùng kính viễn vọng quan sát cả thôn Mae Lampong, nhanh chóng xác định được Thiên Trạch đang có mặt trong căn nhà tranh lớn nhất——xung quanh căn nhà có từng cặp từng cặp lính đánh thuê đứng sòng vai nhau canh gác ở nhiều địa điểm khác nhau, khoảng đất trống ngay phía trước của căn nhà có ba chiếc xe Land Cruiser đang đậu ở đó. Có hai người trông như hộ vệ mặc áo đen chấp tay sau lưng, dạng chân đứng ngay trước mũi ba chiếc xe kia.

Phương Trì biết mặt hai người này. Là hai trong đám hộ vệ thân cận của Tô Phong. Có vẻ như chuyện Thần Kinh Hoa Hồng và Máu Lành Trường Sinh cấu kết với nhau thì cơ bản xác nhận được rồi. Nhưng một công ty chuyên sản xuất thuốc cho các bệnh thần kinh và một công ty sản xuất các sản phẩm máu thì có lý do gì để đi cùng một đường nhĩ? Chiếu theo phong cách xưa nay của Thần Kinh Hoa Hồng, mỗi năm chúng sẽ chọn một phương hướng đặc biệt để phát triển. Năm ngoài là Siren và loại thuốc có thể khắc chế nó. Năm nay, nếu như không có gì thay đổi, thì chắc phải là Rạn Băng và thuốc để trị nó. Thế thì Máu Lành Trường Sinh là thế nào? Là dạng chuẩn bị trước cho hướng đi sang năm à?

Nhưng thế thì lại quá nhiều kẻ rồi. Theo như những gì cô biết về Thần Kinh Hoa Hồng, công ty này sẽ hoàn toàn không có khả năng bắt chợt đối lĩnh vực từ thần kinh/tâm thần qua bất cứ một lĩnh vực nào khác.

Coi bộ cần phải điều tra thêm.

Cô tuột xuống từ thân cây cao mấy chục mét, trông thấy Tạ Vi Thời đã giấu xong hết mọi trang thiết bị trượt zipline, điều chỉnh sơ lại quần áo trên người, hiện giờ nghiêm nhiên trở thành một tay đi phượt đã lăn lộn trong rừng sâu bao ngày. Quần áo của chàng dính đầy vết máu xanh của cô cây cùng với phấn hoa li ti, quanh mép của giày đi bộ hiệu Arc'teryx còn dính bùn lầy và mùn cỏ lá v.v.

Phương Trì coi áo quần dài bên ngoài dùng để bảo hộ cơ thể ra, nhét vào trong ba lô, để lộ bộ đồ sạch sẽ mát mẻ bên trong. Cô chưa từng đi phượt, cũng học theo Tạ Vi Thời, ra sức gặm xuống đất cho có bùn đất và chất mùn lấm lem. Tạ Vi Thời cột chặt dây giày, ngược đầu lên thấy cô đang gặm nạt lá, không khỏi mỉm cười, vẩy tay: “Tới đây.”

Phương Trì bước đến gần, thấy chàng vươn nguyên bàn tay nhẹ nhàng quét ngang qua gò má trắng nõn mịn màng của cô.

Ướt rịn rịn, mũi hơi chát, là nước của cô bị vò nạt.

Bạn đang đọc truyện *Bằng Nước Mát Và Lặng Câm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Quyển 2 - Chương 36: Boss hậu trường

người dịch: idlehouse

Phòng đàm phán của Mae Lampong thoáng mát rộng rãi, vốn được dựng nên làm nơi cho người trong thôn nghị sự, rộng gần bằng hai sân bóng rổ. Tầm bức tượng Thần Diệt Từ trạm khắc bằng gỗ, treo lơ lửng giữa không trung, nét mặt nanh ác nhìn xuống mặt đất. Dưới đất có bốn ổ cắm điện, tám cái quạt điện hình bát giác đang quạt gió cho tất cả mọi người ngồi trong căn phòng.

Tô Phong diện vest và giày da, A Xiu cầm khăn tay không ngừng lau mồ hôi cho hân. Chiếc máy lạnh di động trong xe trước đó cũng được khuân vào, để ngay sau lưng hân. Tô Phong bị nóng đến độ cổ nổi rôm ngứa ngáy, đánh chết cũng không chịu gãi; tay trái quý phái đặt úp trên tay phải, tay phải siết chặt chiếc khay măng-sét đắt tiền. Hân cắn chặt răng, trên mặt vẫn giữ vững nụ cười mím đẹp đẽ, thần nhiên nói: “Thiên Trạch, họ Thiên các ông không phải là buồn lậu sao? Không mua một chiếc máy lạnh à?”

Thiên Trạch ngồi đối diện với hân, mặc một chiếc áo so-mi Gucci trắng thêu hoa và quần bó. Vóc dáng của ông ta không cao, hơi ròm, thuộc loại nhìn rất tầm thường. Có thể là do ở vùng Thượng Hải lâu năm, từ cách ăn mặc đến cách nói chuyện đều dính chút chất Thượng Hải không đúng điệu. Hiện giờ những người sống ở Mae Lampong phần lớn đều di cư đến từ các tỉnh giáp ranh phía nam của Trung Quốc như Vân Nam, Quảng Tây, đa số là họ Thiên. Đám người này đã man tàn bạo, đa số buồn lậu, buồn ma túy, buồn nội tạng hoặc máu, toàn những thứ phi pháp. Thiên Trạch là một kẻ dân trong nhóm đó, đầu đuôi vào trường y ở nước ngoài, sau đó lại về Trung Quốc lập nghiệp.

Thiên Trạch ngừng đầu chỉ chỉ nóc nhà, “Cái nhà này của tôi quá lớn, anh đã thấy rồi mà. Một cái nhà lớn như thế này làm sao mà gần máy lạnh?” Ông ta nói một cách hết sức chân thành, “Sếp Tô, không phải là Thiên Trạch tôi làm khó *nóng*. Trong son thôn nhỏ bé này, có được điện đã phải cảm ơn trời phật rồi, anh cũng hiểu rồi chứ hả.”

A Xiu lại rót một ly nước suối vào trong ly kim loại của Tô Phong. Rót nước xong, phía trên vẫn còn thiếu hai rắc nữa mới đủ mực nước. Tô Phong nhìn xong nhãn mặt, nói: “Đi lấy thêm nước.”

Thiên Trạch dùng hai tay đẩy ấm nước bằng đồng-niken to tướng trên bàn đến trước mặt Tô Phong, nói: “*Nóng* chứ ơ, tôi rất chân thành. Đầu là người làm ăn, *nóng* đưa tiền đến cho tôi, tôi còn đi hại *nóng* sao?”

Tô Phong là người rất thận trọng, đương nhiên không tin ông ta, nhưng ngoài mặt thì vẫn cố gắng cho phải phép. Uống xong nước, hân dùng khăn mùi-xoa trắng lau miệng, nói: “Không có ý gì đâu. Bao từ của tôi không được tốt, khát khe với chất lượng của nước uống, một chút tạp chất cũng không được, không quen uống nước lọc bình thường.”

Thiên Trạch bật một ngón tay cái với hân: “Sành điệu!” Nói đoạn lại chêm thêm một câu đầy ẩn ý: “Dân sành điệu thường là không trả giá.”

Tô Phong đẩy đẩy gọng kính vàng, nói: “Một tí mỹ kim? Thiên Trạch à, Thần Kinh Hoa Hồng chúng tôi không phải đang cứu tế.”

Thiện Trạch bắt chéo chân, nói một cách giễu cợt: “Tôi rất chân thành, một tí đồ nào quý? Đều chỗ hiểu biết với nhau, đừng keo với nhau vậy chứ. *Nóng* hiểu giùm tôi, hiện giờ thị trường chứng khoán quốc tế rất lạc quan với cổ phiếu y tế, à- *lắc* mà đem cái đặc quyền chế tạo này tới nước khác mở công ty, bắt cứ lúc nào cũng trị giá mấy chục tỉ trở lên đấy! Một tí mỹ kim, giá đầy lương tâm ấy chứ!”

Nghe Thiện Trạch nhắc đến hai chữ “lương tâm,” A Xiu sau lưng Tô Phong khẽ cười khẩy một tiếng. Tại Thiện Trạch thính, nghe được, nói: “Chắc chắc, người của Thần Kinh Hoa Hồng bây giờ chẳng lẽ độ nữa rồi, lại còn là công ty quốc tế, tôi nhỏ vào! Đùng tưởng là các người làm thuốc tâm thần thì cao quý hơn những người làm thuốc về máu như chúng tôi được không hả? Chỉ ít thì tôi chưa từng can dự vào việc tăng số lượng ca bệnh về máu, đám người Thần Kinh Hoa Hồng các anh hận không làm cho ai ai cũng mắc bệnh tâm thần hoặc tâm lý!” Ông ta phóng cho A Xiu một cái nhìn giễu cợt, “Cũng à, anh nói có đúng không hả?”

A Xiu suyt nói đùa, Tô Phong mỉm cười tạo náo, nói: “Sếp Thiện à, vu khống cũng có thể bị kết tội đấy. —Cho nên 5 ngàn vạn mỹ kim, cái giá đó ông nhất định không xét sao?”

Thiện Trạch dựa vào lưng ghế gỗ đàn hương rộng rãi, bắt chéo chân, rung rung bàn chân nằm phía trên mang giày da mũi nhọn, nói: “Kỹ thuật này á, toàn thế giới sẽ chỉ có mỗi một hãng, không có chi nhánh nào khác. *Nóng* nghĩ cho kỹ đi. Lần sau mà tôi nói chuyện thì à-*lắc* không dừng lại ở cái giá hiện giờ đâu.”

Tô Phong đứng lên, chỉnh lý bộ âu phục trên người. Thiện Trạch tưởng rằng hắn sẽ nói câu gì chính thức, chỉ nghe hắn hỏi: “Phòng vệ sinh ở đâu?”

Trong phòng đàm phán không có buồng vệ sinh, nhà vệ sinh công cộng nằm trong một cái chòi cách đó hơn trăm mét. Lính đánh thuê nhường đường, hai người hộ vệ bám theo Tô Phong sát gót, đứng canh trước cửa nhà vệ sinh.

Trên xà nhà, tai nghe âm hình của Phương Tri có tiếng của Tạ Vĩ Thời.

“Tô Phong tới.”

Tinh thần của Phương Tri phần chấn憾, chăm chú nhìn thờ. Nhà vệ sinh công cộng đó được xây riêng cho căn phòng nghị sựkia. Rất sạch sẽ, nhưng dù sao trời cũng nóng, có những thứ mùi không xua đi được. Tô Phong vừa bước vào lập tức lấy tay bịt ngay mũi và niệmng lại. Trong bụng Phương Tri có 2 chữ: bậy đặt.

Đợi cho đỡ một chút rồi Tô Phong mới cởi áo vest bên ngoài ra, gỡ bớt rầy nút áo sơ mi, thờ phào một tiếng dài thườn thượt khoan khoái thả lỏng.

Hắn lại bắt đầu sờ soạng quần tây. Phương Tri cho rằng hắn định đi tiểu, lặng lẽ kéo khẩu trang xuống, nắm chặt ống xi đồng nhỏ để phóng thuốc gây mê. Loại kim thuốc gây mê này chỉ bay được 5m, cô cần phải đợi lúc Tô Phong đến bên chỗ bồn tiểu mới có thể ra tay. Thế nhưng Tô Phong không đi toilet. Hắn lấy giấy bọc tay, đẩy từng cánh cửa, xác định trong các buồng cầu không có bất cứ ai khác xong, rồi mới lấy một tai nghe không dây, gọi điện thoại. Hắn nói tiếng Anh.

“Thiện Trạch không đồng ý với giá của chúng ta.”

“Gã ra giá 1 tỉ mỹ kim”

“Phải, tôi hiểu.”

“Trong Mae Lampong chỗ nào cũng có lính vũ trang của Thiện Trạch, tôi kiến nghị đợi khi nào gã đến Chiang Mai thì hãy hành động.”

“Boss, tôi muốn biết vì sao nhất phải lấy cho được cái kỹ thuật đó.”

“Vâng! Thưa Boss! Tôi biết rồi, cái gì không nên hỏi, nhất định sẽ không hỏi!”

Giọng điệu của Tô Phong trở nên mềm mỏng hơn hẳn, bàn tay cầm ống xi đồng của Phương Tri dần dần thả lỏng, cặp lông mày mỏng dần dần chau lại.

Rõ ràng là Tô Phong đang nói chuyện với một ai đó, hơn nữa còn gọi là “Boss.” Đây là chuyện mà cô đã ở trong Thần Kinh Hoa Hồng lâu như thế, nhưng chưa từng hay biết. Lẽ nào phía sau Thần Kinh Hoa Hồng còn có thêm một kẻ đang thao túng? Là sếp sòng của một công ty quốc tế sao? Có điều là tuy Thần Kinh Hoa Hồng là một công ty quốc tế, nhưng giữa các chi nhánh của công ty tại các nước khác nhau thật sự không hề giữ liên hệ chặt chẽ chút nào. Tổng bộ rất xuề xòa đối với việc quản lý các chi nhánh, hơn nữa còn khuyến khích cạnh tranh lẫn nhau. Năm ngoái, vì công ty Thần Kinh Hoa Hồng có một sản phẩm quan trọng là Siren, địa vị bay tốt lên trên trong nội bộ. Tô Phong gần như có thể ngồi cùng hàng với những nhân viên quản lý cao cấp trong tổng bộ, làm gì có chuyện mà hắn phải nhỏ nhẹ cung kính thế này cơ chứ?

“À đúng rồi Boss, tôi nghĩ rằng có người đang điều tra chuyện giữa chúng ta và Thiện Trạch.”

“Sáng nay lúc chúng tôi vào đến Mae Lampong, tôi thấy trên đường có vết bánh xe mới. Nhưng Thiện Trạch nói, cả một ngày hôm nay tất cả mọi đường vào Mae Lampong đều được canh gác nghiêm ngặt, chỉ cho phép chúng tôi vào. Tôi rất nghi rằng có người đã để mắt đến chúng ta.”

“Cục 19? Vâng, tôi cũng rất nghi ngờ rằng chính là Cục 19. Nhưng từ sau khi chúng ta đóng phòng thực nghiệm Siren, rồi với lại sau khi Savchenko nhậm chức, Cục 19 đã buông lỏng việc theo dõi chúng ta. Nếu đúng là Cục 19 thì tôi tin rằng giữa các móc xích có cái nào đó có vấn đề.”

“Được, tôi chờ tin tức từ ngài.”

Tô Phong cúp máy. Hắn thờ phỉ ra một hơi, nhìn đi động, gỡ tai nghe xuống, bất chợt nghiêng rằng nghiêng lợi điên cuồng làm một loạt động tác như muốn đập nát đi động ra, sau đó bất chợt lại bình tĩnh đóng đi động, cất vào trong túi. Sau khi cởi nút áo sơ mi xong, mặc áo vest vào, hắn ngừng cao đầu kiêu ngạo sang cả như một con thiên nga, bước ra ngoài.

Vừa đi hắn vừa gọi thêm một cú điện thoại, giọng vô cùng dịu dàng, hết như đã thành một con người khác:

“Cu Lịch à, em nhớ bố không? Được, vài ngày nữa bố sẽ về liền, mua một nà bằng gỗ cho em nhé, được không nào? Được rồi, bố phải làm việc đấy, em chào bố đi. Bái bai!”

Tô Phong ra khỏi buồng vệ sinh, qua một lúc lâu sau, nghe thấy tiếng Tạ Vĩ Thời trong tai nghe: “Sao Tô Phong tự đi ra được rồi?”

Phương Tri trả lời ngắn gọn: “Kế hoạch đã thay đổi.”

“Đi hết rồi, có ra đi.”

Phương Tri nhẹ nhàng đỡ một viên ngói, chui ra. Lúc này đang 2 giờ chiều, quãng thời gian nóng bức nhất. Trên trời như có 10 ông mặt trời, lúc Phương Tri đứng trên nóc nhà, cảm giác cả thế giới chỉ còn lại ánh sáng chói lòa thiêu đốt, căn bản không thấy được mặt trời nằm ở đâu. Giờ này trong thôn không một ai lại trên đường. Tất cả thôn dân đang trốn trong nhà cho mát. Ngay đến chó cũng sợ nóng, trốn trong những bóng râm, lười thè lê, thờ hồng hộc. Phương Tri nhanh nhẹn nhảy xuống đất, chạy thẳng một mạch vào cánh rừng phía sau thôn, tập hợp với Tạ Vĩ Thời. Từ trong kính viễn vọng, có thể thấy Tô Phong đã ra đến bên ngoài, Thiện Trạch đưa ra, hai bên đang thương lượng lần cuối cùng.

Nhưng mà rõ ràng đã thất bại.

Không biết Tô Phong nói câu gì, tất cả mọi linh vũ tranh đều bất chợt nâng hết súng lên, nhắm thẳng vào Tô Phong, còn hộ vệ và A Xiu phía sau lưng Tô Phong cũng lập tức đứng thành hình quạt, bảo vệ Tô Phong, giờ súng lên nhắm lại vào đám lính vũ trang. Bầu khí thoát chốc trở nên giương cung bạt kiếm.

“Thần Kinh Hoa Hồng và Thiện Trạch đã không thành công đàm phán.” Phương Tri nói.

“Vấn đề tiền nong?”

“Phải. Thiện Trạch ra giá 1 tỉ mỹ kim, thứ trao đổi là một kỹ thuật.”

“Xì.” Tạ Vĩ Thời cố làm ra vẻ khoa trương, xì một tiếng. “Kỹ thuật gì mà đáng giá tới nhiều đó tiền?”

“Không rõ nữa.” Phương Tri đáp, “Tôi không dựa vào Tô Phong, là vì bản thân Tô Phong không biết kỹ thuật này có ích gì cho hắn. Phía sau Thần Kinh Hoa Hồng còn có một kẻ khác đang thao túng. Tôi không muốn đánh rắn động cỏ.”

Tạ Vĩ Thời chau mày như đang suy nghĩ gì đó.

“Với lại cái tên cáo già Tô Phong đó đã đánh hơi được là chúng ta đang theo dõi hắn. Không biết liệu bọn chúng có định làm gì không.”

“Nếu giao dịch đã thất bại, vậy thì Thần Kinh Hoa Hồng tính làm gì?”

“Nếu tôi đoán không lầm thì giết gà trộn trứng.” Phương Tri đáp, “Boss hậu trường đã ra ý cho Tô Phong giết Thiện Trạch.”

Lúc này, trong tâm nhìn hình tròn, Thiện Trạch giờ tay lên ra ý cho lính đánh thuê bỏ súng xuống. Thiện Trạch vẫn ngẩng cao đầu, mang một vẻ ngạo mạn bất cần kinh khinh. Hộ vệ của Tô Phong cũng đua nhau bỏ súng xuống, đoàn người nói đuổi nhau chui vào trong xe, xe nổ máy, nhanh chóng rời khỏi Mae Lampong.

Tạ Vĩ Thời buông kính viễn vọng xuống, nói: “Cứ thế mà để cho Tô Phong đi rồi, có vẻ như Thiện Trạch rất tự tin.”

“Chi e rằng ông ta quá dối tự tin.” Phương Tri nói: “Thiện Trạch cũng không thể nào ở mãi trong Mae Lampong. Tôi đoán là Thần Kinh Hoa Hồng sẽ ra tay với ông ta ở Chiang Mai.”

“Nếu thật sự như cô nói là Tô Phong đã đoán ra chuyện chúng ta theo dõi hắn, thế thì hiện giờ Thiện Trạch là điểm đột phá tốt hơn cho chúng ta. Trước khi tìm hiểu rõ ràng xem kỹ thuật máu kia là gì, không thể để cho Thiện Trạch chết.”

Phương Tri gật đầu, “Nếu có thể tranh thủ lấy được lời khai từ Thiện Trạch, không chừng còn có thể lấy được chứng cứ để buộc tội Thần Kinh Hoa Hồng.”

Tạ Vĩ Thời: “Vậy sau đây sẽ làm gì? Vào thôn, tiếp cận Thiện Trạch, có dám không?”

Phương Tri cười một tiếng: “Có gì mà không dám?”

Tạ Vĩ Thời gật gù: “Đến sâu một chút, người yêu của anh.”

Phương Tri trừng mắt với chàng: “Người cần đến sâu một chút là anh chứ hả?”

Tạ Vĩ Thời lẳng lặng nhìn cô: “Anh còn cần đến sao?”

Phương Tri ngấm ngấm cảm thấy câu nói đó có gì không đúng. Ngẫm nghĩ một hồi lâu sau, tìm chọt đập hựt một nhịp.

Bạn đang đọc truyện *Bằng Nước Mát Và Lặng Câm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ebook Full.Net.

Quyển 2 - Chương 37: Hai con đường rẽ nhánh trong rừng thẳm

người dịch: idlehouse

Xế chiều hôm đó, Phương Tri và Tạ Vĩ Thời cùng ngồi chung một chiếc xe với Thiện Trạch về lại Chiang Mai.

Một câu nói kia của Tạ Vĩ Thời còn phá nát thần thức của cô dư đời hơn cả Rạn Băng. Trong đầu Phương Tri không ngừng xẹt ngang ánh mắt Thịnh Diễm trao đổi với cô cái hôm đến ra giao dịch Siren, vĩnh quyết. Tiếng sừng đình tai, nước biển tối đen, lời cảnh cáo lạnh lẽo khắc nghiệt của Sư Tranh Vinh vang lên bên tai cô: “Người của Cục 19, không cần tình cảm!”

Nếu không phải vì thân phận nằm vùng của cô, làm sao Thịnh Diễm có thể chết được. Cô nghĩ cô đã mắc một chứng bệnh liên quan đến tình yêu, mang một nỗi sợ tương tự như trong câu chuyện “Diệp Công hầu long.” Cô bắt đầu không hiểu rõ tất cuộc câu nói kia của Tạ Vĩ Thời có ngụ ý đặc biệt gì không, bởi vì sau đó chàng không nói thêm một lời dư thừa gì nữa. Đường như chàng cũng không mong chờ cô trả lời, chỉ kéo theo cô đang hốt hoảng, tiến vào Mae Lampong.

Họ không có ý giấu hành tung, đội lính đánh thuê đi tuần tra nhanh chóng phát hiện ra họ, đưa họ đến trước mặt Thiện Trạch. Tạ Vĩ Thời dùng tiếng Anh giọng miền Đông nước Mỹ rất tiêu chuẩn nói với Thiện Trạch: hai người bọn họ đi phượt men theo sông Chao Phraya tới được đây, tìm ra được thôn trang này, muốn xin được tiếp tế một chút lương thực và trang bị. Tạ Vĩ Thời mang vẻ bình tĩnh như chàng có gì đáng quan tâm của chàng: rõ ràng lính vũ trang đang đứng ngay bên, vẫn nói káo hay y như thật. Thì ra người phụ trách khiếp sợ là cô.

Thiện Trạch đánh giá ánh mắt sáng rực, trong mắt không ngừng lộ vẻ khiếp sợ của cô, đuôi mắt cô không ngừng liếc xuống nơi Tạ Vĩ Thời đang nắm chặt lấy tay cô; ông ta nở nụ cười, phất phất tay ra ý cho quân lính lui ra, nói: “Coi kìa con gái nhà người ta sợ rồi kìa.”

Thiện Trạch giữ hai người bọn họ lại dùng cơm tối. Trong quãng thời gian đó, Thiện Trạch rất bất bất chuyên, bởi được hết lai lịch của Tạ Vĩ Thời lên. Tạ Vĩ Thời đối đáp trôi chảy, tựa như chàng thật sự là một Hoa kiều từ Mỹ về, ngay đến địa chỉ ở thành phố Baltimore cũng nói được. Lúc Thiện Trạch dùng tiếng Trung Quốc đề thử chàng, chàng lập ba lập bắp trả lời, mùa may tay chân, thỉnh thoảng còn thả một mớ tiếng Nhật, nghe rất vắt vả, Thiện Trạch tìm không ra sơ hở, nên cho qua.

Nhưng Phương Tri để ý thấy Tạ Vĩ Thời đã từ từ lái đề tài hướng về lĩnh vực “chuyên môn” của chàng, đồng thời cũng là đang ép Thiện Trạch xoay qua lĩnh vực huyết học chuyên môn của ông ta. Quái nhiên, đề tài nhanh chóng đề cập đến đại học John Hopkins, trùng hợp là Thiện Trạch đã từ du học ở đây, hai người bắt đầu thảo luận về lĩnh vực y học.

Có điều Thiện Trạch cũng là một tay cao già, ông ta tỏ ra cực kỳ tò mò về khoa ngoại thần kinh của Tạ Vĩ Thời. Lúc thảo luận đến những tiến triển mới nhất trong khoa học thần kinh đạo này, chẳng hạn như thông qua cấy ghép thần kinh và cơ bắp, khiến cho não có thể điều khiển được các bộ phận cơ thể già và những thứ tương tự, Thiện Trạch trở nên rất hào hứng, không ngừng gặng hỏi, hoàn toàn không cho Tạ Vĩ Thời cơ hội đề dỏ la tin tức từ ông ta.

Thiện Trạch liếc Phương Tri từ nãy đến giờ vẫn luôn lắng nghe bọn họ thảo luận, nói với Tạ Vĩ Thời: “(Bạn gái của cậu ngoan thật. Tôi thích những cô gái ngoan ngoãn như vậy.)”

Tạ Vĩ Thời mỉm cười gật đầu: “(Vâng.)”

Sau chót Thiện Trạch đưa hai người Phương Tri và Tạ Vĩ Thời đến khách sạn ở Chiang Mai, Thiện Trạch kéo Tạ Vĩ Thời qua một bên, trông có vẻ như ông ta rất muốn khoác vai Tạ Vĩ Thời, nhưng khổ nỗi Tạ Vĩ Thời cao hơn quá nhiều, ông ta chỉ có thể vỗ lưng chàng.

Thiện Trạch nhét cho Tạ Vĩ Thời một tấm danh thiếp, khẽ bảo: “(Bro, hiện giờ trong tay tôi đang có một bằng sáng chế rất ngầu, có muốn theo tôi kìa không? Về mặt tiền bạc thì chắc chắn sẽ không để cậu bị thiệt.)” Ông ta dẫu dẫu mò về phía Phương Tri đang đứng cách đó xa xa, “(Mai một đêm nói gái đẹp cỡ đó, mấy trăm mấy ngàn gái cũng mặc cho cậu tha hồ lựa.)”

Tạ Vĩ Thời liếc Phương Tri đang đứng bên bờ sông Mae Ping, mái tóc đen dài vẫn thường để xoả nay được búi cao thành một búi tóc xinh xắn đáng yêu, để lộ cái cổ cao mảnh dẻ và ngoan hiền; khuôn mặt với các nét nhỏ xinh thanh tú và nhân nhật hình như trông rõ nét hơn trong bóng đêm. Chàng cười một cách lả lỵ, “(Bằng sáng chế gì thế?)”

“(Liên quan đến kỹ thuật máu.)”

“(Hiện giờ mảng kỹ thuật máu đã rất phát triển rồi, vẫn còn có thứ mới mẻ sao?)”

Thiện Trạch trự hạo cười lớn, vỗ vai Tạ Vĩ Thời: “(Nhóc tí, cái này chắc cậu không hiểu đâu. Lần này cậu tin anh hai này đi, kỹ thuật này rất có tương lai đấy.)”

Cùng lúc đó đi động của ông ta đồ chuông, ông ta bắt máy, nói: “Được được được, tôi tới liền.” Cúp máy, quay qua nói với Tạ Vĩ Thời: “(Cậu nghĩ cho kỹ đi, tôi rất ưng cậu. Đợi cậu nghĩ cho kỹ rồi, xác định muốn hợp tác với tôi, thì gọi điện thoại cho tôi. Lúc đó tôi sẽ nói cho cậu nghe mọi chi tiết về cái bằng sáng chế này.)”

Trước khi rời đi, ông ta lại vỗ vai Tạ Vĩ Thời thật mạnh một lần nữa, nói: “(Tin tôi đi, có người muốn dùng 5 ngàn vạn mỹ kim mua cái bằng sáng chế đó, tôi cũng không bán.)”

Phương Tri nhìn Tạ Vĩ Thời đang đi về phía cô. Cô gõ viên tai nghe tăng hình tròn trả bé bằng hạt đậu, mồm lên đầy chuyện, nghiêng nhiên chỉ là một vật trang sức duyên dáng. Những gì Tạ Vĩ Thời và Thiện Trạch nói với nhau lúc này, cô đều nghe rõ hết. Nước sông Mae Ping lặng lẽ, phản chiếu lốm đốm ánh đèn và mảnh trăng khuyết trên trời. Phương Tri hơi ngửa đầu, nhìn thấy gương mặt của Tạ Vĩ Thời trong bóng đêm, đẹp đẽ vô hại, cặp mắt nai vẫn giữ sự bình tĩnh chưa từng lung lay.

“Chắc anh đã từng gặp không ít cảm dỗ nhì.”

Không có con đường nào càng đi càng hẹp lại. Chỉ là càng đi thì sẽ gặp càng nhiều ngã rẽ. Người canh tác chăm chỉ cần cù, nào có ai thiếu tiền? Họ thanh bản, đại đa số chỉ vì bản thân họ chọn vậy mà thôi.

“Chắc cô cũng thế.”

Phương Tri nhìn chàng, chọt cảm thấy lõi sau đó không cần phải nói nốt.

.....

Về đến khách sạn, vẫn mỗi người một phòng. Phương Tri nghĩ đến câu Tạ Vĩ Thời nói lúc ban ngày, cảm thấy không biết nên trả lời như thế nào. Hoặc có lẽ câu đó vốn không phải là một câu hỏi, cô không có nhiệm vụ phải trả lời. Thế là thân nhiên chào tạm biệt, ai về phòng nấy.

Đó là một khách sạn 5 sao, trong phòng có nguyên bộ đồ cảm lực hồi tiếp cùng với kính huyền thực. Phương Tri tắm rửa xong, đăng nhập vào Maandala như thường lệ, kiểm tra hòm thư, lướt đọc tin tức mới nhất.

Dưới ánh một trời, không có gì mới lạ. Maandala lẳng lặng chặn hết Rạn Băng, My Gian Xích chưa tái xuất tuần này. Sóng yên biển lặng. Một sự sóng yên biển lặng khiến người ta bất an. Phương Tri hơi sốt ruột. Không thể nói rõ được rằng có đang đón đợi điều gì. Nhưng trực giác của cô đang nói với cô, trong Maandala không nên yên tĩnh như thế. Có thành tạo tái xuất một bản bản cầu dẫn Tor dùng cho Maandala, chui vào trong web chìm.

Đây là một thế giới ẩn. Người dùng ẩn danh tính, địa chỉ IP cũng ẩn, trang mạng phục vụ cũng ẩn——cái đặt chế độ không ai tìm ra được. Trong web chìm, avatar của Phương Tri biến thành một cái bóng đen thuỳ. Tất cả những avatar khác có gặp, cũng đều y chang như của cô. Không phân biệt được ai là ai. So với Maandala, thế giới này không có bất cứ màu sắc nào, tựa như trong một ống xi măng nặng nề bầu khí chết chóc, tất cả mọi kiến trúc đều là những trại tập trung đom gân, nhìn theo hình dáng thì không khác gì nhau, chỉ những ai quen đường quen nước mới nhanh chóng tìm ra được thứ bản bản muốn tìm.

Một cái bong bóng màu đen đột nhiên bay ngang trong tầm nhìn của cô. Là một thông tin đến từ hệ thống liên lạc giấu tên của web chìm. Có ẩn mờ bong bóng đó, trông thấy hàng chữ có muốn thấy nhất, cũng là hàng chữ có không muốn trông thấy nhất——

Pay 10000 BTC and get the SHENG-DEATH video (Trả 1000 bitcoins thì sẽ có được đoạn phim Thịnh Diễm chết)

Bên dưới là một mục nhập hệ thống thanh toán thường được sử dụng trong web chìm, đảm bảo song phương có thể sòng phẳng tiền trao cháo múc. Thường thường những giao dịch có mục nhập hệ thống thanh toán thế này rất đáng tin cậy. Mà trong tệp tin được đính kèm với bong bóng, có thấy được vài tấm ảnh chụp màn hình. Mặc dù chưa phóng lớn lên, nhưng vẫn đủ rõ để cho cô nhận ra, là Thịnh Diễm.

Thịnh Diễm bị trói thành hình chữ thập trên một cái giường màu trắng.

Phường Trì chợt cảm thấy không sao thờ nổi, giũt phăng kính huyền thực ra, cường chế thoát ra khỏi hệ thống Maandala.

Cô hồi há chạy đến bên hành lý, nuốt ngay một viên thuốc ức chế alpha xuống. Cũng không biết phải qua bao lâu, Phường Trì mới ngời dậy cạnh va li, mặt trắng bệch, ánh mắt long lên sòng sọc, nhưng lại mang một vẻ bình tĩnh vô cùng đáng sợ. Cô lại đeo kính huyền thực và mặc lại bộ đồ cảm lực hồi tiếp vào, đăng nhập hệ thống của Maandala. Bitcoins là tiền ảo, thông dụng và chuyên dụng trên mạng internet. Cái giá 1000 bitcoins quy ra quãng 500 vạn tệ, cũng chính là 500 vạn M coins. Đây không hẳn là một cái giá lên trời, hoặc có lẽ có thể chứng minh rằng người này thật sự muốn hoàn thành giao dịch. Phường Trì không có nhiều tiền để dành, hồi xưa dành dụm được một ít thì đã nướng hết vào trong Đại Phú Ông. Nhưng trong tài khoản của Thịnh Diễm thì có đủ M coins. Anh đã từng chia sẻ với cô một khẩu đề rất tiền tài tài khoản tài chính, có điều cho đến nay cô vẫn chưa từng dùng.

Lần này thì đã hết cách.

Dùng mặt khẩu rút tiền mau chóng vào được trong tài khoản tài chính của Shi-tô. Tài khoản hiển thị lần đăng nhập chót là vào tháng Chín năm ngoái, trước nhiệm vụ Truy Bắt Hồ Ly. Có vẻ như chú ý của kẻ mạo danh kia thật sự không phải vì tiền. Phường Trì lấy 500 vạn M coins, đổi ra thành 1000 bitcoins, rồi lại đăng nhập web chìm. Sau khi thanh toán tiền xong, hệ thống tự động gửi cho cô một file video dạng nén.

Trong web chìm không phải là nơi thích hợp để xem video. Phường Trì kiểm tra xem file có dính virus không, rồi nhận file video đó, rồi khỏi web chìm. Sau đó, lúc trôi lên lại trong Maandala, ánh sáng rực rỡ vừa thay thế cho màu xám xịt không chút sinh khí của web chìm, thì cô chợt bắt gặp một bóng dáng rất quen thuộc.

Shi-tô!

Lại là hắn! Shi-tô già! Kẻ đoạt tài khoản!

Lần này, tên đoạt tài khoản đó không cho cô bắt cứ một cơ hội để đối kháng nào, cô còn chưa kịp tự do di động avatar của mình, hắn liền hoàn toàn khống chế Lacrimosa. Sự việc xảy ra sau đó, khiến cô kinh ngạc không sao giải thích được—— Shi-tô gửi cho cô một lời mời kết bạn.

Cô vẫn đang ra sức gậy gậy——“Buông tôi ra! Cái quân &@#¥ nhà anh!” Trong lúc cuống lên, cô xô luôn một tràng tiếng Đan Mạch. Sau đó thì Shi-tô khoá chặt cô từ phía sau lưng, hắn rất khoẻ, cái avatar non trẻ như của Lacrimosa không cách nào chống lại được. Hắn dùng một kỹ xảo khóa tay vô cùng đặc biệt, rất giống kỹ thuật đấu võ của MMA, khiến cho tứ chi của cô bị nằm trong một trạng thái vô cùng vận vẹo, thậm chí nếu cô muốn gỡ thiết bị cảm lực hồi tiếp cũng không sao làm được, không cời được kính huyền thực ra để mà cường chế thoát khỏi hệ thống của Maandala.

Hắn khống chế cánh tay của Lacrimosa, rồi ép cô phải giờ tay lên từng chút từng chút một. Phường Trì tro mắt nhìn cánh tay của mình dưới tình cảnh bị điều khiển, chọn “chấp nhận kết bạn”

Vậy có phải là hắn cướp tài khoản không vậy trời?

Trong tình huống chưa hề xâm nhập vào avatar, lại ép buộc avatar phải lựa chọn trong hệ thống! Điều này thì cần phải rành những mệnh lệnh bằng tay trong Maandala lắm mới làm được, bởi vì hắn hoàn toàn không thể nhìn thấy quang cảnh Maandala trong mắt của Lacrimosa, chỉ khi nào Lacrimosa chính xác làm xong mệnh lệnh bằng tay thì hệ thống mới có âm thanh báo thành công.

Bây giờ Phường Trì mới chân chính hiểu tại sao một người chơi lão luyện trong Maandala như Thịnh Diễm nhất định không chịu dùng những mệnh lệnh tay đã được cài sẵn trong Maandala, mà lại muốn tự mình thiết lập. Avatar Dạ Oanh cũ của cô đã từng tự thiết lập các mệnh lệnh tay của riêng mình dưới sự hướng dẫn của Thịnh Diễm. Lúc ấy cô còn chưa hiểu, tưởng rằng tự mình thiết lập mệnh lệnh tay chỉ tăng độ cool mà thôi, nay mới hiểu được, thì ra tự thiết lập mệnh lệnh tay chính là vì tránh gặp trường hợp bị một avatar khác nắm tay rồi phải chấp hành mệnh lệnh một cách bị động. ....

Lacrimosa của cô là một avatar cứ thể sử dụng mệnh lệnh tay đã được cài sẵn trong hệ thống của Maandala. Cô cứ thế mà trở mặt nhìn tên cướp tài khoản lại tiếp tục lấy tay cô ăn mò trình đơn của “kho vật phẩm” ra. Đến lúc cô nhìn thấy cái file video vẫn nằm trong dạng nén, cô chợt hiểu ngay ra mục đích của tên cướp tài khoản——

“Ngừng lại! Có chuyện gì chúng ta có thể thương lượng!”

Nhưng tên cướp tài khoản triệt để lo ngại cầu xin cũng nằm đều dùng hết của cô, tiếp tục lảng lảng ép cô chọn “tặng hết tất cả mọi vật phẩm cho bạn tốt Shi-tô,” rồi lại chọn “xác nhận” khi khung đối thoại xuất hiện. Cô gồng ngón tay muốn tránh vị trí của nút chọn, nhưng kẻ cướp tài khoản rành giao diện tương tác trong Maandala đến cỡ nào cơ chứ, tách ngón tay cô ra, chính xác ấn đúng nút.

“Chia” một tiếng, kho vật phẩm trống hoác. Tất cả mọi đồ đạc, cùng với file video dạng nén kia, thoát chốc đều biến bằng sạch. Đồng thời thân thể của cô thời bị giam cầm. Tiếp ngay sau đó, cô thấy một khung đối thoại xuất hiện trong tầm mắt của cô:

“Bạn tốt của quý cô là Shi-tô muốn tặng quà.....”

Tất cả mọi đồ đạc khác trong kho đều trở về lại. Thứ duy nhất vắng mặt là đoạn phim về cái chết của Thịnh Diễm

Bạn đang đọc truyện *Bằng Nước Mắt Và Lặng Câm* được tài miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](#).

Quyển 2 - Chương 38: Thánh giá và hoa hồng

người dịch: idlehouse

Âm hồn bất tán.

Nếu nói ban đầu Phường Trì mong được thấy Shi-tô xuất hiện, thế thì lúc hắn lộ ra bộ mặt cướp tài khoản xong, càng ngày Phường Trì càng cảm thấy con người này rất đáng sợ. Hắn là âm hồn bất tán.

Phường Trì đoán chắc rằng hắn cũng đang đăng nhập lúc đó, rồi thì hắn nhận được thông báo về hành động của Lacrimosa liên quan đến tài khoản tài chính, thế là hắn biết Lacrimosa sẽ làm gì. Lấy một lần một số tiền lớn như thế, ngoài mua sắm ra thì chắc chắn cũng chỉ có mua sắm. Sau khi mua xong rồi, đồ sẽ vào trong kho vật phẩm, nên hắn mới làm có “chuyển” tất cả mọi đồ trong kho vật phẩm của cô đến cho hắn. Hôm nữa thông báo về tài khoản tài chính còn có một công năng nữa, chính là báo cho chủ tài khoản biết vị trí trong Maandala của người không phải là chủ nhân của tài khoản, phòng hờ mất tiền. Cho nên cái tên cướp tài khoản đó mới nhanh chóng tìm được cô như vậy.

Avatar của Shi-tô vẫn đứng cách cô không xa. Phường Trì tự biết lấy Lacrimosa đi khiêu chiến với Shi-tô thì chẳng khác gì con kiến muốn làm rung cây, đành tiến tới thương lượng với hắn. Trông bộ dạng của hắn dùng một tay điều khiển, có vẻ như là đang kiểm tra video.

Lacrimosa nói: “Xin anh trả lại đoạn phim đó cho tôi, nó rất quan trọng đối với tôi.”

“Shi-tô” liếc có một cái, đổi tay khác để điều khiển giao diện chính của hắn, tay phải lôi trường đao màu đen huyền quen thuộc ra. Hắn vẫn khác chữ xuống đất, chữ hắn khác vẫn là đọc xuôi từ phía của Phường Trì——

Trong đoạn video của cô có mã để định vị và theo dõi của cô.

Phường Trì đọc xong, “Shi-tô” quết đao, toàn bộ mọi chữ biến mất.

Do tác dụng của thuốc ức chế alpha, Phường Trì không hề cảm thấy ngạc nhiên và sợ hãi. Cô nói: “Thì đã sao, hiện giờ tôi đang ở một nơi an toàn.” Cho dù có tìm đến nơi, cùng lắm là không ra khỏi khách sạn thôi.

Phường Trì lại hỏi: “Tại sao anh không nói chuyện?”

“Shi-tô” bận rộn điều khiển, hoàn toàn không trả lời cô. Trông động tác của hắn, những ngón tay gờ như múa trong không trung, chắc là đã lấy bản phẩm mềm ra để diệt chương trình theo dõi được giấu trong video. Phường Trì cũng từ bỏ gắng co, đứng bên cạnh “Shi-tô,” nói: “Đoạn phim này tôi cũng không thể không để anh coi được nữa. Tôi chỉ hy vọng sau khi anh xem xong thì cho tôi xem với.”

“Shi-tô” vẫn không nói gì. Hắn không làm gì nữa, trông đáng vẻ hắn im hơi lặng tiếng, chắc là đang coi đoạn phim kia ở trong giao diện chính của hắn.

Phường Trì lặng lẽ quan sát nét mặt của “Shi-tô.” Mặt hắn bình lặng như nước đọng. Chỉ là càng xem, sắc mặt càng nặng nề, thấp thoáng sự phẫn nộ. Trong trí nhớ của cô, tên cướp tài khoản này là một người rất bình tĩnh. Từ trước đến nay chưa từng thấy biểu cảm của hắn gợn sóng; lần này, chắc là đặc biệt. Video chiếu 12 phút đồng hồ. Thấy “Shi-tô” làm động tác đóng màn ảnh video, Phường Trì hỏi: “Anh là gì của Thịnh Diễm?”

“Shi-tô” khác chữ: *Không thể tiết lộ.*

“Làm cách nào mà anh vào được avatar của anh ấy?”

Không thể tiết lộ. “Shi-tô” chỉ luôn vào hàng chữ vừa khác.

“Hỏi câu nào thì anh mới không nói câu ‘không thể tiết lộ’?”

Không thể tiết lộ.

Lúc này đây, một Phường Trì đã uống cả đồng thuốc ức chế alpha vẫn rất bình tĩnh. Sự bình tĩnh này đem lại kiên nhẫn vô hạn cho cô.

“Anh xâm nhập vào avatar của Thịnh Diễm là để giữ cho avatar của anh ấy được tiếp tục hoạt động, điều tra cái chết của anh ấy, đúng không?”

“Shi-tô” im lặng. Mũi dao quét qua mặt đá, *Không thể tiết lộ* biển mặt.

“Từ đoạn phim, anh có thể đoán ra được ai là kẻ trực tiếp giết Thịnh Diễm không?”

“Shi-tô” khác một chữ: *Được*.

Phương Trì chậm rãi siết chặt nắm đấm. “Cho tôi xem.”

“Shi-tô”: *Có chắc là mình muốn xem?*

“Muốn.” Phương Trì kiên định đáp.

Một phút sau, một tin nhắn xuất hiện trên giao diện chính của Phương Trì:

“Người bạn Shi-tô của quý khách muốn gửi cho quý khách một đoạn phim, quý khách có muốn nhận không?”

Phương Trì không hề do dự, chọn “Có.”

Đoạn phim được gửi dài 12 phút, xem ra “Shi-tô” không hề cắt xén. Nhưng lúc Phương Trì mở lên xong, phát hiện không có âm thanh.

“Vấn là không có âm thanh, hay là anh đã cắt mất âm thanh?” Phương Trì hỏi “Shi-tô.”

Có không cần âm thanh

Phương Trì cắn chặt răng. Câu trả lời đó tương đương với thừa nhận rằng hắn đã cắt mất âm thanh rồi mới gửi cho cô. Cô không biết “Shi-tô” làm như vậy với mục đích gì, nhưng hiện giờ cô chỉ còn cách chấp nhận.

Hình ảnh không rõ lắm, dùng máy quay phim kiểu cũ. Thiết bị điện tử thời nay đều có số sê-ri, có thể dò ra được người dùng. Còn dùng máy kiểu cũ thì có thể tránh được vấn đề này.

Thịnh Diễm nằm trên một chiếc giường đơn trắng phau, bị trói thành hình chữ thập. Trên người của anh đặt rất nhiều cực điện kết nối với máy ECG (điện tâm đồ) ở gần đó. Sau vài phút nữa thì Phương Trì sẽ không dám nhìn lại phần mở đầu của đoạn phim. Bởi vì trong hai phút của phần mở đầu, cơ thể của Thịnh Diễm hoàn hảo, mạnh khỏe. Có thể thấy rất rõ trên màn ảnh ECG, các số đo của nhịp tim, huyết áp, oxy trong máu, nhịp thở v.v., đều bình thường và mạnh khỏe. Đây là một Thịnh Diễm trong ký ức của cô. Một Thịnh Diễm hoàn mỹ, tốt đẹp tuyệt vời.

Đầu giường treo một cái đồng hồ khổng lồ màu trắng toát, hiển thị ngày tháng cùng với thời gian. Đoạn phim được ghép bởi 6 khúc phim, thời điểm từ ngày 3 tháng Mười năm 2019 liên tiếp cho đến ngày 9 tháng Mười. Phương Trì không có bất kỳ ký ức gì với quãng thời gian đó, bởi vì khi cô tỉnh lại, đã là giữa tháng Một năm 2020.

Bắt đầu từ khúc phim thứ hai trở đi, Phương Trì trông thấy một màn cực hình tàn nhẫn thảm liệt hoàn toàn vô nhân tính. Cực hình từ thời Trung Cổ bên Châu Âu—Ừng gổ (the boots).

Mùng 4 tháng Mười, một kẻ mặc trang phục đồ tể màu trắng cùng với ủng cao su trắng, toàn đầu bọc trắng xuất hiện trước ống kính. Trong hai phút kế tiếp, hắn dùng hai thanh gỗ dày kẹp chân trái của Thịnh Diễm, dùng dây cột chặt từ đùi xuống đến gót chân, dùng bút lông đo vòng lớn khoảng 12 vòng tròn. Sau đó, giờ ra 12 cây nẽm sắt, xoay người, lần lượt thả bạo đồng chúng vào giữa những vòng tròn đã khoanh sẵn trên chân của Thịnh Diễm.

Trong màn hình mờ nhũn có thể thấy Thịnh Diễm vùng vẫy kịch liệt, ra sức nhấc đầu lên thật cao, xương quai hàm và cổ hình thành một góc rất kinh khủng, miệng há rộng, yết hầu lòi ra toàn bộ, đang gào, đang hét, nhưng không nghe được âm thanh của đoạn phim. Đây có lẽ là lý do mà kẻ cướp tài khoản đã cắt mất âm thanh.

Trong án tượng của Phương Trì, Thịnh Diễm cũng là một người rất kiên cường bất khuất. Cô đã từng thấy anh bị đau đớn và cơ thể bị ép đến cực hạn khi huấn luyện. Anh chưa bao giờ hé răng, sức nhẫn nại của anh là hàng thượng đẳng trong cả Cục 19. Đau đớn như thế nào mới khiến cho anh bị ép đến như vậy?

Đến cuối, tên đồ tể rút nẽm ra, nhấc chân của Thịnh Diễm lên. Nguyên một chân trái của anh như một cái bao rỗng.

Mùng 5 tháng Mười, chân phải của Thịnh Diễm lại bị cực hình. Qua một ngày, chân trái của anh đã bầm đen và sưng gập đôi bình thường, cơ bản là đã hoại tử. Trong quá trình chịu cực hình, Thịnh Diễm ngất đi, bị ép tỉnh dậy, tiếp tục chịu cực hình.

Mùng 6 tháng Mười, hai chân của Thịnh Diễm bị cưa ngay háng, đặt vào trong một thùng gỗ có đựng đầy đá tảng. Theo như những gì Phương Trì biết, thùng gỗ này sau đó được gửi bằng máy bay đến Cục 19.

Mùng 7 tháng Mười, cánh tay trái bị cực hình. Thịnh Diễm ngất nhiều lần.

Mùng 8 tháng Mười, cánh tay phải bị cực hình. Thần trí của Thịnh Diễm đã bắt đầu mờ hồ, hai mắt mờ vô thần, môi hơi run mấp máy.

Mùng 9 tháng Mười, tên đồ tể trưng ra trước ống kính một cái cưa điện, cưa từ dưới xương quai xanh thẳng xuống xương hông, dùng bộ gấn để mở rộng lỗng ngực và bụng, móc ra trái tim nguyên vẹn vẫn đang đập ở đó, cùng với phổi vẫn còn pháp phồng, rồi gạn, đặt hết lên một cái khay, đưa thẳng đến trước ống kính. Các số đo trên ECG hiển thị Thịnh Diễm không còn dấu hiệu sống nào nữa.

Đoạn phim kết thúc.

Phương Trì ngẩn ngơ đứng thần thờ hồi lâu, như mới mơ một giấc mơ.

Cô đã từng tưởng tượng đến trăm kiểu Thịnh Diễm có thể chết. Chưa từng nghĩ nó sẽ như thế này. Cô đặt tay lên ngực, tim vẫn đập vững vàng nơi ấy, không nhanh hơn, cũng không chậm hơn. Nếu không có thuốc ức chế alpha, hiện giờ liệu nó có chết vì tan rã?

“Shi-tô” đến gần cô. Khác chữ phía trước mặt cô:

Có cho rằng ai đã giết Thịnh Diễm?

Phương Trì máy móc mở miệng: “Thần Kinh Hoa Hồng.” Cô lại nói, “Nhưng tôi không hiểu, tại sao Thần Kinh Hoa Hồng lại giết Thịnh Diễm một cách dã man như vậy. Đây không còn gọi là tàn nhẫn nữa, mà là thần kinh biến thái.”

Cô có thể cho rằng Thần Kinh Hoa Hồng, nhưng cũng không hẳn là Thần Kinh Hoa Hồng.

Phương Trì chậm chạp ngược đầu: “Ý là sao?”

Cô có thấy thứ nằm phía dưới cái đồng hồ không?

Phương Trì sửng sốt, mang máng nhớ là phía dưới đồng hồ có một bó hoa hồng (tuồng vùi), cắm trong một bình hoa màu trắng bóc. Cô lại mở đoạn phim lên, phóng to lên để xem lại hoa hồng trong 7 khúc phim—

Ngay đầu tiên gồm 7 bông cả thảy, tươi rói, sống động, thậm chí còn đọng những giọt sương sớm, là màu sắc tươi đẹp duy nhất trong căn phòng đó. Sự lạnh lẽo và tàn khốc của hình cụ trong gian phòng càng khiến những bông hoa kia trông rực rỡ và diễm lệ hơn. Những bông hoa đẹp đề ấy ủa tàn rất nhanh. Những ngày sau đó, mỗi ngày sẽ mất đi một bông, nhìn kỹ thì thấy được cắm trong cơ thể bị cột thành hình chữ thập của Thịnh Diễm.

Hoa hồng—

Ngón tay của Phương Trì chọt cựa quấy.

“*Road of Rose*, Thần Kinh Hoa Hồng, và hoa hồng ở trong đây, có liên quan gì đến nhau sao?”

Road of Rose từng là một trang mạng giao dịch lớn nhất trong web chìm, gần như độc chiếm 80% những giao dịch chý đen. Năm 2016, dưới sự thúc đẩy mạnh mẽ của Thịnh Diễm và Thịnh Thanh Hoài, *Road of Rose* bị Cục 19 kết hợp với FBI và KGB tóm gọn.

Nghĩ đến đây, Phương Trì chọt kinh hãi.

Tên boss hậu trường kia!

Năm xưa *Road of Rose* bị sập thì cũng chỉ là phương tiện của bọn chúng bị sập, cảnh sát tóm một băng tội phạm. Nhưng giả như boss chân chính của *Road of Rose* thoát được, rồi lại dựng lên một Thần Kinh Hoa Hồng thì sao? 2016 *Road of Rose* sập. Cùng năm đó, Thần Kinh Hoa Hồng được thành lập. Thời điểm như vậy, tuyệt đối không thể là ngẫu nhiên! Cho nên giết hại Thịnh Diễm một cách dã man như vậy, là cố ý trả thù anh đã đánh sập *Road of Rose*!?

Còn nhớ chữ ký của wither (điều tàn) không?

Wither, là hacker người Nga có tài ngang ngửa với Kevin Mitnick, người đã xâm nhập được vào hệ thống chỉ huy phòng không Bắc Mỹ chỉ với một chiếc máy tính bàn và một bộ modem đó hả?

“wither mà đã đánh cắp báo cáo kiểm tra sức khỏe của một ứng cử viên tổng thống Nga vào năm 2016, dẫn đến thất bại của người đó, rồi vì thế mà bị KGB truy bắt đó hả?”

Phải

Lại là 2016.

Nếu như cô nhớ không lầm thì KGB bắt đầu truy nã wither giữa lúc *Road of Rose* bị đánh sập và Thần Kinh Hoa Hồng được thành lập. Mả biểu tượng nổi tiếng của tên wither đó, là một bóng hồng điêu tàn nằm trên thập giá.

Nhã Ca 2:1 trong Kinh Thánh: Ta là hoa tường vi của Sa-rôn.

Bạn đang đọc truyện *Bằng Nước Mắt Và Lặng Câm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.